

11 20 0 7 1968 L. 11 11 11

திருச்சிற்றம்பலம்.

க ண் னு னை ட ய வ ள் ள ல்

திருவாய்மொழித் திருவிம்

ஒழிவிடுக்க

எப் ஸ்ரீம்,

திருநெல்வேலி

சி த ம் ப ர சு வ ர மி க ள்

அருவிச்செய்துணாயும்,

திருநாமவேலை

முருகேசு முதலிய பாராஸ்

பலபிரதிகாரமாகக் கொண்டு

புதிதாய் வந்தது.

௨௭ புத்தபரதசெட்டியாரால்

தமிழ்

கலாரத்நாகரம் என்னும்

அச்சுக்கூடத்தில் பதப்பிடுகப்பட்டுள்ளன

பெண்ணா, பட்டணம்:

1875.

உ

கடவுள் துணை.

பாட்டு முதற்குறிப்பு அகராதி.

பாட்டு,	பக் + ம	பாட்டு,	பக்கம்.
அகநாணித்தவா	சஅவு	அறிந்தகிலவா	கவுக
அநகநகநன்	உஅவு	அறிந்தவிடத்	உருஉ
அஞ்சனக்கண்	நருக	அறிந்துபறறி	உசஉ
அஞ்சுகொழி	(ரு)ந	அறிபாமை	கரு
அடங்கத்து	நகா	அறிபார்	நஅக
அடைப்புள்	நஉக	அறிபா	சசந
அட்டமசிதது	சகஉ	அறிவாலை	உ0உ
அண்டமுத	சக	அறிவாயிரீர்	சக0
அத்பக்குவந	கச	அறிவித்தா	எக
அரசறகுடை	உகச	அறிவுக்கறிவா	கஅ0
அரிபிரமரி	நரு0	அறிவுக்கறிவெ	கருக
அபாணை	சஉ	அறிவுபறி	நகச
அருளாலை	கரு	அறிவுமறிவா	கருந
அருளும்	நகச	அறசமயத்	உருந
அனாமோட்டரு	சசச	அறநற்கபஹ	உக
அவரவரைப்	நசச	ஆகாயத்தே	சகஅ
அழிப்பேயவ	உ0ச	ஆகாயம்	ககக
அறிந்தமுந்	நகச	ஆசைமுதலா	நஉ0
அறிந்துவாய்	கரு	ஆசையினு	உகரு

பாட்டு,	பகசும. பாட்டு,	பகசும
ஆலி வகன துது	உகா மலா கம டணி	உகாக
ஆனே கனக	நஉ மலா கஞ்ஞவி	உருகா
ஆனே மதப	கந ஊன நிணி	காந
இதுவென்ற	காக எத சமபரி	உஉந
இடுமனப	உஉச எட்டு வவுநம	சுந
இருடகெல்ல	சஎஎ எந்த ஓநீ	உகந
இருமனப	கஉந எல்ல சசமய	நகா
இருளிமக	ககா என லுனை	உந0
இனமபயறி	உகக உடா தந	சருஎ
உ - மபுள்ள	உஉரு ஒரு சிவ டசகீழ	நஉஉ
உடலா டு நழ	உ7உ உ - வசய நீரா	ருப
உடலி நவத	உஉஎ கட்டி டநாண	கவக
உடலெ - நி	கந0 கட்டுவெருழ	உஅக
உற சயி	உச சன மலளி	ச0உ
உறபோகம	நந0 தயி திறவு	உஉக
உடுகலகமற	உஅந உருபபங்ல	ச00
உப்புறமபா	கஎகா உரு மந சரி	உகக
உண்டொழித்	உகா உரு வ் சழல	ந0ச
உதயநசை	உகா உரு வ்யன்	நகக
உத்ததொடுவ	சகாரு மலாயகக	நகந
உதயா துளதா	சச உலையுந	சஉஉ
உபதேசப	கரு0 கல்லியாப	உசக
உருகுபரம	நரு உவிபபபுன	சசரு
உலாயொடுவ	ந0உ கன்னனைப	உஎக
உலகததை	உரு + கன்னிககசலி	ருக
உனையுணரத்	சச காணுமநிவு	உ0எ
உனககு	உநஎ கா மா திவி -	நநச

[illegible]

சு பாட்டுமுதற்குறிப்பு அகராதி.

பாட்டு,	பக்கம்.	பாட்டு.	பக்கம்.
தத்துவமுட்	சுசுசு	நடைதளாந்து	நூசு
தத்துவம்	நூசுசு	நாடுநகர்வீழ்	உசூசு
தத்துவார்த்தித	சுசு	நாயலகை	உசுஉ
தந்திரகலை	உசு	நாயேறிவீழ்ந்	அசு
தம்மாஸறி	சூசு	நிக்நிலாசெய்	உசூசு
தம்மையருளா	நூநூ	நினைப்புமறப்பறு	சுசு
தருவனமென	நூநூ	நினைப்புமறப்	உசூசு
தனுவாதி	உசூசு	நீர்க்குப்பதமு	சுசுஉ
தன்னறிவு	சுசு	நீர்க்கும்வழி	சுசூசு
தன்மையுமுன்	சூசு	நெய்யினிழற்	சுசுசு
தன்னிழப்பை	சு	நெய்யுண்ட	நூசுசு
தன்னையறி	நூசு	நெருப்பில	சுசுஉ
தன்னையறிவார்	சுசு	நஞ்சுமலமு	சூசுசு
தன்னையிழப்	சுசூசு	பட்டினத்து	உசூசு
தாக்கற்ற	உசூ	பதியிறக்கக்	சுசுசு
தாமருந்தல்	நூசூசு	பரிசுதஞ்ஞ	சுசுசு
தானலலர்	சூசு	பழக்கங்கொடி	சுசூசு
தினனிற்றிமி	உசூசு	பழுதையைப்	சூசு
துக்கஞ்சுகமா	உசூசு	பற்றாதுபோது	சுசூசு
தேடப்பபும்	உசூசு	பற்றியது	சூசு
தேட்டந்திரன்	சுசூசு	பாசங்கழன்	உசூசு
தேனுண்டிமி	சுசு	பிறவாதயோ	உசூசு
தொடும்போ	நூசுசு	புளிசேர்ப்புமா	சுசூசு
தொடைதட்ட	நூசுசு	புசிமுடிப்பன	சுசு
தொழிலியது	சுசூசு	பூரணவாநந்த	சுசு
நடந்ததெல்லா	நூசூசு	பெண்ணுணவி	நூசு
நடந்துங்குளி	சுசுசு	பெருநோவு	நூசூசு

பாடம்.	பக்கம்.	பாடம்.	பக்கம்.
பேயைப்பெ	௩௦௪	மாநநுப்பல	௧௨௧
பேரினபமுன	௨௨௦	முலைமுதிராநா	௧௦௨
பொய்போகப	௧௩	முலையுண்ணி	௩௪
பொய்போல	௧௩௫	முலாகுகனநா	௩௩௭
பொய்யெனற	௨௫௨	புமயயாகத	௨௪௧
பொனமலை	௨௮௭	முலைச்சுகம்	௧௧௨
போதப்புர	௩௯௮	மோனிகளை	௩௫௫
போதமபதை	௭௪	உணங்காவுரை	௨௭
போதவொழி	௩௪	வதுவைச்சட	௨௦௧
மகவானகண	௧௧௧	வாசகந்தாந	௨௧௧
மணிப்பாம	௧௭௩	வாசிகஞ்ச்சா	௨௩௫
மண்ணுஞ்சத்தா	௫௨	வாடனமணம்	௩௫௮
மண்ணைமலை	௧௧௪	வாதிவடத்தின	௧௦௫
மயலறறா	௧௦௧	வாயுமனந	௧௫௬
மரப்பாவை	௧௨௧	வாலேமுகமாய்	௧௫௧
மருண்டுகா	௩௨௫	விடாதவததை	௪௬
மருந்தபிணி	௨௦௫	விடயமுதித	௨௨௨
மலட்டுமக	௩௦௪	விபரீதபஞ்ஞ	௩௧௭
மலமாயை	௭௨	வெண்ணையுறு	௧௨௫
மலையேறிப	௧௪௪	வெற்றவெறுமா	௭௭
மறப்புநினைப்பு	௧௮௪	வேட்டியுந	௨௧௫
மறவரத்தமமை	௧௨	வேண்டா	௨௪௫
மனவாக்குக	௧௫௪	வேதாகமப்	௧
மனையிழக்கி	௩௬௧	வேதாந்தம	௭௫
மாயாவிக்காரம்	௫௬	வேசஞ்ஞகண்	௧௧௩
மாயாபோகத	௩௭௧	வேர்க்குமவி	௩௦௫
மாலயன	௩௬௮		

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஒழி வி ல ர டி க் க ம்.

உரைபாடம்.

மு த ல தி க ர ம்.

வேதாகமப்

பொதுவிலுபதேசம்.

ஆசாரியர் அநாசாரியர் இலக்கண முதலியவையும்
இந்நூலுற கூறியிருத்தெல்லாவற்றையும் தொகுத்து
ப் பொதுவான் உபதேசமாகக் கூறினமையான் இவ்வ
திகாரத்திற்குப் பொதுவிலுபதேசமென்று பெயராயி
றது.

வெண்பா.

வேதா கமப்பவரி வீசங் களாசநிலை
ஆதார வெற்பி லபிடேகம் - போதத்
திருளிலெழு பானு வெனதொழிவி லீன்பக்
கருணைபொழி வரனெடுத்த கை.

(இதன்பொருள்.) எனது ஒழிவில் இன்பக்கருணை
பொழிவான் எடுத்தகை ஏ-து. எனது போதநாசத்தின்

கண்ணே அருளாநந்தத்தைப் பொழியாநின்ற பிள்ளை யார் உயர எடுத்துச் சுட்டோடு மெய்ப்பொருளைக்காட் டிய திரு அத்தமானது,

வேதாகமப் பவரிவீசும்களாசநிலை எ-து. வேதாக மங்களினது பவரிக்கத்தினைப் பிம்போடும் கைவார ங்கொண்டுவிசி நிறுத்தம் ஓர் உண்மைநிலை,

ஆதாரவெறியில் அபிதேசம் எ-து. ஆறுதாரங்களாகி ய பொருப்பவையன் முடியிற்கூட்டும் ஓர் மருடம்,

போதத்து இருளில் எழுபாணு எ-து. ஆன்மபோதத் தின் கண்ணதாகிய ஆணவஇருளைக் கீழித்துழைநின்ற ஞானஞரியன் என்றவாறு.

அரங்கின்கண் நடிக்கின்ற சுத்தர்பலருக்கும் முதல் வனாகிய சுத்தன்வந்து சுத்துதக் கைவாரங்கொண்டு நிறுத்தி, அவ்வரங்கின்கண் உள்ள குறுமன்னியர்கட் கெல்லாம் முதல்வனாகிய மகாமன்னியனையே புகழ்ந்து சுட்டினின்றாற்போல, வேதாகமங்கள் கூறிய பலசமய நெறிகளையும் அச்சமயங்கட்குரிய கடவுளையும் சுட் ற்றுநின்று, அக்கடவுளுக்குெல்லாம் முதல்வனையேபிள் ளையார் பரஞானக்கண்ணினால் உணர்ந்து புகழ்ந்து சுட் டி நின்றமையால், “வேதாகமப்பவரிவீசும்களாசநிலை” என்றும், நிராதாரமாகிய அருளினின்று மீதானமாகிய மெய்ப்பொருளில் சுட்டோடும் அதீதப்பட்டு நின்றமை யால், “ஆதாரவெறியிலபிதேசம்” என்றும், ஆன்மபோ தத்தைமறைத்த ஆணவஇருளை நீக்கிச் சிவத்தை அறி

விக்குந திருவருளைப்போல் இறைவனைப் பிறர்க்கறிவித்
தமையால், “போதத்திருளி லெழுபாறு” என்றுங் கூ-
றினார். உதாரணம்.

‘தொடுடைய செவி பன்விடை யேறிமோர் துவை-
ணமதிஞ்சுக, காடுடையசுடலைப் பொடிபூசி யென துள்
எங்கவாசன்வன, ஏரிடைய மலரானமுனநாட் பணரிந-
தேத்த வழுளசெய்த, பீரிடைய பிரமாபுரமேவிய பெ-
ம்மா ளியனனே’” எனனார் திருக்கடைக்காப்பால மெ-
ய்ப்பொருளைதாரிர்த் துச் சுடிப்புதழ்ந்து நின்றபோ-
து சிறவுளம் மெய்ப்பொருள ஒருபாநோக்கம்வைக்-
க அகநுபாநோகத்தனை வழிததாயச்சென்று சிவத்-
தில உடிகப்பட்டு நின்றார் என்பதும் பிரர்க்கறிவித்தார்
என்பதும் “எனதுளஎன் சுவர்கள்வன்” என்பதனானும்
“பெம்மாவ்வனனே” என்பதனானும் காண்க. இத்தி-
ருக்கடைக்காப்பு பிள்ளையார் ஞானபோனகம் உண்ட-
ருளியபோது அருளிச்செயப்பட்டது. பிரளயாகலர்க-
சறுக்கிரகித்தலும், இது. வேதாகமங்களை முதற்பொரு-
ளாக்கி அவை ஒன்றோடொன்றெவ்வாதுகூறும் பல-
பேத சமயநெறிகளைக் கூத்தாககினார். ஆதாரம் ஆறை-
யும் ஊடுருவிநின்ற சுழுமுனையை, மேருவென்றும், இ-
டைபிங்கலைகளை அதனைவலம்வருஞ் சூரியசந்திரனொன்-
றும், யோகிகள் கூறுவார். ஆகலின், “ஆதாரவெற்பு”
என்றார். முடிகூறினமையால் வெற்பெனனும் அஃறிணை
உயர்திணையாகக்கூறப்பட்டது, “கை” என்பதை மூன்

றிடத்துங்கூட்டுக. (கைவாரங்கொள்ளுதல்) கூத்தை
 நிறுத்தற்பொருட்டு ஒகோவென்னும் அடிக்குமொழிகு
 றிக் கரம் உயர எழுத்துவீசுதல்.

“களாசம்” என்பதுபிரம்பு. பிரம்போடும் வீசுமெ
 னக்கூட்டுக.

இத்திருவெண்பா - குருதோத்திரம். (க,

தன்னிழப்பை யென்னகற்றுச் சாதிப்பான்
 சற்குருவாம், மன்னுபெருஞ் சீய மதயானை -
 தன்னடைமேல், சொப்பனத்தே தோன்றித் து
 டிப்பற்றுக் கேவலமாய், நிற்பதுபோற்பாரானெ
 னின்.

(இ-ள்.) சற்குருஆழ் மன்னுபெருஞ் சீயமதயானை
 தன்னடைமேல் சொப்பனத்தேதோன்றி எ-து. ஞான
 சாரியனாகிய அருள்நிலைபெற்ற பெரிய சிங்கமபோல
 வான் சீடனாகிய மதயானையினது மேலார்பக்குவததா
 ல் பிரபஞ்சமாகிய சொப்பனத்தின்கண்தோன்றி,

துடிப்பு அறறுக் கேவலம் ஆய் நிற்பதுபோல் எ-து.
 மதம்பொழியாரின்ற யானையினது சொப்பனத்தின்க
 ண் சிங்கந்தோன்றஅதனது மதகொர்விதம் யாவுங்கெட்
 டி மருட்கேவலப்பட்டு நின்றாற்போலச் சீடனாகிய யா
 னையினதுஉட்புறமாய்ச் சீவியாரின்ற போதப் பதைப்
 பெல்லாம் அற்று அருட்கேவலமாய் நிற்கும்படி.

பாரான்னின் எ-து. அப்போத்திற்கும் உட்புற ஐகிய கிருபாநோக்கஞ் செய்யானுயின்.

தன இழப்பைஎன்னகற்றுச் சாதிப்பான் எ-து. ஒரு வன் தற்போதஒழிவைச்சாத்திரங்களைக் கற்று அவற்று ஸ்குறியவாநேதனது போதத்தால நிட்டைகூடி எங்ங னஞ் சாதித்தடைவான் எ-று.

போதஒழிவினகண் மெய்ப்பொருள் இருத்தலின் மெய்ப்பொருளை, “தன்னிழப்பு” என்றார். மெய்ப்போத ததால் பொய்ப்போதம் அழிவதனறி இதனைஇதனூழி க்குத் தொடங்கின் மெனமேல வளர்ச்சியாய் அழிவுகூ டாமையின, “தன்னிழப்பையென்னகற்றுச் சாதிப்பா ன்” என்றார். யானையெச் சிங்கம் கொலவதுபோல ஞானததால் அஞ்ஞானத்தைக கெடுத்தலின், “சறகுரு வாமனனுபெருஞ்சீயடி” என்றும், ஞாதரு, ஞானம், ஞேயம், ஆய இவைகள் ஒன்றுந தோன்றாது ஆன்மா அபபாணையால் சிவததில் அதீதப்படுதலின், “கேவல மாய் நிற்பதுபோற் பாரானெனின்” என்றுங் கூறினார். ‘‘குருவாஞ்சீயம்’’ என்றமையால் (சீடன்யானை) என்று வருவிக்கப்பட்டது, “துடிப்பற்றுக் கேவலமாய்நிற்ப துபோல்” என்றுஉவமையாகக் கூறினமையால் ஈண்டு ம்யானையும் சிங்கமும் வருவிக்கப்பட்டன. சிங்கம்போ ல்வான் பாரானுயின் எங்ஙனஞ் சாதிப்பானென முடிக்க.நடை, பக்குவம், மேலாயபக்குவம், எனமாறுக. சீய ம் பாரானெனின் எனமுடிந்தது, இராசசிங்கம்வந்தா

னென்பதுபோலக் கொள்க. இத்திருவெண்பாவால் அ
திதிவிர பக்குவர்க்காயினும் ஞானசாரியரால் அன்றிப்
போதநாசந் கூடாதென்று கூறியவாறு காண்க. (உ,
கூலித்தொழிலாளர் கொண்டுவிற்போர் போன்ற
வேலைப்பகடிகளை மேவாதே-காலம்போல் [குரு
பார்த்திருக்க வைத்த பரமகுரு வைப்பரவ
வார்த்தைஇலை தீண்டாமனம்.

(இ-ள்.) கூலித்தொழில் ஆளா கொண்டுவிற்போர்போ
ன்ற குருவேலைப் பகடிகளை மேவாதே எ-து. வேலைசெ
ய்து கூலிவாங்கிக்கொள்ளுங் கூலித்தொழிலாளரையு
ம், ஓர்பொருளைக்கொண்டு ஓர் பொருளைவிறகும் வணி
களையும்போன்று, பிராக்குக கிரியைகளைச் செய்து கா
ட்டியும், உபதேசங்களைக்கூறியும், அவாகையில் அருத்
தம்பறிக்கும், தமக்கியையாத குருவென்னும் பெயர்
கொண்ட தொழில்செய்யும் பகடிக்கூததாடிகளை மா
ணா நீ மெய்க்குருவென்று அடையாதே.

காலம்போல் பார்த்திருக்க வைத்த பரமகுருவைப்ப
ரவ வார்த்தைஇலை தீண்டாமனம் எ-து. சுதர்வலம் வரு
தலால், கணம், நாழிசை, நாள், மாதம், இருது, வரு
டம், யுகம், முதலிய காலங்களும் அக்காலங்கள்தோ
றும் தோன்றும் பிரபஞ்சங்களும் அநந்தபேதமாய்த் தி
ரியவும தனக்கோர் திரிவின்றி அவற்றோடும் தாக்கற்றி
ருந்த காலதத்துவம்போல, மாயையில் தோற்றிய கரு

விகளும் இக்கருவிகளால் காரியப்பட்ட பிரபஞ்சங்களு
ம் அநாதபேதமாய்த்திரியவும தனக்கோர் திரிவின்றி
இவற்றோடும் தாக்கறறிருந்த அருளேவடிவாகக் கிருபா
நோக்+ம்வைத்து மாணுக்கனைச் சுட்டறறிருக்கவைத்த
மேலாகிய ஞானசாரியனைத் தோத்திரம் பண்ணவோர்
வசனமும் இல்லை. தியானிக்களனின் மனமும் அவனைத்
தீண்டாது. (ஆசலின, அக்தருவை அடைதி) எ-று.

சதிர்வலம் வருதலால் கணமுதலிய காலபேதங்க
ளும் பிரபஞ்சபேதங்களும் நானுவாய்த்தோற்றினும் அ
வசனம் தோற்றறறும் அதுவலம் வருதற்கும் காலதத்
துவம் ஏதுவானோபோல, மாயையில் கருவிகளும் பிர
பஞ்சங்களும் நானுவாய்த்தோற்றினும் இவைதொழிற்
பயிதற்கும் இவை மூலையில் தோற்றதற்கும் திருவ
ருள் ஏதுவாயிற நென்பதுங்காண்க. பரமகுரு சூக்கு
மவாக்கும் தற்போதமும் கடந்த சிவமென்றறிவிக்க
வேண்டி “வார்த்தையிலே தீண்டாமனம்” என்றார். இத்
திருவெண்பாவால் ஆசாரியனையும் அநாசாரியனையு மா
ணுக்கனுக் கறிவித்தவாறு காண்க. (ந)

குட்டித்திரட்கரடியா ரொழுகக்கோன் குதித்துக்
கட்டிப்புதைந்த கதையாகும்-துட்டமலப்
பித்திலேழுத்தவர்கள் பேய்பிதற்றும் பேதையர்
புத்திபோற்காட்டும் பொருள். [க்குப்

(இ-ள்.) துட்டமலப்பித்திலே மூத்தவர்கள் பேய் பிதறறுகும் பேதையர்க்குப் புத்திபோலகாட்டும் பொருள் எ-து. கொடிகாகிய மும்மலப் பைத்தியத்தால் முதிர்ந்த ஆசாரிபர் அல்லா ஓர்காற்கூறியது ஓர்காற கூறுது பேய்பிடிததாறபோலும் பிதறறுநின்ற அபக்து வர்க்கு உபதேசம் போலுங் கூறிய அருத்தம்.

குட்டித்திரளகாடியாறு ஒழுகக்கோன ருத்ததக்க ட்டிப் புதைநட்கதைஆகும் எ-து. பலகுட்டிகளோடுங் கரடியானது நதிவெள்ளத்தோடுஞ்செல்ல அகனது க ணாக்கணநின்ற ஓரிடையன அதனை ஆடெனக்கருதி அ நரீரிற்சூதித்து அதனைப்பற அஃதுவனைப்பற அஃது ம் இவனும அவ்வெள்ளத்து ஆழந்தனொன்று உலகத் தார்கூறுங் கதைபோலஆகும் எ-து.

பரஞானம்என்பது சிறிதம்இல்லாதார் அபரஞான ங்களைக் கறறுக்கொண்டு மனைவிமுதலிய குடும்பவெள் ளத்தில் ஆழந்துகிடக்கின்றபோ சிலா டம்பகிமித்தங் கேட்க அவாக்கு அருத்த நிமிசகதம்உபதேசிக்க அந்த உ பதேசப்பொருளால இருவருக்குந தோஷமேலிட்டுப்பி றவிச்சாகரத்தாழ்வர். ஆகலின, இக்கதைபை இப்பொ ருளுக்கு உவமையாகக் கூறினார். இடையன கரடியை ஆடென்றும் கரடி அவனை நதிகடத்தம் புனையென்றும் கருதினதுபோல, அபக்துவனைப பக்துவனென்றும் அ நாகாரியனை ஆசாரியனென்றும் இருவரு மாறுபாடா க்க்கருதினார் என்பதும். இத்திருவெண்பாவால் அநா

சாரியனுக்கும் அவனிடத்து உபதேசங் கேட்ட அபக்த வனுக்கும் குறமம்வருமென்று அறிவித்தவாறு காண்க.

குருட்டரிப்பனார்க்குங் குபேரனென்று பேரோ, கருப்பிரதமோதையோகாட்டும்-அருட்டரித்த, ஆசானைப்போலவரோ வாறாறுககபுறத்தே, பேசாதிருத்த வலலாப்பேர்.

(இ-ள்.) குருட்டரிப்பனார்களும் குபேரனென்று பேரோ, கருப்பிரதம் மோதையோகாட்டும் எ-து. பிறவி அநதகனாகிய அரிப்பாளனுக்கும் குபேரனென்று பெயருண்டு சொலோ, கருமபிணது இரத்ததை மோதையாடறிந்து கூறுமோ, அவைபோலும்,

அருள்தரித்த ஆசானைப்போல்வரோ ஆறாறுக்கு அப்புறத்தே பேசாது இருத்த அலலாப்பேர் எ-து. அருள்வடிவம் அலலாதமாயாவடிவன்கொண்ட அநாசாரியரானார் முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் கடந்து நின்ற சிவத்தோடு மாணுக்களை இரண்டறக் கலப்பித்து மௌனமாய் வைக்க அருளே திருமேனியாகக் கொண்டெழுந்தருளியவந்த ஞானாசாரியரைப்போலும் ஆவாரோ எ-து.

குருட்டரிப்பனுக்குக் கைப்பரிசமே அன்றிக் கட்பார்வை இனமையால் பொற்பொடியே தோன்றுது அங்ஙனம் இருப்ப அவனையும் செல்வத்தால் அளக்கேன் என்று கூறக்கூடுமோ, அதுபோல் அநாசாரியருக்குக்கிரியைத்

தொழில்அன்றி ஞானமேயல்லை. அங்ஙனம்இருப்ப அவையுங் குருவென்று கூறப்படுமோஎன்றும், மோத் தையாடு கொழுந்தாடை தின்பதேஅன்றிக் கரும்புதிந் னஅறியாதாதலின் அதனதுஇரத்தத்தை அறிந்துஇங்ஙன மென்று தனதுசூட்டிகளுக்குக் காட்டஅறியுமோ, அதுபோ ல், அநாசாரியர் ஆகமங்களுக்கும் மந்திரகலை, தந்திரக லை, உபதேசகலைகளுள் உபதேசகலையைவிட்டு இருவ கைக்கலைகளை ஆராய்ந்துஅவற்றைக் கூறிய சரியாதிகளைச் செய்து அவற்றான வரும்விடயாநந்தானுபவம் பெறு வதேஅன்றிச் சிவாநந்தானுபவம் அணுவளவேனும் அறி யார், அங்ஙனம் இருப்பப பிறர்க்கு அச்சிவாநந்தானுப வம் எங்ஙனங் கூறுவார். என்றும் இந்த உவமைகளா லறிவித்தவாறுகாண்க.

அஃதன்றியும் ஆடோகாட்டும்*என்னும்எதிர்மறை ஒ காரம் அவ்வாட்டைமறுத்து யானையைக் காட்டிநின்ற தாகலின் கருப்பநதோட்டத்தைப்போல் சிவாகமம், அ தனுட்புகுதம் ஆடியானைபோல் இகனுட்புகுதம் கிரி யாகுரு, ஞானகுரு.

ஆகிகரும்பைவிட்டு இலையைத்தின்று அதனதுசுவை யைத்தானும்அறிந்து தனதுசூட்டிக்குங் காட்டுதல்போ லவும், யானை இலையைவிட்டுக் கரும்பைத்தின்று அதன து சுவையைத்தானும்அறிந்து தனது கன்றுக்குங்காட் டிதல்போலவும், கிரியாகுரு, மந்திர, தந்திர, கலைகளை ஆராய்ந்து அவற்றைக் கூறிய சரியாதிகளை அறுட்டித்தி

அவற்றான்வரும் விடயாரந்தத்ததைத் தானுமறுபவீத்து
த்தனனை அடைந்த சீ-னுக்கும் அவ்வுபதேசங்களால்
அவ்வாரந்தத்தை வருவிப்பனென்பதும், ஞானகுரு
மந்திர, தந்திர, கலைகளைவிட்டு உபதேசகலையை ஆராய்
ந்து அதனுள்கூறிய ஞானாரந்தத்தைத் தானுமபெற்று
த்தனனை அடைந்த பகதவனுக்கும் அந்தஞானாரந்தத்
தை வருவிப்பனென்பதுங்காண்க.

(உ-ம்.) பிரபுலிங்கலீலை “புறம்புகாண்குவன் புல்
லிடனீசனை, அறிந்தஞானியகமுறக்காண்பனால், ஏறும்
பிகாணகுறியின் கடும்பெயொளும், செறிந்தவாடிலை
தினபனவெனப்பேய், அஐக்கஜாந்தாம் என்னுங்கிரந்தச
மாத்யும், அது. குருட்டரிப்பனென்பதை “குருட்டரி
ப்பனா, என்றுஐழிபினகண பன்மையாகக் கூறினார்.
கட்பாராவை இனமையோல ஞானமினமை, கைப்பரி
சம அறிதலோல கிரியைகளைச்செய்தல, எனபதுங்
காண்க. இத்திருவெண்பாவால் அநாசாரியர் இலகக
ணமும் ஆசாரியர் இலக்கணமுங் கூறியவாறுகாண்க.

தன்னறிவுசாட்சியல்லாற் சாயுச்சியப்ப்யனைச்
சொன்னபிழைகெட்டேன் றொலைப்பரோ- முன்
நடவாவழியொருவன் சொல்லநடந்து [னை
தடுமாறிநொந்தறியாதார்.

(இ-ள.) தனஅறிவுசாட்சிஅல்லால் சாயுச்சியப்பய
னைச் சொன்னபிழை கெட்டேனதொலைப்பரோ எ-து.

சிவாநுபவம்நன்றும் விளங்கிற்று எனபதற்கும் அஃது இன்றென்பதற்கும் தனக்குத் தன்னறிவுதானே சாட்சியாயிருக்கவும் பயனைக்குறித்து மயக்கத்தால் அந்த அநுபவம் தனக்குண்பி போறசாடடிப பிறாக்(துவீடையு) யும் நெறியான உபதேசப்பொருளைக் கூறியபயனங்களைக்கெட்டேன? எந்தக்காலம் நீக்கிக்கொள்வரோ.

முன்னே நடவாவழி ஒருவன் சொல்ல நடந ஷததிமாறி நொந்து அறியாதார் எ-து. அஃகன்றியும்சாமமுன் செல்லாத ஒருகருப்பினசெல்லுங்கால் அவ்வுரடையும நெறியாதென்று அந நெறிககணதான முன்நடவா வொருவனைக் கேட்ப அவன் அதனகட் சென்றானட்பான்று நெறி அல்லா நெறிகூறாது உண்மையெனக்கருதி அந நெறிககட்சென்று முன்னிருந்தபொருள் பின்னடையும் ஊரும் அனறி நடுவிடைத்ததிமாறி மனம் உடல்வருநதி அறிந்தவரலா எ-து.

ஐயன், காளி, சநிதியில் அசத்தியங் கூறினார்க்கும இமமைககண்ணே துன்பம்வருதலின் பூரணசிவத்தின் சநிதியில் அசத்தியங் கூறியபாவநதொலையாது ஆகலின், “கெட்டேனொலையப்போ” என்றும், வாக்காலகேட்டறிந்த காயத்தால்சென்றடையும் ஊர்க்கு நெறி அறியவொருவன்நெறி கூறக்கேட்டி அதனகட்சென்றதனன் வரும் இடர்அநுபவித்தறிந்தவர் மனத்தானுஞ்செனதுகூடுதற்கரிய வீட்டையுநெறியைத் தாம் அறியாதிருந்தும் அறிந்தார்போன்று பிறர்க்குக்கூறார். ஆகலின்,

இருங்நம் உவமைகூறினா. செறவினகண் (தம்) என் றும் பன்மை "தன்" எனனும் ஒருமையாய்வந்தது. 'அல்லாஹ்' என்பதை மபககக்காலெனக் கொள்க. "முன்னே" என்பதை இரண்டுகூறுகூட்டிக். "கெ ட்டேன்" என்பது இரக்கச்சூழிப்பின்சண் வந்தவழக்க ச்சொல். இத்திருவெண்பா வால சாத்தயனே அன்றி சா தகன ஞானோபதேசம் பண்ணுகல் குற்றமென்று அறி வித்தவாழ்காண்க. (க)

பொயபோகப்போகப் பொருந்திப்பொருடா மை, சையோக போகதரங் கத்தில்-நையும், பரி பாகங் கண்டு பதையாமற் பாராகும், குருவேகா ண் ஞானக் குரு

(இ-ள.) பொயபோகப் போகப்பொருந்தி எ-து. பொயபாக்யகருவிகள் முப்பததாறும் நீங்கநீங்கவே அவைகளைப் பகுத்தறிந்து நீங்கிவின்றஅறிவு தானென றுதன்னை அருளால் உள்ளபடி கண்டுபின்பு அருள்தரி சனம், பணாதரிசனம், பரையோகம், எனனும் அவற் றைஅடைந்து.

பொருள் தான ஆமசைடோகபோகதரங்கத்தில், நை யும், பரிபாகம்கண்டு பதையாமலபாராகும், குருவே ஞானக் குரு எ-து. மெயப்பொருள் தானாகிய அறு பவசத்தியில் தோன்றும் ஆநந்தபோக சமுத்திரத்து அலைபில் அவன கணாநதுபோகந் தீவிரதரபகவம்

ரதென்றுகண்டு மாணுககனதுபோதம அணுவளவேனு
ம பதையாது அடங்கக சிறுபாநோககமவைக்கும் ஆசா
ரியனே ஞானசாரியனாவான் எ-று.

சீவகரணம் பரை 'யாகமளவுநதொடாகலின் "பொ
யபோகப்போக" என்றா "சையோகம்" என்றது அனு
பவசத்தி அதுபகாபோகத்திறம சூரதித்திதற்கும்
இடையேகோனறம ஆநகப்பிறற்றிடம். "போக
தரங்கதது" என்றமையால் சமுச்சூரம வநுங்ககப்பட
டது. "தரங்கம்" ஆநகதமேலிடெ.

அவவிடத்துஆனமபாசகமெடும் ஆகலின், "கைபும"
என்றா. அடிதொடங்கி அதுபவமுற்றறம கூறினமை
யால் இவவதுபவமுற்றம பெறமவன அகிதீவிரபகு
வன என்பதுங்காண்க. காண - அசை.

இததிருவெண்பாவால் ஞானசாரியா ஆயிறும பக்த
வனா அறிந்து போதியாரா ஆயின அவரையும் ஆசாரியா
அலொன்றுங் கூறியவாறுகாண்க. (எ)

தேனுண் டிமி டூந திறம்போற் சிவாநநத
மோனந துருமபி மொழிகாலத - தேரின்று
தோன்றிருதுபோலுமொன்றைசு சுட்டாதுகேட்
கானறதவமவேதமது [பவாகட்

(இ-ள்.) தேன உண்டு உமிழும் திறம்போல சிவாந
நத, மோனம துருமபி மொழி காலத்தே எ-து. தேனை
நிறைய உண்டு அதனைமீட்டும் ககருந்தனமபோல

உட்புறனாய் எங்கும்நிறைந்து மௌனமாயிருந்த சிவா
நந்தவெள்ளம் காருணியததால ததுமபி ஞானசாரி
யர் உபதேசமொழிகுளக் கூறுங்காலததளவும்.

நின்று கோன்று இருதுபோலும் ஒன்றைச் சுட்டா
து கேட்பவர்கட்கு ஆனந்தவம் வேதம் அது எ-து. ப
ணிவிடைசெய்துநின்று தோன்றப்பட்ட இருதுகாலம்
போலும் அது இது என்றுஒன்றையுஞ்சுட்டாது பதை
ப்பற இருந்து அதனைக் கேட்பவர்களுக்கு மாட்சிமைப்
பட்ட தவமுடிவும் வேகமுடிவும் அருவனம்நின்று கே
ட்குங்கேள்வியாம் எ-து.

ஆசாரியர் மானுக்கனது பக்துவம்அறிந்து வலியக்
கூறுதலேஅன்றி அவையும இவன்வலியக் கேட்கலா
காது. ஆகலின், “மோனந்தஞம்பி மொழிகாலத்தே”எ
ன்றும், இருதுவில்பதத்தா புடப்பலாதிசுத்தோற்றினும்
அவ்விருது விகாரம்இன்றி இருந்தாறபோலக் கருவிக
ளோடுங் கூடியிருந்தும் அவற்றுள் தாக்கற்றுநின்று
கேட்கவேணும். ஆகலின், “இருதுபோலுஞ் சுட்டா
துகேட்பவர்கள்” என்றுங் கூறினார்.

மோனந்தஞம்பி மொழிகாலத் தென்றமையானும்,
ஒன்றைச்சுட்டாது கேட்பவாக னென்றமையானும்,
சொல்லாமற் சொன்னதென்றும் கேளாமற்கேட்டதெ
ன்றும் ஆயிற்று. சுட்டறநிறகவந்தது தவப்பயன் ஆக
லின்அதனை, தவம்என்றும், அருவனம்நின்றுகேட்கும்

மொழி ஆகலின் அதனை, வேதம் என்றும், கூறினார். அங்ஙனஞ் சொல்லுவதும் இங்ஙனங்கேட்பதும் சாம்பிரதாயம்.

இத்திருவெண்பாவால் ஆசாரியன் உபதேசங்கூறுமாறும்மாணுக்கன் ஏற்றுக் கொள்ளுமாறும் அறிவித்தவாறு காண்க. (அ)

இருளிற் சுடரென்ன விந்திரவி யென்ன
அருளாக் கடந்தபரா நந்தர்-திருவாக்
கமுதமழையம்பரச்சொன்னிமித்த மாங்கே
மமதையிராதென்றேமதி.

(இ-ள்.) இருளில் சுடரென்ன இந்து இரவிஎன்ன, அருளாக் கடந்தபரநந்தர் திருவாகு எ-து. பூதஇருளின் கண்டோற்றும் விளக்குப்போலும் சந்திரன்போலும் சூரியன்போலும் பிரகாசித்து ஆணவஇருளை நீக்கும் திருவருளையுங்கடந்து சிவாநந்தமயமாய் எங்கும் நிறைந்துள்ள ஞானாசாரியரது அழகியவசனம்.

அமுதமழை அம்பரச்சொல் நல்லிமித்தம் ஆங்கே மமதை இராதென்றேமதி எ-து. அமுதமழைபோலும் ஆகாசவாக்குப்போலும் நல்லிமித்தம்போலும் ஆம் அன்றி அதன்கண்சிறிதேனும் அகங்காரம் உண்டாகா தென்று அறிதி எ-று.

அருள்தோற்றங்கால் மூவிதமாய்த் தோற்றலானும்
ஒன்றறகொன்று அதிகமாபப் பிரகாசிக்ையானும் விள
க்காதிமுக்கூடனாயும் உவமையாகச் கூறினார்.

(உ-ம்.) தத்துவப்பிரசாசம் “பொறிகரணங்களையுந்
ர்ப்போற் போதம்போகத்தைப் பொருநதிநடத்திநிஞ்
செயலாற போகவுணர்வுணர்ந்தே, அறிவினை செய
லோ நாமெனவுணர்வுநிறுப்ப வபபோதுவிளக்கென
வுமருணன்மதியெனவும், கறைவிடியுங்காலமெனவொ
ளிவநதிற்பவிக்கும்” எனபதனானுகாண்க.

நீர்மழை கைம்மாறுஇன்றிப் பொழியினும் உறபத்
திநாசம் உளவாகலின் அமமழையை உவமைகூறாமல்
‘அமுதமழை’ என்றும், ஆகாசவாக்கு உண்மைஅறிவித
தல்போல உண்மையாகிய சிவத்தை அறிவித்தலின்
‘அமபரச்சொல்’ என்றும், நல்லகிமித்தங்கேட்டோர்க்
குத் தாங்கருதியபொருள் கைகூடலபோல் இதனைக்
கேட்டோர்க்குத்தாங்கருதியவீடு கைகூடுதலின் ‘நன்னி
மித்தம்’ என்றுங், கூறினார்.

தற்போதத்தால்கூறும் சொற்கட்டுக்கல்லாம் மமதை
இருத்தலின் ‘ஆங்கேமமதையிராது’ என்றார். (க)

சாயா புருடனைப்போ லாநந்த மேதடித்த
மாயா வயிரி மனமாண்ட - நேயவுரை
ஆவேசர் வீர ரரசர் மடலாளர்
சாவாநந் திர்க்குச் சரி.

(இ-ள்.) சாயாபுருடனைப்போல் ஆந்தமே தடித்த மாயா வயிரிமனமாண்ட நேய உரை எ-து. வடிவம் இன்றிய ஆகாயத்தில் வடிவம்போல்தடித்த சாயாபுருடனைப்போல வடிவம் இன்றிய பேராநரசந்தானெ காருணியத்தால் வடிவம்போற்காட்டி எழுந்தருளிவந்த மாயைக்கோர்வயிரிபான ஞானாசாரியரது மனத்திதமானகிருபாவசனம்.

ஆவேசர்வீரர் அரசர்மடல்ஆளர் சாவு ஆந்தர்க்குச்சரி எ-து. ஆவேசம் ஏறினா மாவீரராயினர் ஒருகுடைக்கீழ் ஆளும் அரசர் மடல் எடுத்தவர் தாம்சாவது இன்பமாய்க்கருதினோர்ஆகிய இவாகளது மொழிகட்துச் சரியாம் எ-று.

ஆவேசமேறினார், தமசெயல்இனறிக் கூறுதல்போல முக்கரணங்களையும் தமதிடத்தடக்கிக் கொண்டு அருளால்நின்று கூறினமையானும், மாவீரராயினர், எதிர்த்தாரைக்கொல்வதே கருத்தாகக்கூறுதலபோல் அறிவுக்கெதிரீடாயத் தோற்றுவனஎல்லாம் அதனாற் கொல்வதே கருத்தாகக்கூறுதலானும், ஓரகுடைக்கீழ்ஆளும் அரசர், கூறியமொழிப்படி இம்மைப்பயனாகுதல போல இவர் கூறியமொழிப்படி மறுமைப்பயனாகுதலானும், மடலாளர், மறறென்றையுங்கூறுது தாம்நச்சியமாதினையேபுகழ்ந்து கூறுதல்பேரலச்சரியாதிகளைக் கூறுது தமது ஞானநந்ததையேபுகழ்ந்து கூறுதலானும், சாவாந்தர், தாம் சாவதே இன்பமாகக் கூறுதல்போலத்

தற்போதவொழிவையே இன்பமாகக்கூறுதலானும், ஆ
வேசமேறினா முதலிப ஐவாமொழியையும் உவமை
யாகக்கூறினா. அவரது மொழிக்கு உவமை கூறின
மையால் இவரதுமொழி வருவிககப்பட்டது.

இவவிரண்டு திருவெண்பாவானும் ஞானசாரியரது
திருவாகஞ்ச சிறப்புகூறிய வாறுகாண்க. (௧௦)

சத்தியநிரவாணத்தாற் தற்போதத்தாக்கறுத்து
வைத்துவழி காட்டு மறைப்புலவன்-சுத்தன்
தமிழ்கருளில் சீகாழிச் சம்பந்த னென்பான்
எமககருளிச செய்த திது.

(இ-ள.) சத்தியநிரவாணதகால தற்போதத் தாககு
அறுத்து வைத்துவழிகாட்டும் எ-து. சத்தியநிரவாண
த சீகைகயால எனது போததகை ஒன்றோடும் பற்றாது
ஒழிகதச் சிவதகோடி இரண்டறககலகவைத்து என
பால வந்தடைந்தோர்க்கும எனதுள்ளே தாமே நிறை
ந்திருந்து முத்திரெறியை அறிவிக்கும்.

மறைப்புலவன் சுத்தன் தமிழ்கருளில் சீகாழிச்ச
ம்பந்தன் என்பான் எமக்குஅருளிச்செய்தததிது எ-து.
வேதங்களைமெல்லாம ஓகாமல உணர்ந்த ஞானப்புல
வர், மும்மலங்களையுங் கடந்தநின்ற நினமலர், தமிழி
னது இலக்கணமெல்லாம அளவிட்டறிந்த தமிழ்வேந
தர், சீகாழியென்னுந் திருப்பதியில் எழுந்தருளியிருந்த

திருஞானசம்பந்தப் பிள்ளையாரென்று யாவரும் புகழாநின்ற சுவாமிகள், எம்பாலவார் வீடடைந்து உய்யும்நிமித்தம் அருளிச்செய்தது இந்நூலின அருத்தம் எ-து.

இந்நூல்பிறர்க்கு உபகாரமாகக்கூறினமையால் 'வழிகாட்டும்' எனபது பிறாக்கெனக்கொள்க. "மறைப்புலவன்." 'தமிழ்க்குரிசில்' என்றமையால் உபயக்கலையும உடையானென்றற்கு.

இத் திருவெண்பாவால் நூனமரபு கூறியவாறு காண்க. (கக)

தாக்கற்ற பூரணத்திற் சந்தறற தம்மைமலம்
நீக்குந் துயரகல நேசித்தோர் - பார்க்கும்
வழிபலநாம் பைமறித்த வாறுநீ மாளா
ஒழிவி லொடுக்கமுளைப் போம

(இ-ள்.) தாக்கு அறற பூரணத்தில் சந்த அறற தம்மைமலம் நீக்கும் துயர் அகலநேசித்தோர் எ-து. எல்லாவற்றோடும் கூடிநின்றும் அவைகள் ஒன்றோடும் தாக்கற்றிருந்த பரிபூரணசிவத்தோடு ஆணவநீங்கியவிடத்து இரண்டறக்கலந்து விளங்காநின்ற தம்மை அநத ஐங்கியத்தைத் தெரியவொட்டாது மறைத்து இரண்டிபடுக்கும் அவ்வாணவமலத்துண்பம் அகன்று ஏக அனபுகொண்டோர்.

பார்க்கும் வழிபல நாம் பை மறித்த ஆறு நீ மாளா ஒழிவில் ஒடுக்கம் உரைப்போம் எ - னு. ஆராய்ந்தறியும் சாதாரணநெறிகள் பறபலஉளவாம் அவைபோலும் மறைத்துக்கூறுது நாம்பையைவிரித்து அதனுள்ளிருந்த பொருள ந்தென்று காட்டுமாறுமாணக்கனே நீ ஒழியாமல் ஒழியுமிடத்தொடுக்கும் நெறியைக் கூறுவாம் எ-று.

ஆனமாவிறகுச் சிவத்தோடுஐக்கியம் மலமறைப்பால் தெரியாதிருத்தலின், நீக்குநதயரசல நேசித்தோர் என்றார். பாரசுமவழிபல, என்றது பேதம் அபேதம் பேதாபேதங்களாய்க் கூறுநெறிகள். உறுபவரசிய மெல்லாமறையாமல் கூறினமையால் பைமறித்தவாறு என்றார். ஆனமா கெடாது அதனதுபோதங்கெடுதலின் 'மாளாவொழிவில்' என்றார். அவ்விடஞ்சுசாதிதம். அதனுள் ஒடுங்குமநெறி இதுளகூறினமையால் 'ஒழிவிலொடுக்க முரைப்போம்' என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் நூற்பயன் கூறியவாறு காண்க, (கஉ)

சுருதி குருவாக்குச் சுவாநுபவ மூன்றும் சரியொத்த போதமுனைச் சாவைத் - தெரிய உரைத்தநூற் பேர்கே ளொழிவி லொடுக்கம் விரித்தநூற் கெல்லாம் விதை.

(இ-ள்.) குருவாக்குச்சுருதி சுவாநுபவம்மூன்றும் சரிஷத்த போதம்உணைசசாராவை எ-து. ஞானஞ்சாரியர் அருளிச்செய்த உபதேசமொழிகளும், இம்மொழிகளமேல் ஐயம்பிறவாது இவற்றைத்தெளிவிக்கும் வேதாகமங்களும், இவ்விருவகைமொழிகளின் அருத்தப்படியே தம்முள்ளதோன்றுஞ் சுவாநுபவமும் ஆகிய மூவையுஞ் சரியொத்த இ-ததிலதோன்றும் பேரறிவாசியபதியையும் அவற்றான இப்பதியை அறியும் பசுவையும் இப்பதியை ப்பசுவிறகு அறியவொட்டாது மறைத்தறினற பாசததையும்.

தெரிய உணாததநூல்பேர்கேள ஒழிவிலொடுக்கம், விரித்தநூறகுளல்லாமவிதை எ-து. உள்ளபடி விளங்கக்கூறிய இந்நூறபெயரைமாணாக்கனே நீசேட்டி; ஒழிவிலொடுக்கம் என்பதாம். இம்முப்பொருளையும் பறபலவாய்விரித்தக் கூறியநூல்கட்கெல்லாம் இஃதோர் வித்தாம் எ-று.

குருமொழியே அமையும் எனினுமதீவிரதர பகசுவம் இன்றிய மறறையமூவர்க்கும் அசனமேல் ஐயம்பிறக்கும். ஆகலின், சுருதியேனடிற்று, குருவும்சுருதியும் உண்டாய்ச் சுவாநுபவம் இன்றாயினஅது பாஞானமன்று. ஆகலின், இம்மூன்றஞ் “சரியொத்தபோதம்” என்றார்.

இக்குறிப்பால் இந்நூலும் இம்மூன்றும் ஒத்தக் கூறிய தென்பதஆயிற்று.

முப்பொருளினது இலக்கணவிரிவையெல்லாம் சுரு
ச்சித்தறபோத ஒழிவிற்கு உபாயமே விரித்துக்கூறலா
னும், போதவொழிவில் யாவுமொழிக்கிப் போதவிரிவி
லயாவும் விரித்தலானும் இதனை 'விரித்தநூற்கெல்லாம்
விதை' என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் நூற்பெயர் கூறியவாறு கா
ண்க. (சுரு)

தந்திரகலை மந்திரகலை சார்பழுந்தச் சாற்றும்மது
மந்திர சரியாகி மார்க்கமிது - முந்தைத்
தபதி விரத்தியனைச் சார்பழியச் சாற்றும்
உபதேச மென்றே யுணர்.

(இ-ள்.) தந்திரகலை மந்திரகலை சார்பு அழுந்தச் சாற்
றும் அது மந்திர சரியாதிமார்க்கம் எ-து. குண்டமண்ட
லவேதிகாடுகளைக்கூறந் தந்திரகலைகளும், கிரியைகட்
கு உரியவாகிய மந்திரங்களைக்கூறும் மந்திரகலைகளும்,
ஆன்மாவைமேனமேலும் மலச்சார்போடு அழுந்தக்கூ
றும் அக்கலைகள் மந்திர தந்திர கிரியாபாவனைகளாற்
செய்யும் சரியை கிரியா யோகநெறிகளாகும்.

இதுமுந்தைத் தபதிவிரத்தியனைச் சார்பு அழியச்சா
ற்றும் உபதேசம் என்றே உணர் எ-து. இந்நூல் முற்ப
வங்களில் நிட்காமியத்தவும் பண்ணின தபோதனர்க்
கும் அத்தவத்தான் உட்பற்றறுதியுடையோர்க்கும் ம

லச்சார்பு அறம்படிகூறும் ஞானோபதேசம் என்று நீ அறிதி எ-று.

அக்கலைகளால் போதவிரிவே அன்றி ஒழிவினமையால் 'சார்பழுந்தச்சாறறும், எனறா.

இது தபதிவிரததியரைச் 'சார்பழியச் சாற்றும், என்றமையால் மறறையாக்கு ஆகாதென்பது ஆயிறற.

இததிருவெண்பாவால் இந்நூல் உபதேசகலையென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கச)

உடமகுயிர்போற்கட்கிமை போலுசி நூலொத்து விடிற்புலிதீப்பாம்பினிலவீழ்வார்க்காம்- சுடர்ச்சுவாழைக்காகாவேதிமட்கலத்துக்காகாவாடினும் நேழைக்காகாததிது.

(இ-ள.) உடற்குஉயிர்போல் கட்டுஇமைபோல் ஊசினூல் ஒது விடின புலி தீ பாம்பினில கீழ்வார்க்கு ஆம் எ-து. உடம்பைஉயிர அபிமானித்தல போலும்கணனை இமையானது காததல்போலும் ஊசிசென்றதுடந்தோறும் சரடுபின்சேறல்போலும் ஞானசாரியரைப்பிரியாதரினறு அவர்திருமேனியை அபிமானித்தும் பாதுகாத்தும் அவர்திருவுள்ளக் குறிப்பின்படியே சென்றும் வழிபட்டு அவர்பார்த்ததப்புல், தீ, பாம்பாதிசுளிறசெலுத்தினும் பின்னிடையாது அவைமேலவிழும் அதிபக்ஞவாக்கே இவ்நூலகொடுக்கலாகும்.

சுடர்ச்சுடினும் வாழைக்கு ஆகாவேதி மட்கலத்தக் கு ஆகா ஆறெழுக்கு ஆகாதது ஐ-து. மிகந்த அக் கினியாற்சுடினும் வாழைத்தண்டைச்சுடக் கூடாதவாறு போலும் பரிசனவேது மட்கலத்திறபரிசிகதும் பொன்னுக்கக் கூடாதவாறு போலும், அநுநனம் ஆசாரியரை வழிபடமாட்டாத அபகசுவாக்கு இந்நூலகொடுப்பினும் அறுபவஞ்சித்தியாது ஐ-று.

உயிரானது உடம்பைக்காணும் அபிமானிகதத் துன்பந்துடைத்தல் ஒப்பனைசெய்தல்முதல்ய உபசாரங்களை அதற்குச் செய்வதுபோலும், அவர் திருமேனியை ததம் தேகமாய் அபிமானிததச் செய்யவேண்டும் உபசாரமெல்லாஞ் செய்யவேண்டும் ஆகலின் 'உடற்குயிர்போல்' என்றும், இமைபானது கண்ணைவிட்டு நீங்காதிருந்து அதனகண் தருமபாதிவந்து சார்வதற்கு முன்னேறின்று பாதுகாததல்போலும், இரவும்பகலும் விட்டு நீங்காதிருந்து அவரைத் தட்டமிருக்கமுதலிய வந்துசார்வதற்கு முன்னேறின்று பாதுகாக்கவேண்டும். ஆகலின், 'கட்கிமைபோல்' என்றும், கூறினார்.

அதிபக்குவர் தேராயிமானம்விட்டு உவரைமெய்ப்பொருளாகக் கருதினவர். ஆகலின், புலியாதிகணமேற் செலுத்தலும் வீழ்வாரொன்பது ஆயிற்று.

அக்கினிக்கும் பரிசனவேதிக்கும் விறகைச்சுதெற்றம் உலோகங்களைப் பொன்னுக்குத்தற்குங் கூடுமேஅன்றி

வாழைத்தண்டையும் மட்கலததையும் அங்ஙனஞ் செய்யக் கூடாததுபோல், இந்நூலாறபக்குவர்க்கு ஞானம் விளங்குமேனறி அபக்குவர்க்குவிளங்கா தென்பது அறிக.

இதந்ருவெண்பாவால் இந்நூறகுஅதிகாரிகளின் இலக்கணம் அறிவித்தவாறு காண்க. (கரு)

ஆலிங் கனத்திலே யைந்தினையும் பாமிவோன்
மாலின்ப வாரி மறிதிரைபோல - காலப்பூக்
கிண்கிணிவாய்ச்செய்ததுபோற் கின்னரிப்பாட்டு
கொண்டவர்போற் கண்டவர்க்காகும் [உல்லாசம்

(இ-ள்.) ஆலிங்கனத்திலே ஐந்தினையும் பாமிவோன், மாலின்பவாரி மறிதிரைபோல எ-து. மாதா கூட்டா விற்கெய்யும் ஐவகை ஆலிங்கனததால்வரும் இன்பம் ஐந்தினையும் உறுபவித்தறிந்து ஒருவன கூறிய பாட்டினைப் பாடும் ஓவிடனுக்கு அக்கவி அருதத்தத்தான் அவ் வன்பம் பெற்றான்போன்று உளத்தின அம்மயக்க இன்பவாரி எழுந்த அலைமறிவதுபோலும்.

காலப்பூக் கிண்கிணிவாய்ச் செய்ததுபோல் எ-து. உதயகாலத்துத தாமரை அரும்பு கிண்கிணிவாய்ச் செய்த அலர்ந்தாறபோலும்.

கின்னரிப்பாட்டு உல்லாசம் கொண்டவர்போல் கண்டவர்க்கு ஆகும் எ-து. மறொன்றினையுங் கேளாது ஒருவன்பாடும் கின்னரிப்பாட்டோசையையே உல்லா

சமாய உட்கொண்டவாபோலும் இந்நூலைக் கேட்டறி
நதோரக்கே ஞாநுநதம் உளதாம் எ-று.

ஐந்தினையும் பாடுவோனுக்கு அதனைப் பாடுந்தோறும்
அவவினபம் பெற்றானபோன்று உளதது இனபம் மே
னமேலெழுதலின் 'மறிதிறா' என்றா. அவனைப்போல்
இந்நூல்கேட்குநதோறும் இவாக்கும் சிவாநதம் பெற
றாபோன்று உளளததில் மேனமேல சந்தோஷமதோ
னறவேண்டும். ஆகலின், 'மாலினபவாரி மறிதிறாபோ
ல்' என்றும், முகமலாசசி தோனறவேண்டும் ஆகலின்
'காலப்பூக கிண்கிணியாய்ச்செயத்துபோல்' என்றும்,
மறறெனறையுங் கேளாது இதனையே கேட்கவேண்டு
ம். ஆகலின் 'கிண்கிரிப்பாடிலலாசநகொண்டவாபோ
ல்' என்றும் இவ்வனம் உவமை கூறினா. ஆலின்கன ப
ரிசபேதததால சுகமும் ஐந்து பேதபபட்டதெனக்கொ
ளக. அஃத ஐந்தெனபது 'ஆலின்கனம ஐந்தம் அதா
பானம் பதினொன்றும்' எனலுங் காமநூலற் காணக
இததிருவெண்பாவால் இந்நூல்கேட்கும் இலக்கணங்
கூறியவாறு காணக. (44)

வணங்காவுனாக்கு வணக்கமிலேத்திங்கை [னும்
வணங்கிவாழ்த்தென்னில வளமியா - வணங்குகி
எல்லார்க்குந்நு யிருப்பதிலை யாதொன்றும்
எல்லார்க்கும் பொல்லாதிலை.

(இ-ள.) வணங்கா உலாககு வணக்கம் இலை தீங்கை - வணங்கிவாழ்த்து என்னில் உளமயா எ-து. பொதம் அடங்காது ஏமாப்பாறகூறம் நூலுக்கு அடக்கமே இல்லை. தீமைகளைச்செறித்தது ஓர் நூலாகக் அதற்கு அடக்கங்கூறி இ-ளே இ-மூது புகழுங்கோள் என்ன அதனானவரும்நன்மை யாச்சொன்றம் இல்லை

வணங்குகிறும் எல்லார்க்குமநன்று ஆய இருப்பது இலையாதுஒன்றம் எல்லார்க்கும் பொல்லாது இல்லை எ-து. நன்மைகளைச்செறித்தது ஓர் நூலாகக் அதற்குஅடக்கங்கூறினும் யாவாக்கம்நன்றாயிருப்பதுஇல்லை. இவைகள் அன்றி மற்றபாடுகோ நூலாயினும் யாவாக்கம்பொல்லாங்காய இருப்பதம்இல்லை, எ-து.

அடங்காவுறையெனவே அடக்கங்கூறினும் அடக்கம் அன்றென்பதுஆயிற்று.

தீங்கினைச்செறித்தது அடக்கங்கூறிப் புழக்கொன்னமையால் வரும்நன்மை ஒன்றம் இன்றாயிற்று.

நன்மைகளையாவுஞ்செறித்தது அடக்கங்கூறினும் பொருமைமுதலியவற்றால் சிலரால் இகழ்ப்படுதலின் “எல்லார்க்கும் நன்றாயிருப்பது இல்லை, என்றம்—பயன் இன்றாய்க்கூறமயாடுகோ நூலாயினுஞ் சிலர் அங்கீகரித்தலின் “எல்லார்க்கும் பொல்லாதீலை” என்றது கூறினார். தீமைநன்மைகளை முறகூறினமையால் “யாதொன்றம் எனப்பது இவைகட்குப் பொதுவாயிருந்த உலகத்தைக்களைக்கூறும்நூல எனக்கொள்க.

“உரை, எனபதந ‘திங்கு, எனபதம்- ஆகுபெயர்.

‘திங்கு, எனறமையான் (நன்மை) என்று வருவிக்கப்பட்டது. ‘உணச்சும், அடக்கம். ‘வளமியா, எனபது இகரக குறுக்கம் ஆதலின் தன்னதட்டாது எனபது காண்க.

இதற்றுெண்பாவால் இவைகள் இங்ஙனம் இருப்பயாம் எங்ஙனம் அவையடக்கங் கூறுமாறென்று கூறிப்பான அவையடக்கங் கூறிய வாறு காண்க. (கௌ)

அறைந்த பறைகுழற்கு மாடினர்க்கு மேற்க
மறந்தமூவார் வாய்ப்பாட்டி வாரா - திறங்கேளீர்
கூடக் கரைவதலாற் கூயிற் பயனிலலாப
பாடற்கார் பார்ப்பார் பயன்.

(இ-ள.) அறைந்தபறைகுழற்கும் ஆடினர்க்கும் ஏற்கமறந்து அமூவார் வாய்ப்பாட்டிவாரா எ-து. கரத்தான அறையப்பட்ட மகதளத்தொனிக்கும் இத்தொனிக்கு ஏறபண்துங்குழல் ஓசைக்கும் இவைகட்குஏறபரடனம் இமீவோர்க்கும் ஏறபததம்மை மறந்துஅமூமமகளிரது அவ்வழுகையாகிய வாய்ப்பாட்டிஒத்த வாராததபோலும் இந்நூல்தற்போதம்இழந்தறின்று கூறியது ஆகலின் எழுத்துமுதலிய ஐந்து இலக்கணங்களோடு ஒத்த வாராத. அஃது அங்ஙனம் ஆயினும் அதன்கட்கூறிய பெராள்தான் நன்குளவோ எனின்.

திறமகேளீர் கூடக்கவைவது அல்லா கூறினபயன இ
ல்லாப பாடறகு ஆர் பயன்பாபபார எ-து. இந்நூலி
ன்பொருட்டிற்றமையை நீர்கேட்பீராக, உஃதெகங்நம்
எனின் இப்பொருளைக் கேட்போர் இப்பொருளோடுங்
கூடதகாமுககநாந்து போவதேஅனறிச் சொல்லும்
இடத்தத் தாமுந்நமக்குவரும் இம்மைமறுமைப் பய
னகளும் இல்லாதபாடறகு யாவா அருத்தம் பாப
பார எ-று.

தாளமுமொசையஞ் சரியொத்த ந-னத்திறகுத் து
ன்பமேலீட்டால் தம்மைமற்றது அதனமயமா யிருந்து
அழுவாராமும் ஓசைஅவற்றே நி ஓவவாததுபோல இ
ன்பமேலீட்டால் தம்மைமற்றது இதன் மயமாயிரு
ந்துகூறிய இப்பாடல் இலக்கணத்தோடு ஓவவாதனை
பது குறிப்பால் அறியுமபடி கூறினார்.

இதனது அருத்தம் போதவொழிவும சிவாநாதப பே
றும் ஆகலினும், இதனைக்கேட்ட அந்நபக்குவா அக்கண்
மேபோதம் அழிந்து ஆநந்தமயமாவா ஆகலினும் 'கூட
க்கவைது' என்றும், பயன்பெறும்போதம் ஒழிவதன
ல் 'பயனில்லாபபாடல்' என்றும், கூறினார்.

இத்கிருவெண்பாவால் சத்தத்திறகுப் பஞ்சவதிகார
வழுவண்டாயினும் அருத்தம் எல்லாநூல்களினது அரு
குத்தங்கட்கு முடிவென்று கூறியவாறுகாண்க. (கடி)

போதவொழிவைபுரை போய்த்தீண்டாபூதல
ததோர, பாதமனங்கண்போலப் பற்றுமோ- நீ
தெளியின, கண்ணாடி யிறகடலைக கைவசமாக
காட்டுதலபோல, கண்ணாரசனனையைப் போற
காண்.

(இ-ள.) போதஒழிவை உணர்போய்கதீண்டாபூதலத்
தோர டாகம மனம் கண்போலப் பற்றுமோ எ-து.
ஆனமபோத ஒழிவில் தானாய் இருந்துள்ள சிவத்தை
வேகாகம சாததீரங்களால் அளவிட்டறியக்கூடாது,
அஃகன்றிக காலாலநடந்து சென்றமனத்தாலநினைந
தமகண்ணுலபாகத் தம் இப்பூதலத்தார ஒரோ பொ
ருளை அறிந்து பிடிப்பதுபோல கருவிகளாலும் அதனை
அறிந்துபிடிக்கக்கூடாது. ஆதலின், அநநம அறிந்து
பற்றுவது அன்றி.

நீதெளியின கண்ணாடியிலகடலைக கைவசமாககாட்
டுதலபோல சணநாரி சனனையைப்போலகாண் எ-து.
நீ அச்சிவத்தை அறியுமிடத்துச்சிறிதாகிய கண்ணாடியி
லபெரிதாகிய கடலைமகவுக்குப் பிரத்தியக்ஷமாகக் கா
ட்டுமாறுபோலும், ஓரநாரி ஓரபுருடனாக தக கட்சகை
யால கலவிக்கு இடங்காட்டுமாறுபோலும் யாம் அதனை
அறிவிக்குங்குறிப்பால் நீ அறிதி எ-று.

போத ஒழிவை அப் போதத்தான் அறியும் கலைகளா
னும்கருவிகளானும் 'அறியக்கூடாதாகலின் 'உணர்போ

யத்திண்டா' என்றும், 'பாகமனங்கண்போலப் பற்று மோ' என்றுங், கூறினார்.

பரிபூரணசிவத்தான இலகணமெல்லாம் நன்றாய்வி ளங்குமபடி வேதாசுமமுடிவிற கூறிய சிலவு தேசமொ ழிகளையெடுத்தே இந்நூல்கூறுகலின் 'கண்ணாடியிறக டலைகதைவசுமாக காட்டுகலபோல, என்றும் பூரண நோக்கம், மொனமுாதினா, முசலியசுறிப்பான அச் சிவத்தை அடைதற உபாயம் அறிவிக்கலால் 'கண்ணா ரிசன்னையப்போல, என்றுங் கூறினார். (கௌ)

ஆனைக்கை போலபின வத்துவிதா நந்தமாம
மோனத்தைவாக்குமனமுட்டுமோ-ஞானத்தால்
காக்கை யிருந்தமனை கைமேற் பிறையென்ற
லாற்கருதி நீசிவமா வை.

(இ-ள்.) ஆனைக்கைபோல் அபின அத்துவிதாநந்தம் ஆம் மோனத்தை வாக்குமனம் முட்டுமோ எ-து, பரி சம்அறியுங்கையும் கந்தம் அறியும் நாசியும்ஒன்றாயிருக் கின்ற யானையினது அதிக்கைபோன்று பின்னம் இன் றிச் சிவமும் ஆன்மாவும் இரண்டற்றிருந்த அத்துவித மாகிய மோனாநந்தத்தை வாக்காற் கூறுங்கலைகளும் ம னோபாவனைகளுந் தீண்டிமோ.

காக்கை இருந்தமனை கைமேல் பிறை என்றலால் ஞா னத்தால் கருதின நீ சிவம் ஆவை எ-து. ஓர் மனையு ம் பிறையையும் ஒருவனுக்கு ஒருவன் அறிவிக்குங்கால்

காக்கையிருந்த மனையென்றும் கைவிரல்மேற்பிறையென்றும் இங்ஙனம் அறிவித்தலான் அவன் அறிவதபோலும் யாம் சிவத்தைக் குறிப்பான் அறிவிக்கும் உபதேசங்களை ஞானததால் கூர்ந்துவிசாரித்த அறிதியெனின்மீயும் அச்சிவம் ஆவை ஏ-று.

கைநாசி என்று இரண்டிறப்பாய் இரண்டு விடயங்களையும் வேறுபிரித்த அறிவதாயிருந்தும் பிறிபடாது அதவே இதவாய் இதவே அதவாய் இருப்பதபோலச் சிவமென்றும் ஆன்மாவென்றும் இரண்டு பொருளாய் இரண்டு ஞானங்களும் வேறாய் இருந்தும் ஐக்கியத்துப்பிறிபடாது அதவே இதவாய் இதவே அதவாய் இருத்தலின ஆனைக்கைபோலபினவகதுவிதம், என்றார்.

மனைகள் பலவற்றையுந் கடந்துசென்று காக்கையிருந்தமனையை நீ படைதியென்று ஒருவன் அறிவிக்க அறிதல்போல், சுருவிகள் பலவற்றையுந் கடந்துசென்று நாகத்தவதகின் முடிவிலரின்ற சைதனனியம் நீயென்று அறிவிக்க அறிதலால், “காக்கையிருந்தமனை” என்றும், ஒருவனுக்கு ஒருவன் பிறையை அறிவிக்குங்கால் விரல்மேற்பிறையென்று சுட்டிக்காட்டி அறிவிக்க அவ்விரல்மேற்பிறையென்று சுட்டிக்காட்டி அறிவிக்க அறிவிக்க அம்முறையேசென்று சிவத்தைத் தரிசித்தல்போல், நாதார்த்தத்தின் முடிவிலரின்று நீ இருவருளை முன்னட்டுக்கொண்டு சிவத்தைத் தரிசிக்கவேண்டும் என்று அறிவிக்க அம்முறையேசென்று சிவத்தைத் தரிசித்தலால், “கைமேற்பிறை” என்றுந், கூறினார்.

கண்போலும்ஆனமா, விரலபோலுநதிருவருள, பிறைபோலுஞ்சிவம, எனக்கொளக.

இவ்விரண்டு திருவெண்பாவானும் மெய்ப்பொருளை அறிவித்தற்கு உபாயகூறியவாறுகாணக. (௨௦)

முலையுண்ணிநீருண்ணு மோட்டெருமைமூடர் சலமின்றிச சந்துரைப்பார் தர்க்கா - பலதாரை வட்டிலே போலுமவர் மாயோக வாசகத்தைக் கிட்டி னரகங் கிடர்.

(இ-ள்.) முலையுண்ணிநீருண்ணும் மோட்டெருமை மூடர் சலமின்றிச சந்துரைப்பாராதாககா எ-து. பசுவினதுவிம்மிச்சுரந்த முலையிலகடித்த உண்ணிபோலும், தடாகத்தில் நீர்அருந்தும் முதிர்ந்தஎருமைபோலும், அறிவேதும்இன்றிய மூடாபோலும், நீர்இன்றிச் சந்தனம் உரைப்பாரபோலும் ஆவார தருக்கராயினா.

பலதாரை வட்டிலேபோலுமவர் மாயோகவாசகத்தைக் கிட்டினரகங்கிடா எ-து. பலதொனைவட்டிலைப்போலும் பலபடக்கூறுகின்றஅவரது மாயைக் கூட்டரவாகிய மொழிகளைக்கேட்பினும் நிரயம்என்றுஅறிவீர் எ-று.

முலையுண்ணி பால்உண்ண அறியாத உதிரம் அருந்த ல்திரைந்துலால் சிவாநந்தப்பேறுஅடையாது இம்மை பற்றுக்கொடலான், “முலையுண்ணி” என்றும், தடாகத்தில் கனகாமரங்கும், நீர்அருந்தாது. அதனுள்வீழ்

நது சேருக்கிச்செல்லும் எருமைபோல், ஞானிகள் பா
றசெல்லினும் அவாகூறும் ஞானமொழிகளைக் கொள்
ளாது தருக்கமாடி அவாசித்ததைக் கலக்கிச்சேறலா
ன, 'எருமை, என்றும், மூடா பாவா' ஏது நன்குகூறிலும்
தாம் பிடித்தபிடி விடாது நிறைவோல், தீதாயினும்
தருக்கவல்யாஸ் தாம்பிடித்தபிடியை முறறுஞ்சாதித்
தலின், "மூடா" என்றும், சலம்இனறிச் சநதுரைப்போ
ராகுகுக் கைவருததம்அனறிப் பயனஇன்றுவதுபோல்
இவாபலரோய்ர தருக்கமாடலான வாயவருத்தமேஅ
னறிப் பயனவேறு இனருகலின், "சலம்இனறிச் சநது
ரைப்பார" என்றும், பலதாரை வட்டிலினரீர் தாரைக
ளதோறுஞ் சேறலபோல ஓரெறி கூறங்கால் அதனை
முறறுப்பெறக்கூறுது பலநெறியாய்ம லைவுபெறக்கூற
லின், "பலதாரைவட்டில்" என்றும், திருவருட்போதம்
அனறிமாயாபோதத்தாலகூறலின், "மாயோகவாசகம்"
என்றுங், கூறினார்.

இதனால் கல்விஉடையோரோனும் பிரபஞ்சிகளினும்
கேடென்பதுஆயிற்று.

கல்வி, பொருள், என்னும் இரண்டு செல்வங்களும்
நல்லோர்பால்வரின் நன்மையும் தீயோர்பால்வரின் தீ
மையும், மேன்மேல் வளர்தலின் இவர் தியர்என்பது
ஆயிற்று.

இவ்ரது மொழிகளை உண்மையாகக் கொள்வோர்க
ளும் தீதுவரும்ஆகலின், 'கிட்டினாரகம்' என்கார்.

இத்திருவெண்பாவால் தருக்கவாதிகள் தூர்க்குணமும் அவரது மொழிகளைக் கேட்கல்ஆகாது என்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (உக)

குன்றழலினொந்துநீர் தேடுங்குருடணாப்போல கன்றுபசுவைப்பார்க்குங்காலம்போல - ஒன்றொன்றில, வேட்டவகிமோகிவிடயம்போற்சற்குருவைத், தேட்டமதிபக்குவமாய்ததேர்

(இ-ள்.) குன்றுமழலின் நொந்துநீர் தேடுங்குருடணாப்போல கன்று பசுவைப்பார்க்கும் காலம்போல ஒன்றுஒன்றில் வேட்டஅகிமோகி விடயம்போல எ-து முதாவேனிற காலத்துமலைக்கட்படும் தீவெப்பத்தால மெய்வருந்தி நீளங்குளதெனறு தேடும்அந்தகணாப்போலும், ஆவினகன்று தன தாயைதேடும் காலம்போலும், விடயங்களை பலவற்றள்ளும் ஓவிடயத்தை நச்சியமிகுந்த அந் விடயமோகிபோலும்.

சுறகுருவைததேட்டம அபிபக்குவம்ஆய்த்தேர் எ-து. ஞானசாரியாவஞ்சுளானன்று தேடும்தேட்டமே அதி தீவிரதர பசுவும்என்றுஅறிதி எ-து.

இழலின்நொந்த அருடர் வெப்பத்தன்பந் தணிப்பான்நீர் தெரியாது தேடுமாறுபோல் மிகுந்தபக்குவர்க்கு ப்பிறவி துன்பமாய்த்தோற்றலின்இனித் துன்பந்துடைப்பான்ஆசாரியதை தெரியாதுதேடலின், 'நீர்தேடுங்குருடணாப்போல்' என்றும், கன்று காலமாலேஆகிய

காலத்துத் தன்தாயை மிகுந்த அன்போடுந் தேடல் போல் முற்காலம்போலஅன்றி இக்காலத்தில் பிரபஞ்சம் பொய்யாயத்தோற்றி மிகுந்தஅன்போடு ஞான சாரியனாததேடலின்” கன்றுபசுவைப் பார்க்குங்காலம்போல், என்றும், ஓவியத்தை நச்சியஅதிமோகி அதனால்வரும் இன்பத்தைக் கருதிக்கருதி அவ்விடயம் என்று கிடைக்குமோ? என்று அதனையே தேடலபோல் பேரின்பத்தைக் கருதிக்கருதி இதனைக்கொடுக்கும் ஞானசாரியனா என்றைக்கு அடைவோம் என்று அவனாயே தேடலான், “அதிமோகிவிடம்போல்” என்றுங் கூறினார். விடமமோகிபோல என்று கூட்டுக.

இத்கிருவென்பாவால் பக்குவஇலக்கணங் கூறியவாறுகாண்க. (௨௨)

பதிரிச்சயங்கூறல்.

பெண்ணாணலியாய்ப் பிறந்துவளர்ந் தேயழியும் எண்ணாத பேத மியல்பின்றிப்-பண்ணுங்கால் காரணகத்தாவொருவனுண் டவனைக்காட்டுநூல் ஆரணமு மாகமமு மாம்.

(இ-ள்.) இயல்புஇனி நி எண்ணாதபேதம்பெண் ஆண் அலியாய்ப் பிறந்த வளர்ந்தேயழியும் பண்ணுங்கால் காரணகத்தா ஒருவன் உண்டு ஏ-த. ஓர் இயல்பு இனி அநந்த பேதங்களாயும்பெண்உடிவமாயும் ஆண்வடிவமாயும் இவ்விருவகையும்கூடிய அலிவடிவமாகியும்

தோன்றிநின்று அழியப்பட்ட இத்தேகாதி பிரபஞ்சத்திற்குத் தற்சுதந்தரம் இன்மையால் தானே காரியபபடமாட்டாதது. ஆகலின், இசனை அநாதியிலேபடைத்தற்கு நிமித்தகாரணனாகிய கருத்தன் ஒருத்தன் உண்டு (அஃது எவ்வனம்எனின்.)

அவனைக்காட்டும் நூல ஆரணமும் ஆசமமும் ஆம எ-து. அககருத்தனை அறிவிக்கும் நூல்கள் வேதாகமங்கள் ஆகும். (இவற்றான அறிந்துகொள்ளுதி) எ-று.

காரியங்கள் உண்டாவதற்குச்சகாரணம் முதற்காரணம், துணைக்காரணம் நிமித்தகாரணம்என மூன்றுவகையாயிருக்கும். இவற்றுள், முதற்காரணம், மண், துணைக்காரணம், தண்ட சக்கரம், நிமித்தகாரணம், குலாலன்,

நிமித்தகாரணமாகிய குலாலன், முதற்காரணமாகிய மண்ணைத் துணைக்காரணமாகிய தண்டசக்கரமாக னைக்கொண்டு, கடகலசாதி காரியங்களை உண்டாக்குவன். அதபோல, குலாலன்போலும் நிமித்தகாரணனாகிய சிவன் மண்போலும் முதற்காரணமாகிய மாயையைத்தண்ட சக்கரம்போலும் துணைக்காரணமாகிய தந்து கிரியாசத்தியால், ததுகரணபுவன போகத்தொடிக் காரியங்களை உண்டாக்குவன். ஆகலினும், கடகலசாதி காரியங்களைக்கண்டு இவற்றைக் காரியப்படுத்தித் குலாலன்ஒருவன் உண்டென்று அறிவதுபொ

ஹம் தனுகரணதிகளைக்கண்டு இவற்றைக காரியப்ப
மித்தம் கருததாஒருத்தன உளனென்று அறியவேண
டும. ஆ+லினும், “பண்ணுககாற காரணகத்தா ஒருவ
ன உண்டு, என்றா.

மறறைபநூல்கள இவற்றைப்போல உண்மையாய்
அவனை அறிவிக்கமாட்டா ஆ+லின, “அவனைக்காட்
மிநூ லாரணமு மாகமமுமாம், என்றா.

பெண்ணுண எனனும் பன்மைபோல அலியையும் ப
ன்மையாகக் கூறினமையால் பெண்ணுணுகுரிய குறி
களிருவகையும் இன்றிய புலமுதலியனவும் புழுமுத
லியனவும் ‘அலி’ எனக்கொள்க. பண்ணுககால, என்
னும் ஏழனுருபை நான்கனுருபாகக் கொள்க.

(உ-ம.) சித்தியார, காரிய காரணங்கண் முதமுனை
நிமிசுகங்கண்டாம், பாரினமணடிகை பண்ணுமவன்
முதமுனை நிமித்தம், தேரினமண மாயையாகத் திரிகை
தன் சத்தியாக, ஆரியனஞலாலாய நின்றாகுவனகில
மெல்லாம், என்பதனுறகாண்க.

இத்திருவேணபாவால் பதிஒன்று உளதென்று அறி
வித்தவாறுகாண்க. (உ-ம.)

தன்னை யறியாது வேறுண்டாய்த் தானறியா
துன்னிலொழிவா முகிப்பீ ரென்றுமிலைச்-சநி
அஞ்சுதொழிலாமதனையாந்தவாககாலேயிடுக்கே
கிஞ்சுளவு கேட்கலுமா கும.

(இ-ள்.) தனனை அறியாது வேறுஉண்டு ஆய்த்தான் அறியாது உன்னில்ஒழிவுஆம் உதிப்பு நறுஒன்றும் இலை எ-து. நீரகூறிய சிவம தனனை அறிந்துகொண்டு இருக்குமோ? எனின், மலரகிதமாயிருத்தலின் அது தனனை அறியாது. மறறோ பொருளைத்தான அறிந்துகொண்டு இருக்குமோ? எனின், தனது பூரணத்தலை சகலமும் அடங்கியிருக்கும். ஆகலின், தனக்கு வேறாய் ஓர் பொருளுண்டாய அதனையறியாது, நினைவோடுதான் கூடியிருக்குமோ? எனின், நினைப்பு உண்டெனின் மறப்பு உண்டு. ஆகலின், அது நினைப்புமறப்பும இன்றிய நிருவிகாரி, அதுதான் ஓர்சாலத்து உண்டாயதோ? எனின், உறபுத்த உண்டெனின் நாசமுமஉண்டு. அஃது அநாத நித்தியம். ஆகலின், உறபுத்தநாசமுகள் ஒன்றமமில்லை.

இங்ஙனம் மலரகிதமாய்ப் பரிபூரணமாய் நிருவிகாரியாய் ஆநாதி நித்தியமாய் இருந்துள்ள அச்சிவம் எங்ஙனம் மாயையைக் காரியப்படுத்தும். எனின்,

சந்நிதிக்கே அஞ்சுதொழிலஆம் அதனை ஆநந்தவாக் காலே கிஞ்சு அளவுகேட்கலும் ஆகும் எ-து. அச்சிவத்தின் சந்நிதிக்கண்ணே பஞ்சகிருத்தியங்கள் உளவாம். அக்கிருத்தியத்தை ஆனமாக்கண்மேல் வைத்த காருணியுத்தாலமௌனாரந்தந் ததும்பி அதுகூறும் ஆநந்தவாக்காஸ்கிறிதளவுகேட்கலும் ஆகும், எ-து.

சூரியனஇச்சா எததனமஇனறி இருக்கவும் அவனச
நரிதியில்ஒன்று முகையாயும், ஒன்றுஅலாந்தம், ஒன்
றுஉலாந்தம், தாமரைமுததொழிற படலபோல சிவ
சநிதிநானகதிலே மாயையில சிநுட்டியாது தோற்ற
லால, 'சநிதிகட்கே அஞ்சுகொழிலாம்' என்றா. ஆநந்த
வாககு, வேகாகமங்கள். "கிஞ்சளவுகேட்டிலுமாகும்"
எனறமையால, பஞ்சகிருதஜயத்தின பெருமையை அ
ளவிடக கூடாதுஎனபது ஆயிறறு. (உச)

உதியா துளதாகி யோங்கிப் பேராமல்
அதிசூக் குமந குறைந்தா காமல-பதையாத
ஆகாய முங்காலும் போல வசைவறற
தேகாண் பரிபூர ணம்.

(இ-ள்.) உடியாது உளது ஆகி ஒங்கிப்பேராமல அதி
சூக்குமம் குறைந்து ஆகாமல எ-து. தான ஒன்றினால்
உறபத்தியாகாது எக்காலமும் உள்ளதாயக கருவிகள்
முப்பததானையும் கடந்துருபபதாயப போக்குவரவு அ
றறதாய் நுண்ணிய பொருள்கட் கெல்லாம் நுண்ணிதா
ய் ஓகாலத்தில் குறைந்து ஓகாலத்தில் வளராததாய்.

பதையாத ஆகாயமும் காலும்போல அசைவு அற்ற
தே பரிபூரணம் எ-து. முடிவுகாலத்தில் சலனம், இன்
றாய்வாயும் ஆகாயமும் பிறிவறறு ஒன்றாயிருப்பத
போலச் சட்டிததுக்களாய்உள்ள பிரபஞ்சமும்நானும்

பிறிபடாது ஒன்றாய் அசைவற்று இருப்பதே அச்சிவத் தினது பரிபூரண சொரூபம் ஏ-று.

தறுவாதிக்களை மாயையில் தோற்றாவிப்பதம் ஆன மாகக்களை அவற்றில் கூட்டுவிப்பதம் அஃகாசலினும், அதற்குமேல மறஞென்று இன்மையானும், உதிபாதுள தாகி' என்றும், அசலமஆகவின 'பேராமல்' என்றும், யாவைக்கும் தாரகமாய உடபுறமபாய இருந்தும் ஒன்றோடும் தாககற்றிருத்தலின, 'அக்ருககுமம்' என்றும், அகண்டாகாரமாய இருத்தலின, குறைந்தாகாமல், என்றும், ஆகாயத்தல் வாயுரித்தும்போது அவ்வாகாயத்தையும் 'வாயுவுவையும் இவ வாயுக்கண தோனறும் சீதளஉட்டண முதலியவறறையும் பிரித்தகக்காணப்படுமம். அவற்றின்நடுநின்ற வாயு அநத ஆகாயத்தல் அசைவறகிறபின முன தோன்றிய பருப்புக்களினறி அவ்வாகாயந் தானாயிருக்கும், அதபோலும், பெததகாலத்தி முப்பொருளகட்கும் நடுநின்ற ஆனமபோதமசீவிக்கும்இடத்தச் சிவம்என்றும், பசுஎன்றும், பாசம்என்றும், பிரித்தறியப்படுமம். முத்திகாலத்து அவ்வானமபோதம் சீவியாது சிவத்துள் அடங்கின முன்தோற்றிய பருப்புகள்ஒன்றுந் தோற்றாது சிவந் தானாய் இருக்கும் ஆகலின, "ஆகாயமுங் காலும்போல வசைவற மகிபரிபூரணம்" என்றும் கூறினார். காண் - முன

இவ்விரண்டு திருவெண்பாவானும் பதினெட்டுக்கணக்காக
கூறியவாறுகாண்க. (௨௫)

பதியானது சட்சித்துக்கட்கெல்லாம் இடங்கொடு
த்துக்கொண்டு எல்லாம் தானாயிருக்கும்என்றீர். ஆன
ல், அட்டமூர்த்தசமுதலிப வடிவங்களும அதிருமே
னிகளை வழிபடுவோர்க்கு அத கொங்கசம் பயனமு
தலியவும யாவவளின் மேற்கூறுகின்றார்.

எட்டுருவுமைந்தொழிலு மிச்சைவடிவுமபயனும்
சுட்டரியபூரணமுஞ் சுட்டுதலும் - நிடைகளும்
உன்னிழப்பி வினபமுதித்தொடுங்கு மொன்றிர
தன்னருட்கே யாமத தனை [ண்டும்

(இ-ள்.) எட்டுஉருவும ஐந்தொழிலும் இச்சைவடி
வுமபயனும் சுட்டஅரிய பூரணமும் சுட்டுதலும் ஏ-து.
பிரபஞ்சமஎல்லாம் ஓர்வடிவமாய்க் கொண்டருளிய
அட்டமூர்த்தரும், ரூபா ரூபமாகிப் சதாசிவமசெய்யும்
ஐந்தொழில்களும், தமது சுதந்தரஇச்சையால் திரு
மேனிகொண்ட உருவமாகிய மயேசுவரவடிவும், இவ்வடி
வுகளை வழிபடுவோர்க்கு இவ்வால் கொடுக்கப்படுகிற
தப்பிரயோசனங்களும், இவ்வடிவங்கள்எல்லாம் சுட்
ந்தவடிவம் போதத்தால் சுட்டிஅறிதற்குஅரிய அரு
மாகிய பரிபூரணசொருபமும், சுட்டிஅறிவதற்கு
நதருளினதே குருவடிவும்,

நிட்டைகளும் உன்ஓழப்பில் இன்பம்உதித்து ஒடுங்
கும்ஒன்று இரண்டும் அதனை தன் அருட்கேஆம் எ-து.
வீட்டையும் நெறியாகக்கூறிய உபாய நிட்டைகளில்
தோற்றுவனவும், உனது போதலுழிவில் ஆநந்தந்தோ
ற்ற அதனை அறிந்து அதனுள் அதிதப்பும் அத்துவிதம்
என்பதும், இங்ஙனம் அதிதப்படுவதன்முன தோற்றும்
துவிதம்என்பதும் ஆகிய இவை அதசனையும் அச்சிவத
தினது அருட்சத்திபால் உண்டாம் எ-து.

‘எட்டுரு’ என்றது, பஞ்சபூதங்களும் சந்திர சூரிய
ரும் ஆன்மாவும் எனக்கொள்க.

இத்திருவெண்பாவால் பதியினது அருட்சத்தி இல
க்கணங் கூறியவாறு காண்க. (உசு)

உணையுணர்த்திற் பாச முதவி யுடையோன்
தனையுணர்த்தி நீயே தலமாம்-கனலை
விறகிடமாய்க் காணிலதன் வெம்மையை வேறா
அறியகிலாப் போலதுநீ யாம். [க்கி

(இ-ள்.) உணையுணர்த்தின்பாசம் உதவிஉடையோன்
தனையுணர்த்தின் நீயேதலம்தும் எ-து, பசுவாகிய உ
ண்ணை அறிவிக்கு மிடத்தம், உண்ணை அநாதியிலே மறை
த்த நினைபாசத்தை அறிவிக்கு மிடத்தம், பெத்தமுத்
தின்னும் இரண்டு காலத்தம் உயிர்த் துணையாய்இரு
ந்து உனக்கு உபகரிக்கும் பதியை அறிவிக்கு மிடத்தம்,

நீயே மற்றைய இரண்டிற்கும் இடமாகும். அஃதெங்
கனமெனில்.

கனலை விறகுஇடம் ஆய்க்காணில் அதன் வெம்மையே வேறுஆக்கி அறியகிலாப்போல் அத நீஆம் எ-து. அக்கினியைக் காட்டத்தினிடமாய்க் சடைநது காணின் அவ்வக்கினிவேறு உட்டணம் வேரூய்ப்பிரித்த அறியக் கூடாததுபோலச் சுவாநுபவத்தால் மலத்தனை நீங்கி உன்னை உள்ளபடி அறிபின் நீ வேறுசிவம்வேரூய்த்தோற்றானது. ஆகலின், அச்சிவம் நீயாகும் எ-று.

காட்டத்தில் அடங்கியிருந்ததீ கடைந்தபோது தோற்றிறைபோல் முன் மலபெந்தத்கால தோற்றுகிருந்த ஆன்மாலிப்போது சுருதிசூரு சுபாநுபவத்தால்தோற்றலின், “கனலைவிறகுஇடமாய்க்காணில்” என்றும், அதில்தோற்றிய தீயல் உட்டணமும் பிரகாசமும் இருத்தல்போல் தனனை உள்ளபடி கண்டஆன்மாவினிடத்து ஆநந்தமும் அவ்வாநந்தம் மேன்மேல விளைவதம்இருத்தலின், “அதன்வெம்மையை வேறுக்கி அறியகிலாப்போல்” என்றும், இரண்டிற்கும் “நீயேதலம்” என்றுங் கூறினார், அக்கினியைப்போல் பசு, சூரிபோல் சிவம், பிரகாசம்போல் பாசம், எனஅறிக. ஆநந்தம் சிவம், ஆநந்தத்தை அநுபவிப்பது ஆன்மா, ஆநந்தத்தை விளைப்பது மலம், எனஅறிக. தத்துவமசி வாக்கியார்த்தமும் இங்ஙனங் காண்க என்று ‘அதுநீயாம்’ என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் முசதியிலும் மும்முதலும் பி
 விவற்றிருக்குமென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (உஎ)
 விடாதவத்தை மூடி விடம்புசித்தாற் போலச்
 செடாதிகளுஞ் சேதன்னுஞ்சேர்ந்து - படாது .
 அச்சைக் கழறநீ அருள்வழி நீ அவ்வழியுன[டும
 இசைசப் பொருண்மலமென் றெண்.

(இ-ள.) விடாது அவததைமூடி விடம்புசித்தாலபோ
 லச் செடாதிக்கும் சேதன்னுந் சேர்ந்து படாதுபடும.
 எ-து. அனுவளமேனும் இடம்புசித்த அவததைகள்
 தோறும் வேறுவேறுப இருந்தனள உடம்பு முசலிய
 கருவிகளும் ஆனமாயும் கலந்து விடம்புசித்தமபோ
 ல படாது அனபங்கள்எல்லாம படும்.

(ஆசலின் இம்மனமென்றறிந்து.)

அச்சைக்கழறநீ அருள்வழி நீ அவ்வழியுன இச்
 சைப்பொருள் மலமென்றுஎன எ-து. அந்த அவததை
 களாகிய உடம்புகளை நீங்குத். எனின், நீ அருளிடம் ஆ
 வை. அவ் வவததைகளிடம் உன்னால் இச்சிக்கப்பட்
 டபொய்ப்பொருள்கள். அஃதன்றி, உன்னையாதிக்கும்
 மலமும் அவையென்று அறிதி எ-து.

சாக்கிராவத்தையின் இருக்கும்போது அதனுள் தோ
 ன்றும் கருவிகள் யாதொன்று யாதொன்று அடுத்தது
 அதனதன் மயமாயும், அதனதன்கணின்று சொப்பன

புகளில் செல்லுமபோது ஆண்டாண்டுத் தோன்றும் கருவிகள் மயமாயும். ஈண்டு வருமாபோதும் அந்த அவ த்தைகள்தோறும் முறகூறிய கருவிகளைச் சாரந்து வர லானும் அந்த அவதகைகளைவிட ஆன்மாவிற்கு வேறிட ம் இனமையானும் “விடாதவதன்மூடி” என்றார். விட ம்அருந்தின்மனை அவ்விடம் வாதிப்பதபோல அவத்தை தன்னைச்சோந்த ஆனமாவை வாதித்தலின் அங்ஙனங் கூறினார். உடம்பும் விடயமும் ஆகிய இசைசப் பொரு ளால் மறைவ அவதத்தைகள் மேனமேல் தொடர்ந்தலின் எல்லாவற்றையுங் கூட்டி “அவ்வழியுன் னிச்சைசப்பொ ருள்” என்றார், பாதோரயத்தை அடுத்தது அந்த அவத் தைவடிவாய் ஆனமாவிற்குத் தலின் அதனை “அச்சு” என ரார். ஐத்திருவெண்பாவால் ஆனமாசாரபோதன் என்ப தும் இச்சாரபோதத்தால் அனபமேஅன்றி இனபம் இ னபம் என்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (உஅ)

தன்னையறி வார்க்கெதிரார் தானும் பயனுமிலை என்னிற சிவனையறி வென்போமோ-சின்னாத தீதகற்று மாறறொளிபோற்றேய்ந்துசிவ மாயிரு போதகத்தை நாமொழிவிப் போம். [க்கப்

(இ-ள்.) தன்னை அறிவார்க்கு எதிரும் தானும் பயனு ம்இலை என்னின் சிவனை அறிவுஎன்போமோ எ-து. கரு விகள் முப்பத்தாறையும் நீங்கித் தன்னை உள்ளபடி உ ணர்ந்தோர்க்கு முன் அறிவிற்கு எதிரீடாய்த்தோன்றின்

கருவிகளும் இல்லை. தேசமாகிய தானும் இல்லை. இத்தேசத்தால் அறுபவிகளும் விடயப்படலும் இல்லை என்று வேதாசமங்கள் கூறும் எனின் அவ்வானமாவில் அககினிக்கு உட்டணம்போல பிறிபடாதிரங்க சிவத்தை எதிரிட்டு அறியத கொடங்குன் என்னவிபரீதமாய்ப் போமோ (யாம் அறிகலோம்.)

சின்னாத தீது அகறமும் மாறறு ஒளி போல் தேயறது சிவம் ஆய் இருக்கப் போதகத்தை நாம் ஒழிவிப்போம் எ-து. ஞானநாதனே! புடம்போட்டுக் கருமசம் அகறமும் பொன்னுக்கு மாற்றொளிமி துதலபோல உனபோதங்குறைறது குஹந்து நீ சிவபிரகாசந தானாயிருக்க நானுபாயங்களானும் அப்போதத்தை யாம் ஒழி விப்போம் (யாம் ஒழிந்ததபடியே நீ ஒழிந்தபோது) எ-து.

பொன்னும் கல்லும் சரியொத்ததோ லு அறுபுறனும் சாயாது மேல்முள் நேரோயிரகும் கீழ்முள் போலத் தன்னை உள்ளபடி உணராதோனாகுதுக் சீசுவல சகலங்க ளிலசென்று அதன அதன் மபமாய் இருந்த அறிவு அவைகளைச் சாராது பிறிந்து அருள்நாட் - கதல் அசைவற நிறறலால், “தன்னை யறிவார்க் கெறுருமிலை” என்றும், தேகம் தானாயிருந்த அறிவு அதனைப்பிறிந்து அறிவாய் நிறறலால், “தானுமிலை” என்றும், அருட்பூரணம் என்றைக்கு விளவகுமோ என்று அவ்வருள்மேல் இச்சையையவைத்த விடய இச்சையை நீங்கி நிறறலால், “பயனுமிலை - என்றுங், கூறினா.

புடம போடுநோறும் இடைகுறைந்தமாற்று உய
நதலபோலத தறபோசுததால் சிவததை எதிரிட்டு அ
றிபாது அறிநது அசைவறநிறகுநதோறும் அபபோதங்
குறைத்து சிவப்பிரகாசம் மேலிட்லால் “தீதகழறுமா
றறொளிபோல” என்று உவமை கூறினா.

இகதிருவெண்பாவால் சிவததை எதிரிட்டு அறியக்
கூடாதென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (உக)

பூரணவா நந்தமாந தானே புறமப்புபால்
வாரியினமீன போனற மலவாழவைப பாரீர்
உதியாது நின்ற வொளியையறிநு ளாக்கும்
அதுகாணு மகவிசித்தம் பம்.

(இ-ஈ.) பூரண ஆநந்தமஹும தானேபுறம்புபால் வர்
ரியில் மீனபோனற மலவாழவைப பாரீர் எ-து. உள
புறம் நடு கீழ் மேல் பக்கம் என்று கூறப்பட்ட எவ்விட
கதம் நிறைந்தனள பரிபூரண சுகமாகிய சிவந்தா
னே அதனைவிட்டு நீங்காத ஆன்மாவிற்குப்புறம்பு. பாற்
கடலில் சஞ்சரித்தும் அப்பாலைப் புதிக்கஅறியாதுசெ
ந்தக்களைப்புசிக்கும் மீனபோலும் அப்பூரணநந்தத்தி
ருந்தும் அதனை அதுபவிக்கஅறியாது மாயாமலமா
கிய விடயங்களை அதுபவிக்கும் இந்த ஆன்மாக்களின
து மலவாழ்க்கையைக் கண்டிர்கொலோ (அஃதன்றி).

உத்யாதநின்ற ஒளிப்ப இருள்ஆகும் அது அக்கி
னித்தெய்யம் எ-து. உத்யாதக மன் மதுனி எக்காலத
தம் ராஜியலபாய் சிவா நான்குரிபனைத்தெய்யிடவொ
ட்ட ந இருளந் தாராடும் உத்யாதகவிகதம் ம
நதிரமட்பாலும் அனமா வ ஆநாதியே மறைத்தருந
த ஆணவமாவது எ-து.

கூடைக்ககு விழிகப்ப இருநக சதாசதால் சூரியப்
பிரகாசமதுருளாய் தாராநிபதுபோல் ஆணவமலக
குறறத்தால் ஆணமாய் துணவொளி இருளாய
த்தோறநின்றமைபால், “உத்யாதியுளாக்சும” என்று
ம், அசுக்கிணியோடும் ம உபினனமாயிருந்து உய்வ
க்கினி முழுதமன்றபாது உத்யாத சூட்டை மறைத்
ததுபோல ஆணவ அபினனமாயிருந்து
அவ்வான்மா முழுதமன்றபாது அசுனது ஞானத்தை
மறைத்தலான, “ஆத்யாநு மககனித்தம்பம், என்றுங்
கூறினா. காணும் அசுச.

இத்திருவெண்பாவால் மலத்தடை—மால் ஆனமாவிற்
கு ஆநந்தப் பாவ தாவ நனும் தோற்றத்திருந்ததுஎன்று
அறிவித்தவாறு காண்க. (ந.0)

கடல்சிவ நீரானமா வுப்புமலங் சன்மம்
அடர்வாயுப போத மலைகாண-இடைவிடா
தவ்வா தியுட்கரண மைம்பொறுயிற்பம்பரமபோ
இவ்வா துனைச்சுழற்று மெண. [ல்

(இ-ள்.) கடல் சிவம் நீர் ஆன்மா உப்பு மலம் அடர் வாயுகனம் உலேபோசம் எ-து. கடலுபோலுஞ் சிவம். அதனுள் நீரோலும் ஆன்மா; அநீருள் பிறிபடா திருந்த உப்புப்போலும் ஆணவம், அநீரினமேல்வீசுங் காற்றுப்போலும் கனம், அககாரான எழும் அலேபோலும் போசம். (ஆகிய இவற்றுள்.)

இடைவிடாது அவ்வாறு உட்கரணம் ஐம்பொறியில் பம்பரம்போல ஆவாறு உளைச்சுமுறமம் என எ-து. காற்சுறப்போன்ற கனமது கக்கிடாய இச்சா ஞானக் கிரியைகள் பஞ்சமூர்த்திகளைச் செலுத்த இப்பஞ்ச மூர்த்திகள் அகாரமுதலிய அககரங்களைச் செலுத்த இந்த அக்ரங்களை மனமுதலிய உட்கரணங்களைச் செலுத்த இவ்வுட்கரணங்கள் ஐம்பொறிகள் இடத்தம் இடைவிடாது உளைப பம்பரச்சுமுறப்போலும் இங்ஙனம் எக்காலும் சுமுறமம் என்று அறித் எ-து.

அவ்வாறுகளைக் கூறினமையால் இவற்றிற்கு முதற் காரணமாகிய இச்சா ஞானக்கிரியை முதலிய வருவிக்கப்பட்டன. காற்றான அலை எழலபோல ஆன்மாக்கள் கனமத்தக கிடையப்போதம் பலபடவிரிதலின் அங்ஙனங்கூறினா. காண அசை.

இத்திருவெண்பாவால் திருவருள் ஆன்மாக்களைத் தன்மத்துக்கிடாய் நடத்தாமாறும் அவ்வான் மைக்கள்

கரணங்களோடும்கூடி இந்திரியவழிச்சென்று விடயங்
களைப் புசிக்குமாறும் இங்ஙனம்என்று அறிவித்தவாறு
காண்க. (௩௧)

மண்ணாதி சத்தாதி வாக்கு மனமாதி
கண்ணாதி நாதாந்தங் கண்டகன்ற-உண்மை
தனையனுவென் றேயுணர்த்துஞ் சார்பினையுங்க
உனையறிவென் றுள்ளே யுணர். [ண்ட

(இ-ள்.) மண்ணாதிசத்தாதி வாக்குமனம்ஆதி சண்
ஆதி நாதாந்தம்கண்டு அகன்ற உண்மைதனை எ-து. பிநு
திவிமுதலிய பஞ்சபூதங்களும், சத்தாதி விடயங்+ரு
ம, வாக்காதி கனமேந்திரியங்களும், மனமாதி அநதக
கரணங்களும், சட்சுவாதி ஞானேந்திரியங்களும், கா
லமாதி வித்தியாதத்துவங்களும், சுத்த வித்தைஆதி நா
தம்எறும்ச் சொல்லப்பட்ட சிவதத்துவங்களும், ஆகி
ய அம்முப்பத்தாறையும் அடிதொடங்கி வேறு வேறாய்
ரூபகதரிசனம்பண்ணி அறிந்து, அவையெல்லாம் தான
அன்றென்றறீங்கி, அவற்றின் முடிவிலநின்ற சைதன்
னியத்தை

அனுஎன்றே உணர்த்தம் சார்பினையும்கண்ட உனை
அறிவு என்று உள்ளே உணர் எ-து. ஆன்மா என்று
உனக்கு அறிவிக்கும் திருவருளையும், அவ்வருளால்
முன் கண்டுநீங்கிய கருவிகள் இவைஎன்றும், கண்ட
உனை அறிவென்றும் உனக்குள்ளே அறி எ-து.

கருவிகள் முப்பத்தாறும் ஒன்றைஒன்று அறியாமையானும், தத்தம் குணங்களைத் தாம் அறியாமையானும், காட்சி கண்ணை அறியாததுபோல அவைகள் ஆனமாவை அறியா ஆகலானும், கண்காட்சிகளை அறிவது போலக் கருவிகளை ஈத ஈதென்று பகுத்த அறிதது நீங்கிநின்றது ஆனமா ஆகலானும், 'நாதாந்தங் கண்டகனற வுண்மைதனை' என்றார். தன்னால் அறியப்பட்டகருவிகளைச் சடமென்றும், அவற்றைத்தனக்கு அறிவித்தது அருளென்றும், அககருவிகளபோல் சடமும் அனறிக் திருவருளைப்போல பேரறிவும் அன்றி நின்ற அறிந்த அறிவு தான் என்றும், தன்னையும் பாசத்தையும் கருவருளையும் அவ்வருளால் கண்டமையால் 'உணர்த்துஞ் சார்பினையும்' என்றார். தத்துவங்களை எல்லாம் பகுத்துக்கூறினமையால் வித்தியாதத்துவம் உருவிக்கப்பட்டது. அறிவாடுங்கூடி அறிவாயிருத்தலின் ஆனமாவையும் அறிவென்றார்.

இத்திருமென்பாவால் ஆனமா ஈதென்று அறிவித்தவாறுகாண்க. (௩௨)

அஞ்சுதொழிலாவதுவே யஞ்சுவத்தைக் கிஞ்சலிலா, அஞ்சிடத்துங்கொள்ளி வட்டமாகவே-பஞ்சவன்னம், வைத்தபடிகம்போன் மாறாதுனை மயக்கல், சித்திரக்கூத்தாகத் தெளி.

(இ-ள்.) அஞ்சுதொழில் ஆவதுவே அஞ்ச அவத்தை கஞ்சல இலா அஞ்ச இடத்தும் கொள்ளிவட்டம் ஆக வே ள-து. சிவனது பஞ்சகிருத்தியங்கள் யாவை எனின, சாக்கிரமுதலிய அஞ்சவதைச்சுருமாம். சுருக்க மிலலாத இவ்வஞ்சவதைக் கிடத்தும் கொள்ளிவட்டம் போலாக அதிசீக்கிரமாய் மாறி மாறி வரச்சுழற்றி.

பஞ்சவனனம்வைத்த படிசம்போல் மாறாது உணை மயக்கல சித்தராககூத்து ஆகத்தெளி ள-து. வைக்கப் பட்ட பஞ்சவனனத்தின் மயமாம் படி கம் போல நீ சேர்ந்த அவதையாது? அதனமயமாகி இடையறாது உண்ணைமயக்குதல் அவனது அழியிய திருக்கூத்தாக அறிதி ள-து.

மூப்பத்தாறு கருவிசுளோடு ஆன்மா தேகபோகங்க ளை அறிதலின் சாக்ஞரதைச் சிருட்டியாயும், இச்சா ககிரத்தில புசித்தவாசனை சொப்பனத்தும் அறிந்து நிறைவான் இதனைத் தீதியாயும், இச்சொப்பனம்போல சிறிது நிழலெழுத்தோன்றி மறைதலால் சுழுகதியைச் சங்காரமாயும், பிராணவாயு இயக்கமஇனறி ஒன்றுந் தோன்றாத இருததலால் துரியத்தைத் திரோபாவமா யும், அதீதம் கருவிகள் ஏதும் இனறி ஆணவஇருளாயி ருந்ததாயினும் அதன்நிமித்தமாய் மாயையில் தறுவா திகொடுத்தல் இருவினை ஒப்புவருவித்தல் ஆசாரிய மூர் த்தமாய்வந்து உபதேசித்தல் முதலிய அறுக்கிரகம் பெ றுதலின் இவ்வதீதத்தை அறுக்கிரகமாயுங் கூறினார்.

“கிஞ்சலிலா” எனற விதப்பான். உடல், தோன்றி, நின்ற அழிவது, சிந்தி, சிந்தி, சங்காரம். உயிருள் மயக்கமும் செளியும் வருவன, திரோபாவ அநுகிரகம். இங்ஙனம் உடலின் மூன்றும் உயிரின் இரண்டுமாக வருவனவும். ஓர் ஆங்கிரி தகல் ஆனமாபிரவேசிததல சிந்தி. யகனா அரியும விடயத்தை அநுபவிததல திதி, அவ்விடயமாய் அமுந்தகல் சங்காரம், அதனில் ருசிபபிககல் திரோபாவம், அகனைக் தெளிந்து கோடல் அநுகிரகம், இங்ஙனம் ஆங்கிரி பதனாந்தரம் வருவனவும். மனதான ஓப்பொருளை நினைக்கல் சிந்தி, அப்பொருளில் பிரிடம பிறகதல திதி, அஃது எப்போது வருமென்ற துவக்க தீரணல் சங்காரம், அப்பொருளில் மயங்குதல் திரோபாவம், அகனைக் தெளிந்து கோடல் அநுகிரகம், இங்ஙனம் அநுபவிததல் வருவனவும். இவையும்கலிப பெக்கததல வரும் பஞ்ச கிருத்தியங்களும, முகதியில் அருள வடிவமாதல சிந்தி, ஆந்த பபேறு திதி, இதல் அதிதப்படுதல் சங்காரம், ஞானஞ்ஞயமெனனும் மூன்றந் தோன்றுகிருத்ததல் திரோபாவம், இவ நானடும் எக்காலமும் விளங்கல் அநுகிரகம், ஆகிய இம்முறையே வருவனவுவகொள்க.

இத்திருவெண்பாவால் பஞ்சகிருத்தியத்தால் அவததைகள் நிகழ்வன அறிவித்தவாறு காண்க. (௫௫)

இந்த அவததைகள் ஒன்றந் தோன்றாது ஒழிக்கக் கூடாதோ? ஏனின், மேற்கூறுகின்றார்.

மாயா விகார மதுபானம் போன்றுமயக்
கோயாத னுன்னு லொழியுமோ-நீயதுவாய்ப்
போகாம லாடும் பவுரியவன் பொய்க்காட்சி
ஆகாது போலே யறி.

(இ-ள்.) மாயாவிகாரம் மதுபானம் போன்று மயக்
கு ஓயாது அது உன்னு லொழியுமோ எ-து. முறகூறிய
அவத்தை மாயாகாரிய மாசிய கருவிக் கூட்டங் களின்
து சேட்டை. அது மதுபானங் கொண்டவனது நறகு
ணத்தை மாறுபடுத்தித் தனது லகரி மேலிட்டு அவனை
மயக்குதல்போன்று உனது ஞானகுணத்தை மாறுபடு
த்தித் தனது குணமேலிட்டு உன்னை ஒழிவறநின்று மய
கரும். அதனை உன்னு லொழிக்கக்கூடும்மோ.

ஆனால் நீர் இங்ஙனங் கூறிய ஆற்றான் அதனை ஒழிக்
கவேண்டாவோ? எனின், அச்சுனை ஒழியாது ஒழித்தறகு
உபாயம் உண்டி. அஃது எங்ஙனம் எனின்,

நீ அது ஆய்ப் போகாமல் ஆடும் பவுரியவன் பொய்க்
காட்சி ஆகாதுபோலேயறி எ-து. ஆடப்பட்ட ஓர் பார்
ப்பனக் கூத்தன்தோட்டி வேடம்போட்டான ஆயினும்,
அப்பொய் வேடக்காட்சி தான் ஆகாது தன்னை வேறு
கண்டு நின்றறப்போல், அவதையுள இருத்தி எனினும் நீ
அதன்மயமாய்ப் போகாது உன்னை வேறுபிரித்த அறி
தீஎனின், அஃது உன்னை மயக்காது என்று அறிதி எ-று.

இங்ஙனம் பிரித்துநிற்றல் சாக்கிராவத்தையில் அன்
றிச் சொப்பனாதிகளில் கூடாதெனினும், அச்சாக்கிரா
வத்தைபயப் பிரித்து நிற்பின் திருவருள்தோற்றம். இ
த்தோற்றம் மேலிடின் அச்சாச்சிராவத்தை மறையும்,
அதுமறையவே அதனது வாசனையான சொப்பனாதிக
ள் தோன்றா. ஆகலின், பொதுப்படக் கூறினார்.

இத்திருவெண்பாவால் அவத்தைநீங்கி நின்றற்கு உ
பாயங் கூறியவாறுகாண்க. (நசு)

பஞ்ச கிருத்தியத்தான் உண்டாம் அஞ்சவத்தையும்
கடந்து சிவத்தல் உதித்தபட்டி நின்றார்க்கு ஒரோர் கா
லத்து ஒரோ ரவத்தைகள் தோன்றுவோ? எனின், மேற்
கூறுகின்றார்.

பழுதையைப்பாம் பென்ற பயம்போனாற் பா
வித், தழுதுடம்பை யாட்டுகினு மாமோ-தொழி
லொழிவில், நின்றசிவ யோகி நினைத்தொருகா
ளிவாராய், என்றழைத்தா லும்பதையா தென்.

(இ-ள்.) பழுதையைப் பாம்புஎன்ற பயம்போனால்
பாவித்து அழுது உடம்பைஆட்டுகினும் ஆமோ எ-து.
இருளால் பழுதையைப் பாம்பென்றுகண்ட பயகம்பனா
திகள் கூடரால் பழுதைஎன்று அறிந்து அப்பாம்பு என்
றுகண்ட பயகம்பனாதிகள் போனால் இப்போது கூடரா
ல் அறிந்த பழுதையில் முன்னிருளால் தோற்றிய பா

ம்பு இருப்பகாய்ப் பாவிகதப் பயந்ததால் அழுது உடலை நடுக்கனும் முனன்பாலும் பயகம்பனாதிக்கள உணடாகா; அதுபாலும்.)

தொழில் ஒழிவின்றி நெய்யாகி நனைத்து ஒரு காலநீவாரம் என்று அழகாகவும் பகையாது என எ-து, முனமலவிருளால் மெய்ப்பால் தோற்றிய அவ தைக்களை எல்லாம் இப்போது நூனஞ்சூரியனால் பொ யபாக்ககண்டு அவவயதந்தைகளை நட்சும பஞ்ச கிரு ததியககையும் காது நெய்நின்ற சிவத்தில் அழிதப பட்ட சிவயோகி சூக்தி அவசகாயம் ஒருசரமமீட்டு இவ குநீவருசி. என்று அழகு பிறும முன அழையாதிருக சவும்தானேவந்து சொள்ளியடம்பால் சமுனந்து, இப்போது அனுவளவளம் அசையாதருந்தது, ரதெ ன்கொடேலா, அயாம அறிக்கல்லாம் எ-து.

சிவயோகிக் கச்சிவகாருணிப் முதலி பவநாறல் மெள னாந்தம் ததம்பிறறு ஆயினும், திருவருளவடிவாய நிற்பது அனறி மாயாவடிவம் ஆகாள். ஆயினும், சூரி யப்பிரகாசத்து இருளதோற்றது அதுபோல நூனப் ப்ருசுதத்தில் மாயாநதகாரம் தோற்றமாட்டாது. ஆக லினும், 'அழகதாலும்' என்றும், 'பதையாது' என தும் கூறினார்.

இததிருவண்பாவால் சிவயோகியை அவத்தைகள் காரமாட்டி என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (௩௫)

இங்ஙனம் இருந்த சிவயோகிக்கு உபதேசித்தல் முதலியவற்றால் தான்பிறா என்று தோற்றுவது என்னென்னமேறகூறுகின்றரா.

கண்ணிங் கதலிதனை நாய்கழிப்பான் கண்போலத் தன்னோயறி யாவந் வே தானமீளச் சொன்னாலுங் நாவென்ற நாவேறே னா னென்ற சொல்லளவே ஆமனறித் தானெதிரா கா

(இ-ள.) கணநிகரவிதனை நாய்கழிப்பான்கண்போலத் தன்னோயறியா அறிவே தானமீளச் சொன்னாலும் எ-து. ஈனஞ்சுவாழையினது மட்டுமடநாய்கழிக்கத் தொடங்கிடுன சண அமமட்டை உளது உளதென்று சுட்டிப் பாரக்குநகோறும் அவனதுகை மட்டைகளை எல்லாம் கழிக்கச்சென்று அதுள்ள இடந்த குருதையும்கு விரித்த விம்தகடோடும் கண்ணுமுன்பால் சுட்டுதற்கு வேறொன்றும் இன்றிச் சுமம் இருந்த அக்கண்போலும், ஆசாரிபன விவசுத்தால் முப்பத்காறு கருவிகளையும் விடுவிக்கத்தான க-நறசென்று அவற்றின் முடிவில நின்ற அருளையும் பரையையமகடந்து அதனமேல் தோன்றும் ஆநந்ததையும் எதிரிடாது அகலா அதிதப்பட்டு இருந்த சிவயோகி கணனை அறியா அறிவே ஆவன். அவ்வறிவாயிருந்தோன மீட்டிம நீநானென்று பிரித்த அவ்வறிவு ஏற்றறபொருட்டு மாணுக்கனுக்கு அறிவித்தான் எனிலும்.

நாளன்றநாவேபோல நானன்றசொல் அளவே ஆ
ம்அனறிததான் எதிராஆகா எ-து. நாவானது தனபெ
யரை நாவெனறுகூறினும் அப்பெயராகுது உரியபொரு
ள்வேறின்றித்தானாயிருந்த அநநாவைப்போலும், நீநா
ன என்று சொலமாதக்கரமே ஆம் அனறித தானும் தெ
ரும அவனாகுது உண்டாகா எ-று.

தனனையறியா வறிவுசிவம், இதனைதனனை உறிபா
து வேறுண்டாய்த் கானறியாகென்று முடிகூறியபா
ட்டானுங்காணக. சிவியோகிதற்போதமப்பாயச் சிவ
மாய் இருததலின தானென்பதும் அவையுக்கலை. ஆக
லன், 'தானெதிராகா' என்றார.

இத்திருவெண்பாவால் சிவியோகி தான பிறர்போற
கூறினும் இவைய அவனாகுது இல்லையென் றறிவிதச்சுவாறு
காணக. (நகூ)

தனனைத்தான் உள்ளபடி அறிவது எந்நன்ம எயின்
மேறகூறுகின்றார.

தம்மா லறிந்ததெல்லாந் தாமலல வென் றுரை
த்தால, சும்மாவி நபபதுவார்த் தோன்றாதோ-
விம்மி, அறிந்ததலை வாயடங்கு மவவளவே யல
லால, தெரிந்திடுமோ நீயேதெளி.

(இ-ள்.) தம்மால் அறிந்தது எல்லாம் தாம் அல்ல
என்று உரைத்தால சும்மா இரப்பது ஆய்த்தோன்ற
தோ எ-து. தமதுபோதத்தால் ஈது ஈதென்று பகுத்

தறிந்து நீங்கிய ஈருவிகள் எல்லாம் தாம்அல்ல என்று வேதாகமங்கள் கூறும் எனில் அவற்றைப்பகுத்தறிந்து நீங்கிநிறை அறிவு தாமென அருளால் அறிந்தும் மௌனமாயிருப்பதாய்த் தோற்றாதோ.

ஆனால் தம்மை அறிந்த அநுபவஞ்சொல்வது எங்ஙனம் எனின்.

அறிந்த தலை வாய் விம்மி அடங்கும் அவ்வளவே அல்லால் தெரிந்திடுமோ நீயே தெளி எ-து. உறுப்புசுட்டுக் கொல்லாம் முதலாயதலையை அறிந்தபோது அவ்வாய்த் திறந்தடங்கும் அவ்வளவே அனறித் தலை போயிறறென்ற கூற அறியாது. அதபோலும், ஈருவிகள் முப்பத்தாறையும் நீங்கி அவற்றின்மேல்நின்ற முத்திச்சகலம்முத்திக்கேவலமும்நீங்கி ஆன்மா அருளால் தம்மைமாத் தாம் அறிந்திருக்கமிடத்து ஆண்டுவேறோ அநுபவத்தெரிந்திடுமோ? நீயேஇதனைத் தெளிந்தறிதி எ-து.

தத்துவங்கள் முடிவில்தோன்றும் முத்திச்சகலம் முத்திக்கேவலம் இன்மையால், “அறிந்ததலை” என்றும், இங்ஙனம்நின்ற அறிவுக்குவடிவு இன்மையால் சொல்லக்கூடாது ஆகலின், ‘வாயடங்கும்’ என்றும், கூறினார். தத்துவங்களை அங்கமாயும் முத்திச்சகலகேவலங்களைத் தலையாயும்வைத்து இத்தலைபோய விடத்து ஆன்மாவுக்கு அவ்வநுபவங்கள் ஒன்றும் இன்றிச்சம்

மா இருந்தலின், “அரிச்சகலைமடங்கு மவ்வளவே
யன்றித் கொஞ்சம் மா நீர் வளி” என்றா.

அரிச்சகலை விமரிசனக் கருவிகளாகக் கூட்டுக. (௩௭)

மறவாத தமமை அறிவாரா அறிவோ
அறிவோ விடாம போலா அறிவை
அறிவதறி வாகைகளை ஸ்ரீமத தததம்
அறிவை யறியா போலா

(இ-ள்.) மறவாத தமமை அறிவாரா விடயம்போல்
ஆகில் மருள்னா அறிவோ - ச ஸ்ரீமதவலகளா
கிய நினைபும மற புறக ரா , அறிவாய மறவா திரு
நத தமமை மறந்தத போலா நிர் - அறி ததொடங்
குலோகக்கு எதிரிடையா விடாம போல தமமைத் த
மக்குத் கோறமம் ஆனால் அது மருள் போதமோ? அருட்
போதமோ?

அறிவை அறிவது அறிவருகைகளை ஆற்றும் ததத
ம் அறிவை அறியாபோல அறி - அறிவாயிருந்த த
ம்மை அறியத்தொடங்குவது அறிவைகொண்டு
ஆகலின், முப்பதாறு தச ஸ்ரீமதததம் அறிவை
ததாம் அறியாதிருப்பன போல மாறாப பிரித தறியாது
கமமா இருப்பது அவ தமம் அறிவதென்று அறி - ஈ-று.

முன்சகலை கேவலமாயி நந்த தனமா தன்னை யாரோ
ஈறு பார்த்தபோது தான் வேறு அவைவேறுபுப் பிரிந்

தாற்போல், இப்போத எந்தமயமா யிருந்த ஆன்மா தனை எனிட்ப்பாராபபி ன் ஆசுசுகுரபிரிநது கேவல சகலங்களில் அசல்லு ம ஆகலின், ‘ஆரு மந்ததத மறிவை யறிபார்போலங்’ என்றா. நிஷபபு மறபபுஇனரி அறிவா யிருதசுலன், ‘மறவாத மமம்’ என்றா.

இவ்விரண்டு திருவெண்பாவாண்டு பமமமஅறிவது இவருமமன்று அறிவ்தசுவாப சாணக. (௩அ)

ஊன்றி விலமசைரி னுத மொழிந்தசிவம், தோன்றாத நோயு நக நக தோன்றுமோ-தோன்றில், விரஹிபெயாக பஸ்திவபோல வாய் முகத்தைமென்று, சிரிப்பதுபோத பார்த்துத் தெளி.

(இ-ள்.) ஊன்றின விலம் அஸசுரினநா ம் ஒழிந்தசிவம் தோன்றாத நோயு நக நக தோன்றுமோ தோன்றில் எ-து. ஓ'சண்டால் ஊன்றின சடமாயஉள்ள நிலமும அஸசும எலின், எல்லாக சுததுவங்களுக்கும் முடிவாகிய நாத சுத்தவத்ரதயுந டுநக உளதுயாக் குளதோன்றாத தணையாயிருந்த சிவசுகுக உன்போதத்தை ஊன்றின்று அறிவோ எலின், உமகனக்குத்தோன்றுமோ! உன போத்ததுகரு அமதோறும் எலின்.

விரல்துதியைத் திணடுவபோல வாய் முகத்தைமென்று சிரிப்பதுபோல் பார்த்ததுகலி எ-து, ஓர்விரல்தனனுனியைத் தான் தொடலபோலும், முகத்தின்கண்

இருந்தவாய் அம்முகத்தை எதிரிட்டுக் கறித்தமென்று
சிரிப்பதபோலும் ஆம். அதனை ஆராய்ந்து தெளிந்து அ
றிதி எ-து.

துட்பத்தான் ஆன்மாவள்ளும் பூணத்தால் அதற்கு
ப் புறம்புமாய்ப் பிறிபடாது சிவம் இருத்சலன், ஆன்மா
வால அதனைப்பிறித்தறியச் கூடாது. ஆகலின், இங்ங
னம் உவமைகூறினா. 'சிரிப்பது' யான சிவத்தை அறி
ந்தேன என்று பிறருக்குக்கூறி மகிழ்தல். (௩௩)

பற்றியது தானும் படிசுநீ பற்றுவிடப்
பற்றை யெதிரிட்டுப் பார்த்தாலென்-சற்றும்
பிறியாச் சிவனைப் பிற்த்தறியந் தேமும்
அறியாமை காணுணவம்.

(இ-ள்.) பற்றியது தான் ஆம் படிசுநீ பற்றுவிடப்
பற்றை எதிரிட்டுப் பார்த்தாலென் எ-து. தன்னைச் சார்
ந்த நிறம் யாது அந்நிறம்தானாயிருக்கும் படிசுநீ போலு
ம் யாதோர் கருவியடுத்தது அதனமயமாவை. நீ அக்கரு
விகள் நீங்குதற்பொருட்டு உனக்குள் இருந்த சிவமாகி
யபற்றை எதிரிட்டுப் பார்த்ததனால் பயனெனையுளது.

சற்றும் பிறியாச்சிவனைப் பிறித்து அறியத்தேமும் அ
றியாமை ஆணவம் எ-து. ஓராணுவளவேனும் உணை
விட்டுப் பிரியாதிருந்த சிவத்தை உன் போதத்தால் பிரி

கூறு உன்னையிட அஃதோரா முதலாயதகண்டு அதனை அறியாதேதும் பேதமை ஆணவமாவது எ-று.

கேவல சநவங்களை நீங்கி அருளால் தன்னை உள்ள 1 டி அறிந்த ஆனமா தனக்கு மேற்றஇருந்த சிவத்தையும் அவவருளால் அறியவேண்டும். அதனைக் கருவுபடுதேச மதால் அதிநுதெளாக, உ-ம். அறியாமை யறிவகற்றி பற்றிவருளோ யறிவுகளை யருளினு லறியாதே யறிந் து என ம, சித்தியாருளருள காண்க. சிவத்தைப் ப்ரியாது அதனுள் அடங்கின சுருவிகளதொடரா, அதனை பற்றிக் கென தொடரும். ஆகலின், 'பறறுவிடப்பறறை யெதரிட்டுப்பராசகாலென' என்றா. ஆங்கு மலம் இ னறியினும் அதனது வாசனையால் பேரதம் எழுதலின், 'அறியாமகாணாவம், என்றா. ஆனமாவைப் பற் று விடாதிருத்தலின், சிவத்தை 'பறறு' என்றா. கா ண, அகை.

இவ விரண்டு கிருவெண்பாவானும் திருவருளால் சிவ தாக அறியும்போதும் சிறிதுகம்போதஞ்சீவியாது நின் று அறியவேண்டுமென்று கூறியவாறு காண்க. (௪0)

அந்தச் சிவத்தைச்சென்று அடையும் இடம் எவ்வி டம் எனின மேற்கூறுகின்றார்.

அருளாலே தம்மை யறிந்தருளா யந்தப்
பரிபூரணமே பனாயாய்ப் - பனாயொழிவில்
ஆனந்தா தீதமா மத்துவிக சித்தாந்த
மோனம்வே தாந்த முடிவு.

(இ-ள்.) அருளாலேதம்மை அறிந்த அருள் ஆம் அந்தப் பரிபூரணப்பொய்ய ஆம் எ-து. முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் கடந்தறினற இடத்துப்பராசம் ஈது அருள் ஈதென்று பஞ்சதரிந்த அறிவு தாம் என்று தம்மை அருளால் அறிந்த பின்னர்த் தம்மையும் அவ்வருளையும் பிரித்துப்பாராத அவ்வருள் தம்மாயிருந்த பின்னர்த்தம்மைச் சிறிதுந்தோறமுத அந்தப் பரிபூரணமாகிய பொய்யேஆகி.

பொழுதியில் ஆந்தராதீதம் ஆம் அத்துவிதசிகதாந்தமோனம் வேதாந்தமுடிவு எ-து. பின்னர் அப்பரை நீக்கத்தில்தோன்றும் ஆநாதமயமாகி, அவ்வாநந்தத்தையும் இங்ஙனம் என்று அறியாது அதனுள் அநீதப்படுவதாகும் அத்துவிதமான ஆமமுடிவாகியமோனம் வெதமுடிவிற்கு முடிவாம் எ-று.

அருள் தனது இச்சைப்படி ஆனமா இச்சையைச் சேர்த்தியும், தனது ஞானத்தால் அதன் ஞானத்தை மறைத்தும், தனது கிரியையால் அகனது கிரியையை அடக்கியும், இங்ஙனம் அவ்வானம்போதஞ் சேவியாதக்துவது. அங்ஙனம் அதனது போதமடங்கின் விடத்து முன்தோற்றிப் இச்சாஞானக் கிரியைகள் விரியாது நீங்கினவிடம்பரை. ஆகலின், 'அருள்' என்றும் 'பரை' என்றும் கூறினார். வேதாந்திக்குப் பெத்ததிசை போல் முத்தியிலும் நானென்பது தொடர்தலின் 'வேதாந்தமுடிவு' என்றார்.

இதற்கு வெண்பாவால் ஆனமாசுவதசோதி இரண
புலகலங்க அக விம துவலம எனபம இ
வேசாங்க முடி ரளப ம புதிவிதிகவாம காணக.)

தன்மையு முன்னிலையும் துறையு படாகனை
யாராய, என் கொழி ரி விபுமா நீன்புமி நு என்
றாத, வேகாந்த சித்தாந்த மேலிறவா விடென்
முன், ஓகாமல வேத புலார் மேலன்.

(ஆ-ள. தன்மையு முன்னிலையும் துறையு படா
கையு ஆப என ஓதி ரி விபுமா நீன்புமி நு இ
து எனறாக எ-து.) ரிபுமா நீன்புமி நு அறிவிக்கும்
துருவருளாய ப லயும் தாமாதி, ஆசாரிபராகிய
முன்னிலையும் துறையும் தாமாதி, இச்சுரு
திருரு சுவாநுபவங்களால் எனது பேரதவொழிவில்
தோனமும் ஆநடமும் தாம வி அவ்வாநதம் இதவெ
ன்று கூறககூடாத ஆநதாதி கமும் தாமாதி, எழுந்தரு
ளியிருநத.

ஓகாமலவேதம் உணர்ந்தோன் வெகாந்த சித்தாந்த
மே பிறவா வீதி என்றான எ-து. ஒதியறியாமல் தமது
திருவருள ஞானத்தால் நானதுவேதங்களையும் முழு
தணர்ந்த திருஞான சம்பந்தப்பிள்ளையார் இந்த அ
நுபவமுறும் உண்டானவேதத்தின் முடிவாகிய சித்
தாந்தமே மீண்டுவாரா முத்தி என்று அருளிச்செய்
தார் எ-து.

எல்லாம் தாமாதி என்றது அவரதுசுதந்தரம் அறிவித்தது. ஒது உணர்நதோலாப்பறற ஒதாமல உணர்நதோராக்கு உண்மையெல்லாம் உள்ளபடிதெரியும். இங்ஙனம் ஒதாமல உணர்நதோரோ இதவே இறவரலீடென்று கூறினமையால், இஃதெண்மை முதன்னை அறிந்துகொள்க. வியாசா முதலியோரா ஒதாமல உணர்நதும் அவாகது விட்டிண்பரமென்றும் அகம் பிரமாண என்றும் பிணனா மலையுபிறாசது. ஆகலின, இவரைப போலும் அவர்சுதந்தர அறிவீலா எனக்கொள்க. (சஉ)

மலையேறிப் போவார்க்கு மாநிலமாய்த் தொன்றிக், கலையாதியைக கழறறிக் காட்டித் - தொலைவிலே, காட்சியொழித் தென்னைக கரந்தகலாவாதனையின், மாட்சிசொலின் மோனமாய்வந்து.

(இ-ள்.) மலை ஏறிப்போவார்க்கு மாநிலம் அய்து தொன்றிக் கலை ஆதியைக் கழறறிக் காட்டித் தொலைவிலே, காட்சிஒழித்து எ-து. மாநிலத்திருந்து மலைமேல் ஏறிச் செல்வோர்க்கு ஆண்டுமாநிலமாய்த்தோறறி அமமலைமுடிமேல் ஏறிநின்று மீண்டுபார்க்குமிடத்து மூன்றிருந்த மாநிலமும் பின்வந்தமலையிடமும் தாம்நின்ற இடத்திற்குக் கீழ்ப்பட்டி அருகித்தோற்றுமாப் போலும் கலைமுதலிய ஆறத்தவாயையுஞ் சோதனைபண்ணி நீக்கி, இவற்றின்முடிவில்நின்ற ஆன்மாவை அறிதல்முதலிய அறுபவறுகளைக்காட்டி, இவ்வறுபவமுடிவிலே

முன்சீகாறறிய சுருவிகளும் பினசீகாறறிய அநுபவ வகளுந் ஆங்கு காட்சிகளா எனக்குத் தோற்றுவாறு நழித்தது.

வாழ்வேயில் என்னைக்கராறு அகலா மாட்சி சொல்லி வரது மோனம் ஆம் எ-து. எனக்கு ஓர்வாதனையும் இல்லாது என்னைத் தமது ஸ்ரீராமநாதத்தொளிக் கு உளம் : பிறம்புமாய் எழுந்தருளியிருந்த என்ன ஆசாரியரது பெருமைபைச் சொல்லுமிடத்து அதனைச்சொல்ல வொட்டாறு என்னைப் பேராநந்தம் வந்துமௌனம் ஆக்கும் (இதென்கொலோ அறிகிலேன்.) எ-து.

“கொலை விலே காட்சியொழித்த” என்றமையால் மலைமுடிமேல் ஏறிநின்று பாராகுமிடத்து என்றும் வருவிக் கப் பட்டது. கலையாதி ஆறுஅதனவாவாவன மர எரம்பதிவென்றும், பதம் எண்பநதொன்றும், வன்ன ம ஐம்பததொன்றும், புவனம் இருநூற்றிருபத்துநாலும், தத்தவமுபபதகாறம், கலைஐந்தும், எனக்கொள்க. அநுபவ முடிவுசொல்லக் கூடாமையின், “மோனமாம்வதது” என்றா. (சூகூ)

இதுவென்ற தெல்லாம்பொய் யென்றோ னெனக்குப், பொதுவன்றித் தங்குமிடம் போச்சு-அது நாம்காண், என்றோ னதன்பே ரிரவைப் பகலாச்சும், ஒன்றோ யரமசுக மோ.

(இ-ள்.) இது என்றது எல்லாம் பொய் என்றான் எனக்குப் பொது அன்றித் தங்கும் இடம் போச்சு எ-து.

ரது ஈதென்று உனபோகதகால சுட்டி அறிந்ததுமாத
அஃமெல்லாம் பொய் என்றா. இங்ஙனம் அருளிச்
செய்த ஆற்றான என்போகதகால சுட்டி அறிந்தது
அரிதாய் எல்லாம் நிறுளனும் பொதுவாய் இருந்ததிரு
வருளிடமே அனறி முன்னாக கருவிகளேற் றம் அ
தன்தன் மயமாய்ததனும் இஃமெல்லாம் இப்பா
துபோயிற்று.

அது நாம் என்றான அதன்போ ரைவப்பத அசுது
ம் ஒன்றோ பரமசுகமோ எ-து. முன் சருவி எர்ப்பு
கூடிக கருவிமய மாயும், இப்போது அருளோடு கூடி
அருளமயமாயும், அவரையுடைய மென்மையும் இன்ன
ருள்ளென்றும் இது சிறிதே துரியோடு கூடும் உயர்வு
எமமைவிடேவற்றாமுதல் அஃது, அஃது என்மையு
று எமகாசாரிடா அஃது என்மையா. அஃது என்
ளிச்செய்த சிறப்பெய்து ச அந்நி மென்மையு
றையையும் மென்மையுடன் அனவ ருளோடு படி
கும ஞானஞ்சிறிது 'ஐ' அஃதெனறி என்னு
டாகிருந்த சற்போதசனை 'முகி' எழற்பரம ம
சாகரமோ? யான அறிவு லன் உ-து.

பசுப்பினறி எல்லாவற்றாளும் பொதுவாய் இரு
த்தலின், அருளை "பொது" என்றா. "அது நாமு
ன்" என்றது ஆனமாவைச் சிவத்தோடு இரண்டற
ஐக்கியமுகட்டியது எனக்கொள்க. (சுச)

அறிவித்தா ஁ன்றி யறியாய்நீ யென்றான்
மறவைக் கதுவே மருந்தாய் - அறியவெனில்
ஆகாய மெய்யவைத்த வம்பா மறிவெனிலும்
ஆகாய வாக்கா மது.

(இ-ள்.) அறிவித்த கால அன்றி நீ அறியாயனென்றான் ம
றவைக்கு அதுவே மருந்து ஆய் அறிப எனில் ஆகாயம்
என பணைத்த அம்பு ஆம் எ-து. எனது உயிருக்கு உயி
ராயிருந்து யாம ஒன்றினை அறிவித்தகால நீ அறிவதே அ
ன்றி உன ச்சந்தாமாய ஒன்றினையும் அறியாய்; என்று
அறியிச்செய்தாரா, யான என்கென்று எழுமமலப்பிணி
யை நீக் குதற்கு அறிநுவாகடே மருந்தாய் இங்ஙனம்
அறிவகூடா சம மம யான் அறியத்தொடங்கின், யான்
இருந் தருந் தமும் தம்மை அறிதற்கு எழுமபோதத்திற்
கு உடும் சமந்-மே அன்றி வேறுகாணேன். ஆகலி
ன், ஆகாயம் இலக்காய் அதனை எய்யவைத்த அம்பு
போலும் ஆகும்.

இங்ஙனம் உயிர்க் குயிராயிருந்து அறிவிப்பதாய் எதி
ரிட்டு அறிபக்கடாததாய் இருந்த அறிவின்கண் வா
ககுத்தே தோற்றுவது எங்ஙனம் எனின்.

அறிவு எனிலும் ஆகாயவாக்கு அத ஆம் எ-து. அவர்
அங்ஙனம் இருந்த அறிவே எனினும் அவ்வறிவின்கண்நி
னற காருணியதகால் தோற்றும் வாக்கும் அவ்வாகாய
வாக்குப்போலும் கருமகோராதாய, டாக்டர்

உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிய

அம்பிறகு எயயாமுன நிறமதற்கு இடமும எயச ி
ன சேறற்கு இடமும அவவாகாயமே அனநீ லேஷ்டம
இனமையான இஷனை அதற்கு உவமைபாக உ கூறினா
வாககால கூறியதுபோல பிறாகுத் தோறறுவசே அ
னநீ அவாகுத்தோறறுது. ஆகலின, “ஆயாயவாககா
மது” என்றா.

தனமையும முன்னிலையும என்னும திருவெண்பாரு
தல இநநானகு திருவெண்பாவாறும் தமது ஆசாரிடா
தமக்கு அருளிச்செய்த நிலை கூறி பவாறுகாணக. ஁ரு

மலமாயை கன்ம மயக்க விகற்பம
நிலைபோகப பொயொழிந்த நிடடை - பலவோ
அறிவுக கெதிரிலலை யாகாய நீழல
அறநிறகு மாபோனிற பாய.

(இ-ள.) மல மயக்கம் மாயை விகற்பம கனம நிலை
போகப்போய ஒழிந்தநிட்டை பலவோ எ-து. ஆணவ
மலமாகிப மயக்கத்தைக கேவலாவதுதையால போ
கச்செய்து, மாயை யாகிய விகற்பத்தைக குருலிங்க
சங்கமவழிபாட்டால போகச்செய்து, கனமதுதைச
சுத்தநிலையாகிய அருளால போகச்செய்து ஆனமா இ
ந்த அருள்வழிச்சென்று சிவாநந்தத்தில தறடேதும்அ
ற்ற உணமைநிட்டை பலவிதமாமோ.

அறிவுக்கு எதிர் இல்லை ஆகாயநீழல் ஆறநிறகுமா
போல நிறபாய எ-து. இவ்வனம் தற்போதமஅறதுச

4 வம்என்றும தானஎனதும இரண்டற இருந்த அறிவி
மக எதிரீடாய்ததோற்றவது ஒன்றும இல்லை. ஆகாய
ம எல்லாபபொருள்களோடுங் கூடியிருப்பினும் அப
பொருள்களின சாயை தன்னுளதாககாது நின்றற
போல எல்லாகருவிகளோடுங் கூடியிருப்பினும் அக்க
ருவிகள குணமும் உணைச்சாராது நீ நிறநி ஏ-று.

கேவலாவததைதையத் தெரிசிக்கவே ஆணவம்நீங்கும்
ஆகலானும், மனவாகதக் காயங்களால் குருலிங்க சங்
கமத்தை வழிபடவே அம்மனவாகருக காயங்களாய்
விராத விகற்பரூபமாகிய மாயை நீங்கும் ஆகலானும்,
இவற்றைநீங்கிச் சதகநிலையில் தோன்றுநதிருவருளைத்
தெரிசிகது அந்தத்திருவருளே பெத்தமுத்தியினுமள
மககு உபகரிப்பது என்று அறிந்து தான பிறர்எனனும்
முன்னிலைச்சுட்டொழிந்து நிரகவே கனமம்நீங்கும் ஆ
கலானும், “மலமாயகனம மயக்கவிகற்ப நிலைபோக”
என்றா. சகல கேவலங்களநீங்கி ஆன்மபோதமும
ஒழிகநிட்டைசகுமேல் வேறுநிட்டை இன்றாகலின்,
“பலவோ” என்றார். ஆகாயம் தனது வண்ணிய குண
கங்க திரிவுஇன்றி இருந்தமையால் மறற்பொருள்க
ளின் நிழலதாக்காது இருந்ததுபோல ஆன்மா தனது
போதஞ்சீவியாது துட்பகுணத்தோடு இருந்ததுஎனின்
சிவத்தோடு கலப்புக்கூடும், தூலமாகிய கருவிகளும் அ
கனைத் தாக்கமாட்டாதுஎன்பது அதிக. (சக)

போதம பதைப்பறவே பூரணமாம பூரணமும்
 போதம பதைத்தளவே பொய்யாகும் ரது
 விழித்திமைப்பா நினரூல வெளியசைநதாறகாற்
 பழககமதைச சாட்சி யப்போற பார [ரும

(இ-எ) போதமபதைப்பு அறிவு பூரணமும் பூரணமும் போதம பதைத்தளவே பொய்யாகும் ரது நினரூல விழித்திமைப்பு அறிவு எ-க. அனமபோதம சீவியாது அடங்கின உவானமா கோறருமல அரு- பூரணம ச ஹிநகரம் அடபுரண மும் உபப்பாதம சீவசகமா சபகல சான கோறரு ம் மரயும் அவ வானமாயி வி சர, (1) பதம இப்பாசம் அடங்க யும் விரிபும் நினரூல அ பூரணம் ஓகாந கோறறிபு ம ஓகாந ம நரபா ௨ ௨௨௨ பாலும் இம் மச்சல போதம ஆ, (அம் ௨) யபாம என்ன

வெளியுசைநதாறகாற் பூரணமும் பூரணமும் சாட்சி யப்போற பார எ-க. வெளியில் அடங்கப காணு த தான வெளையா நரபாயக கோறருமல வெளி டேஜும். அவ்வெளியில் நினரூல அநகாநகா அசனேரி டக தான ஓபபொருளியக காற்றென்பதாம். இக்காற ருகிய சாட்சியைப்போல உன போதம அருளில் அ டங்கியும் விரிபும் நினர பழகக மதையும் பாரதது அறிவி எ-று.

போதம் அடங்கில் அருளாகியும், உஃது அசையில் ஆனமாவாகியும், இந்நாளை வருகலின் அதனைச் சிறிது ந் தோன்றாது அடக்கவேண்டுமெனபது கருத்து.

இவ்விரண்டு திருவெண்பாவாணம் மும்மலங்களை நீக் குதற்கு உபாயமும், இம்மலங்களை நீக்கி அவ்வானமா தற்போதமுங்கெட்டி ஆகக்கா தீதப்பட்டால் அதற்கு மேல வேறுகிட்டை இனநென்பதும், ஆன்மா கருவிக ள்தாக்காது நிறறற்கு உபாயமும், அடங்கிய போதம் மீட்டிம விரிபாது அடக்கவேணமும் எனபதம் அறிவி த்தவாறுகாண்க.

(சா)

வேதாந்தம் போகிருக்கும் வேதாந்த சித்தாந்த நாதாந்த போத நமூவினர்க்கு-நேதி [ம் தனைக்கமுன்று தற்போதஞ் சார்பழியுஞ் சந்தில் உனக்கறிவா கந்த முயிக் சம்

(இ-ள்.) நாதாந்த் போகும் நமூவினர்க்கு வேதாந்த ம்போல இருக்கும் வேதாந்த்-சித்தாந்தம் எ-து. நாத தத்துவத்தின் முடிவாயிரந்த அருளையும் கடந்த மெய் ஞ்ஞா னிகட்டி வேதாந்தம்போல துணித காட்டம் இன் றி இருக்கும் வேததனை முடிவாகிய இச்சித்தாந்த தூ ள், ஆகலின்.

நேதிதனைக் கமுன்று தற்போதம் சார்புழியும் சந் தில் உனக்கு அறிவுஆநந்தம் உதிக்கும் எ-து. நீக்கு வதாய் உள்ள தத்துவ முப்பத்தாறையுங் கமுன்று, அவ

ற்றின முடிவில்கின்ற அருளையும் பரையையும் துவத்
நாட்டம் இனறிக் கழன்றுநிறறி எனின, நினதற்பேச
மும் ஆணவ வாசனையாகிய சாரபும் ஒழியும். இவை
ஒழிந்த இடத்திற்கும் உத்தித்திற்கும் ஸ்டையாகிய
சந்தியில உனக்கு ஞானநந்தம் தோன்றம். எ-று.

முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் நீங்கும் அளவும் ஆன்
மபோதஞ் சீவித்தறிவது. அருள்தெரிசனமுதல் ஆநந
தாதிதப்படுமளவம் அப்போதஞ் சீவியாதடங்கி அவ்வ
புவவக்சளைப் பெறவேண்டும். ஆகலின, “சீவதாந்தம்
போலிருக்கும்” எனறார்.

இத்திருவெண்பாவால் ஆநந்தம் தோன்றுநிடம் அ
றிவித்தவாறு காண்க. (௨௦௮)

தத்துவா தீதத் திமிர்ப்படங்கித் தற்செலவும
அத்தின் வரத்து மசையாத-கத்தத்தை
ஒன்றென்றா னீசம் றுளதாவை யாதலினால்
அன்றென்ற தென்றே யறி.

(இ-ள்.) தத்துவாதீதத் திமிர்ப்பு அடங்கித் தன் செ
லவும் உதின்வரத்தும் அசையாத எ-து. முப்பத்தா
று தத்துவத்திற்கும் உத்திதமாயிருந்த ஆணவமல வாச
னைஎல்லாம் நீங்கியவிடத்து ஆனமா சிவததைச் சென
று கூகிதலும், சிவம் ஆன்மாவை வந்து பொருந்ததலு
ம் ஆகிய இருவகை அசைவும் இன்றி இரண்டற்று இரு
ந்த.

சுததத்தை ஒன்று என்றால் நீ சற்று உளது ஆகல
ஆதலினால் அன்று என்றது என்றே அறி எ-து. முதற்க
சுண சிவம் ஒன்றுமே என்று கூறுத, என்ன, அச்சிவம் ஓ
ன்றென்று அறிந்த கூறியதீயும், சிறி கூடனடாவை. ஆக
லின், அமமுகந்தக ண அந்நனம் கூறுவதும் அன்றெ
ன்று அறிந்தி எ-து.

உடம்பின் குணம் அன்றி அகன்குண ஏறியிருந்த
திமிரப்பபோல உயிரின் குணம் அன்றி இதன்குண
ஏறியிருந்தமைபால், ஆணவத்துத் 'சுயிரப்ப' என்றா.
திமிரப்பு உடன்காலிடத்துச் கூடினது போன்றும்
பிரிந்தது போன்றும் அப்பவந் போன்றலின் அந்நனம்
கூறினா. (சக)

வெற்றவெறு மாநந்த மேலீடே கேவலத்தில்
நிறபதுபோல நந்த நிலைகழன்றோ - சிற்போத
அண்டங் கடந்த வரத்தி னோடிலவும்
வெணடிங்க ளுந்நிரண மும்.

(இ-ள) வெற்றவெறும் ஆநந்த மேலீடே கேவலச
தில் நிறபதுபோல அநந்த நிலை கழன்றோ எ-து. நியதி
யிட்ட இடமெல்லாம் கழன்றுசென்று தற்போதம் ஒ
ழிந்ததெல்லாம் ஆநந்தமயமாயத்தோற்றம். ஆகலின்,
வெற்றவெறும் ஆநந்த மேலீடாகிய இடமே கேவலாவ
த்தைப்படமி நிறபதுபோலத தோன்றும். இங்நனந
தோற்றம் அவ்வாநந்த மேலீடாகிய நிலையும் நீங்கி
னோர்.

சிற்போக அன்டமகடநக அமுசுததனேநி உலவும் வெள்திவ்ஞம் கிரணமும் எ-து. ஆரோம பரையும் ஆரேய ஞாநிகு சசபைக கடபுரினற ஆநகாமிரத சுதேரங் விள பகாநிநற சுவசாநாந்ஞம் சாம் அந னேயிட்டு நீங்காத அந்த ஆநகாமிரத கிரணமாவி ந்ற பார எ-து.

ஆநநதம மேலிட்டபோத பிபஞ்சமெல்லாம் ஆநந தமயமாயக தோறடம. ஆகபின், “வெளறவெறுமாந ர்தம்” என்றா. ஆநந மேலிட்டு பட்டி பாயமறநேற் றுவது. சேவலாவததை அறுபவசலக அறி, ௨ ஒன்று படுதான்ருதி நதததென்ட செரலவவறு பலிபால் ஆந நதாநுபவம சொல்லவறுசலால், “சேவலகட டரிபுன போல்” என்றார். அந்நியில ஆனையமல தில மஹ பட்டிருந்த உயிர்க்கு அறுபவந் சொல்லக கடாதது போல், சிவத்தில இரண-றகசலந்து நிநற உறுபவந் சொல்லக்கடாது. ஆகலின், ஆநநதாநுபவத்திறகஉவ மை கேவலாவததையைக கூறினா. “வெண்டிங்கந் ற் கிரணமும்” என்று சுவகமக நினமைபால சநகர னைப்போலச சிவம். அவனைவிட்டு நீங்காக அமுசம் போல் ஆநந்தம், அவனையும் அமுதத்தையும்விட்டு நீங் காத கிரணம்போல ஆனமா சிவத்தோடு இரண்டறக் கலந்துகின்ற நிலைஎனக்கொள்க.

இவ்விரண்டு திருவெண்பாவானும் முத்தியில் ஒன் றென்றும் இரண்டென்றுங் கூறக்கூடாதென்று அறிவி த்தவாறு காண்க.

நினைப்பு மறப்படுத்து கோமலே நீக்கா
 துளைக்கலைய நிலலநாந் னநான்-எனக்கதறறல
 விப்பிரட்ட மத்திரட்டம ஸேஸி லே போட்டசு
 செடபடி,தன் ஞானச நிற்ற. [நா

[illegible]

விப்பிரட்டம் மந்திரட்டம் வேலையிலே போட்டசு
ரை செப்படித்தல ஞானச் சிறை எ-து. மிகவும் பிரட்ட
மும், மந்திரத்தால ஓருவனுக்கு விநோதங்காட்டலும்,
கடற்கட்போட்ட சுகாலும். செப்படிவிந்தையும், ஞா
னத்திறகுத தடையாய் உள்ள மலபோதமும் ஆம் எ-து.

அந்தநிஃஸ்ட கூடுவோர்ஞானமும்அன்றி முற்செய்த
கிரியை யாதிதரும் அன்றி உபய பிரவ்ஃதராய்க் கருவி

களோடும் மயங்கலின், “லிபிரட்டம்” என்றும், ஒரு வன் மந்திரத்தால் விநோதவிதகை தோற்றுவதுபோல உள்ளோ மாணவரின் மாயாவிநோதங்கள் தோற்றலின், “மந்திரட்டம்” என்றும், கனா ஓடி ஓடி துறைக்களச் சோமது ஆலேயோடு மறிகுலபோல, அறிவு ஓர் நிலை நிலலாது நினைவோடு சமுலவதனால, “வேலையிலே போட்டா” என்றும், ஓர் பந்த முனதோற்றிப் பின் அதில் பறபல பந்த சோற்றுவதுபோல, ஓர் காட்சிபோல முனதோற்றி அது முற்றமநிலலாது பறபல காட்சியாய் விரிதலின் “செப்படி ததல்” ஒன்றும், இங்ஙன நசோற்றுவன் சகலகேவலபோதம் ஆகலின், “நூனச் சிவம்” என்றும் கூறினார். அங்ஙனங் கூறியது நினைவு அன்று, ஆகலின், சதற்றல் என்றும்.

இத்திருவெண்பாவால் மாணகருகூழ் சகல கேவலங்கள் முன்னர் அறிவித்து நீக்கி, பின்னாட போதம் உழித்தற்கு உபாயங் கூறுது அச்சகலகேவலங்களுள் அநினைக்காதல் ஆகாதென்று அறிவித்தவாறுகாண்க.)

சத்தாதி தத்துவம்போய்த் தானுமெந்நுங்கழன் சித்தாந்த வேதாந்தச் சீர்மையிலே-முதறி [முல அநிர்வசன மின்ப வநீதமென லாங்கே பினமிடுதல் கன்மம் பிளாய்.

(இ-ள்.) சத்தாதி தத்துவம்போய்த் தானும் எதிரும் கழன்றால் சித்தாந்த வேதாந்தச் சீர்மை இலை எ-து. சத

தமுதலிய முப்பத்தாறு தத்தவங்களையும் நீங்கி அவர்
 றின முடிவில்லின்ற தானும், திருவருள் தெரிசன முத
 ல ஆநந்தானுபவம் ஈராய் அவ்வருளால் தான்அறியாது
 அறியும் அநுபவங்களாகிய எதிரும், சுமன்று ஆநந்தாநீ
 தப்பட்டால் இரண்டென்று கூறும் சித்காந்தச் சிறப்
 பும ஒன்றென்று கூறும் வேதாந்தச் சிறப்பும் அங்கு
 இல்லை.

முத்தி அநிர்வசனம் இன்பஅதிதம்எனில் ஆங்கே பின
 ம்இழ்தல் கன்மம்பிளாய் எ-து. அங்நனம் அதீதப்பட்
 டமுத்து சொல் இறங்க சுகாதீதம்எனனால், பிள்ளாய்!
 ஒன்றென்றும் இரண்டென்றும் அம்முத்தியைப்பின்ன
 பபடக் கூறுதல் போதச்சேட்டைஆம் எ-று.

சத்தாதி விடயங்களினமேல் ஆன்மாவுக்கு அணிச்
 சை பிறந்தபோது சோத்திராதி பஞ்சேந்திரியங்களும்
 விடயங்களை அபகரியாது நீங்கும். இவைநீங்கவே முன்
 அபகரித்தபோது வசன, கமன, தான, விசர்க்காகந்த
 ங்களை விடயீகரிக்கும் வாக்காதி கன்மேந்திரியங்கள்
 ஐந்தம் நீங்கும். இவை நீங்கவே அப்பத்திர்திரியங்கட்
 கும் இடமாய்நின்ற பூதங்கள் நீங்கும். இவை நீங்க
 வே விடயங்களைப்பறறி நிச்சயித்த அபிமானித்துச்
 சிந்தித்துநிற்கும் அநதக்கரணவாசனை நீங்கும். இது
 நீங்கவே விடயங்களைப்புகித்தறகு ஒல்லையும் அவ்
 வெல்லையில் உண்டாம் விடயப்படனும் அவ்விடய
 த்தைப் புசிக்கும்போது ஓர் காலங்களினும் அநி

யாததபோலப் புதமையும் மேலும் இவ்விடயம் அ
னுபவிக்கவேண்டும் எனனுள் சருததம் உண்டாக்
குங் காலதத்துவமும் நீங்கும். இதனீங்கவே விடய
ங்களைப் புசிக்கும்போது இவனுக்கு தீவ்வளவு புசிப்பெ
ன்னும் மட்டநிந்து வரைந்திறதும் நியதிநீங்கும்.
இதனீங்கவே ஆன்மா விடயங்களை இச்சித்துப் பசுத்த
நிந்துபற்றி அநுபவிக்க அவ்வானமாவுக்கு இச்சாஞா
னக கிரியைகளை எழுப்பும் இராகம் வித்தை கலைஎன
னும் இம்முனறும் நீங்கும். இவைநீங்கவே ஆன்மா
வைப் பஞ்சேசநதரிபங்களினும் சறங்குபோற்காணம்
சுழற்றும் புருடனநீங்கும். இவ்நீங்கவே அவ்விடயங்க
ளைப் புசிக்குமிடத்து அவ்விடயம்என்றும் தான என்று
ம் இரண்டறமயக்கி நிறகும்பாபை நீங்கும். இங்ஙனம்
வித்தியாதத்துவங்கள் நீங்கவே இவ்வறைப் பிரோக
ம்பண்ணுஞ் சுதததத்துவங்கள ஐந்தம் நீங்கும். இங்ங
னம் தத்தவம் முப்பத்தாறும் நீங்கினவிடத்து ஆன்
மாவின் இச்சை பெத்தததல் விடயத்தினமேல் சனித்
ததுபோல் சிவத்தினமேல் சனிகசம். ஞானம் விட
யாநந்தம் அசுத்கம் துககம் அனிகத்யம்என்றும், சிவா
நந்தம் சுத்கம் சுசம் நித்தியம்என்றும், பசுத்தநிந்து
கொண்டிறதும். கிரியை பழைய பழக்கத்தால் விடய
ங்கள்மேறசெல்லினும் அவறறிமசெல்லாத மறுத்தநீங்
கிச்சிவத்தையே நாடிநிறகும் ஆன்மா இச்சாஞானக்கி
ரியைகள் இங்ஙனம் நிறபத. சிவன் ஆன்மாக்களை
முத்தியிலே அடைவிக்கவேண்டும் என்னும் இச்சைப்

படி நிற்பது ஆகலின், திருவருள்பதியும், இத்திருவருளை முன்னிட்டுக்கொண்டு அறியும் பகாதெரிசனமுதலிய அநுபவங்களாகிய எதிரும் அவைகளை அறிந்த தானும் சமூன்று ஆநந்தா தீதப்பட்டால், இரண்டென்றும் ஒன்றென்றும் கூறக்கூடாது. ஆகலின், ‘சித்தாந்த வேதாந்தச் சீர்மையிலே’ என்றார். கன்மமனைபது சேட்டை மேலேறிற்று. ஆன்மா சத்தாதிகளைத் துரிசறவிடுத்த போது மற்றைத் தத்துவம் முப்பத்தொன்றும் இங்ஙனம் நீங்கலின் சததாதிகளை முன்வைத்துக் கூறினார். முத்தியை அறிவிப்பது வேதாகம முடிவாகலின், ‘சீர்மை’ என்றும், அம்முததியில் அதனை அறிந்த கூறும் போதம் இன்மையால், ‘அநிர்வசனம்’ என்றுங் கூறினார். (உ-ம.) (சிவப்பிரகாசம்.) மருவிய பொறியிலொன்று மாபூதமைந்திலொன்றும், சருவிகணங்கு நீங்காக்கலாதிக லோந் தங்கூடி, ஒருபுலனுருமிந்த வொழுங்கொழிந் துயிருமொன்றைத், தெரிதராதவ னொழிந்தத் திரள்களுஞ் செயலிலாவே, என்றும், (திருவள்ளுவர்) சுவையொளி யூரோசை நாற்றமென்றைந்தின், வகை தெரிவான்கட்டேயுலகு, என்றும், மற்றும் வருவனவற்றினுங் காண்க.

இத்திருவெண்பாவால் சித்தாந்த முத்தியோ? வேதாந்தமுத்தியோ? உண்மை என்று ஐயறுகின்ற மாணக்கனுக்குக் காண்பானும் காட்சியும் அற்ற இடத்து இரண்டுஞ் சரி என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (ருஉ)

அச

பொதுவிலுபதேசம்.

சிந்தை பயமிலச்சை சீல மருவருப்பு
அந்தைவிடுஞ் சாந்திகுல மாசாரம்-இந்தவழி
எட்டுஞ் சிவயோகிக் கில்லையென மாமறைகள்
தட்டும் பெருமுரசுத் தான்.

(இ-ள்.) சிந்தை பயம் இலச்சை சீலம் அருவருப்பு
அந்தை விடும் சாந்தி குலம் ஆசாரம் இந்தவழி எட்டும்
எ-து. எனக்கு இன்னதுவேண்டும் என்றும் சிந்தனையு
ம, துட்டமிருகாதி தோன்றியக்கால் உச்சமும், இன்னு
ர் இன்னது சொல்லப்பொறா என்னும் நாணமும், சா
ந்திராயண விரதமுதலிய சீலமும், ஈது அசுத்தமென்னு
ம் அருவருப்பும், அகந்தையால செய்த பாவந்தீர்க்கும
புண்ணியம் ஈதெனறுசெய்யுஞ் சாந்தியும், குலாசார
மும், சமயாசாரமும் ஆகிய இந்தமாராககம் எணவகை
யும்.

சிவயோகிக்கு இல்லைஎன மாமறைகள் பெருமுர
சம் தட்டும் எ-து. சிவத்தோடு இரண்டறக்கூடி நின்ற
சிவயோகிக்கு இல்லைஎன்று மாமறைகளாகிய பெரிய
பேரிகை முழக்கும் எ-து.

“மாமறைகடட்டும் பெருமுரசம்” என்றது அவர்க்கி
ல்லைஎன்று பலபடக்கூறுதல், இவை எட்டும்சிவத்திற்கு
இன்றுகலின் அதனை அடைந்த சிவயோகிக்கும் இன்
றென்பது ஆயிற்று. (இங்)

தத்துவத்தார் ரல்லார் சலசந்திர னொப்பார்
தத்துவத்தார் செய்யுந் தவாதவங்கள்-சுத்தக்
ககனமழை யாற்கழுவிக் காற்றைக் கனலால்
தெகனஞ் செயல்போற் றெளி.

(இ-ள்.) தத்துவத்தார் அல்லார் சலசந்திரன் ஒப்பார் தத்துவத்தார் செய்யும் தவாதவங்கள் எ-து. மெய்ப்பொருளாகிய பரதத்துவத்தை அடையாதா தற்போதத்தால் செய்யும் தவாதவங்களினனும், இவற்றின் பயன்களினனும், உயர்ந்தம் தாழ்ந்தம் சலத்தில் பிரதிபலிசமான சக்திரணப்போலும் ஆவர். அப்பரதத்துவத்தை அடைந்தோர் அருள்வடிவாயிருந்து செய்யும் தவங்களும் அவங்களும் இவற்றான் வரும் பயன்களும் (இவர்க்கு எங்ஙனம் ஆம் எனின்.)

சுத்தக் ககனமழையால் கழுவிக்காற்றைக் கனலால் தெகனம் செயல் போல் தெளி எ-து. நிருமலமாய் உள்ள ஆகாயத்தை மழையால்கழுவிக்காற்றைக்கனலால் சுடுவதுபோலும் ஆம் என்று அறிதி எ-து.

ககனத்தை மழையால் கழுவுதலும் காற்றைக் கனலால் சுடுதலும் இன்றாயின வாறுபோல், தற்போதம் போய்ப் பேய்பிடியுண்டவரைப்போலும் திருவருளே வடிவாயிருந்த மெய்ஞ்ஞானிகள் திருமேனியில் நிகழும் தவாதவங்கள் அவ்வருள் வினையாட்டே அன்றி அவர் அவற்றைச் செய்ததும் அவற்றின்பயன் அவரை

ச்சார்வதம் இன்றென்பது ஆயிற்று. தவாதவங்கள் தத்துவத்தார் அல்லார்க்கு வருவிக்கப்பட்டன, தத் துவம்எனறது ஈண்டுச்சிவத்தை. (௫௪)

காலனுக்குப் பாவமென்றுங் காற்றுங் கதிரவனும் சீலமிலா னொன்றுஞ் சிவயோகி - மேலொன்றைச் சுட்டுவதுந் தம்மைச் சுழற்றிவிடா தாட்டுமலக் கட்டின் பிராந்திவலுக் காண்.

(இ-ள்.) காலனுக்குப் பாவமன்றும் காற்றும் கதிரவனும் சீலம்இலார் என்றும் சிவயோகி மேல் ஒன்றைச் சுட்டுவதம் எ-து. உயிர்களைக் கோறலால் காலனுக்குப் பாவம் உண்டென்றும், அசுத்த நிலத்தில் சலித்தலானும் அந்நிலத்து எறிதலானும் காற்றுங் கதிரவனும் ஆசாரம் இலொன்றுங் கூறுதல்போல், சிவபூசையாதி நன்மார்க்கங்களைச் செய்திலர் என்றும், நீராடல்ஆகி ஆசாரம் இலொன்றும், இவைமுதலிய குணதோஷங்களைச் சிவயோகிகள்மேற் சுட்டிக் கூறுவது.

தம்மைச்சுழற்றிவிடாது ஆட்டும்மலக் கட்டின் பிராந்திவலு எ-து. தம்மைவிடாது பறறிநின்று அவத்தைகள்தோறும் சுழற்றி ஆட்டப்பட்ட மலபந்தத்தினால் தொற்றும் பிராந்தியினது சாமர்த்தியமாம் எ-று.

சரியை கிரியாயோக ஞானங்களுள் ஞானம் ஒன்றுமே. முத்திக்கு ஏதுவாகலின், இஞ்ஞானத்தால் முத்தியை அடைந்திருத்தலின் சரியாதிகளையும் உடம்பா

தி அசுத்தங்களை எல்லாங்கடந்து அசுத்தமாயுள்ள ஆந்
ந்தவெள்ளததில் மூழ்கியிருத்தலின், நீராடலாதி ஆ
சாரங்களுஞ்செயவறு இனறிச் சிவயோகி சும்மா இ
ருப்பன். அங்ஙனம் இருப்பது சரியாதிகளைச் செய்
யோர்க்கு மலமறைப்பால் தெரியாது தம்மைப்போல்
பார்த்துஅவனை இசுழுகலான, “மலக்கட்டின் பிராந்திய
லுக்காண்” எனறா. காலனுசுடுப்பாவமும் காற்றிற்
கும் கதிரவனுசுகும் அசுக்கமும் இனறையதுபோல் நன்
மார்க்கஞ் செய்பாஸம்பால் பாவமும் ஆசாரம் இன்
மையால் அசுததமும் அவர்க்கு இனறெனபதுங் காண்
க. காண் அசுச. (நடு)

நாயேறி வீழ்ந்தென் நடாத்துகிலென் ஞா
னிக்குப், பேயாஞ் சகம்பழிததென் பேணுகிலெ
ன்-தோயார், பெருமை சிறுமையிலே பின்னு மு
ன்னு மிலலை, வரைவறறு வேண்டியசெய்வார்.

(இ-ள்.) நாய் ஏறிவீழ்ந்து என நடாத்துகில் என்
ஞானிக்குப் பேய ஆம் சகம பழிதது என பேணுகில்
என தோயார் எ-து. நாயமேலிவார்ந்தோன் அதில் நி
ன்றும் வீழ்ந்ததனால் இகழ்ச்சி என்னை, வீழாதிருந்து
அதனை நடாத்தியதால் புகழ்ச்சி என்னை, அதுபோல்,
ஞானிகட்குப்பேய்க் கூத்துப்போல் தோற்றும் இச்ச
கத்திலுள்ளார் இகழ்ந்தால் அவர்க்கோர்சேதம் என்
னை, புகழ்ந்தால் ஓர் இலாபம் என்னை, அவர் ஒன்றோ
டுந் தோயார்.

பெருமை சிறுமை இலை பின்னும் முன்னும் இலை வரைவு அற்று வேண்டிய செய்வாரா எ-து. அஃதன்றி உயாசசி வந்ததென்று பெருமையும், தாழ்சசி வந்ததென்று சிறுமையும், அவாககிலலை. பின்னாகிய சகலமும் முன்னாகிய கேவலமும் இலலை. ஆகலின், சுத்தமாகிய அருள் வடிவாயிருந்து அளவின்றித் தாம் வேண்டிய வாறேதிருவினை யாட்டாடுவாரா எ-து.

இசுழ்ச்சியாய் உள்ள நாய ஏறிககு வீழ்ந்தாலும் நடாததினாலும் இசுழ்ச்சிபுகழ்ச்சி இன்றாயது போல ஞானிகள் தமக்கு இசுழ்ச்சியாயிருந்த உடம்பை இசுழ்ந்தாலும் புகழ்ந்தாலும் அவை அவாககு இன்றென்பது ஆயிற்று. செம்பில் காளிசம்போன்று உய்வா அநாதியிற்பறையிருந்த சகசமலம் நீக்கற்பொருட்மோஷையில் தனுவாதி கொடுத்தலின் சகலத்தைப் பின்னென்றும் ஆணவ சம்பந்தமான கேவலத்தை முன்னென்றும் கூறினா.

சிறுதை பயமிலசகை என்றந திருவெண்பாமுதல இந்நான்கு திருவெண்பாவானும் சிவஞானிமகிமைவைய அறிவித்தவாறு காண்க. (ருசு)

சன்மார்க்க மேமுதலாத் தாதமார்க் கத்தளவும் தன்மார்க்க மானவெங்கள் சம்பந்தன் - தன்னைத் துறவி யாசு சுகியோகி போகி அறவன் மறவனென லாம்.

(இ-ள்.) சன்மார்க்கமே முதலாத் தாதமார்க்கத்து அளவும் தன்மார்க்கம் ஆன எங்களைசம்பந்தன் தன்னை எ-து. ஞானமுதல் சரியை ஈறாய்ச் சொல்லப்பட்ட நானது பாதத்திற்கும் உரித்தாகிய சன்மார்க்கமுதல் தாதமார்க்கம் ஈறாய்ச் சொல்லப்பட்ட இந்நான்கினையும் தமது அருள நெறியால் எமக்குண்டாகச்செய்தருளிய எமது சுவாமிகளாகிய திருஞான சம்பந்தப் பிள்ளையாரை.

தறவி அரசு சுகி யோகி போகி அறவன் மறவன் எனல் ஆம் எ-து. எல்லாவற்றோடுங் கூடியிருந்தும் அவற்றோடு தாக்கதறு நிறறவின தறவி என்றும், சகலபுண்ணங்களையுந் தாமேயிருந்து நடத்தகலின் அரசு என்றும், ஆநந்த மயனாயிருந்தலின் சுகி என்றும், சிவயோகத்தை அநுசுந்திரித்தலின் யோகி என்றும் ஆன்மபோதங்களை விழுங்கிக் கோடலின் போகி என்றும், சகல தருமங்களுந் ஓர் வடிவாயிருத்தலின் அறவன் என்றும், அடைந்தோர் மும்மலங்களைக் கோறலான் மறவன் என்றும் சொல்லலாம் எ-து.

சன்மார்க்கம் சகசமார்க்கம் சற்புத்திரமார்க்கம் தாதமார்க்கம் எனநான்கு. இவற்றுள் சன்மார்க்கமாவது, நீயேநான நானே நீயென்பது. சகசமார்க்கமாவது, தோழனும் தோழனும். சற்புத்திர மார்க்கமாவது, பிதாவும்புத்திரனும். தாதமார்க்கமாவது, அண்டவனும் அடியானும் எனக்கொள்க.

ஞானம் பெற்றோரைப் புகழ்ந்து கூறிய பின்னர் இத்திருவெண்பாவால் அஃதஞானத்தை அருளிச் செய்தற்குத் தலைவராகிய பிள்ளையாரைப் புகழ்ந்து கூறிப் பவராகாணக. (௫௭)

தானல்லர் தன்னதல்லர் தத்துவசா லத்தலைவர்
மேனிசதா நந்தம் விளையுமிடம்-யானைக்கைப்
போலே பிவநுடம்பிற போகமெலாம் பூசையித
னாலே சகம்பிழைக்கு மெண்.

(இ-ள.) தான அல்லா தன்னது அல்லர் தத்துவசால தலைவா மேனி சதாநந்தம் விளையும் இடம் எ-து. தனாகரண புவன போகங்களாய் உள்ள தத்துவங்கள் எல்லாம் தமக்கு அயல ஆகலின், அவை தாமும் அல்லாமல் அசுத்தம் துகும் அனிதத்யமா யி நகதலின் அவை தமதும் அல்லாமல், அத்தத்துவங்களோடு கூடியும் கூடாதசாலத்தோடும் அஹ்நிறகுத் தலைவராயிருந்த மெய்ஞ்ஞானிகள் திருமேனி சதாநந்தம் மேனமேனும் உண்டாகும் ஓரிடம் ஆகலின்.

ஆனைக்கைபோலே இவர் உடம்பின் போகம்எலாம் பூசை இதனாலே சகம் பிழைக்கும் எண் எ-து. எடுத்த பொருளின் பரிசமறிவதுபோல் தோற்றி அதனுள் இருந்த நாசிக்குக் கந்தவிடயமுமாக இருந்த யானைக்கைபோல் இருந்த ஞானிகளது திருமேனியால் அதுபவிக்கும் போகமெல்லாம் இத்திருமேனி அதுபவிப்பதுபோ

ல் இருந்த இத்திருமேனியுள் இருந்த பரிபூரணசிவத்தி
றகும் பூசை ஆம். இப்பூசையினாலே சுகத்திலுள்ளாரா பி
றவித துன்பத்திற்குத் தப்பி வீட்டினபத்தை எய்துவர்
என்று அறிதி எ-ற.

முன தனுகரணங்களை யாம் என்றும், புவனபோசங்
களை எமதுஎன்றுங் கருகநின்ற தறபோதங்கெட்டி இப்
போது அறிவுகாமாய ஆநந்தம் தமகாயிருத்தலின, “தா
னல்லா தன்னதல்லா” என்றா. தேகத்திருந்த போத
ததையும் கருவிகளையும் விழுங்கிக்கொண்டு அதனுள்
சிவன் குடியாயிருத்தலின, “மேனிசதாநந்தம் விளையு
மிடம்” என்றும், “பாகமெல்லாம் பூசை” என்றுங்
கூறினா.

இத்திருவெண்பாவால் ஞானிகட்குப் பத்திசெய்வா
ர லீடையாரென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (ருஅ)

பூசி முடிப்பனவும் பூண்பனவும் பொற்றுகிலும்
ஆசை மிகுந்த வரசியர்க்காம-காசிற்ற
முண்டையர்க்கா காசிவன் முத்தனுக்குப் போக
குண்டையொப்பார்க்கேனிதுவாகும் [மல்லால்

(இ-ள்.) பூசிமுடிப்பனவும் பூண்பனவும் பொன்று
கிலும் ஆசையிடுந்த அரசியாக்குஆம் எ-த. சந்தனமா
தி பூசப்படுவனவும், மலலிகையாதி முடிக்கப் படுவன
வும், கொந்தளப்பொன னோலைஆதி பூணப் படுவனவு
ம். பொற்சரிகைச் சேலை அகி உடுக்கப் படுவனவும்,

ஆசியஇவைமுதலிப் போகங்களெல்லாம் அநாயனால் மிகவும் இசசிக்கப்பட்ட சுமங்கலியாகிய அரசியாக் கேஜரும் (அதுபோலும்).

சிவனமுததனுக்குப் போகம்உல்லால் காசுஇற்ற மு ண்டையாகருஆகா குண்டைஒப்பாகரு ஏன இதுஆகு ம் எ-து. சிவனது இசசைப்படியே அவனது திருவடி சேர்ந்த சிவனமுததனுக்கே போகமாஅனறி, மங்கலநீங் கிய அமகசலிக் குப் போகங்களில் ஒன்றேனும் ஆகா வாறுபோலும், சிவனடிசேராது தம் பண்ணுவோர்க் கும அதகவதத்தரசுரிய விரதஞ்செய்து முடிப்பதே அன்றிப் போகங்களில் ஒன்றேனும் உதுபவிச்சகலாகா து. அஃதனறிக குண்டையப்போ லும் சரியாதி தொழில் செய்வோராகும் இப்போகம் உதுபவிப்பது ஏன ள்கும் எ-து.

தமமுதலாகிய சிவததை இழந்துதவம் பண்ணுவோ னா முண்டையானது குறிப்பாற கூறினா. குண்டை கருத தொழில்செய்வதேஅனறி அநாயனோடும் கூட் டரவு இனமைபோல சரியாத்களைச் செய்வோர்க்கு இ ததொழில்செய்வதே அனறி சிவததோடும் கூட்டரவு இன்மையால் இவரை, “குண்டையொப்பா” எனனார்.

இத்திருவெண்பாவால் திருவடியை அடைந்தோர்க் கே போகம் உதுபவிப்பதாம்அனறி, மற்றையர் தமக்கு ச்சொன்னநெறி நிறபதேஅனறிப் போகமாதுபவிக்க லாகாதுஎன்று அறிவித்தவாறு காண்க. (ருக)

ஆனேமதப் பட்டா லலங்கார மன்றிராய்
தானுமதப் பட்டாற் சரியாமோ-ஞானி
தடைமீறி னாலுஞ் சதுராகுங் கன்மி
கடைமீற லாகாது காண்.

(இ-ள்.) ஆனேமதப்பட்டால் அலங்காரம் அன்றி நாய்தானும் மதப்பட்டால் சரிஆமோ எ-து. மதமேற முன்னும் சிறப்புள்ள யானே பின் மதமேறித் தன்தடைகடந்து சேறினும் சிறப்பேயாம். அன்றிப் பேயேற முன்னும் இழிவுள்ள நாய்தானும் பின்பேயேறினால் அது போலும் சிறப்போமோ? அவைபோலும்.

ஞானி தடைமீறினாலும் சதர்ஜதம் கன்மி கடைமீறல ஆகாது எ-து. முன்னின்றநிலை கடவாதிருந்த போதும் சிறப்புள்ள மெய்ஞ்ஞானி பின்ஆநந்த மேலீட்டால் அந்நிலை கடந்து சேறினும் சிறப்பேஆவன். கருமி நிலைகடவாமுன்னும் அம்மெய்ஞ்ஞானிகட்கு இழிவாவன். தற்போதத்தால் அந்நிலைகடந்தபோதும் இழிவாவான். ஆகலின், தன்னிலை கடக்கலாகாது எ-து.

ஆனேமதமேறினால் மிகவுஞ்சிறப்பு, நாய்பேயேறினால் மிகவும் இழிவு. அவைபோல, ஞானி தடைமீறினால் மிகவுஞ் சிறப்பு, கன்மி கடைமீறினால் மிகவும் இழிவென்பதுங் காண்க, காண் அஃச.

இத்திருவெண்பாவால் ஞானிகிரியை செய்யினும் செய்யாவிடினும் சிறப்பாவன் என்பதும். கன்மிகிரி

யைசெய்யாவிடின மிகவும் இழிவாவன என்பதம் அறி
வித்தவாறு காண்க. (௬௦)

அதிபக்கு வந்தாற் கனுகிரகஞ் செய்யும் [பு
புதுமைக்குச் சாத்கிரகங்கள் போதா - திதுவென்
பேறே யநந்தம் பிரகாரம் வந்தானும்
வேறே யநந்த விதம்.

(இ- ரு.) அதிபக்குவக் கார்த்து அருக்கிரம் செய்யும்
புதுமைக்குச் சாத்கிரகங்கள் போதாது எ-து. தீவிரகர
பக்குவம் உடையாறாது ஏ ஞானாருகிரகம் பண்ணும்
அதிசயத்திற்கு வெவ்வேறு வகைப்பட்ட சாத்கிரகங்
கள் எல்லாம் போதாது (பஃது எங்ஙனம் எனின்.)

இதன்னுப் பேறே யநந்தம் பிரகாரம் வந்தானும்
வேறே அநந்தவிதம் எ-து. இதனன்று ஒன்றைச் சுட்
டுதற்கு இடம்ஸவகராதகூறும் உபதேசப்பேறே அவ
னுக்கு அநந்தம் விசமாயக்கூறும் சாத்கிரகங்கள் ஆகும்.
இங்ஙனம்வந்த பக்குவனும் அநந்தம் பெயர்களுளளும்
வேறு, இவனைஒழிந்த பக்குவாகளும் அநந்தவிதம் ஆ
வார்கள் எ-று.

தீவிரதர பக்குவனது அறிவு சிவத்தையே அன்றி மற்ற
ஞென்றையும் பகுத்து நாடாது. ஆகலின், 'சாத்கிரகங்
கள் போதாது என்றார். மந்தம், மந்ததரம், தீவிரம்என்
னும் இம்மூன்று பக்குவரும் நானுபேதமாய் வருதலி
னும், இவர்க்கு உபதேசம் நானுபேதமாகக்கூறிப்பக்கு
வப்படுத்தவேண்டும் ஆகலினும், அநந்தவிதம்என்றார்.

இத்திரு வெண்பாவால் தீவிரகர பக்தவனுக்குக் கூறும் உபதேசமே போதுமென்பதும் மறறையமூவர்க்கும் அவர்கூறும் உபதேசமொழியும் அனறி வேதாகமங்களால் உணராததவேண்டும் எனபதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (சுக)

அறியாமை நீங்கி யறிவா யறிவே
அறியாம லாயிரண்டு மற்றுப்-பிரியாதார்
தன்னிழப்பின் ஞான சமாதிக்குச் சாதகராம்
அந்நிலைக்கே சீவன்முத்த ராம்.

(இ-எ.) அறியாமைநீங்கி அறிவாய் அறிவே அறியாமல ஆய் இரண்டும் அற்றுப் பிரியாதார் எ-து. சகல கேவலம் ஆகிய அறியாமை நீங்கித் தம்மை அருளாற கண்டு அவ்வருள அறிவாகி முன்மலமாகிய அறியாமையில் மறைநகிருநதாறபோல் அவ்வறிவு தானே அறியாமையாகி அதனுள் மறைநது இவ்வறிவென்பதும் தாமென்பதும் ஆகிய இரண்டும் அற்று இதனைப் பிரியா திருப்போர்.

தன்இழப்பில் ஞானசமாதிக்குச் சாதகர் ஆம் அந்நிலைக்கே சீவன்முத்தர் ஆம் எ-து. அங்ஙனம் இருக்கவே தற்சுதந்தரபோதம் அறம். அஃது அறவே பணாதானாகிய ஞானசமாதிக்குச் சாதகர் ஆவர், இச்சாதகம் வந்த அக்கணமே சீவன் முத்தரும் ஆவர் எ-து.

இம்முறைவந்து பரையோகத்தில் நின்றோர்களுக் ககப்பேறும் சுகாதீதமும் தாமே கிடைக்கும் ஆகலின், “உநநிலைக்கே சீவன முத்தராம” என்றா.

இத்திருவெண்பாவால் பரையோகத்தில் நிற்போரு ம் சீவனமுத்த ராவர் என்று அறிவித்தவாறு காண் க. ()

மகவான்கண் பார்த்தவர்க்கு மாண்பாய்த் தன க்குப், பகமா ரிலச்சைவிடாப் பண்பாய்ச்-செக மாணக், கண்ணூரி போலவேடக் கண்ணாடி கா ட்டிதவம், எண்ணூழி காலமிருந் தென்.

(இ-ள்.) மகவான்கண் பார்த்தவர்க்கு மாண்புஆய் த்தனைக்குப் பகம்ஆய் இச்சைவிடாப்பண்பாய் எ-து. இரதிரனது கண்களைப் பார்க்கபெயாக்கு மாட்சிமை யாய் அவ்விரதிரனுக்கு உல்துலாய் அவனது உள்ளே நாணம் விடா முறைமையா யிருந்ததுபோல.

செகமாணக் கண்ணூரிபோல் வேடக்கண்ணாடி காட் டி தவம் எண்ணுழிகாலம் இருந்தா என் எ-து. தவவே டத்தைப் பார்க்கின்ற சுகததோர்க்கு மாட்சிமையா யி ருப்ப இவ்வேடத்திற்கு உரிய ஞானம் தமக்கு இன்றெ ன்று தமமுள்ளே நாணமுற வேசிபோல் மினுக்கியவே டமாகிய கண்ணாடி காட்டப்பட்ட தவத்தார் அளவிற ந்தகாலம் இருப்பினும் அவ்வேடத்தால் பயன் அவர்க் குள்ளே உளது எ-து.

அவனுக்குக் கண்களைப் பார்க்குந்தோறும் இலச்சை வரலால், “இலச்சைவிடா” என்றார். அவனை இவர்க்கு உவமை கூறினமையால் இவர்க்கும் இவ்வேடத்தைப் பார்க்குந்தோறும் இலச்சைவருமென்பது ஆயிற்று.

தவத்தோர்க்குரிய உள்ளொழுக்கமான ஞானசாரம் ஒன்றும் தோற்றாது வடிவமாத்நினையே தோற்றினமையால், “வேடக்கண்ணாடி காட்டுதவம்” என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் சிவஞானம் இல்லார்க்குச் சிவவேடத்தால் பயன் இன்று என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கூட)

முதலாவது-வேதாகமப் பொதுவிலுபதேசம்

மு ற் ற ம்.

உ

சிவமயம்.

உ - ம் அதிகாரம்.

ச த் தி நி பா த த் து த்

தமரொழிவு.

நால்வகைச் சத்திரிபாதத்து உத்தமர்களது பிரபஞ்சப்பற்று ஒழிவை முறையே கூறினமையால் இவ்வதி காரத்திற்குச் சத்திரிபாதத்து உத்தமர் ஒழிவு என்று பெயர் ஆயிற்று.

௩௮ சத்திரிபாதத்துத்தமரொழிவு

இவர் இந்நூற்கு உரியவர் ஆகலின் அவ்வதிகாரத்தி
ன்பின் இவ்வதிகாரம் உலக்கப்பட்டது.

சரியாதி நான் கினுக்குஞ் சாலோக மாகி
வ நுமா நெனக்கவிடத் வளனல நு ராயன்
ஞானத்திற் பகருவர்க னுலவாக குபதேசம்
ஆனத் தையுநிகழ்க் றென.

(இ-ள்.) சரியாதி மானகொடும் சாலோகம் ஆதிவ
ரும் ஆறனைக்கு அளிச்சவன் என உருராயன் எ-து.
சரியை, கிரியை, போசம் குலமெனனும் இந்நான்கு
பாதத்துறகும் சாலோகம், சாமீபம், சாருபம், சாயு
ச்சிபமென்றும் இந்நான்கு பாதமும் வருமுறைமையை
எனக்கு அருளிச்சொகவளஎல் குருராயனாகிய திரு
ஞானசம்பந்தப் பிள்ளையார்.

ஞானத்தல் பக்குவாகந் நாவர்க்கு உபதேசம் ஆ
னத்தையும் நிகழ்கது என எ-து. ஞானபாதத்திற்கு உரி
யமந்தம், மந்தம், நெயர், தீயிரகம்எனனும் இப்
பக்குவமுடையார் நாவறது இலக்கணமும் அவர்க்கு
உபதேசித்த முறைமையையும் அளிச்செய்தார் எ-து.

முப்பத்தாறு சத்தாவந்தையம் நிறைவேறு சரி
யை. அவற்றை உறிநிறைவிட ஏன்னை அருளால் அறிந
து அவற்றின முடிவிலிபடச் சாலோகபகம், ஆங்குத்
தனக்கறிவித்த அவ்வருளைத் தெரிந்ததுப பின் அருள்
என்றும் தான் என்றும் பிறித்கொக்காது தற்போதத்

தை அடக்குவது கிரியை, அவ்வருளே வடிவாயிருப்பது சாமீபபகம், அங் னனம்இருந்து தற்போதஞ் சிறிதந்தோன்றாது வெளிப்படு யோகம், ஆங்குப் பணாதா னாயிருப்பது சாரூபபகம், அப்பணா நீகாததில் தோன்றும ஞானநுகக்கதைப் பெறுவது ஞானம், அந்த ஆந் நதத்தில் அதீதப்படுவது சாயுச்சியபதம். ஆகலின், “சரியாதி நான நெடுகதஞ் சாலோகமாதி வருமாறு” இங்ஙன மெனக்கொள்க.

கின்னரியைத் தொட்டவர்போற் கேட்டவளவுக்களவு, சொன்னதல வெங்கள் சுவாமியுணாமன்னடத்தில், ஞானந்த மூர்ச்சிதர்கை யாடகயாழ் தன்னிலே, தி னுநலம் போலமொழிந் தான்.

(இ-ள்.) சொட்டவா கேட்ட அளவுக்கு அளவு கின்னரியைப் போல் சொன்னது அல எங்கள்சுவாமி உணா எ-து. வருடிவாசிப்பார் தாம் நினைத்துக்கேட்ட பாட்டின் அளவுக்கு அளவு கூறும் கின்னரியைப்போன்று யான் நினைத்தவினாவிய மட்டிற்கு இம்மட்டுவிடைகூறியது அன்று. எமது சுவாமிகளாகிய திருஞான சம்பந்தபிள்ளையார் திருவாக்கு (அஃது எங்ஙனம் எனின)

மன் நடத்தில் ஆநந்தமூர்ச்சிதர்கை ஆடகயாழ்த்தன்னிலே தானும் நலம்போல மொழிந்தான் எ-து. பரமேச்சுரன் திருநடனத்தில் அந்நடன அதிசயத்தைப் பார்த்து ஆநந்தபரவசராய் நிற்போர் கைப்பிடித்த

பொன்னினான் இயற்றப்பட்டயாழ் தன்னிலே தான் வாசிக்கும் நலம்போல, மான் கேளாதுகேட்க எனக்கு உபதேசமொழிகளை அருளிச்செய்தாரா எ-று.

அவா ஆநந்தபரவசராய் நிறகவும தெய்வயாழ் வருடாது வாசிதகலபோல, பிள்ளையார் ஆநந்தாதீதராய எழுந்தருளியிருக்கவும் அவரது தெய்வவாகு நனை யாது கூற்றெனபதுஅறிக. “கினனரியைத் தொட்ட வர்போற் கேட்டவளவுககளவு சொன்னதல” என்ற மையால், கடாவும் விடையுந்தாமே அருளிச்செய்தா ரொனபது ஆயிற்று. தெய்வயாழ்குமேல வேறுயாழ் இன்மைபோல இந்த ஆசாரியர்க்குமேல் வேறுசாரியா இலொனபதுங் காண்க. யாம் உன்னிவாசியாதிருக்க வும் பிறர்க்கு அகவனம் செய்ததுபோல தோற்றலின, “தானுநலம்போலமொழிந்தான”என்று திருவாக்குக்கு அதனை உவமையாகக் கூறினார்.

இவ்விரண்டு திருவெண்பாவானும் தமது ஆசிரியர் ஞானபக்குவா நாலவர்க்கும் உபதேசிகு முறைமையைத் தமக்கருளிச் செய்யும்போதும் ஆநந்தாதீதராய் எழுந்தருளியிருந்தே அருளிச்செய்தாரொன்று அறி வித்தவாறு காண்க. (உ)

சும்மாதே பார்த்திருக்கச் சுத்தியா முத்தமார்க்குத், தம்மாய்வார்க் கோருளாயே சஞ்சீவம்-மென்மேலும், மாற்றஞ் சகுனப்புள் வாக்கு மதுவுண்ட, போற்றும்பி யின்பாட்டுப் போல்.

(இ-ள்.) உத்தமார்க்குச் சும்மாதே பார்த்திருக்கச் சுத்தி ஆம் தம் ஆய்வாராகு ஓர் உணாயேசஞ்சீவம் எ-து. தீவிரதரபக்ருவாக்கு ஓர்மொழியும் கூறாது ஞானாசாரியா மௌனநதபோக்கால் பார்த்திருக்கவே ஆன்ம சுத்தியாம். தீவிரபக்குவ முடையராய்த தற்போதம் ஒழிப்போர்க்கு அப்போதஞ் சிறிதேனும் பதையாது ஒழிதற்கு ஏதுவாய்க்கூறும் ஓர்மொழியே சஞ்சீவம் போன்று சுத்தி ஆம்,

மென்மேலும் மாற்றம் சகுனப்புள்வாக்கு மது உண்டபோல தம்பிவினபாட்டுப்போல எ-து. மந்ததரபக்குவார்க்கு விட்டிசையாது இசைச்சும் சகுனப்புள்வாக்குப்போலச் சிறிசிலசொறகளால் தெளிவிக்கச்சுத்தியாம். மந்தபகருவாக்கு மதுவைநிறையுண்ட தும்பி இடையறா தபாடும பாட்டுப்போல வேதநீதமசாத்திரங்களானும் நானு உபாய யுத்திகளானும் இடையறாது அறிவிக்கச்சுத்தியாம் எ-து.

திருநோக்கக்குறிப்பால் அந்நிலைதெரிந்து கோடலின், “சும்மாதேபார்த்திருக்க” என்றும், சஞ்சீவத்தால் உடலம் சுத்தியாவதுபோல ஓர் உணாயால் ஆன்மசுத்திபெறுதலின், “சஞ்சீவம்” என்றும், சகுனப்புள்வாக்கால் தான நினைத்தபொருள் கிடைத்தல்போல் சிறிசிலசொறகளால் மெய்ப்பொருளைதெரிந்து கோடலின், “சகுனப்புள்வாக்குப்போல்” என்றும், மூர்க்கித்துக்கிடந்த பெண்தம்பியை ஆன் தம்பிகுழந்த கொ

ண்டு இடையறாதுபாடி ஆடவே அகற்கு அம்மூர்ச்
சைதெளிந்த இத்தனோடுபறந்து கூடல்போல, நானாவு
பாயயுத்திகளான இடைவிடாத அறிவித்து அறியின
து ஆணவமூர்ச்சையை நீக்கித் தம்மோடு சோததலா
ன், “தும்பியின பாட்டுப்போல” என்றாகுகறினா. சுத்
தியாவது சகல கேவலங்களை நீங்கி அவற்றின் வாசனை
யோடு எழுந்ததற்போதமும் ஒழிதல். “மெனமேலு
மாற்றஞ்சகுனப்புள்” என்றதனால், ஆநதை என்பதாயி
ற்று. சகுனப்புள் வாக்குப்போல என்ற ம மதுவுண்ட
தும்பியின பாட்டுப்போல என்றங் கூட்டுக.

இத்திருவெண்பாவால் ஞானசாரியர் உபதேசத்தா
ல் நாலகைப் பக்குவமும் தெளிந்தகொள்ளு முறை
மை அறிவித்தவாறுகாண்க. (ங)

முலைமுதிர நாண முதிர்ந்தடங்கி மூடிக் [ன்
கலவியிலே நக்கினத்தைக் காட்டல் - சலனைபய
ஆனாலுந் தம்பனைசெய் தாநந்த மாக்குவது
போனாலா மிந்தப் பொருள்.

(இ-ள்.) முலைமுதிரநாணம் முதிர்ந்த அடங்கிமூடி
க் கலவியிலே நக்கினத்தைக்காட்டல் எ-து. ஓர்பேதை
ப்பெண் தனது முலை முதிரமுதிர நாணம் மேனமேலு
ம் முதிர்ந்து, பிறபுருடரோடு முன்போல் நகையாடலா
தி செய்யாது அடங்கி, அம்முலையினை மறைத்தத் தன
து சுயபுருடனுக்குக் கூட்டரவிற்கண் நக்கினத்தைக்

காட்டுவது போல, ஒருவன் அறிவு முகிராமுகிர முன் போல விடா நடவடிக்கை எடுக்காதது நானமுதர்ந்து அவ்விடயங்களில் செல்லும் போதத்தை உள்ளடக்கித் திருவருளின் மறைத்து ஆநந்தச் சிற கொப்பித்து நின்றல். அப்போதுகூட ஆநந்தச் சிற கொப்பிக்கின்றன அங்ஙனம் ஒப்பிக்குமாற்றில் மல.

சலனை உயன் ஆனாலும் தம்பனைசெய்து ஆநந்தம் ஆக்கவதுபோலான ஆநந்தப்பொருள் ஆம் எ-து. போதச் சலனை ஆனாலும், விடாப்பயனை அது பரிப்ப காணலும், இவ்விடயப்பயனை நீக்கி அப்போதச் சலனைய அடக்கி அப்போதகூட ஆநந்த மபமாக் குவகாலும், இவ்வாநந்தப் பொருள் ஓர் இயல்பிறறாய்க் கேற்றது. அங்ஙனம் செய்வன போல ஆயின, அப்பொருள் ஓர் இயல்பிறறாய்த் தோற்றவதாம் எ-து.

முலை முகிரங்க பெண் ஆம் முலைகூடியும் அல்துலையும் பிறப்புநடனஞ்சுக் காட்டாது மறைத்துச் சுயப்புநடனஞ்சுக் காட்டுதல்போல, அறிவு முகிரங்கோர் தமபோதத் ததவிடயங்களில் செல்லவொட்டாது மீட்டு உள்ளடக்கி அதனைச் சிவாநந்தச் சிற கொப்பிக்கவேண்டும். ஆகலின், அங்ஙனம் உவமை கூறினர். போதம் விடயங்களிற்சென்று அமுக்கியும் ஆநந்தச்சிறசென்று அமுந்தியும் இங்ஙனம் மாறிநிற்கும். எனின, ஆநந்தமும் மாறித்தோன்றும். ஆகலின், “ஆநந்தமாக்குவதுபோலான மிந்தப்பொருள்” என்றார். ஆனாலும் மென்பதனைச் சல

க0ச சத்திரிபாதத்துத்தமரொழிவு.

னை என்பதனோடும் ஆநந்தமாக்குவ தென்பதனோடும்
கூட்டுக.

இத்திருவெண்பாவால் அறிவாநந்தத்து அமுந்திய
போதம் விரிந்து விடயாநந்தத்திற் செல்லாது ஓரியல்
பிறரூய நினைரோர்க்கே இவ்வாநந்தம் மாறாது கிடைக்
கும் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (ச)

யஞ்ச மலமும் பசுவநந்த மும்பதியும்
அஞ்ச தொழிலு மவத்தைகளும் - கிஞ்சறியும்
கேட்டுச் சரியாதி செய்துகிலே சங்கெடாக
காட்சிமெழு கிற்கனகம் காண்.

(இ-ள.) பஞ்சமலமும் பசுஅநந்தமும் பதியும் அஞ்ச
தொழிலும் அவத்தைகளும் கிஞ்சறியும் கேட்டு எ-து,
ஆணவம், மாயை, காமிபம், துரோதை, மாமாயை என
று கூறப்பட்ட பஞ்சமலங்களினது இலக்கணமும், இம்
மலங்களால் மறைபட்டிருந்த அநேகமாயுள்ள பசுவி
னது இலக்கணமும், இப்பசுபாசங்கூட்டு முதனமையா
ய் ஏகமாயிருந்த பதியினது இலக்கணமும், அப்பதியா
ல் செய்யாரின்ற பஞ்சகிருத்திய இலக்கணமும், இப்ப
ஞ்ச கிருத்தியத்தால் நடக்கும் சாக்கிராதி அஞ்சவத்
தையினது இலக்கணமும், இவ்வஞ்சவத்தைகள்தோறு
ம் சுழலும் ஆன்மபோத இலக்கணமுங் கேட்டறிந்தம்.

சரியாதி செய்து கிலேசம் கெடாக் காட்சிமெழுநில்
கனகம் எ-து, சரியை கிரியா யோகங்களைச் செய்தம்

அப்பாசத்தை நீங்கிப் பதியை அடைந்து பிறவிதனை பத்தை நீக்கமாட்டாதார அறிவு மாற்ற அறிமெழுகில அடங்கிய கனகம் போலும் ஆம் எ-று.

உரைத்து ஒட்ட ஏறிய கனகம் உருக்கி எடாமையி ன்மெழுகில மறைந்தாறபோலத் திரிபதார்த்தங்களின னு உண்மையைக் கேட்டறிந்த அறிவு சுவாறுபவத்தா ன்வெளியாகாது மலத்துள் மறைந்தமையால் மெழுகி ற கனகங்காண என்றா. அவ்வறிவு பிராகுக்குக காட் சியாயத் தோற்றலான அதனை, “காட்சி” என்றா. கா ண-அசை.

இக்கிருவெண்பாவால் பதி, பசு, பாசங்களினது உ ண்மையை வேதாகமங்களால் உணர்ந்தாலும் அப்ப தியைச் சுவாறுபவத்தால் உணராக்குப் பயனிலை என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (௫)

வாதி வடத்தினமு மாமருத்து வன்பிணியும் சாதித்த வீரனமேற் தம்பலமும்-தீத்துபோல் ஞானத்தி லீன்பை நசிப்பித்து நானதுவாம் ஊனத்தை யாரொழிவிப் போர்.

(இ-ள.) வாதிவடத்தினமும் மா மருத்தவன் பிணி யும் சாதித்த வீரனமேல் தம்பலமும் தீது அதுபோல் எ-து. பஞ்சலோகங்களையும் பொனனாக்கினேன் என் றுகூறும் இரதவாதி மிடியனாயிருத்தலும், பிறர் பிணி களை, எல்லாம் போக்கினேன் என்று கூறும் மதரவயித்

௧௦௬ சத்திரிபாதத்துத்தமரொழிவு.

தியன் பிணியாயிருத்தலும், பகைகளை எல்லாம் வென்று சாத்திரீகன என்று கூறும் மகாவீரன்மேல் பிறாபோட்டதம்மலம இருதகலுகுறறமாம. அதுபோல,

ஞானத்தில் இன்னபாதிபித்த நான அது ஜம் ஊனத்தை யார ஒயிவிப்போர எ-து. சுவாநுபவத்தால் ஞானநந்தத்திப பெறாது அதனை விட சீசைரால் கெடுப்பிசது இவ்விடயசீசையில் அழுகத்தின்று அவ்வாநந்தத்தை அடைகற்கு ஏதுவாகசகூறும் ஞானசாத்திரங்களைகேட்டநிந்தமாதிரிதகல நான அவ்வாநந்தமயமானேன் என்று கூறுங் குறறத்தை யாவர் நீக்குகிறபார் எ-து.

மிடி பிணி தம்பலம் அவரிடக்கிருத்தலால் தாம்சொன்னவாறு செயபவர் அலா என்று அறிநகாற்போல, விடயப்பறறு விடாமையால் இவர் இவ்வாறாகுறதலே அன்றி அதனை அடைந்தலா என்பாறி+. மிடயாகி அவர்க்குக் கூறினமையால் விடயம் இவாச குவருவிக் கப்பட்டது. இவ்வாறாகுறதல் மி+வுந் தோவகமாகலின், “ஊனதையாரொழிவிப்போர” என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் சிவாநந்தத்தைப் பெறுகிருந்தம் பெற்றேறமென்று அசத்தியங்கூறல் மிகவும் பாவமென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (௬)

மயலற்றார் கேட்க மகிழ்ந்துணைக்க வார்த்தை
அயலுக் குபதேச மாகும்-துயிலாத்

தொறுவனைப்போனின்றுகேசேழுக்கு நோயும்
அறுமுரைத்தோ நாமுரைப்பை.

(இ-ள்.) மயல அறமுரகேட்க மகிழ்ந்து உரைத்தவா
ர்த்தை அயலுத்து, உபேச்சம் ஆகும் எ-ற. தேகாதிபி
ரபஞ்சங்களை யாண எனது என்று கருதும் மயக்கம்
அற்ற அகப்பக்குவக்காரகேட்க ஞானசாரியர் ஆந்த
மகிழ்ச்சிபால் அமுளிச்செய்த உபதேசமொழிகள் அப்
பக்குவர்க்கு அனறி அயல்லி நந்திகாராக்டும் உபதேச
மாகும். (ஆகலின் அம்மொழிகளை)

தயிலாத் தொறுவனைப்போல் நின்றுகேள் தூசு அ
முக்கு நோயும்அறம் நாம் உரைப்பதை உரைத்தோம்
எ-ற. சாக்கிரத்தில் நிலலாத சொப்பனததஞ் செல்
லாத இடையான தன்மையாயத் தயின்றும் தயி
லாத இடையனைப்போன்று கேவல சகலங்ளில் தாக்
கற்றினிறுசேட்டி. இந்நனங் கேட்டிஎனின், தூசின்
மேலேறும் அழுக்குப்போன்று ஏறுவதாய் ஆகாமிய
தன்பமும் ஒழியும், யாம் உனக்குச் சொல்லவேண்
டிய புத்தியைச்சொன்னோம். (இதனை நீ அறிதி; எ-ற.)

இடையன் கோற்கண் தயிலாததயின்ற மாட்டும
ணிய ரவத்தைக் கேளாதுசேட்கும் முறைமைபோல்
இப்போது ஞானோபதேசங் கேட்கும்போதே சகல
கேவலங்கள் தாக்காத கேட்போன் அறுபவமுற்றும்
பெற்று முன்னிலைச்சுட்டிம் ஒழிந்துநிற்பன். ஆகலின்

க0௮ சத்திரிபாதத்துத்தமரொழிவு.

“தூசமுக்கூடேநாயுமறும்” என்றார். தூசமுக்கு நோயு
மறும் என்றவுமையால் சஞ்சி, பிராரத்தமும் அறு
மென்பதாயிற்று. சஃத என்னும் எனில், கருவிகள்
சுடமாகலின் அவைகள் ஆன்மாவை அறிந்து சுடமா
ட்டா, ஆன்மா கேவலத்தின் மறைபட்டிக் கிடத்தலி
ன் அவைகளைச்சென்று சுடமாட்டான். கருவிகளைப்
பிரோகம்பண்ணி இக்கேவலமறப்பை நீக்கிச்சகலதத்
ல் வைத்துப்பெத்தத்தில் தேகாதிரபஞ்சங்களை அறி
விப்பதபோலவும், சீமாலவததைப்படுதிக் கேவலத்
தில் வைப்பதபோலவும், முகதியில் இக்கேவலசகல
ங்கள் தாக்கூறு வைத்துச்சுகதாவத்தையிற செலுக
திச் சுத்தத்தில்வைப்பதும் திருவருளேனனும், இஃ
தனறிக் கருவிகளைக் கூட்டிவித்தபோது ஆன்மாவிறகு
ச்சுதந்தர அறிவுதோன்றித் தானஅல்லாத தேகததைத்
தானெனக்கருதிநின்று யானே எல்லாவற்றையும் அந்
வேன் எல்லாவற்றையுஞ் செய்தமுடிப்பேன் எனக்
கெதிரொருவரும் இனறெனநிறவும். இங்ஙன நிறபத
னால் இதாகிதங்களும் இவற்றான்வரும் இருவினைகளுந்
தொடரும், இத்தொடர்ச்சியால் அளவிறந்த பிறவிக
ளில் நெடுங்காலம் சுழல்வது இங்ஙனம் என்று அந்தப்
புல்லறியை விட்டிரீங்கிக் கானலை நீர்ஒன்று மயங்கிக்
கண்டபோதும் நீலா நீர்ஒன்றுஉள்ளபடி கண்டபோ
தும் தனக்குக் காட்டிநின்றது கதிரொளியன்று தண்ட
ண்டி நின்றாற்போல், ஆன்மா பொய்யை மெய்யென்று

மயங்கிநின்று அறிந்தபோதும், மெய்யை மெய்யென்று தெளிந்துகொண்டு அறிந்த போதும், திரோபவித்தும் அதுகொடுக்கதும் அறிவித்து நின்றதும் திருவருளே என்றார். உளபடி அறியின் தானென்பதும், இந்தமுறை அருவன அவன அது எனனும் முன்னிலைக்கண்ணும் திருவருள் நடப்பிக்கின்றது என்று கண்டு அம்முன்னிலைகளால் தனக்கோர் இதாசுதங்கள் வந்தகாலே அம்முன்னிலைகளை நாடாது வினைக்கீடாய்க் திருவருள் நடப்பிக்கின்றதென்று அத்திருவருளேநாடி நின்றான், பிறரென்பதும்போய், எங்குந் திருவருளாய்க் காண்டலால் ஆகாமியம் அறம் என்பதும், ஞானாசாரியர் கிருபாநோக்கத்தால் சஞ்சிதம் அறம் என்பதும் உண்மை. முற்செனம்புரிந்த வலவினை உடலுடன் அகலும் என்றும் “வினைப்போகமேயொரு தேகங்கண்டாய் வினைதானொழிந்தால், தனைப்போதளவு நிலைத்துகண்டாய்” என்றும் இங்ஙனம் ஈசுவரவாக்கியம் ஞானிகள் வாக்கியங்கள் இருக்க, நீர் பிராரத்தவினையும் போம்என்றது எனனை எனின், ஈண்டிக்கூறியமுறையே நின்று யான் பிறர்என்பது ஒழிந்த திருவருளே கண்ணாகச்சென்று சிவதரிசனம்பண்ணி அதில் அழிதப்பட்டுநின்ற சிவபோகி பஞ்சகிருத்தியங்களையும் கடந்து பாமுத்தனைப்போலிருப்பன். ஆகலினும், அவன்பிராரத்தம் வருவதுபோல்தோன்றி அழிவதே அன்றி அவனை வாக்கியாது ஆகலினும், அவனுக்குப் பிராரத்தம் இன்றென்பதற்கு. இன்

கக0 சத்திரிபாதத்துத்தமரொழிவு.

னும் அப்பர் மாணிக்கவாசகர் முதலாயினோர் சரித்திரங்களினுந் காண்க.

யான்பிறர் எந் பதனால வினை ஏறும் என்பதற்கு உதாரணம். தாட்டு — “யானலா தொண்டுகண்ணை டடமாணக் கருதிகொண்டே, யானெலாஞ் செய்நீன்” — த்தலினு ஞானமடி, ப்ருணமடி கால், ஈனமாம் வினையுடையாமிருவனை யா ஹடம்பாம், உடனமா ருடம்பா ஹுழா முழி னு லாகாதுண் டா”. சித்தியார். — “யானசெய்தேன் பிறர்செய்தா றென்னதியா னென னு மிகக்கோணொனவெரியால் வெதிப்பி நிமி த்தத். தான்செய்தவநினறிடவத் தத்தவனருளேனோ தனையளித்து முன்னிற்கும் ஸ்னயொளிச திட்டோடும், நானசெய்தே னெனுமவாக்குததானங்இனறி நண்ணுவிக்கும் போகத்தைப் பண்ணுவிசுக் கணமம், ஊனசெய்பா ஞானந்தானதிப்பினல்லா லொருவருக்கும் யானெனதன் கொழியாதன்றே”. சிவஞானதீபம் — “யானசெய்தேன் பிறர்செய்தா றொணங்கோளீங்கி” என்றும் மறமும் வருவனவற்றிற்கான். பிராரத்தம் இன்றிதன்பதற்கு உதாரணம். திருவருட்பயன். — “மும்மைகரும்வினைகண் மூளாவாமுதறிவார்த், கம்மையு மிம்மையேயாம்” என்பதனுங்காண்க.

இத்திருவெண்பாவால் ஆசாரியர் உபதேசங் கூறுமிடத்து மாணுகன் சகலிகவலங்களில் தாச்சுற்று நினது சேட்பின மூவகைவினைகளும் அறுமென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (எ)

அண்ட முதலா நந்தம் பிறப்பின்விதம் டின்
கொண்டிர ராய்வின்கள கூடுகுதுத்-தொண்
சரியாகி செய்நு தவச்சார்பி னிற்போர்க்
காந்தன பக் நவநா லாம்.

(இ-ள.) அண்ட முதலாய அநந்தம் பிறப்பின்விதம்
சொன்ன நராஜபதஜை அண்ட சரி பாதிச்சபது வினை
கங்குலுதது எ-து. அண்டசம் சுவேதசம் உதபீசம்
சராபுசம் எனனும் இந்நான்களில் தோறமும் எழுவ
கைப பிறவியில் உண்டாசய எண்பத்துநான்கு நூரு
யிர யோனி ப்பகங்களினும் அநந்தம் உருகொண்டு மா
றிமாறிச் சமுன்னு அவைத்தொலைத்துப் பின்பு நரவடிவு
கொண்ட இயவடிவு அநந்தங்காடியில் சிவபுண்ணிய
மேரிட்டு அச் சிவபுண்ணிபததால சிவத்தொண்டிபூண்டு
இச்சிவத்தொண்டினால் சரியை கிரிபா யோகங்களைச்
செய்து இச்சரியை கிரியாபோகங்களால் இருவினை
ஒப்பு மலபரிபாகம் பிறநது.

தவச்சார்பில் நிற்போர்க்கு அரிது ஆன பக்குவம் நா
லாம் எ-து. உயிச்சார்பு பொருட்சார்புகளை நீததுத்
தவச்சார்பில் நிற்போர்க்கு கடைததற்கு அரிதாகிய
மந்தம் மந்ததரம் தீவிரம் தீவிரதரம் எனப்பக்குவம்
நான்குள எ-து.

இத்திருவெண்பாவால் இருவினையொப்பு மலபரிபா
கம் உடையோகசப பக்குவம் நாலவகையா யிருக்கு
ம்என்று அறிவித்தவாறுகாண்க. (அ)

ககஉ சத்ரிபிபாதத்துத்தமரொழிவு.

மேலைச் சுகம்வெறுத்து மேலொடுகி ழுற்று
வெறும், சாலப்பொய் யாயுடலார் தானூர்தன்-
மூலமார், என்றுதெரி விப்பானா யெய்துவோ
மென்றிரண்டாய், ஒன்றுபடத் தேட்டமுதிக்
கும்.

(இ-ள்.) மேலைச்சுகம்வெறுத்து மேலொடுகிழ் ஆற
றுவெறுஞ் சாலப்பொய் ஆய் உடல்ஆர் தான் ஆர் தன்
மூலம் ஆர் என்று எ-து. மேலாகிய வனிதாதிசுகங்களை
வெறுத்து, இனிமேல் அடையும் பதமுததிகளினும் பூ
லோக போகத்தினும் விருப்பற்று, அவைகளை எல்லாம்
மிகவும் வெறும்பொய்யாய்க்கண்டு, இவ்வுடல் தான்
யாத? இதனுள் இருந்த நான் யாவன்? எனக்கு முதலாய்
உள்ளபதியாது? என்று விசாரித்து (இவை எம்மால்
அறியக்கூடுவதில்லை (ஆகலின்),

தெரிவிப்பனா எய்துவோம் என்று இரண்டிதாய் ஒ
ன்றுபடத்தேட்டம் உதிக்கும் எ-து. இவற்றை அறிவி
க்கும் ஞானசாரியரை அடைவோம் என்றுகருதித்தா
ன் என்றும் சிவம் என்றும் இரண்டாய்ப் பகுத்தறிவ
தாய்ப்பின்னர் அச்சிவத்தோடு ஒன்றாக இங்ஙனம் பகு
த்தறிவித்த ஒன்றாக்கும் அந்த ஞானசாரியர் எங்கு
ளர் என்று தேடிந்தேட்டம் பிறக்கும் எ-து.

முன்போல் மெய்யாய்த் தோன்றாமையின், “வெறு
ஞ்சாலப் பொய்யாய்” என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் பகடுவாககு ஞானசாரியரை
தேடிநதேட்டம் இந்நனம் பிறக்கம் என்று அறிவித்
தவாறு காண்க. (க)

வேர்க்குங்கண்ணீர் ததுமபுந கம்பிக்கு மெ
யநநடுகும், வாராதைநழுவ மனம்பதறும்- கார்
கதமாயக, காந்து முரோமாஞ சலியாகுந காத
லித்தார்க், கேயந்தகுணங் காணிலையெட் திம்.

(இ-ள.) வோகும் கணீர் கதமபும கம்பிகும்
மெயநநடுகும் வாராதைநழுவ மனம்பதறும் கார்
கதமாயக காதும் உரோமாஞசலி ஆகும் எ-து.
உடற கணவோர்வை அரும்பும, கணகளில் ஆநதநீர்
ஒழுகும், உளநடுகும், உடலநடுகும், வசனம்குழறு
ம, ஆசாரியரை எண்கைகு அடைவோம் என்று மன
ம்வினாநதநாடும, மேகம்போல உள்ளே குமுறி உள
மெலலாம் வெதம்பும உடலமயாககுச் செறியும்,

இவைஎட்டும் காதலித்தார்க்கு ஏயந்தகுணம் எ-து.
ஆகிய விவை எணவகையும் ஞானசாரியரை விரும்பி
தேடிவோககு இயைந்த குணங்களாம் எ-று. காண்
அசை.

இத்திருவெண்பாவால் ஞானசாரியரைத் தேடும்
போது பிறக்குங்குணம் அறிவித்தவாறு காண்க. (க)

183 சதநிபாத்ததுததமரொழிவு

அனாரோட்டஞ் கிந்தை பெருமூச சறியாச
சாஷ்டட மெல்லாந் தூததல உனாகோற்ற
மாந மவுனம விசள மறவைசா
வானவிவை ப துமவத தை

- 1.) அனாரோட்டஞ் சிந்தை பெருமூச அறி
யு. சமமுடைய எல்லா துறாசல உணர்ந்த றுறம
தெரெ-த. மனம் சமமுதகந் தவிட்டு அகமுதமாய
பிறநலன் அருகப்போகடி ம. எப்போது ஞாநா
யரை அறிவது அடைவார என ம சிந்தையும, அவ
ரை நினைசுகுமேசும மெட்பாபபெரிதலும, இந்
நினைவுமேலே - நால பிற நால அறிச்சுடாத மமே
லெழுதலும, இதலு - ஊண்டி - முத்திய எல்லா
துறதலும, இச்சுப்பிறநாச ச பாடுதனை சொல்லா
ம என்று சொல்லாது அகசம மானமும,

மவுனம விசளம மறவை சாவு ஆன இவ்வபதும்,
அவீததை எ-து. இம்மானதநால ஒருவரோடு ஒன்று
ஞ் சொல்லாதிருக்கும் மென்னமும, இவ்வனங்கும
வசாரமேலே - நால பிதகமேறலும, இந்த அவததைகள்
படுங்காலத்தம அந்த ஞாநாசாரியா எதிர்ப்படாராவி
ன மூாசசித்தலும, இறத்தலும ஆகிய இவைபதமபக
சுவாககுத்தோற்றம அவததைகளாம எ-து.

மறவை சாவு எனலும் இரண்டவததையும் தீவிரதர
பகருவாக கெனக்கொள்க.

இத்திருவெண்பாவால் ஞானாசாரியர் எதிர்ப்படாத போது அவர்க்கு இங்ஙனம் அவத்தைகள் தோற்றும் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கக)

தேட்டந் திரண்ட திருமேனி யுட்புறம்பாய்க்
காட்டு மளவே கணாபுரண்டு-கேட்ட
அதிபக்குவத்தார்க் ககம்புற மென்றாறு
விதிவைத்த தீக்கையா மெண்.

(இ-ள்.) உட்புறம்புஆய்த்தேட்டம் திரண்டதிருமேனி காட்டும் அளவே எ-து. தமது உயிருள் இருந்தும் தெரியாது தாம் தேடும் தேட்டமாகிய பேராநந்தந் தானே திரண்ட ஞானாசாரியர்தமது திருமேனியை அவர் கண்ணாக்காணும்படி புறம்பாய்க் காட்டுமாத்திரத்திலே,

கணாபுரண்டுகேட்ட அதியக்குவத்தார்க்கு அகம்புறம் என்று ஆறு விதிவைத்ததீக்கை ஆம் எண் எ-து. அன்பெனும் ஆறுகணாபுரண்டெழுந்து உந்த அவ்வாசாரியரைப் பலதரம் வலம்வந்து அட்டாங்கமுதலிய வணக்கஞ்செய்து பின்னெழுந்து அஞ்சலி அத்தராய் நின்ற ஆநந்தக்கண்ணீர் ஒழுக அநேகதோத்திரம் பண்ணி எமது சுவாமிகளே ! அடியேங்கட்கு இவ்வுடல்வந்தவாறு யாது ! இவற்றுள் இருந்தயாம் ஆர் ? எமக்கு முதலாயுள்ள மெய்ப்பொருள்யாது ? என்றுகேட்ட அதிபக்குவமுடையோர்க்கு வேதாகமங்களில் விதித்துவை

ககக சத்திரிபாதத்துத்தமரொழிவு.

த்தபடி அவர் பண்ணுந்தீக்கை அகத்தீக்கை மூன்று புறத்தீக்கை மூன்று என்று ஆறுவகையா யிருக்கும்என்று அறிதி எ-று.

தீக்கைகள் ஆறாவன திருநோக்கம், பரிசம், வாக்கு, பாவனை, நூல், யோகம் எனபன, இவற்றுள் திருநோக்கம் பாவனை யோகம் எனனும் இம்மூன்றும் அகத்தீக்கை, பரிசம், வாக்கு, நூல் என்னும் இம்மூன்றும் புறத்தீக்கை எனக்கொள்க. உள்ளென்பதை உயிருள்ளிருந்தும் எனக்கொள்க.

இத்திருவெண்பாவால் ஞானசாரியர் தமக்கு எதரோ எழுந்தருளியபோது பகதுவாவணங்கி வினாவுமுறைமையும் இவர்க்கு அவர்பண்ணந்தீக்கை இவை எனபதம் அறிவித்தவாறு காண்க. (கஉ)

பரிசித்துஞ் சிந்தித்தும் பார்த்தும் மலமாயை கருமத்தை யெல்லாங் கழற்றிச்-சரியாதிவாதனையாம் போத மயக்கத்தை வாக்காலே போதைசெய்து போக்கிவிடப் போம்.

(இ-ள்.) பரிசித்தும் சிந்தித்தும் பார்த்து மலம்மாயை கருமத்தை எல்லாம் கழற்றி எ-து. பறவைமுட்டையைச்செட்டையால் பரிசித்தல்போல் மாணுக்களைக் கரசரணங்களால் பரிசித்தும், ஆமைகணாக்கண் இருந்த முட்டையைத் தன்மனத்திற் பாவித்தல்போல் அவனைத்தமது அருளுருவாய்ப்பாவித்தும், மீன் தனது சி

னையைப் பார்த்தல்போல் அவனைத்தமதுகிருபைப் பார்
வையாறபாததம், ஆணவமலம் மாயாமலம் கனமம
லமாகிய இவையெல்லாம் நீக்கி,

சரியாதி வாதனை ஆம் போதமயக்கத்தைவாக்காலே
போதைசெய்து போக்கிவிடப்போம் எ-து. சரியைவி
ரியா யோகங்களைச்செய்யும் வாசனை ஆகிய தற்போத
மயக்கத்தை நீக்குதற்கு ஏதவாகிய உபதேசமொழி
களைத் திருவாக்காலபோதித்து நீக்கப் போம் எ-று.

யோகத்தைப் பாவனையுள் அடக்கி நூலைவாக்கில் அ
டக்கி அவ்வாறையும் ஈண்டு நானகாய்க் கூறினார்.

இத்திருவெண்பாவால் ஞானஞ்சாரியர் மாணக்கனுக்
குத்தீகைகபால மும்மலங்களையும் தற்போதத்தையும்
நீக்குமுறைமை அறிவித்தவாறு காண்க. (கரு)

காலமறை தேசமறை கன்மறைபோற் காண்
பாரும், பாலுணும்புள் எரிப்பிமீன் பக்கிதீக்-கா
லும், இரும்பினீர் மின்னலிலே யேற்றபணம் பா
ர்ப்பார், தரும்பொருளைக் கொள்ளுவார் தாம்.

(இ-ள்.) காலமறைதேசமறை கல் மறைபோல் கா
ண்பாரும் எ-து. முன ஓர்காலத்த ஓர்பொருளை அறி
யாதிருந்து பின் ஓர்காலத்த அதனை அறிந்தகொள்ளு
ம் காலமறைபோலும், ஓர்தேசத்த அறியாதிருந்தபொ
ருளை ஓர்தேசத்த அறிந்தகொள்ளும் தேசமறைபோ
லும், முன்மணியென்று அறியாதிருந்தம் பின் அதின்

ககஅ சத்திரிபாதத்துத்தமரொழிவு.

நோட்டம் அறிவாரோடும் பழகி மணி என்று அறிந்து
கொள்ளும் கல்மறைபோலும், ஆசாரியர் அதுக்கிரகித்
தபொருளை அறிந்துகொள்ளுவாரும் உளர். அஃதன்றி,

பால் உணும் புள் இப்பி மீன் பக்கி தீக்காலும் இரும்பி
ன் நீர் மின்னலிலே ஏற்றபணம்பார்ப்பார் தரும்பொ
ருளைக்கொள்ளுவார்தாம் எ-து. பாலுண்ணும் அன்ன
ப்புள்போலும், சிப்பிபோலும், மீன் உண்ணுங்கொக்கு
ப்போலும், உலையிலெழக்காய்ந்த இரும்பின்நீர்போலும்,
மின்னலொளியில் ஏறகப்பட்ட பணநோட்டம் அறி
வார்போலும், அவரருளிச்செய்த பொருளை அங்ஙனம்
ஏற்றுக்கொள்ளும் பக்குவரும் உளர் எ-று.

ஆசாரியர் அதுக்கிரகித்த பொருள் அக்காலத்துத்
தோற்றாதிருந்து சினனாட்குப்பின்னா தம்முள்ளேதெ
ரிந்துகோடலால் “காலமறை” என்றும், அவராகாடுத்த
நூலில் தெரியாதிருந்து அந்நூற்பொருளைக்கூறும் மற
ரோர்நூலில் தெரிந்துகோடலால், “தேசமறை” என்றும்,
தாம் சுற்றநூலகற்றோரோடும் பழகித்தெரிந்து கோட
லால், “கன்மறைபோல், என்றுங்” கூறினார். அன்னம்
நீரைக்கிப்பாலை உண்டாற்போல சரியாதிகளை நீக்கி
ஞானமொழியைக் கோடலான், “பாலுண்ணும்புள்”
என்றும், சிப்பிசோதிமறைக்கு அங்காந்திருந்து துளி
விழுந்த மாத்திரத்தில் வாய்மூடிக்கொள்ளுதல்போல்
எப்போது கூறுவார் என்று இதயமலர்ந்துகேட்டு அங்
ஙனங் கேட்டபொருளை உள்ளடக்கிப் பயன்படுத்திக்

கோடலான், 'ஆப்பி' என்றும், கொக்குத்துறைக்கண் அசைவறவின்று மீனவந்துழிக்கவருதல்போல் சித்திரப்பாவைபோல் அசைவற இருந்து பயன்தருமொழிவருந்தோறும் ஏறறுக்கோடலான், "மீனபகி" என்றும், இரும்புதான் ஏறறும் நீர்மாதிரி எடுத்துக்கொண்டு அதனைமீளவிடா கிருத்தலபோலத் தமக்குவேண்டிய உபதேசமொழிசுனை ஏறறுக்கொண்டு மீளவிடா கிருத்தலான், "இரும்பினீர்" என்றும், கட்கூர்மையால் வினாற்று மினனல் ஒளியில் பணம்பார்ப்பதபோல் அறிவுகூர்மையால் அறிசெக்கிரக்கில் கூறிப மொழிகளின அருத்தமெல்லாம் அறிந்துகோடலின், "மின்னவிலே யேற்ற பணம்பார்ப்பா" என்றுங் கூறினார். காலமறைபாதி மூனறற்கும் இன்ன காலத்து இன்னபொருள்களாகெனும், இன்னதேசத்தில் இன்னபொருள் உளதென்றும், இன்னமலைக்கப்பால் இன்னபொருள் உளதென்றும், தமக்கு ஆப்தனாயுள்ளவன்கூற அம்மொழியைய உணமைபாக்கக் காணபார்போற காண்பாரும் உளானும் ஆம்.

இத்திருவெண்பாவால் ஆசாரியர் உபதேசித்த பொருள்களை மாணக்கர் இம்முறைமைகளாய் ஏற்றுக்கொள்வார் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கசு)

பதியிறக்கக் கேட்டிறந்த பத்தினிபோற் பால் போல், அதிமோகி தீப்புகல்போ லன்பாம்- வித

கஉ0 சதநிநிபாதத்துத்தமரொழிவு.

வையாபோல, கன்னன் கடையிற் கொடைபோல
லக காணலாம், தன்னையிழ வாதிழத்த ஞா.

(இ-ள்.) பதி இறக்கக்கேட்டு இறந்தபத்தினிபோல
பாலபோல் அதிமோகிதீப்புகலபோல எ-து. பதி இற
ந்தான் என்று பிறாகூறக்கேட்ட அக்கணத்தில் தானும்
இறந்த பதிவிரதைபோலும், கடைகாலில் இருந்தகவி
ழந்த பாலபோலும், தனது புருடனமேல அதிமோகி
யாபிருந்துள்ள அவனிறந்தகாலத்த அவனோடும் அக்
கிணிப்பிரவேச மாதலபோலும்,

அன்பு ஆம் விதவையாபோல் கன்னன்கடையில்
கொடைபோலத் தன்னை இழவாது இழத்தல கா
ணல ஆம் எ-து. புருடன இறந்துபோய பின்னரும்
முன்னா அன்பு விடாதிருந்த விதவையாபோலும், மறு
மைகுறித்து ஈட்டிய புண்ணியமெல்லாம் ஓர் அந்தண
னுக்குக்கன்னன தனதேகாரத்ததிறகொடுத்த கொடை
போலும். ஆசாரிடா உபதேசித்த மொழிகளை உட்கொ
ண்ட பக்குவர் தம்மை ஒழியாதொழிகடும் முறை
மைகாணப்படும் எ-று.

கேட்ட அக்கணத்து இறந்தானைப்போல உபதேசமொ
ழியைக்கேட்ட அக்கணத்தில் போதமிறத்தலின், “பதி
யிறக்கக் கேட்டிறந்த பத்தினிபோல்” என்றும், பால்
எல்லாங்கவிழ்ந்தது ஆயினும் அதனுள்வாசனை இருந்
தல்போல் போதம் இறந்தது ஆயினும் ஆப்போதவாச
னையிருத்தலின், “பால்போல்” என்றும், கின்னாழிகை

செனறபின்னர்த் தீப்புலபோல் சின்னூளில்போதம்
இறத்தலின், 'அஞ்சிமோதிப்புலபோல்' என்றும், புருட
னோடு இறவாதுருது தேகபோகங்களை வெறுத்து இ
ருத்தலபோல் யான எனது என்று எழுமபோதஎழுச்சி
யை அடக்கியிருத்தலின், "விதவையாபோல்" என்றும்,
ஒன்றையுங்குறியாது கொடுத்தல்போல் ஒன்றையுங்க
ருதாது எல்லாவறறையும் விடுத்தலின், 'களன்னகடை
யிறகொடைபோல்' என்றுங் கூறினார். தான-அசை.

இததருவெணபாவால் ஆசாரியர் உபதேசித்தபொ
ருளை உட்கொண்டபக்குவா தறபோதம் ஒழிகும மு
றைமைய இவ்வனமென்று அறிவித்தவாறு காண்க.

மாற்றுப் பலவகையாம் பொன்னோட வைப்
பானபோல், தேற்றிச் சிவாகமத்தாற் செப்புகினு
ம்-ஏறற, பரிபாகத் தாலே பழுப்பாம் பலவும், ஒ
ருபாக மன்றென்றுணர்.

(இ-ள்.) பலவகை ஆம் பொன்மாறறு ஓடவைப்பா
ன்போல் சிவாகமத்தால தேற்றிச்செப்புகினும் எ-து.
பலவகையாய்ததோற்றும் மாறறுபொனகளைப் பத்
தமாற்று ஆக்குதறபொருட்டிப் புடம்போமும் ஒருங்
கைப்போலும், பக்குவார்நால்வர்க்கும் ஓர்படித்தாற் சி
வாகமத்தால தெளிவித்துக்கூறினும்,

ஏறற பரிபாகத்தாலே பழுப்பு ஆம் பலவும் ஒருபாக
ம் அன்று என்று உணர் எ-து. மாற்று ஏற்றமாயிருந்

கஉஉ ஈத்திரிபாதத்துத்தமரொழிவு.

த பொன் பரிபாகத்தால் முன்பழுப்பாகும்அன்றிக் கு
றைந்தமாற்று உயர்ந்தமாற்றுக்களாகிய பலபொன்க
ளும் ஒருபாகமாய்ப் பழுப்பாகுவதன்று. அதபோல,
உயர்ந்த பக்குவனுக்குமுன்னர் ஞானம் ஏறும் அன்றி
எல்லார்க்கும் ஓர் பிரகாரமாய் ஞானம் ஏறுதென்று
அறிதி எ-று.

தாழ்ந்தமாற்றுப் பொன்களைப் புடம்போடுந்தோறு
ம் இடைகுறைந்த மாற்றுயர்தல்போல, தாழ்ந்தபக்கு
வர்க்குச் சிவாகமத்திற் கூறும் நானாவுபாய யுத்திகளை
உபதேசிக்குந்தோறும் பாசங்குறைந்து ஞானமேறும்
என்பதற்குக் காண்க.

இத்திருவெண்பாவால் ஆசாரியர் உபதேசிக்கும் மொ
ழி ஓர் பிரகாரம் ஆயினும், பக்குவ உயர்ச்சி தாழ்ச்சிப்ப
டி ஞானம் ஏறுவதன்றி ஓர்படித்தாய் ஞானம் ஏறுதென்
று அறிவித்தவாறு காண்க. (சகூ)

கல்லையுரு வாக்குங் கழறியிலே யில்வாழ்க்
கைச், சில்லநீர் போலத் தெளிந்துவரும்-தொல்
லுலகம், கான்றசோ முருகுங் கதவித்தண் டைக்
கனலில், ஊன்றல்போன் ஞான முகிக் கும்.

(இ-ள்.) கல்லை உருஆக்கும் கழறியிலே இல்வாழ்
க்கைச் சில்லம் நீர்போலத் தெளிந்துவரும் எ-து. கல்
லினை ஓர் பாவை வடிவாக்கும் முறைமைபோல், அருள்
வடிவாக்குதற் பொருட்டு மந்தபக்குவர்க்கு உபதேச

மொழிகளால் பாசத்தை நீக்குமிடத்தத் தேறுஇட்ட
நீதெளிந்து வருதல்போல், அவாக்கு இலவாழ்க்கை
இஃது ஐர யாம் ஐர என்று தெளிவு பிறந்துவரும்.

தொல்உலகம் கான்ற சோறுஆதும் கதல்த்தண்டை
க்கனலில் ஊன்றல்போல் ஞானம் உதிக்கும் எ-து.
பழையதாகவரும் இப்பிரபஞ்சம் கக்கினசோறுபோல
அருவருப்பாகததோறும். வாழைத்தண்டை அக்கினி
யிற சுயிதலபோல அவாக்கு ஞானநதோன்றும் எ-து.

பிறந்தசேறும் தெளிந்தநீரும் கலந்துவருதல்போல
இவ்வாழ்க்கையில் பறறும் பறறின்மையம் கலந்து வரு
தன்ன, “தெளிந்துவரும்” என்றா. வாழைத்தண்டை
ப் பனனாள் பலகாட்டததால் சுடல்போல இவர்க்குப்
பனனாள் பறபல உபதேச மொழிகளால் ஞானம் ஏறு
ம என்பதறிக. (கௌ)

இரும்பை வடிவாக்கு மியல்பினர்க்குப் பசு
சை, மரஞ்சுடுமா போன்றானம் வாய்க்கும் இரு
ந்தவிடம், நீர்த்தா மனாயிலேபோ நீங்குமுலக
மெலாம், பேய்த்தேர் போற்றோன்றும் பிரிந்து.

(இ-ள.) இரும்பை வடிவாக்கும் இயல்பினர்க்குப்
பச்சைமரம் சுடுமாபோல் ஞானம் வாய்க்கும் எ-து.
இரும்பினை ஓர் பாவை வடிவாக்கும் முறைமையோல்
பாசத்தநீக்கி அருள்வடி வாக்கப்பட்ட மந்ததரபக

கஉச சத்திரிபாதத்துத்தமரொழிவு.

சுவர்க்குப் பச்சைமரத்தை அக்கினியால் சுடிமாறு
போல் ஞானம்பலிக்கும்.

இருந்த இடம் தாமரையிலே நீர்போல் நீங்கும் உல
கம்எலாம் பிரிந்த பேய்த்தேர்போல் தோனறும் எ-து.
தாம்இருந்த இவ்வாழ்க்கை தாமரையிலேயின நீர்போ
ல் கூடியிருந்தும் அதிற கூடாதநீங்குவா, பிரபஞ்சமெ
ல்லாம் அவர்க்கனனியமாகக் கானற் சலம்போல் தோ
னறும்.

சிலகாட்டததால் பச்சைமரம் கூடல்போல் சிலஉப
பதேச மொழிகளால் இவர்க்கு ஞானம்ஏறும் என்ப
தறிச. (கஉ)

மரப்பாவை போலுடம்பின் வாதனையை மாற்
றிக், கரித்திக் கவர்வதுவாங் காமித்-திருத்த, மனை
பொதுவின் மண்டபமாம வாநோர்கள் வாழ்வும்,
கனவெனவே தோன்றியிடும் காண்.

(இ-ள.) மரப்பாவை போல் உடம்பின் வாதனையை
மாற்றிக் கரித்திச்சுவர்வதுஆம் எ-து. மரத்தனை ஓர்பா
வைவடி வாக்குதல்போல், அருள்வடிவாக்குதற் பொ
ருட்டித் தீவிரபக்குவாக்கு உடம்பின் வாதனையாய்
பொறிகரண முதலியவற்றைநீக்கி, ஞானத்தை உணர்
த்தக் கரிதி ஏறறுக்கொளல்போல் ஞானமஉண்டாம்.

காமித்த இருந்த மனை பொதுவின் மண்டபம் ஆம்
வாநோர்கள் வாழ்வும் கனவு எனவே தோன்றியிடும்

எ-து. தான் இச்சித்தி ருந்தமனைவாழககை நானுபேரு
க கூடியிருக்கும்பொது மண்டபம் போலாகும். கேள்
வியால் அறியப்பட்ட இநதராதி கேவாகள செலவமு
ம சொப்பனம்போல தோற்றம் எ-று.

உடம்பின் வாகனையை மாற்றி என்றமையான, இவா
ககுப போகவாதனை மாற்றவேண்டியது இன்றென்பது
ஆயிற்று. “வாடுஞார்கள வாழவுந் கனவெனவே தோன்
றும்” என்றமையான, நராவாழவு சுழத்திக்காட்சிபோ
ல தோன்று மென்பதாயிற்று. இருந்தனபது இருத்த
என்று வலிதகல விகாரமாயவந்தது. காண-அசை. ()

வெண்ணெயுறு பாவையர்க்கு ஞானம் விளக
கின்மேல, அண்ணின்மயிர் பஞ்சாகு மாசையி
லை-கண்ணீர், ஒழுகும் பொழுதறியா துள்ளுரு
கிவிமமி, அழுதுசிரிப் பார்புளக மாம்

(இ-ள.) வெள்ளெய உறு பாவையர்க்கு ஞானம் வி
ளககின்மேல உணிலமயிர் பஞ்சு ஆகும் ஆசை இலை
எ-து. வெண்ணெயினைப் பொருந்தாநின்ற ஓபாவை
ஆககுதலபோல அருளவடி வாசகம் தீவிரதர பகருவா
ககு விளக்கின கொழுந்திற பிடித்த ஆணிலின் மயிர்
போலும் பன்னிய பஞ்சுபோலும் பாசநீங்கி ஞானம்
உண்டாம். ஆவாககு ஒன்றினும் ஆசைஇன்று.

கண்ணீர் ஒழுகும்பொழுது அறியாது உள்உருகி விம
மி அழுது சிரிப்பார் புளகம் ஆம் எ-து. ஆந்தக்கண்

க௨௬ ஈத்திநிபாதத்துத்தமரொழிவு.

ணீர் ஓம்போதும் காமறியாது உள்ளமெல்லாம் நெக்து நெக்துருகி விம்மி விம்மி அழுது சிரிப்பாரா. அவராக குடம்பெல்லாம் உரோமாஞ்சலிஆம் ஏ-று.

அழுவது முனப்பட்டிறவித துன்பங்களை நோக்கி, சிரிப்பது துன்பங்களை எல்லாம் ஒருகணத்தில மாற்றிய ஆசாரியரது அதிசயங்களை நோக்கி எனக்கொள்க. பிரபஞ்சத்தின்மேல் இலவாமுகங்கமேல் உடம்பினமேல் ஆகிய முன்றிடத்தும் அவராக அஞ்ச இனமையால் பொதுப்பட “ஆசையிலை” என்றார்.

கலைஎன்றும் திருவெண்பாமுசல இந்நானாசு திருவெண்பாவானும் மந்தமுதலிய நானாசு பக்சவங்களை யம உடையோரை ஞானசாரியா பக்சுவப்படுத்தி அவர்க்கு ஞானம் ஏற்று முறைமை இவ்வனம் என்று அறிவித்தவாறுகாண்க. (20)

இவ்வனம் கூறும் பக்சுவாக்கே அனறி மறையபாக கு ஞானம்போதித்தால் ஏழுதோ? எனின் மேற்கூறுகின்றார்.

புளிசேர் பழமாணற் போற்புறம்போ டுள்ளின், முளைதானும் வேறாய் முளைபோய்க-தொளை மாண்ட, ஊசுக்குப்பாச மொழிந்ததுபோ லொப்பாருக், காசைக்கே டாநந்த மாம்.

(இ-ள.) புளிசேர் பழம்ஆனால் போல் புறம்போடு உள்ளின் முளைதானும் வேறுஆய் முளைபோய் ஏ-து.

முன்னர்ப் பிஞ்சாய் இருந்தபோது ஒழிந்ததும் பிறிபடாது ஒன்றாய்ச்சேர்ந்த புனிதவீரோடும் வித்தும் பிறிபடுமபழம் ஆனாற்போல், முன்னர் அறிவுமுற்றாமையின பிறிபடாதிருந்த மூலமலங்களும இப்போது அவ்வறிவு முதிர்ந்தமையால் மாயை கனமம்ஆகிய புறம்போடு உயிருள் இருந்த முனையாகிப் ஆணவமும் தமக்கு அனயியமாய் வநி இவற்றான ஏறுவதாய ஆகாமிய முனையும்போய்.

தொலைமாண்ட ஊசிக்குப் பாசம் ஒழிந்ததபோல் வப்பாருக்கு ஊசைக்கேடு ஆநந்தம் ஆம் எ-து. காதறறண்சிக்குச் சாமி ஒழிந்ததபோல் தற்போதத் தோடு எல்லாப் பாசங்களையும் இவ்வணம் ஒழிந்தோர்க்கு அப்போதத்தால் தோறமும்ஆசை நாசமே சிவாந்தபபேரம் எ-து.

மாயையும் கனமமும் புறம்பாய்க் காணப்படுதலின, “புறம்பு” என்றும், அவை நீங்கியபோதும் தானநீங்காது உயிருள் இருந்தலின், ஆணவத்தை “உள்ளினை” என்றும், ஆகாமியம் பிறவிக்கு ஏது ஆகலின இதனையும் “முனை” என்றுங் கூறினார்.

காது அருமுன் தொடர்ந்த பாசம் அஃது அற்றபோது ஒழிந்தாற்போல், போதம் அருமுன் தொடர்ந்தபாசம் அஃது அற்றபோது ஒழிதலன், “ஊசிக்குப்பாசமொழிந்தாற்போ லொப்பாருக்கு” என்றார், தேகபோகங்களாகிய துன்பத்தை இன்பம்போல் மாறுபாடாய்த்தோ

கஉஅ சத்திரிபாதத்துத்தமரொழிவு.

ற்றுவித்த உயிர்க்கு ஆசைஉண்டாக்குவது ஆணவம். அதனது வாசனை போதம்ஒழியுமளவும் இருததலின, அதன் காரியமாகிய ஆசைகெடவே காரணமாகிய அவ்வாணவ வாசனையும் அவ்வாசனையால் எழும்போதமும் கெடும் ஆகலின, “ஆசைக்கேடாநந்தமாம்” என்றார்.

இத் திருவெண்பாவால் பக்குவம் உடையோர்க்கே ஞானம் போதித்தால் பாசநீங்கி ஆநந்தப்பேறு உளதாம். அன்றி, மறறையர்க்கு அநவனம் உண்டாகாதென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (உச)

அருண னுதயம்போற் றும்வீழ்வா ராசை [ம்
பெருகுவபோற் கப்பல் பிழைத்துக்-கனாகாணு
ஆபோற் சிறையு மரும்பிணியு நீங்கியிடம்
ஆபோ லதிசயம்போ லாம்.

(இ-ள்.) அருணன் உதயம்போல தாம் வீழ்வார் ஆசைபெருகுவபோல கப்பல்பிழைத்துக் கனாகாணும் ஆறுபோல் எ-து. மழையிருளில் நெறிதெரியாத உழல்வோர்க்குச்சூரியன் உதயமானதுபோலும், தம்மால் விரும்பப்பட்ட மாதர்மேல் ஆசை உள்ளமும்மறையமேன்மேல்வளர்தல்போலும், திசைதப்பியகப்பல தப்பித்துறைசேரக்காணு மாறுபோலும்,

சிறையும் அரும்பிணியும் நீங்கியிடம் ஆறுபோல் அதிசயம்போல் ஆம் எ-து, விடாச்சிறை இருந்தோர்

க்கு அச்சிறை நீங்கியவாறுபோலும், மாறாநோயாளர்
க்கு அநநோய நீங்கியவாறுபோலும், ஓர் காலமுங்கா
ணாக, அச்சயங்கண்டதபோலும் திருவருள் ஞானம்
பெற்றோர்க்குத்தோற்றமும் ஏ-று.

முன்னா ஆணவ இருளால்பொய் இட மெய்இது
என்று ஒன்றுந் தோன்றிருந்தோர்க்கு இப்போது அ
ருளொளிபால எல்லாம வியமாய்த்தோற்றலின், “அரு
ணநுதயம்போல்” என்றும், அய்வருள் ஞானத்தால
தோன்றும் ஆநந்தநதல் தாம் மேனமேல் மறைதலின்,
“காமவீழ்வா ராசைபெருகுவபோல்” என்றும், இந்த
ஞானநுதயத்தை என்னைக்கு அடைவோம்என்று இரு
ந்த தமக்கு இப்போது கிடைத்தலின், “கப்பல்கணாகா
ணுமாபோல்” என்றும், முனஉடலாயிருந்ததாம் இப்
போது உதார உட்புறனாய் விளங்கும் சிவமாயிருத்த
லின், “சிவநீய் மாபோல்” என்றும், முன்னிருந்த
பிறவிதருணம் இப்போது நீங்கலின், “பிணர்நீங்குமா
போல் என்றும், ஓர் காலங்கூறும் கண்டறியாத கா
ட்சியாகலின், “அச்சயம்போல்” என்றும் கூறினார்.

இத்திருவெண்பாவால் பக்குவர்க்குப்பாசநீங்கி ஞா
னோதயமானபோது தோற்றும் அதிசயகுணம் இவை
என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (உஉ)

பாசநீங்கி ஞானந்தோன்றினால் அவர்க்கு இக்குண
ங்கள் தோற்றுவது என்ன? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

சுநழி சத்திரிபாதத் துத்கமரோழிவு.

உடலபொற்க ஞுட்சரணத் தோடுகுணம் வாரி
விடவிடவே நாதாந்த வீடும-நடுநிலையாய்க
தன்னொழிவும பேரினப சாகரமுத சந்தழ்வார
என்னபடார கண்டய்யார றோ

(இ-ள், உடலபொற்க ஞுட்சரணத்தோடுகுணம் வாரி
விடவிடவே நாதாந்த வீடும-நடுநிலையாய்க
பொற்கும அந்தக்கரணகரும அவதூட்டின் குண
நகரம் பிராணவாயுவுமஆகிய ஜீவவாயுவும ஒன்
றொன்று அறிந்து நீங்க நீங்க வரும் நாதத்தவ
பதின முடியவாயிப் பிடுகலையாய்,

நடுநிலையாக சனஒழிவும பேரினப சாகரமுத ச
சழிவார என்னபடாரகண்டு அறிவார எ-று. அவன்
யிதழைகளும் அகாதித்தநாம நடுநிலை ருடத் தோன
மும் தன கெரிசனம் கருவார பொருளே, பனாதெ
ரிசனம், பனாயோகம், பனாயோக நீ கததையும, அ
வறறினமேல தற்போத ஒழிவையும, அதன்மேல ஆநந
தசாகரத்தையும, அருபவ மாக்ககலாடு ஆனமேலயிவ
ததோடு இரண்டற றிருக்கின்றா எனை ஆசசரிப்ப
டார. முன்னோ காலங்களினும் அவதநதக்கண்-றி
யாதார் எ-று.

உ

உடலத்தை உள்ளபடி அறிந்துநீங்கவே பஞ்சபூதகா
ரியமாகிய புறக்கருவிகள் இருபதத்தந்தும், ஈடணைத
திரையங்களும் தசநாடிகளும் நீங்கும். ஞானேந்திரி

யடகளை உள்ளபடி அறிந்துநீங்கவே அவற்றான் அபக
 ரிசுப்பிட்ட சதகரதிகள் ஐந்தும், அவ்விந்திரியங்கள்
 அபரிபிடயங்களை அபகரிச்சபோது தொழிற்படும் கன
 மேந்திரியங்கள் ஐந்தும், விடயீரிககப்பட்ட வசனா
 கள் ஐந்தும், இவ்விருவகை இரந்திரியங்கட்கும் இடமா
 யரினற புதுகாள் ஐந்தும் நீங்கும். அந்தககரணங்களை
 உள்ளபடி அறிந்துநீங்கவே சூதகுமையாதி வாகரு நா
 ன்கும் நீங்கும். முக்குணங்களை உள்ளபடி அறிந்துநீங்
 கவே இம்முக்குணகாரமான முலப்பிரகிருதி நீங்கும்.
 முலப்பிரகிருதி நீங்கவே இநாகிதங்களாய்வரும் கன
 மம் வினயின்றி நிறகும் ஆகலின், அக்கன்மத்தைக்
 கூட்டாபுனறகாலமும் அதனை வரைநதிறகினற நிய
 தியும் நீங்கும். இவைநீங்கவே ஆனமாவிற்குப் புசிப்பி
 னமையான் இச்சாநூனககிரியை சீவியாது. ஆகலின்,
 கிரியையை எழுப்பும் கலையம் அறிவை எழுப்பும்வித்
 தையும் ஆசையை எழுப்பும் இராகமும் ஆசைப்பட்ட
 பகார்த்தத்தின மயங்கும் புருடனும் நீங்கும். இங்ஙன
 ம் கலாதிகள் நீங்கவே காலத்தையும் நியதியையும் க
 லையையும் பிரோரித்த சத்தித்தத்துவமும், விததையைப் பி
 ரோரித்த சுத்தவிததையும், இராகத்தைப் பிரோரித்த ஈச
 சுரத்தத்துவமும், புருடனைப் பிரோரித்த சிவதத்துவமும்,
 முலப்பிரகிருதியைப் பிரோரித்த சாதாக்கியதத்துவமு
 ம் நீங்கும். இங்ஙனம் சுத்ததத்துவங்கள் நீங்கவே பி
 ராணவாயுமரத்திரம் இயங்கும். இப்பிராணவாயுவை

கூஉ சத்திரிபாதத்துததமரொழிவு.

உளபடி அறிந்து நீங்கவே தசவாயுசகனும் அசபை
நாதமும் நீங்கும் இமமுறையே தத்தவம் தொண
ணூற்றறும் நீங்கும் ஆகலின், “விடவிடவேநாதாத
வீடும” என்றா.

‘நடுநிலைபாய’ என்றதனானும், “பேரினபசாகாமும்”
என்றதனானும் கறமெரிசன முதலிய வருவிககப்பட்ட
ன, கண்டததானததல் அநகககரணவாடெளமிகுடி
மத்திமைவாககை நனறு அறிதலின், மத்திமைவாககு
ககாரணமாவிட சூசகுளமபசத்தியும், மத்திமைவால
காரியப்பட்டவைகளியும், அநகககரணங்களை நீங்கவே
நீங்கும் ஆகலின், அநகககரணங்களை நீங்கவே நுகரு
மைபாதிவாசுகள நீங்கும் என்று சொல்லப்பட்ட
ன. பிரணவாயு இப்பகததை அடக்கததொடங்கின
அடங்காது மேனமேலியவரும். ஆகலின், அவவியக
கம தன்னால் அறிப்பபடுதலானும், தனனை அஃது அறி
யாமையானும், அதனைச் சட்டம் என்றும், அதனை அறிந்த
அறிவு தான் என்றும், தனக்கறிவித்தது திருவருளென
றும் அறிந்து தான் திருவருளநாட்டத்தில் நிறகவே அ
துநீங்கும் எனக்கொள்க. “கண்டறியாரோ” என்றத
னால், இப்போது கண்டென்பது வருவிககப்பட்டது.
உ-ம. “ஐம்புலநாளை மந்தககரண முக்குணமிருவளி
யொருங்கிய வாடுனோதத நின்றனை” எனனும் திரு
வெழுக்கற்றிருக்கையாத் காண்க. ஏ - நற்றைச.

இத்திருவெண்பாவால் முன் ஓர்காலங்களிலும் கண்டறியார். ஆகலின், இப்போது அக்குணங்கள் அவர்க்குத் தோற்றுமென்று அறிவித்தவாறுகாண்க. (உந.)

இங்ஙனம் ஞானசகால் பாசத்தை நீங்கிப் பதியை அடைந்தோரை மீட்டும் அபபாசம் மயக்காதோ? எனின், மேறகூறுகின்றார்.

அறிவு மறிவானு மறியா மலையும்
அறியிற் றடையே தவர்க்குப் - பிறிவரோ
ஆகாயஞ் சூறைகொளி லஞ்சி யடுக்களைக்குள்
போகாது போலாம் பொருள்.

(இ-ள்.) அறிவும் அறிவானும் அறியாமலையும் அறியின் அவாக் குத தடை ஏது பிறிவரோ எ - து. உயிர்க்குயிராய உளனும் புறம்பும் ஓரணுவளவேனும் விட்டு நீங்காதிருந்து அறிவிக்கும் அறிவாகிய பதியையும், தற்சுதந்தரமாய் ஒன்றினையமறியாது அப்பதி அறிவிக்க அறிவதாகிய பசுவையும், இங்ஙனம் அறியும் பசுவிற்குத் தனனையும் தனக்கறிவிக்கும் பதியையும் அறியவொட்டாது மறைத்திருந்த அறியாமை யாகிய பாசத்தையும், அப்பதியால் உளபடி அறியின், அவர்க்கு முன்போலும் தடையாது. அஃதன்றி, அப்பதியை ஓர் கணமேனும் பிறிவரோ. (ஆனால் அப்பதியை அவர்பிறியாது காடிக்கொண்டு நிற்பரோ எனின்,)

கநசு சத்திரிபாதத்துத்தமரொழிவு.

ஆகாயம் சூறைசொளில் அஞ்சி அடுக்களைக்குள்போ
காதுபோல் பொருள் ஆம் எ-து. எல்லாப்பொருள்கட்
கும் இடங்கொடுத்திருந்த ஆகாயநதானே அப்பொருள்
களைக் கொள்ளுகொள்ளும் எனின், அதற்கு அஞ்சி அ
டுக்களை வீட்டில் புதுந்தொளிக்கக்கூடாது. அதுபோல,
அவ்வாகாயமுதலிய எப்பொருள்கட்கும் ஆதாரமாகி
யிருந்துள்ள மெய்ப்பொருளதன்னை அறிந்தோர்க்கு
இடம் வேறினமையான் அஃலா விழுங்கிக்கொள்வதா
ம் எ-து.

பாசத்தை அறியும்போது முப்பத்தாறுகருவிகளையு
ம் இஃது ஈதென்று அறிந்துசென்று அவற்றின் முடிவி
ல்நின்ற தன்னால் உவை அறிப்பபடலானும், தன்னை
அவை அறியாமையானும், தனக்கு அன்னிபமென்றும்
சடமென்றும் அறியப்படும். தன்னை அறியும்போது அ
க்கருவிகளை எல்லாம் அறிந்து அவற்றை நீங்கிநின்ற
அறிவு தான் என்றும். திருவருளால் அனறிக தறசுகந்
தரமாய் அறிவதிலன என்றும், தான் கருவிகளோடு
கூடியபோது அவை மயமாயும், அவற்றைநீங்கித் திரு
வருளோடு கூடியபோது இதன்மயமாயும் இருத்தலின்,
தான் பாச அறிவும் அன்று. பதி அறிவும் அன்று என்
து அறியப்படும். பதியை அறியும்போது பெத்தமுத்தி
காலத்திலும் தன்னைவிட்டு நீங்காதிருப்பதென்றும், த
னக்கு அறிவிப்பதென்றும் பாசத்தைப் பிரோகம்பண்
னாவதென்றும், ஞானுந்தசொருபமென்றும் அறியப்

படும். இங்ஙனம்நினைந்து அறிந்த பசுபாசத்தை நீங்கிப் பரிபூரணமாகிய பதியை அடைந்து அப்பூரணமெல்லாம் தாழ்ந்ததாலின், “அறியிற்றையேதவாககு” என்று, பிறிதொரு ஏதவா போகம் இறக்கலின், “பிழிவோ” என்றும், இங்ஙனம் பரிபாதிருந்தோனாமெயப்பொருள் சனமபமாபக்கோடலின், “அடுக்களைக் குட்டிப்பாகாதுபே ஸாமப்பொருள்” என்று கூறினார்.

பொய்ப்போல மெய்யு மறியப் பெறும்போக
சையோகர்க் கொன்றோடு சார்பிலலை - துய்ய
விழிக்கு னாகித்த விரிகதிர்போற் தம்மை
அழித்ததுவே யாச்சரிய மாம

(இ-ள்.) பொய்ப்போல மெய்யும் அறியப்பெறும்போக சையோகர்க் கொன்றோடு சார்பு இல்லை எ-து. முன்னர்ப் பொய்யாகிய உலகத்தோடுங் கூடியபோது உயவு-லமென்றும் தாமென்றும் பிறிததறியாது அதனமாமாய்முதல்போல, இப்போது மெய்ப்பொருளையும் கம்மமும் பிறிக்கப்பெறுது இம்மெய்ப்பொருள் ஆநந்ததோடுங் கூடிய கலந்தநந்தகோககு ஓபொருளோடும் சார்பிலலை, அஃது எங்ஙனம் எனின்)

துய்ய விழிப்புகள் உதித்த விரிகதிர்போல் தம்மை அழித்ததுவே ஆச்சரியம் ஆம் எ-து. எல்லாவற்றையும் எதிரிட்டறியும் மாசறவிழிகளுள்ளே முனபோல எதிரிட ஒட்டாது உதித்த சூரியனைப்போல், ஞானருஞான

கடக சத்திரிபாதத்துத்தமரொழிவு

ஞேயம்என்னும முப்பொருளேயும எதிரிடற்றிந்த ஆ
னம்போதத்தை அங்ஙனம் எதிரிட்வொட்டாது இத
னுள சிவஞூரிபனஉதித்து அப்போதத்தை அழித்துந
தானுயிருந்ததுவே மிகவும அதிசயமாம் ஏ-று.

கதிர்புறமபு உகிதசுபோதுகண்ட கடஞ்ஞ உதித்த
போது காண்டறகு இடமினமைப்பால் போகதகால
புறமபுப்பால் கோற்றிப ஞ்னஞூரியன இப்போதஒளி
யைத தனலளிபால் மன்றசுத உயிராகவுள உகித்தமை
யான இச்சுகம எதிரிச்சுத இடம் இன்றென்பதற்கி.
தனனை நிழப பாராகுகென்ன சாராவுநி சங்காரம
என்னிலொளித கெங்கே யிராககலாம்-புன்னே
புலிபாராகப போனசதை போலிமையா நாட்டம்
சலியாமன மூடுந தனை

(இ-ள்.) கனனை நிழபபாராகச்ச சாராவுஎன்ன ஊழிச
ங்காரம என்னில ஒளிபது கெங்கிருக்கலாம் ஏ-று
தற்போதம் ஒழிப்பார்க்கு மறநைச்சாராபுகள் என்ன
உள்ளன முப்பத்காறு தகதவ ம என்பதம் அன்றின
முடிவில் நின்றதாம் என்பதும் கமககு அறிவித்த அரு
ளஎன்பதும் இக்கனக்கடங்க ஆநந்தம் என்பதம்இன்றி
ஆநந்தாதீதராயிருத்தலின், அவாக்கூதுவே சாவசங்கார
காலமென்று மெய்குளு னிகள் சொல்லுவாரா. எனின்,
அவாக்கு எவ்விடத்து ஒளித்திருக்கலாகும். ஆனால் சிவ
த்தை அருளால் அறிந்த அஃதயவேண்டிம என்பது
ஏனனை எனின்.)

முன்னே புலிபாக்கப போனகதைபோல தனை இ
மையாநாட்டம் சலிபாமல முடிம எ-து. முன்னே பு
லியினைப்பாக்கது அறியச்சென்று ஓர்புருடன் உஃகிரு
ந்த முழைக்கு எதிர்ப்பரிம தமவாயில் அவன தேசப
பதைப்பற அது பிடிததுகொண்டபென்று கூறமக
தைபோல, சிவத்தை அறிபவேண்டும்என்று முப்பத்தா
று கருவிகளையும் கூட்டிச்சென்று அருளநோ நிறகும
கறுவாயில் இவனறனை இமையா நாட்டமாந்ய உச்
சிவரத னே இவனற போதப்பனதப்பு அமமபடி முடி
கசொள்ளும எ-து.

இமைக்கல விழிக்கலஇன்றிய இமைடா நாட்டம்
போல, மறப்பு நினைப்புனுறிய பேரறிவு ஆகலின, சிவ
ததை “இமைபாநாட்டம்” எனறா. புலிமுழைவாய்
நின்றோனாய் அமுடிச்சொள்ளலபோல, அருளநோ நின்
றோகாச் சிவமமுடிக்கோடலான, அந்நன்ம உவமை
கூறினா.

அறிவு மறிவானும் என்னுந் திருவெண்பா முதல இ
ம்முன்று திருவெண்பாவானும் தறபோதம் இழந்த
ஞானிகள் சிவமமமாபிருப்பாரோ அன்றி அவனாமீட்
பிம பாசமயக்காதஎன்று அறிவித்தவாறு காண்க .(1)

அறிந்ததுவாய் நின்ற வயியாமை கண்டு
மறந்தறயார் வாழாது வாழ்க-வெறும்பாழ்
வினைந்தசுகஞ் சொல்லில் வெளியைப் படியால்
அளந்தறியு மாபோல வாழ்.

கந அ சதநிபாதத்துத்தமரொழிவு.

(இ-ள.) அறிந்தது அ, ஆய நின்ற அநியாமைகண்டு
மறந்து அநிடார வாழாது வாழ்ந்த எ-து. முப்பத
தாறு கருவி + ஸ்யும நீங்கி அவற்றின் முடிவிலநின்ற
தம்மம் உருளால் அறிந்த அவ்வருள் தெரிசனம் பரை
தெரிசனம் ஆகாசப் பிற ஆகிப் இவற்றையும கட்டி
சிவம் மாய முன்னிங்கினை நன்றினை மீட்டுங் கண்
டு அச்சிவத்தை மறந்தம் பின்னும் இச்சகருவி + ஸீ நீக்கி
அச்சிவத்தை அநிபாகார இப்பிரபஞ்சம் சிறிதமதோ
ன்றது அச்சிவத்திற்கும் வாழ்வற வாழ்ந்த.

வெறுமபாழ விளைந்தசுகம் சொல்லில் வெளிவயப
படியால் அளந்த அறியும் துறப்பல் ஆம் எ-து. ஓர்
பொருளோடும் கொடாவின்றிய கொற்றவெ மரு சூனி
யத்தல் உண்டாகிப் பேராநாத நதச சோலங்காம
எனின், ஆகாயசுகம் நாழிபால் அளந்த அளவிடமாறு
போலுமாம் எ-து.

"அநியாமைகண்டு மறந்தது பார" என்ற மபால் கரு
விகளின்மீள்து சிவமாய எககாலமும் இருப்பார என
பதாயிற்று. வெளியை அளக்க மபடிசு தூர் அவ்வெளி
நிறைந்திருத்தலின், அதனை அளக்கக்கூடாது. அதுபோ
ல, கருதிக்கூறும் மனவாசகெல்லாம் அவ்வாறந்தம் நி
றைந்திருத்தலின், அதனைக் கூறக்கூடா தென்பது அறிக.

இசத்தருவெண்பாவால் அங்ஙனம் இருந்த ஞானிக
ள பெற்ற இன்பத்தை இங்ஙனம் இருக்குமென்று அவ
ரால் கூறக் கூடாதென்று அறிவித்தவாறு காண்க. ()

அறிவுக் கறிவென்னு மாசமங்கள் சுத்த
அறிவென்னும் வேதக்கி னந்தம்-பிரியா
நிலைக்குச் சரியாகு நீயென்ற னுனென
றலைக்கு மரிபிரம னா.

(க-ள்.) அறிவுந்து அறிவுஎனனும் ஆசமங்கள் வேத
ததன அநசம் சுத்த அறிவுஎனனும் பிரியாநிலைக்குச்ச
ரி ஆசும எ-து. சச்சிசாநநத சிவததை உயிராகிய அறி
வுக்கு அறிவிக்கும்அறிவெனறு கூறும் ஆசமாந்தங்கள்.
வேதாந்தங்கள் அறியும் அறிவும அறிவிக்கும் அறிவு
ம சுத்தஅறிவு தானேஎன்று கூறும். தற்போதம்போய
ச் சிவததைப் பபிரியாத நிலைக்கும் சிவததுவம்போய்
ப்பிரமததைப் பிரியாநிலைக்கும அவவாகம வேதங்
கள் அறிய வாகுகியஞ் சரிபே ஆசும.

நீ எனரு நான் என்று அறிபிரமனா அலைக்கும் எ-து.
அறிநிலை பில்லாத வாசகஞானமாக நீ அதுஎன்றால் அ
து நான் என்று இங்ஙனம் விணமி பிரமாஜிகளையும் அலை
க்கும் எ-து.

நீ அதுஎன்பது ஆசமம், அது நான் என்பது வேதம்.

இக்கிறுவெண்பாவால் பாஞ்ானத்தால் சிவத்தைக்கூ
டிப் பிரியாநுந்தோர்க்கு வேதாசமங்கள் கூறும் ஞா

னம இரண்டும் சரியென்பதும் அபர ஞானிகட்குச் சரி
அனநென்பதும் அறிவித்தவாறுகாண்க. 12அ

உ - ம அதிகாரம்.

சத்திரிபாதத்துத்தமரொழிவு-முற்றும்.

ஆதிதிகாரம் உ-இ-திருவெண்பா - கக,
திருச்சிறநம்பலம்.

உ

திருச்சிறநம்பலம்.

ங - ம அதிகாரம்.

யோகக்கழறி.

சரியாதில நிற்போர்களுள் ஒரொருவா முனவிட
ட குறைபால ஞானகச்சுறகுப் புகச்சுராய வருவாக
ள். அவாகடகுச சரபோசத்தை வழித்து ஞானம் வரு
வித்தறப்பாருடமி அசகறபோதத்தால் செய்யும் சரியா
திகைப் போதனைகளாலநீக்கவேண்டும். ஆலின், அய
வதிகாரத்தின் பின்னா இவ்வதிகாரங்கள் வைக்கப்பட
டன. ஆயின், முறையே வைத்தக்கூறுது யோகக்கழற
றியை முதறகணவைத்தது எனனை? எனின், யோகம் ஞா
னத்திற்கு உருகும் ஆகலினும், இவையோகத்தினின்ற
ஞானபக்துவன அதிபக்துவன ஆகலினும், முதறகண
வைக்கப்பட்டது.

இவ்வசிகாரம் யோகத்தைக் சமுதப் பண்ணினமை யான இத்தகு யோகக் சமுதாபியென்று பெயராயிற்று. இதன் பின்னாகுகூறும் ஐரண-துவாரத்திற்கும் அதிகா ரவகையும் பெயரும் இம்முறையேபொளக.

சரியை கிரியைகளைச் சற்றுகிச சாகாக் கரும யோகத்தைக் சமுத-அரிதவர்குத் தோன்றியது பொய்யாகக் காண்கையிலே தோ ளுன்றியபோ தகமுதலு மோ. [ன்றத

(இ-ள்.) சரியைகிரியைகளைச் சற்றுக்கிச் சாகாக் கருமயோகத்தைக் சமுத அரிது எ-து. சரியை கிரி யைகளைச் செயலது அறபமெனக்கருதி உடல் நாசமா காவகைசெய்யும் யோகிகளது கிரியாயோகத்தை யா வராலும் நீக்கதற்கு அரிது.

அவர்க்குத்தோன்றியது பொய்யாகக் காண்கையி லே தோன்றாத னுன்றியபோதும் கமுலுமோ எ-து. அக் கிரியாயோகிகளுக்கு ஆறுதாரவகினும் ஓர் மூர்த்தி யைத் தியானிதது அதனைவிட்டு மறறோமூர்த்தியைத் தியானிக்கும்போது முனையானிததது பொய்ப்பொ ருளாய்ப்போகத் தமக்கு அறுபவமாகக் காணுமிடத் தம் தெரியாது அதனை மெய்ப்பொருளாய்ப் பிடித்த போதம் எனவனங் கமுலும் எ-து.

இத்திருவெண்பாவால் போதம் யாதொன்றினைப் ப ற்றினும் விடாதென்பதும் அப்பற்றைப் பிறராலும் வி டிவித்தல் அரிதென்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (க)

அட்டமா சித்திகளு மததுவா மூர்க்குசு ம
கிடழலதர சங்கநகே நீழமேலாய விடந்
வ நமபோதுந் துச்சமாய வந்துவந்து மாயந்து
பெருமபாவஞ் செயப்ப பெறும

(இ-ள்.) அட்டமாசித்திகளு ம ததுவாமூர்க்குசு ம கிடழலதர சங்கநகே நீழமேலாய விடந் துச்சமாய வந்துவந்து மாயந்து பெருமபாவஞ் செயப்ப பெறும எ-து அங்கிரிப யோசாசமால் அந்நிமாழ தலிப அட்டம சித்தசம சிம சக கைவலல் மா கசு கிடைப்பினு ம விராயகனமுசலிப ஆரததவா ரா ததிகளையும சடாகாரங்களில் வழுவறது தயலினிகை கிடைப்பிறும

அதற்கு அங்கு அங்கே ிழமேலுட விடந் பெரும போதும் அகமலும வந்துவந்து மாயந்து பெருமபாவம் செயப்பபெறும எ-து. அ-சி துள்ளால் எங்கும உருவங்களு ளொருவிட கு ஓங்குஜாழநதம் உயா தும தோற்ற அவுநவுகளை ஆங்காங்கு விடுகது வருடா போதும் தகமாயும் மூர்க்குசுனை ஒரு காரகங் ளும வெவவேறாய ஆங்காங்கு கீழுமேலுமாய தியா னித்து விடுத்தவருமபோதும் அகமாய அவுரு வெ டிகுமபோதும் அதனை விடுகதமபோதும் அமழா கசு களைத் தடாணிததமபோதும் விடுகதமபோதும் பிர நது பிறந்து இறந்து இறந்து இவற்றாலமிதந்த பாவங் கள செயப்பபடும எ-து.

சித்தியால் ஒருருவை மறைத்து ஒருருவைக் காட்ட லும், தியானத்தால் ஓராதாரமவிடுதது ஓராதாரஞ்சே

தலும ஓ பிரய ருடீசி டுபிரஸிடை எயதலுப, ஓ
உதன்குடை நீநா ராவசனுகுபை எயத லுமபோல இந்
ததலிஓ, “உந உ + மாயுட” எனபும, சிசுத்பால
உப புவர ம உரவாவுண முசிவு பிரகடீபாவு
பிறுமாசு டிப லா உம, சமமைபபடைசு சழிகுதமமூ
ததடைசு சாமபடைகஷ அழித ஸலாநும, பாகமயருக
லிண, “பெருமபாவ னு செயயபபெறும” ஓன நு, ஓ
நிஓ. உருமட்பாபும அககமஎன்பகளை ஆககிஞ்ச
ககர மம உருகசுணு நிணவருமபோபும எனவுந
பொளக. சமூகசு ல செயயும ஓாழில ஓபாநு
அகழித னு செய்கலால் ககமஎனருா. அட்டமா
சுபுகுளாலுன அணர்மா, இலகிமா, கரிமா, மகிரா,
பிராசுத, டிராகாநிபம, ருதகம, வசிதகம, ஆகிய
இகல எணவஸுசயம எனககொளக. அதற்கெனனு
நாஸகருநு ருப அந்நிலென்று மூனறனுருபாகக கொ
ளக.

(உ)

அறிவுடங்கா வாடி வடங்கவசை வற்றுந
தறியிருந்தார் போலச சமாதி-பெறுகில
நடந்த குருடடும னஞ்சருநதிப பாபுரக
கிடந்தகுழிப புககதினுங் கேடு

(இ-ள.) அறிவுஅடங்காவாய அடங்க அசைவுஅற்றுந
தறிஇருந்தாலபோலச் சமாதிபெறுகில எ-து. தமது
அறிவான் அதன இச்சைப்படி சென்று அடங்காத பிரா

ணவாயுவைத் தமது இச்சைப்பம் இளேசித்தம் பூரி
ததும் கும்பித்தம் உள்ளடங்கசெய்து தாமும் அத
னோடு அசைவறறுக் கம்பம் இருந்ததுபோல சமாதி
பெறுவா. ஆயின். (இச்சமாதி.)

நடந்த குருட்டேமன் நஞ்சு அருளிப்பாழ் ஊர்க் கிட
ந்த குழிப்புககஅத்தும் கேயி எ-து. நடக்கப்பட்ட பிற
விஅந்தனாகிய ஒருமையன் விடத்தனைப் புசித்தாக கு
டிபொதிய ஊரின்கணஉள்ள பாழுகிணறறில் எயி
ப்பா ரறறு வீழ்ந்துகிடந்த அதனினும் கேடாம எ-து.

வாயுஉடக்கல முதலிய தொழிலெய்தலின், “நட
ந்த” என்றும், அதற்குட்மலைய ருமினமினமையால்,
“குருட்” என்றும், அந்தனான கடிம சாததரம் அறி
யாமையான், “ஊமன்” என்றும், சடமாயுள்ள வா
யுவுடன் கூடின மையால், “நஞ்சருந்த” என்றும், மு
ன்செய்த தொழில் மறந்தமையானும் ஆண்டுத் திரு
வருள் விளக்காமையானும், “பாழுககிடந்த குழிப்பு
க்கு” என்றும், இங்ஙனம் உவமைகூறினா, இவறறுள்
நடந்த குருட்டேமன் என்பது அவர்க்கு உவமையும், நஞ்
சருந்திப் பாழூர்க்கிடந்த குழிப்புக்கு என்பது அவர்
சமாதிக்கு உவமையும் எனக்கொளக. அவன் அறியா
ன் வீழ்த்தவன்; இவர்அறிந்து வீழ்ந்தவர்; ஆகலின், அத
னிணங்கேடென்றார்.

இவ்விரண்டு திருவெண்பாவானும் கிரியாயோகஞ் செய்வது துன்பமென்றும், அங்கனம் துணைப்பட்டிச் செயயினும் ஆன்மலாபம் இன்றென்றும், தனது கருத்தை எடுத்துஅறிவித்து அவ்வியோகத்தை மறுத்தவாறு காண்க. (ங)

கவிபபயனு மாதனமுங் கண்சிமிட்டா நோக் கும், தவப்பகடி யாட்டங்காண் சார்வைத்-தவிர்க்கின், மறந்தறிய லாகா மலட்டறிவாய் வான் போல, நிறைந்து துளும்பாம னில்.

(இ-ள்.) கவிபபயனும் ஆதனமும் கண்சிமிட்டாநோக்கும் தவப்பகடி ஆட்டம் சார்வைத் தவிர்க்கின் எ-து. யோகநூலைக் கற்றுக்கொண்டு பிறர்க்கு அதன் அருத்தங்கூறுதலும், பதுமாதனமுதலிய ஆதனங்கட்டலும், மனத்தை ஓர் தானத்தில் நிறுத்தி இமையா நாட்டமாய்ப் பார்த்திருத்தலும், இவைமுதலிய நீ செய்யும் தொழில் சள் ஞானதபோதனர் முன்னர்த் தவப்பகடிக் கூததுக் கட்டியாடுவதாம். இனி இவ்வியோக வாதனையை நீங்கு திள்ளின் (நேரோ வீடடைதற்கு ஒருபாயமுண்டு. அஃது எங்கனமெனின்.)

மறந்து அறியல் ஆகா மலட்டறிவு ஆய்வான் போல் நிறைந்து துளும்பாமல் நில் எ-து. நீ யோக சமாதிகூடும் போது ஓர்கால் நினைந்தும் ஓர்கால் மறந்தும் முன்னர் அறிந்தது போல் அறியாது, இப்போது அந்நினைப்

புமறப்பு முசலிய ஒன்றும் தோன்றாத அறிவாயஎங்கு
ம பூரணமாய் ஒன்றோமீம் தாக்கறறு அசைவறறிருநத
ஆகாயமபோல, நீயும் என்கும் பூரணமாய் ஒன்றோமீம்
தாக்கறறு அசைவறறு நிறறி எ-று.

‘கண்சாமிட்டாநோகரும’ எனறது, நாசிதுனி புருவ
மத்தியங்களில் பாரத்துக்கொண்டிருத்தல், நல்லகூத
தாடுவானமுன்னா அவனவேடம தானும் போட்டுக்
கொண்டு அககூதத்தற்கு மாறாய அகசியக் கூததாடுவா
னைப்போல, ஞானிகளைப்போலும் வேடமும் நடையும்
காட்டி, அவரது பூரணஅறியுக்கு மாறாகக் கிஞ்சுக்கிய
அறிவ னாயிருதசலின், “சுயப்பகடிபாட்டம்” என்றா.
மலட்டறியு ஒன்றறு கலவாசஅறியு.

இத்திருவெண்பாவால சேவலசகலங்கள் தாக்காது
அருளவடிவாய் நிறறறறு உபாயங்குறியவாறுகாண்க.

இங்ஙனம் இருவருக்கும் சமாதிகூடுகல சரியெனின்
யோகியை ஞானிகள் இசுழ்ந்து கூறுவது என்னை? எனி
ன், மேறகூறுகின்றார்.

தத்துவமுட் டாக்காய்ச் சமாதியினைச்சார்போ
தப், பித்தனென்பார் பேரிற் பிழையுண்டோ-புத்
திபோய்க், கம்பக் களிறுகட்டக் கலவினார் காணு
மிவர், அம்பாத்தை வந்துபிடிப் பார்.

(இ-ள்.) தத்தவம் முட்டாக்குஆய்ச் சமாதியினைச்
சார்போதப் பித்தன்னன்பார் பேரில் பிழைஉண்டோ

எ-து. தத்துவங்களை எல்லாம் நிரூபணணி நீங்கித் தமமை அருளால் அறிபவ அறிவினறி, அந்தத்துவங்களைத் தன்மேல் முட்டாகாய முடிக்கொண்டு, சமாதிகூடும கரியா யோகிபாபச சாரபோதமுடிய பித்தன என்று கூறும் ஞானிதன்மேல் குற்றம் யாது.

புதுப்போய்க் கவரக்கிற கடட்க கலலின நார அம் பரத்தை வந்தபிடிப்பார டியா எ-து. யுகபுத்தெனறிக் கமபகின்கணதடவகா மதகனிரறைக கடடுதற்குக் கலலின்கண நாரூரிபடாநம், காம இருத்தற்கு இடங்கொடுக்கிருந்த ஆபாயத்தைச் சென்று பிடிப்பாரும் இவா எ-து.

‘‘தத்துவமுட்டாகாயச சமாதி’’ என்றது. மனத்தால் வாயுவை வாரகி உ. சிறுகதி அதனுள் தாம்மறை நதித்தகலின, இராமம் இரப்போரக்கு அறிவிக் அறியும்பாகமே இன்மைமால், எவ்வனம் சிவத்தை அறிவாரானபத குறித்த, ‘‘கமபககளிறுகடட்க் கலலினார’’ என்றம, தம உயிருள் பூரணமாயிருந்த சிவத்தை அறியாது மறறோரிடத்திருப்பதாய்க் கருதி அதனைப்பிடிக்கச்சேறலின், ‘‘அமபரத்தை வந்தபிடிப்பார’’ என்று கூறினார். சாரபோதம் சேர்ந்த கருவிமயமாயிருத்தல், மனமும் பிராணவாயுவும் இருந்திடத்து எல்லாக் கருவிகளும் இருக்கும். ஆகலின், ‘‘தத்துவம்’’ என்று பொதுப்பட்டக்கூறினார். காலமும் அகம்.

இத்திருவெண்பாவால் சமாதிகூரிதல இருவருக்கும் ஒத்ததாயினும், யோகி இந்நனம் செய்தலால் ஞானிக ளான்இகழ்ந்த கூறப்பட்டான என்று அறிவித்தவர காண்க.

நெய்யி நிழல்போ நிழலிற் புருடனைப்போல
பொய்யில் விகற்பம் புதுவதுவும்-துய்ய
ஒளியோசை யாகி யொடுங்குவது தம்மைத்
தெனியாதார் செய்யுஞ் செயல.

(இ-ள்.) நெய்யில் நிழல்போல் நிழலில் புருடனைப் போல் பொய்யில் விகற்பம் புதுவதுவும் எ-து. நெய யின்கண்தோற்றும் நிழலைப்போலும், அ நிழலைப்பா த்த ஆகாயத்தைப்பார்க்கில் அநநிழல்போல தோற றும் சாயாபுருடனைப்போலும், கருவிகளாகிய பொய யிற்கூடிய தற்போதவிசுறபத்தால் தாமும் தம்மால் தியானிக்கப்பட்ட மூர்த்திகளுமாய் ஆளுதாரங்களில் தோற்றுவதும்,

துய்ய ஒளி ஓசை ஆகி ஒடுங்குவதும் தம்மைத் தெ னியாதார் செய்யும் செயல் எ-து. நிருமலமாகிய வந் துதரிசனமும் நாததரிசனமாமய்த் தோற்றி, அங்ஙன ம் தோற்றியவாறே நில்லாது, மீட்டும் ஒடுங்குவதும் ஆகிய இச்செயல்கள் எல்லாம் தம்மை அருளால் தெ னிந்தறியாதார் செய்யும்செயல்களாம் எ-து.

நெய்போல் கருவிகள், அதில் தோற்றும் நிழலும், அந்நிழல்போல் ஆகாயத்தில் தோற்றும் சாயாபுருடனும் போல தாமும், தமமால் தியானிக்கும் மூர்த்தியும் என்பதற்கு. விர்தநாததரிசனம் மாயையுள் தோற்றுவது. ஆகலின், அதுபொருள் அன்று என்பதற்காண்க. (சு)

சாக்கிரத்தே கேவலத்தைச் சார்ந்துவிடத் தத்துவத்தை, நூக்கியொழிப் பார்போ னுழைவதையும் - நீக்கியே, கண்ணாடி பார்த்த குரக்கறி வாய்க் காண்பதையும், எண்ண ரவத்தையறியில்

(இ-ள்.) சாக்கிரத்தே கேவலத்தைச் சார்ந்துவிடத் தத்துவத்தை நூக்கி ஒழிப்பார்போல் னுழைவதையும் எ-து. சாக்கிரதால் அதீதத்தைப் பெறும்பொருட்டுத் தத்துவங்களைத்தள்ளி ஒழிப்பார்போன்று, அவற்றுள் தாம் மறைந்திருப்பதையும்,

கண்ணாடி பார்த்த குரங்கு அறிவுதூய்க் காண்பதையும் அவததை அறியில் நீக்கி எண்ணார் எ-து. கண்ணாடிபார்த்த குரங்கு அதனுள் தோற்றிய நிழலைத் தன் நிழல் என்று எண்ணாது, மறரோர் குரங்கென்று அதனை மெய்யாகக்கருதும் அதன அறிவுபோல, தற்போதத்தால் தியானித்தறியும்பொருளை அத்தியானத்தின்படி கருவிகளில் தோற்றுவதென்று அறியாது, அதனை மெய்ப்பொருளாய்க் காண்பதையும் சுத்தாவத்தையின் இல

க்கணம் அறிவாரா எனின், அவா பொய்யென நீக்கி ஓர் பொருளாய் எண்ணா எ-று.

ஆதாரம் ஆறையும் ஊடுருவி நிறகின்றோம் தத்தவ ங்களை எல்லாம் கடந்தோம் என்றுகருதிப் பிராணவா யுவில மறைந்திருக்கலின், “நாசகி யொழிப்பார்போ னுழைவதையும்” என்றா. சுகதாவதன கயில அருள்மய மாய் நிற்போர்களு எதரிடவை எல்லாம் பொய்யாக லின், “அவதவையறிய்லெண்ணா” என்றா. ஏ-அசை.

இவ்விரண்டு திருவெண்பாவாணம் சடல கேவலமாக னை நீக்கித் தமமை அருளால் உறிந்து சு-சு காவதசையி ல் நிற்போர் யோகி சருதியு பொருளை எண்ணுநென்று அறிவித்தவாறு காண்க எ-று. எ)

உபதேசப் பித்தோ வுபமானப் பித்தோ விபரீத மோபழக்கோ வேறோ - தபசிரீ கண்மூடா விண்மூடத் தேடுங் சவுசனைபோல எண்மூடா யோகமிது வென்.

(இ-ள்.) உபதேசப் பித்தோ உபமானம் பித்தோ வி பரீதமோ பழக்கோ வேறோ தபசிரீ எ-து. உனக்குக் குருசொன்ன உபதேசப்பித்தமோ? சாதாரங்கூறிய உபமானப்பித்தமோ? உனது விபரீதபுத்தகானோ? மூ ற்சனனங்களில தொன்றுதொட்டு நீ செய்தவந்த பழ க்கந்தானோ? அஃதன்றிப் பிறாசெய்வதுகண்டு பாவ னையாகச்செய்தல் முதலிய மற்றியாதோ? தவவேடம்

பூண்டு தவத்தைப்பண்ணுநின்ற நீ (அத்தவத்திற்கு உரிய ஞானயோகம் புரிபாது)

விண்மூடத் தேடும் கண்மூடா கவுசணைபோல் எண்மூடா யோகம் இது என் எ-து. விண்ணை மூடவேண்டினோன் அதனைநாடுங் கண்ணை மூடாதுவைத்தது, அவ்விண்ணை மூடிதற்குக் கவுசணை தேடிதல்போன்று எண்ணுநின்ற மூடனே! பஞ்சபூதாதிகருவிகளை ஒழிக்கத் தொடங்கிய நீ அவற்றைநாடும் தற்போதத்தைக் கட்கிமைபோல் உனதுயிரைவிட்டு நீங்காதிருந்த அருளில் மறைந்து அடக்காது, இததற்போதத்தால் அப்பஞ்சபூதாதிகருவிகளை ஒழிப்பல் எனறுகருதப் பிராணவாயுவை உளமறித்தது, இதனோடும்போராடி நீ செய்யும் யோகம் ஆதென்கைகொல் எ-று.

அருளில் மறைந்து அசைந்தோனுக்கு அவ்வருளே தோன்றும். கருவியில் மறைந்து அசைந்தோனுக்கு அக்கருவியே தோன்றும். ஆகலின், அவ்வியோகத்திற்கும் இவ்வியோகத்திற்கும் பேதம் இவ்வறுபவத்தானுங் காண்க. ஓராரம் அடுக்கிவந்து இது என்னென முடிந்தது. (அ)

வாலே முகமாய் வரவானே யேறினான்
போலேயுன் போதமோ போய்த்தீண்டும்-சாஸப்
பெருஞ் சிரிப்பாந்தன்னைப் பிடித்தாட்டும் மே
தெரிஞ்சிருக்கத் தேடுஞ் செயல். [யைத்]

(இ-ள்.) வாலேமுகம்ஆய்வர ஆனை ஏறினான்போலே உன போதமோ போய்ததீண்டும் எ-து. தான்கருதிய ஊருக்குச்செல்லத் தலைப்புறத்தைப்பினனிட்டு வாழ்-
றமுகமாய் ஆனையேறி னானைப்போலும், நீ கருதியசிவ ததை அடைதறகு அருளைப் பினனிட்டு உனபோதத்தை முன்னிட்டுச் சென்றால், உனபோதமோ? அச்சிவத்தை பபோய்த தீண்டுவது. (ஆயின் அவ்வருளைத் தான அடையவேண்டாவோ? எனின்.)

தனனைப்பிடித்து ஆட்டும்பேயைத் தெரிஞ்சுஇருக்கத் தேடும் செயல சாலப்பெருஞ்சிரிப்புஆம் எ-து. தனனை விடாதுபறறிநின்று அதனை இசைப்படி ஆட்டும் பேயை எதிரிட்டு அறிந்திருக்க, அஃது எங்குளதென்று தேடும்ஒருவனது அறியாமைபோல,பெத்த முகத்தினிலும் உனதுயினைவிட்டு நீங்காதிருந்து ஊட்டிஉறக்கி உபகரித்து வீட்டைக்கொடுக்கும் திருவருளை வேறுபிரித்து, இஃது எங்குளதென்று தேடுவது இத்திருவருளான ம பெற்றோர்க்கு மிகவும் நகையாம் எ-று.

வாறப்புறமுகமாய் ஏறினானே அவன்கருதிய ஊருக்கு மாறாகிய ஊரைச்சார்விக்கும், தலைப்புறமுகமாய் ஏறினானே அவன கருதிய ஊருக்குநேரே சார்விக்கும். அது போல், அருளைப்பின்னிட்டுப் போதத்தை முன்னிட்டுச் சென்றானைக் கருவிகளைச் சார்விக்கும், அத்திருவருளை முன்னிட்டுப் போதத்தைப் பின்னிட்டுச் சென்றானைச் சிவத்தைச்சார்விக்கும் என்பதறிக. (க)

குறங்கு குத்திக் கொண்டு குரோக்கைகத்திக் கூட்டை, மறந்தழைத்தாற் றூக்கம் வருமோ-
வெறுங்கெடுவீர், தன்னை யழித்தெழுந்த சச்சி
தா நந்தத்தை, உன்னி லொளித்துவிடா தோ.

(இ-ள்.) குறங்கு குத்திக்கொண்டு குரோக்கைகத்தி
க்கூட்டை மறந்து அழைத்தால் தூக்கம் வருமோ எ-து.
பாயலில் படுத்துக்கொண்டு தொடையைக் குத்திக்கொ
ண்டு குரோக்கை விட்டுக்கொண்டு உடம்பை மறந்ததா
கப் பாவித்துக்கொண்டு தூக்கமே? ி வாராய்; என்று அ
ழைத்தால் அத்தூக்கம் வருமோ. அங்ஙனம் நினைத்துச்
செய்யும் நினைவை அழித்தெழுந்த கேவலம் வந்தால் அன்
றி, அதுபோலும் உன்போததால் பிராணவாயுவை ம
றித்து நீ செய்யும் யோகத்தால் ஆநந்தித்தினையை வா
சசொன்மூல அந்நித்தினை வருமோ. அப்போதத்தை அ
ழித்தெழுந்நிற அருட்கேவலம் வந்தால் அன்றி, (அவ்
வருட்கேவலம் எங்ஙனம் வரும் எனின்.)

வெறுங்கெடுவீர் தன்னை அழித்து எழுந்த சச்சிதாநந்
தத்தை உன்னில் ஒளித்துவிடாதோ எ-து. அநதோ வெ
றுங்கெடுவீர் ! தற்போதத்தை அழித்துத் தானாயிருக்கு
ம் சச்சிதாநந்த வடிவாகிய சிவத்தை உன்போதத்தால்
உன்னில், உன்னையறியாது உனக்குள் ஒளித்துத் தன்னை
விட உன்னை ஒருமுதலாக்கிப் பிறித்துவிடும். (ஆகவின்,
உனதுயிர்க்குள் இருந்து அறிவிக்கும் பூரணம் எனக்கா
ணடி.) எ-து.

சுபாவ நித்திராபண்ணுவோன செயலெல்லாங்காட்டி நித்திராபண்ணு திருநெல்லைப்பால, ஏகாந்தத்திருத்தல ஆதனங்கட்டல் அஸைவறஇமுத்தல முதலிய ஞானிகள் நடையையக்காட்டி, அவரைப்போலும் ஆநந்த நித்திராபண்ணு தற்போதத்தோடும் இருத்தலின், இங்ஙனம் உலமை கூறினா.

உபதேசப் பித்தோனனும் திருவெண்பாமுதல இம்முன்று திருவெண்பாவாறும் திருவருளை அறிதற்கும், தற்போதம் ஒழித்தற்கும், உபாயம் யாது கூறினும் தெளிந்துகொள்ளாத யோகிபைப்பாத்து வறுததுப் போதத்தை அறிந்தசகிஞால் அனதிக கருவிகள அடங்காதுஎனபதம், அப்போதத்தைப் பின்னிட்டு அருளை முன்னிட்டுச் செல்லவேண்டும் எனபதம், அவ்வருளை முன்னிட்டுச் சென்றபொதம் அகனைத் தற்போதத்தால் எதிரிட்டுப் பராகக்லாகாது எனபதம், அறிவித்தவாறுகாண்க. (க௦)

நீர் கூறியவாறே யோகிகளும் சிவம் வாச்சுமனத்தித கோசரம்என்றுகூற நீர் அவரை மறுப்பதெனனை? எனின், மேற்கூறுகின்றா.

மனவாக்குக் காயத்தான் மாய்ந்தளவை மாண்ட, தெனவாய்ப் பறையறையி லென்னும்-நினைவதெலாம், சாக்கிரப் பொய் தானுந் தனியனவன் தற்பாரமம். நீக்கமற்ற பூரணமென் னில்.

(இ-ள்.) மனம் வாக்குக் காயத்தால் மாய்ந்து அளவைமாண்டது என வாய்ப்பறை ஆற்றியல் என ஆம் நினைவது எலாம் சாக்கிரப்பொய் எ-து. மனவாகுக் காயத்தால் வருந்தி யோகசமாதிக்கடிச் சிவததைப்பெறுது, அம் மனவாகுக்காயங்களால் அளவிடப்பட்ட அளவைகளை எல்லாங்கடந்தது. அச்சியம், என்னடபிறர்க்கு வாய்ப்புற ஆற்றிய கூறிய ஆற்றான, அவாகுப்பயனெனனை உண்டாம். அவா பாவிப்பதெல்லாம் சாக்கிரப்பொய். ஆகலின்,

தானும் தயியன அலனதற்பரமும் நீகசம் அறதூணம் எனினில் எ-து. ஆனமாவும் சிவத்வத்தவிட ஓதனி முதலவன் அனது என்றும், அச்சிவமும் ஆனமாவவிட்டு நீங்காது உடபுறமபாய் நிறைந்துள்ள பரிபூரணம் என்றும் வேதாகமங்கள் கூறும் எனின எ-து.

கூறும் எனின பொய்பாகலின் பயனெனனை உண்டாம் என முடித்துக்கொள்க.

மனத்தால் வருந்துவது வாயுவை உண்மறித்தல், வாக்கால் வருந்துவது சாத்திரம்பாரததல், காயத்தால் வருந்துவது ஆதனங்கட்டல் ஒளடதம் புசித்தல் முதலியன. அளவை என்பது காட்சி அதுமானம் ஆக மம் முதலியன. அவ்வளவைமாண்டது ஆனமாவும் சிவமும் இரண்டற்றிருந்த இடம். அதனை அறியாது மர்னதக்காட்சியில் நின்று அளவைமாண்டது என்றனமயால், “வாய்ப்புறை யறையினென்றும்” என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் அவர் அங்கனம் கூறினாராயினும் மனஞ்சுனைக்கடந்துகின்ற பூரணத்தை உணர்ந்தவரல்லர் என்று அறிவித்தவாறுகாண்க. (கக)

வாயுமனங் கண்ணசையா வாறடக்கி மக்கினமாய், நீபுதைந்து போய்க்கூட நீதியோ-காயத்துக், குட்புறம்பாய் நீதானா யுண்டில்லை யாயதற்கும், அப்புறமாய்த் தாக்கற்ற தை.

(இ-ள்.) காயத்தக்கு உள்புறம்பு ஆய் நீ தான் ஆய் உண்டு இல்லை ஆய் உதற்கும் அப்புறம் ஆய்த் தாக்கு அற்றதை எ-து. வெறுங்கடத்திருந்த ஆகாயம்போன்று இக்காயத்திற்கு உள்ளும்புறம்புமாய், நீ அருள் தானாகியகாலத்து உண்டென்றும் இல்லையென்றும் சொல்லப்பட்ட அநுபவமாய், அதற்கும் அப்பாலாய் ஒன்றோடும் தாக்கற்றிருந்த சிவத்தை,

வாயுமனம் கண் அசையா ஆறு அடக்கிமக்கினம் ஆய் நீபுதைந்து போய்க்கூடல் நீதியோ எ-து. வாயுவும் மனமும் கண்ணும் சிறிதும் அசையாவாறு அடக்கி, அங்கனம் அடக்கியபோதமும் தோன்றாது அவற்றுள் மறைந்து, நீ சென்று அடையத்தொடங்குதல் முறைமையோ எ-று.

ஆன்மா அருள்வயப் பட்டபோது எல்லாம் அவ்வருள் வடிவாய்த்தோற்றலான் உண்டென்றும், அங்கனந்தோற்றிய அருளை இன்னபிரகாரமாய் இருக்கின்றது.

என்று சொல்லக் கூடாமைபான், “இல்லையாய்” என்று
ம், அதனையும் சமுன்று சாஜிதப்படுதலின், “அதற்கும்
அப்புறமாய்” எனறும் கூறினார்.

இத்திருவெண்பாவால் பூணத்தை அடைதற்கு ஈது
உபாயம் அன்றென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கஉ)

ஒட்டா திருக்கவென்ற லொட்டா துறக்கமாம்
சுட்டா திருக்கிற் சுடர்க்கொழுந்தாம் - துட்ட
மனத்தோடு வாயுவைநீர் மண்டையிலே வைக்க
நினைப்பி ரிதென்ன நிலை.

(இ-ள்.) ஒட்டாது இருக்கின்றால் ஒட்டாது உறக்
கம்ஆம் சுட்டாது இருக்கின் சுடர்க்கொழுந்துஆம் எ-து.
உமது யோசத்தால் கருவிகள்ஒன்றும் தாக்காது ஒழி
ந்திருப்போம்என்று நீர் கருதினால், அக்கருவிகள் ஒழிந்
தபடி நிற்க வொட்டாது; கேவலம்வந்து சாரும்; அக்க
ருவிகள் ஒன்றையும் எதிரிடாது பார்த்திருப்போம்எனி
ல் ஆண்டு ஓரொளிதோற்றும். (மனத்தால் வாயுவை
அடக்கி நிற்பின் அந்நவமாம்எனின்.)

துட்ட மனத்தோடு வாயுவைநீர் மண்டையிலேவை
க்கநினைப்பிர் இதுஎன்னநிலை எ-து. அக்கொடிய மனத்
துடனே வாயுவையும் பிரமரந்திரத்தில் நிறுத்துதலே
முத்திஎன்று அப்பிரமரந் திரத்தில் அவற்றை நிறுத்தக்
கருதுவீர்! இஃதென்ன உண்மைநிலை எ-து.

மனத்தையும் வாயுவையும் பிரமரந்தரத்தில் நிறுத்தினால் கருவியெல்லாம் ஒழியும்; உவைஒழியவே கேவலம் மூடும்; அதமூடவே சம்மோடி தமகதள் இருந்த அறிவிக்வும் இருவரனும் வசரியாது. ஆலின், அநிலையை, “எதெனையிலை” என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் யோகியரது கருத்தை எடுக்காட்டி, இங்ஙனம் நிர்ப்பின் அந்நானம் தோற்றமும் எனின, எங்ஙனம் நிலையைப் பெறுவோளென்று அவரை மறுத்தவாறுகாண்க. (கங்)

வாயுவைவிட்டு மனச்சைமாத்நிரம் நிறுத்தினால் சிவத்தைப் பெறலாமோ? எனின், மேற கூறுகின்றார்.

கூட்டிற் சூரங்கைநிழற் கோயணிக்கூடத் தாமனத்
ஆட்டிப் பிடித்தா ரடக்குவார்-காட்சியறசு [தை
சும்மா விருக்கி லசையாது சுற்றுவிறி
சம்மானை பம்பரங்கா னும்.

(இ-ள்.) காட்சிஅறசு சும்மாஇருக்கில அசையாது சுற்றுவிறிசு அம்மானை பம்பரம் எ-து. போதம்ஒன்றையும்திரிட்டு நாடாது சும்மாஇருப்பினும் ஒருவர் பிடித்து அசைக்காததானே சுற்றுகின்ற விறிசுபோலும், ஒருவர் எறிந்த பிடியாதுதானே சுழலும் அம்மானைபோலும், ஒருவர் ஆட்டாதுஆடும் பம்பரம்போலும் (தானேவிளாந்துளழுந்து அசைவதுகளின்)

கூட்டில் குரங்கைநீழல் கோரணிக்கூத்துஆம் மனத்
தை, ஆட்டிப்பிடித்து ஆர அடகு வாரா எ-து. கூட்டி
ல அடைத்துவைத்த குரங்கைப்போலும், நிழற்பாவை
க கோரணிக்கூதுபடுபாலும், ஒருவர் பிடியாதருக்க
வும் காணே சேட்டி கச்சம் மாகுதன்படுபாததால பற்
றிப் பிடித்தஆட்டி யாவா அடகுக்கொளவாரா எ-து.

உடம்பிலின்று சேட்டித்தலின், “கூட்டிற் குர
ங்கை” என்றும், நிழற்கோரணிக்கூதைக்காண்டல்
மாதிரி அனறிப் பிடிக்கக் கூடாதுபோல, மனத்தி
னது போக்குவரமுதல் உரிவதே உடையி அசனை அறிந்து
பறற்க கூடாமாயின, ‘நிழற்கோரணிக்கூத்து’ என்று
ம, பன்முகமாய்ச் சி-விழலிச, ‘விறிக’ என்றும்,
குறித்துக் குஞ்செழலிச, ‘உமமாணை’ என்றும், ஓக
ணத்தல் உருசஞ்சுழலாச சுழலவதனால், “பம்பரம்”
என்றுங் கூறினா.

கூட்டிற் குரங்கைசைவும் நிழற்கூத்துசைவும் தூலமா
கலின், போதம் அசைநகவிடத்து அதனது அசைவிற
கு உவமையும், விறிக அம்மாணை பம்பரத்தசைவும் சூக்
குமம் ஆகலின், போதம்சிறிதடங்கிய இடத்து அம்மன
த்தின் அசைவிறகு உவமையுமாகக் கொள்க. (கசு)

பற்றாத போதும் பதறும் பழக்கமதைக்
கற்றா லென்னாகக் கலக்காது-சற்றேறீ

தீண்டிவிடிற முன்காண சென்ன மரணமது
மாண்டிவிடி நீசிவமா வை

(இ-ள.) பறருதபோதம பசுறம் பழகாமதைக கற
முல் எனஆகக் கலக்காது எ-து. ஓர் பொருளையும் போ
தங்கருதாது அசைவற நிரூபிதபோதம் முன்னா அசை
நத அப்போதத்தோடு கூடிய பழகாக்காண வினாநதெ
ழும் மனததைப் போதத்தால பிடித்துச் சாத்திது அட
க்குவனனின, உனனை எவ்வனம் மயங்கக் கலக்காது,

நீ சறநே தீண்டிவிடினரான சென்னமரணம் அது
மாண்டிவிடின சிவமாவை எ-து. நீ உனபோதத்தால
அமமனத்தினைக் கணப்போதாயினும் பிடித்து விடுததி
எனின, அதுதானே பிறப்பும் இறப்பும் ஆம். அங்ஙனம்
பிடித்து விடுகமும்போதம் இரகசம் உபாயம் அறிநது
இறத்தினனின, அமமனமும் இறகமும் நீயம் சிவமாவை.

பிடித்தபோது நினைப்பும் விடுதகபோது மறப்பும் வ
ருதலின், “சென்னமரணம்” என்றா.

இவ்விரண்டு திருவெண்பாவானும் தறபோதத்தால
மனததை அடக்கக் கூடாதென்று அறிவித்தவாறு கா
ண்க.

(கரு)

அறிவா யிரீர்மயக்க மாகா தசையில்
விற்சாய விடாதோ விகற்பம்-பிறியாத்
தராசி னுனிபோற் சமாதிவரின் ஞான
பிராசனமக் கொப்பா ரெவர்.

(இ-ள்.) அறிவு ஆய்இரீர் மயக்கம் ஆகாது அசையில் விகற்பம் விரிசு ஆய்விடாதிதா எ-து. சுருவிசுளைஎல்லாம் நீங்கி நின்ற உயிர் அறிவை விட்டுநீங்காத அருள் அறிவாயிருங்கோள்; அங்ஙனம் இருடியீஎனின், மயக்கம்வந்தடாது. அவ்வுயிரறிவைப பிரியா அறிவைத் தற்போதத்தால் எதிரிட்டிப் பார்ப்பதாய் அசையில் விகற்பஞ் சுழல விரிசுப்போலாய்ச் சுழலும். (ஆகலின், அங்ஙனம் பார்த்து அசையாது.)

பிரியாத் தராசின் துணிபால் சமாதிவரின்றான இராசன உமக்குஒப்பார்வார் எ-து. இரண்டுதட்டிலும் இட்டபொன்னும் கலலும் சரியானபோது கீழ்நின்ற முள ஒர்பால்சாயாது மேலநின்ற முளனைப் பிரியாதிருந்த அததராசின்முள் துணிபால், மயக்கமும் விகற்பமும் அடாது அவ்வுருளறியின நேரே உமதுபோதம் அசைவற்ற இருக்கும் சமாதி வருமாயின், அப்போது நீர் ஞானராசன ஆவீர்; அஃதன்றி இவ்வுலகத்து உமக்கொப்பாரும் யாவர் எ-து.

கல்போலும் கேவலம், பொன்போலும் சகலம், அக் கல்மிசுரதபோது கல்தட்டிப் புறத்தும் பொன்மிசுரந்த போது பொனதட்டிப் புறத்தும் சாயும். கீழ்நின்ற முள் போல் ஆன்மா, இம்முள் சாய்ந்தபோதம் சாயாது அசைவற நேரே நின்றபோதம் அசைவற்றுமேல்நின்ற முள் போல் அருள்என அறிக. மேல்நின்ற முள் போல் கீழ்நின்றமுள்ளும் அசைவற்றேரே நின்றல்போல் ஆன்மா,

அருளில் அசைவற நிற்கவேண்டும். ஆகலின், “தராசு நுனிபோல்” என்றார். இங்ஙனம் நிற்கின்ற சமாதிவ ருதல் அரிதாகலின், “வரின” என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் கேவலசகலங்கள் தாக்காது திருவருட்கண் நின்றற்கு உபாயங்கூறிய வாறுகாண்க.

இங்ஙனம் கேவல சகலங்களை நீக்கத் திருவருளில் அசைவற நிற்கக்கூடாது. ஆயினும், அந்தக்கரணங்களை அடக்குதற்கு உபாயம் மேற்கூறுகின்றார்.

நீர்க்குப் பதமு நெருப்புச் சுருந்தொழிலும்
காற்றைச் சலிக்கவுமார் கற்பித்தார்- ஆக்குமிது
போகா மனாதி புதைக்குநிழல் போலாநீ
ஆகாயம் போற்பா றறும்.

(இ-ள்.) நீர்க்குப்பதமும் நெருப்புச்சுடும் தொழிலு ம் காற்றைச்சலிக்கவும் ஆர்கறவித்தார் ஆக்கும் இது மனாதிபோகா எ-து. நீர்க்குக்குளிராந்த பதஞ்செய்யும் குணமும், நெருப்பிற்குச் சுட்டொன்றுவிக்கும் குண மும், காற்றிற்குச் சலித்துத் திரட்டும் குணமும் கற்பி த்தார்யாவர்? அவற்றிற்கு இக்குணங்கள் இயல்பான வாறுபோல், மனத்திற்கு ஓர்பொருளைப் பற்றும் குண மும், புத்திக்கு அதுபற்றியபொருளை நிச்சயிக்கும் குண மும், அகங்காரத்திற்கு அதுநிச்சயித்தபொருளை அபி மானிக்கும் குணமும், சித்தத்துக்கு அஃதாபிமானித்த பொருளைச் சிந்திக்கும் குணம் இயல்பாம். ஆகலின்,

யாவர்க்கும் இம்மனமாதி அந்தச் சுரணங்கள் நீங்கா;
ஆயின, (நீர் இங்ஙனம் கூறிய ஆறாறா அக்கரணங்கள்
அங்ஙனம் இருப்பன அனறி அவற்றை நீக்கவேண்டா
வோ? எனின்.)

புதைக்கும் நிழல்போல் ஆம் நீ ஆகாயம்போல்பார்
அதும் எ-து. தனைப் புதைக்க மனபோமும் தோறும்
அமமண்மீது மேனமேல் எழப்பட்ட புதைக்கும் நிழல்
போலும் அக்கரணங்களை உனபோகதான் அடக்கும்
தோறும் இப்போதகின்றமீது மேல்மேல் எழுவதாம்;
ஆகலின், உனது உயிநா நிழிவாழிநா அருளை உட்
புறவாழ்நோமும் தாக்கவழிநா ஆகாயம்போல், அ
வ்வருணஞானக்கண்ணால் தேகத்து பிரபஞ்சங்களை எல்
லாம் நிரந்தரமாய்ப்பாரா; இங்ஙனம் பார்த்தபோது அக்
சுரணங்கள் அதும் எ-து.

இதனால் அக்கரணம் பொறிவழிச்சென்று பிரப
ஞ்சத்துநாடும்பொழுதும், அங்ஙனம் செல்லா விட
த்து அவ்வாசனையால் உளவே அசையும்போதும், தற்
போகததால் அடக்கின அடங்காது மேன்மேல் எழும்.
ஆகலின், புறம்பும் உளனும் திருவருளைப் பரிபூரணமா
ய்க்காணின் அக்கரணங்கள் அடங்கும் என்பதாயிற்று.
நீராதி இயற்கைக்குணங்களைப் போதத்தால் அடக்கக்
கூடாதுபோல், மனாதி இயற்கைக் குணங்களையும் இத்
னால் அடக்கக்கூடாதென்பதும் காண்க.

இத்திருவெண்பாவால் திருவருளை உள்ளும் புறமும் பரிபூரணமாய்ப் பாவித்தால் கரணம் அடங்கும் என
று அறிவித்த வாறுகாண்க. (௧௭)

இங்கனம் உள்ளும் புறமும் பரிபூரணமாய்ப் பாவிப்பது அருளன்றோ ! எண்ண, மேற்கூறுகின்றோ.

மண்ணை மலையை மறிகடலை வானகத்தை
எண்ணி லளந்தறிய பொதுமோ உண்மையைநீ
உண்டென்ணி லோவாரத்தை புண்டலலா துன
னொழிவைக், கண்டறியி லனவியமாக காண.

(இ-ள்.) மண்ணைமலையமறி + கடலை வானகத்தை எண்ணில் அளந்து அறிபயைதம்மா எ-து. மண்ணகமுமுசையும் வானகமுமுசையும் நீட்டல அளவையானும், மலையைஎறித்தல அளவையானும், மறிகடலைமுகத்தல அளவையானும், எண்ணுநி-கது ஒருவரால் இவ்வளவென்று அளவிட்டறிபககும் ி. அதுபோல,

உண்மையை நீ உண்டு என்னில் லோத்தை உண்டு அல்லாத உனஒழிவைக்கண்டு அறிநி அனனியம ஆம்-எ-து இருநூற்றிருபததநாலு புணககட்கும் அவதமள் இருந்த சராசர உயிரிட ம உட்புறம்பாய் நிதைந்துள்ள திருவருளை நீ உண்டென்று சொற்றிஎனின, அவ்விரா சொல்லும் உடையது அனறி இசசொநகுப பொருள் இது என்று உனபோதத்தால் இதனநாசத்தல் நோதறம் அவ்வருளைக்கண்டு அளவிட்டு

அறியக் கூடுமோ ! அங்ஙனம்அன்று; அளவிட்டறிவே
ன எனில், உனக்கு அன்னியமாய் இருந்த அவ்வருள்
அன்னியமாய் நீதும் எ-து.

இதனால் போகதாற சிறிகளவிடப்படும் மண்ணுதி
பொய்ப்பொருளையே முறறம அளவிடக்கூடாது எனீ
ன், அப்போத நாசத்திருந்த மெய்ப்பொருளை எங்ஙன
ம் அளவிடக்கூடும் எனபதாயிற்று. அருள் அன்னிய
மாயிருந் துள்ளத; ஆயினும், போதந் தடித்தபோது
மலவாசனேதோன்றும், இம்மலவாசனையோடுங் கூடிய
போதத்திற்கு மலரந்தமாயிருந் துள்ள அவ்வருள்தோ
றறாது. ஆகலின், “அன்னியமாககாண் என்றார். காண்
அசை.

இத்திருவெண்பாவால் அருளை எதிரிட்டு அறியின் அ
ன்னியமாம் என்று அறிவித்த வாறுகாண்க. (கஅ)

உதித்தொடுங்கும் பொய்க்கா ருபாதான மென்னு
துதிப்பை யுதிப்பா லொடுக்கின்-பதைத்தெழுந்
த, பந்தன்றோ சாட்சியைப்போற் பார்வோர் பறி
கொந்தலர்ந்து காயாதொக்கும். [த்தமரம்

(இ-ள.) உதித்து ஒடுங்கும் பொய்கார் உபாதானம்
என்னுது உதிப்பைஉக்பபால் ஒடுக்கின் பதைத்து எழுந்
தபந்து அன்றோசாட்சியைப்போல் பார் எ-து. ஆகாய
த்தில் தோன்றி மறையும்கார்போல், மாயையில் தோ
ன்றி ஒடுங்கும் பொய்யாகிய கரணங்களையும் அம்மா

யை என்று அருளால்கண்டு நீக்காது; அதனை மெய்ப்போல்கருதி அக்கரணங்களைப் போதததால் அடக்கில், உவைகரத்தால் அறையுநதோறும் விராநதெழுந்த பந்து போல் ஆகாவோ? அப்பநதைக்கரத்தா லறையாதவிதித்தால் நிலத்திற்கிடக்கும். ஆலின், இதன்சாட்சியைப் போல் உன்போதததால் அவறமற அடக்கின்,மேன் மேலெழும் எனபதையும், உன்போதம் சும்மா இருப்பின் அவைதாமே அடங்கும் எனபதையும், பார்த்தறிதி, (அஃதனறியும்.)

வெர்பறிததமரம் கொந்து அலர்நதுகாயாத ஒங்கும் எ-து. நிலத்தில் ஊனறிய முதல்வோபறிநதமரம் பூத்துக் காயாது. அதுபோலும், உன்போதம்அற்றபோது கரணஇந்திரியங்கள் ஒன்றும் தோனறாது உறும்.

உபாதானம் என்றது மாயையை, அதுகாரியததைக் காரணமாகக்கூறியது. கரணம்போல தோனறி மறைதலின் போதததையும், “உதிபபுஎன்றார்” கரணங்கள் போதம்இருந்தபோது இருந்தும் இறந்தபோது இறந்தும்வருதலின், போதததைவெர்க்கு உமையாகக்கூறினார்.

இததிருவென்பாவால் அருளால் கருவிகளினது உண்மையை அறிந்துநீக்கினால் நீங்கும்என்பதும், போதத்தால் அடக்கின்மேன்மேலும் எழும்என்பதும், கருவிகளை நியதிகளைந்த தறபோதததையும் அடக்கினால் மீட்டும் கருவிகள் தோற்றுவென்பதும், அறிவித்தவாறு காண்க. (கசு)

இங்ஙனம் கருவிகளும் போதமும் இறந்துநின்ற இடத்துவரும் இலாபம் என்ன? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

சுட்டுப்போதங்கழன்ற சுத்தமரை மாத்தினாயில மட்டுத்தா னற்றநிடடை வாய்க்குமால்-கெட்டே தலைச்செய்யு மாநந்தா சற்றேபால்வாரி [ன் முலைக்கண்ணிற் றேன்று முறை.

(இ-ள்.) சுட்டுப்போதம் கழன்றசுத்தம் அரைமாத்தினாயில மட்டு அற்றநிடடையாய்க்கும் கெட்டேன் தலைச்செய்யும் ஆநந்தம் சற்றே எ - து அரைக்கணப்போது ஆரணம் இது அது என்றுசுட்டி அறியும் தற்போதம் ஒழிந்த ஓவரம்பின்றிய சுத்தமாகியநிடடையாய்க்கும். ஆயின், கெட்டேன் ஆண்டுப் பிரவேசிக்கும் பேராநந்தம் அற்பமோ?

முலைக்கண்ணில் பால்வாரிதோன்றும் முறை எ-து. முலையினது சிறியகண தவாரத்தில் பெரியபாற்கடல் உதயமான முறைமைபோல் பரிபூரணமாய்த் தோற்றம் எ-று.

ஈண்டுச்சுத்தம்என்றது பரையோகம், இப்பரையோகத்தில் ஆன்மபோதம் மிகவும் தேய்ந்திருத்தலின் அதனை, “முலைக்கண” என்றும், இங்ஙனம் இருந்தபோது அரைக்கணத்தில் அப்பரையோகம்நீங்கிப் பரிபூரணநந்த

ம் அதுபலமாய்த்தோற்றலின் அதனை, “பால்வாரி” என்றும் கூறினார். தான், ஆல், அவச.

இச்சிருவெண்பாவால் கருவிகளும் போதமும் இறந்த நிலையிலின்றால் ஆரந்தலாபம் உண்டென்று அறிவித்தவாறு காண்க.

ஆகாயத் தேபலவுந் தோன்றி யடங்காதோ
நீகாயத் தோட்டமுந்தி நீங்கியருள்-ஆகாதோ
என்றுசலிப் பாணெ னெதிரற்ற பூரணத்தே
ஒன்று மிலேக்கா னுனக்கு.

(இ-ள்,) நீ காயத்தோடு அமுந்தி நீங்கி அருள் ஆகாதோ என்று சலிப்பான் ஏன் எ-து. நீ காயத்தோடு பொருந்தி இருப்பதாய்க் கருதி இக்காயம் நீங்கி எனக்கு ஓர்காலம் திருவருள்வடிவம் ஆகாதோ? என்ற சலித்துத்தாயர் உறுவானேன்.

ஆகாயத்தேபலவும் தோன்றி அடங்காதோ எதிர் அற்றபூரணத்தே உனக்கு ஒன்றும் இல்லை எ-து ஆகாயத்தினிடமாய்ச் சரஅசரதேகங்கள் பறபலவும் தோன்றி நின்று அழியாதோ? அதபோல, உனபோதம் ஓர் பொருளையும் எதிரிடாது அற்றபோது உன்னை விழுங்குகின்ற அருட்பூரணத்திலு உனக்கு அத்தேகாதி பிரபஞ்சங்கள் ஒன்றும் இல்லை எ-து.

ஆகாயத்தினிடமாய்த் தோன்றி ஒடுங்கும் காயங்கள் அவ்வாயாகத்திற்கு அன்னியமானதுபோல், முன்

தேகாதிகளை யானெனது என்று பற்றிநின்ற போதம் திருவருளில் அமுந்திப் பூணமாய்ப்போகத் தேகாதி பிரபஞ்சங்கள் அனனிபமாயத தோற்றம் ஆகலின், ஆகாயத்தே பலவுந்தோன்றி யடங்காநோ” என்றும், பொய்யாய்த் தோற்றலினை, “ஒன்று மிலைக்கான்” என்றங்கூறினார். காண-அசை.

இத்திருவெண்பாவால் அருள்வடிவமாய் என்றைக் கிருப்பன் என்றமாணக்கனுக்கு அவ்வருள்பூணமென்றும், உனசுட்டுப்போதம் அற்றால் அதனைவிட நீ ஒரு முகலன்று என்றும் அறிவித்து, அவனதுதயரை மாற்றியவாறு காண்க. (உக)

அவன் யோகப்பழக்கம் நீங்கற் பொருட்டுப் பழக்க இலக்கணம் எடுத்தது மேற்கூறுகின்றார்.

பழக்கங் கொடியதுபார் பாறையினுங் கோழி
கிழிக்கும் பொலியைக் கிளறும் விழித்தும்
குருடர்க் கொளிபகையாய்க் கூசிக்கோல போ
அருளைப் பகுக்குமான் மா. [டார்

(இ-ள்.) பழக்கம் கொடியதுபார் பாறையினும் கோழி கிழிக்கும்பொலியைக்கிளறும் எ-து யாவர்க்கும் புன்னாள் தொன்று தொட்டுவரும் பழக்கம் நீக்கக்கூடாக்கமயின் மிகவும் கொடியது. அதனை நீபார்த்தறிதி, அஃதெனவனம் எனின், பன்னாள் குப்பைசேத்தபழக்கத்தினை

ல் கோழி கற்பாறையுயினும் சீகரமும், நெறபொலிமே
லவிழப்பினும் சீகரமும், அந்தனறி.

விழித்தும் குருடர்க்கு ஒளிபுகையுட்க் கூசிககோல
போடா அருளை ஆனமாபுகையம் எ-து. காசநோய் ப
டர்ந்த குருடா கண்ணோயதீரந்து விழித்தபோதும், கதி
ரொளி இருப்பைக் போலாய்க்கூசி முனபிடித்தகோலை
ககைவிடா. அவர்போல், அருளையடையா முன்னா
அது இது என்று நானுவாய்ப்பகுத்த பழக்கத்தால், இப்
போது பகுத்தறகு இடமஇனறி, எங்குந் தானுபிருந்த
அவ்வருளை அடைந்தும், ஆனமா அதனைப் பகுத்தநா
டும் எ-று.

சீக்கக்கூடாத பாறையைச் சீத்தல்போல் பகுக்கக்
கூடாத அருளைப் படுத்தலானும், கிளறவேண்டியது இ
னறி நின்று தன்னுத பொலியைக் கிளறுதல்போல்,
பகுக்கவேண்டியது இனறி இருந்து அருளாநந்தத்தை
அதுபலியாது அவ்வருளைப்பகுத்தலானும், காசமிகுந்த
போது கூசிப்பிடித்தகோலை அக்காசநீங்குகத்தொளி
கண்டும், இவ்வொளி முனதோ னறிய இருளாயக கூசி
க்கை விடாபோலும், முன்னர் ஆணவமறைப்பானது
இதுஎன்று பகுத்த போதத்தை இப்போது அவ்வாணவ
ம்நீங்கி அருளொளிகண்டும், இவ்வருளொளியை முன்
னர் ஆணவ இருள்போல் பாவித்தவிடார். ஆகலினும்,
இங்மனம் உவமைகூறினார்.

தேசாதிபிரபஞ்சங்களை எல்லாம் திருவருள் வடிவா
பக்காண்பதே உனறி, அவற்றை நாமுயாய்ப் பகுப்பினு
ம இவ்வருளைப் பகுப்பதாகாதென்பது காண்க. (உஉ)

கட்டியநாண் விட்டாலுங் கந்த்கலாக் கன்றுக
ளைத், தட்டிப் புறப்படுத்தித் தன்மைபோல் - ஒ
ட்டொழித்து, நின்றிற்போ நீசிவமாய் நில்லெ
ன்று நீக்கமறுத், தொன்றாக்கி லொன்றிரண்
டா கும்.

(இ-ள்.) கட்டியநாண்விட்டாலும் கந்து அகலாக்கன்
றுகளைத் தட்டிப் புறப்படுத்தும் தன்மைபோல் எ-து.
தறியோடுங்கட்டிய ஆம்பைத்தெறித்து விழிப்பினும்
முன்கட்டி யிருந்ததுபோல கருது, அததறியைவிட்டு
நீங்காத கன்றுகளைக் கரத்தால் தட்டி ஒட்டிவெளியில்
புறப்படுத்தும் முறமைபோல.

ஒட்டுஒழித்து நின்றிற்போல் நீசிவம்ஆய் நில் என்று
நீக்கம் அறுத்து ஒன்று ஆக்கில் ஒன்று இரண்டு ஆகும்
எ-து. முன்பந்தமா யிருந்துள்ள முப்பத்தாறு கருவி
களையும் விழித்துத் தனனையும் திருவருளையும் அறிவித்
து அவ்வருளோடும் சேர்த்தி, அவ்வருள் அசைவறநின்
றிற்போல் நீ உனபோதம் அசைவற்றுச் சிவமயமாய்
நில்லெனறுகறிச் சிவத்தைவிடத் தானொரு முதல்என்
றுகருதும் துவிதபாவனையை மாற்றி, அச்சிவத்தோடு
ஒன்றாக்கினும் போதஒழிவால் அதனோடுஒன்றான ஆண்

மா போதஅசைவால இரண்டாகும். ஆகலின், இதனது போதம் இருந்தவாறு எனனை எ-று.

தம்புசெறிசுது வீடுவிதஃபோதே தாயைச்சென்று கூடிப்பால உண்ணும கனறுபோல, ஒட்டொழித்தபோதே தறபோதம் ஒழிந்து அருள்வழிச்சென்று சிவததைஅடைந்து பேரினபதசைப்பெறும் பக்குவாபோலாகாது, கட்டியநாண விட்டாலுங்கந்தகலாதநின்ற கனறுகளைக் கரதகாலசட்டி வெளியிற புறப்படுத்தித் தாயோடுஞ்சோதத் முலைமை பபிடித்தணண விடுப்பினும் உண்ணாது மீளுமாறுபோல, ஒட்டொழித்தலும் அனறி அருளோடுஞ்சோதத்த துவிதபாவனையைமாற்றிச் சிவத்தோ டொன்றாக்கினும் அசசிவத்தோடு இரண்டற்றி ருந்து ஆந்தப்பேறறை அடையாது தறபோதஅசைவான இரண்டாகலான், இவர்க்கு இக்கனறுகளை உவமைகூறினார்.

சூரங்கைநினையா திருவென்று கூறத் திரும்பி யதுவே தியானம் வருங்கதைபோல் நீசிவமாய் நிலலென்றா னீககியது வாய்நினைந்து மாய்வையது வன்றோ மலம்.

(இ-ள.) சூரங்கைநினையாது இருஎன்றுகூறத் திரும்பியதுவே தியானம்வருமகதைபோல் எ-து. ஓர்புருடான ஓர்பேதைக்குக சூரங்கனை நினையாது இருத்தி எண்ணுகற, அவன் அக்கனைக்கூறிய மாத்நிரத்தில் மீண்டு

அக்ஞாங்குத்தியானமே இவனுக்கு மனத்தில் குடியாயிருந்தது என்று உலகத்தில் வழங்கும் கதைபோல.

நீ சிவம் ஆய் கில்என்றால் நீ நகிஅது ஆப்பினைந்து மாய்வைஅது அன்றோ மலம் எ-து. நீ ஷாஸ்தையும் எதிரிடாது சிவமயமாய் நிலவென்று கூறினால், அங்ஙனம் எதிரிடும்போதம் ஒழிவதே உச்சிவமபமாப நிறபத என்று அறியாது, போகக்கால சிவத்தை எதிரிட்டிப் பார்த்துபான் சிவமபமாயினேன ஆயினேன என்று கருதி வருந்தவாய்; இங்ஙனம் கருதி வருந்தப்பண்ணுவது அன்றோ மலமாவது எ-து.

கூரியபுததி உடையோனுக்கு நீ ஞாங்ககரினையாதிருஎன்று கூறினால், அக்கண்டேம் அந்நனைவை ஒழித்திருப்பன். அதுபோல, தீவிரதர பக்குவனுக்கு நீ சிவமாய் நிலவென்றால் அக்கண்டேம் சிவம் என்றுந் தானஎன்றும் கருதும் துவிதபோதமொழிந்து சிவமாய் நிற்பன என்று அதற்கு எதிர்மறையும் வருவித்துக்காண்க. (உச)

மணிப்பாம் பிருளின் மறைந்துக்கந் தேடும் கணக்காந்தற் போதத்தைக் காட்டி-உணர்த்துகி நீநிற்கிணறு நிழலுயுத்தமும போலாம் [னும் ஆரித்தை நீக்கியிருப் பார்.

(இ-ள்.) மணிப்பாம்பு இருளில் மறைந்துஇருக்கத்தேடும் கணக்குகும் தற்போதத்தைக்காட்டி உணர்த்துகி னும் எ-து. சென்னியின் மீதுமணியையுடைய பாம்பு

தான் இரவிடத்து மறைந்திருப்ப இருளைத்தேடும் முறைமைபோலாகும். நீ உன்போதத்தை முன்னிட்டு அருளிடத்து மறைந்திருப்ப இருளைத்தேடும் முறைமை என்று போதஞ் சீவிப்பதைக்காட்டி, அருளையும் உணைவிட்டு நீங்கா பரிபூரணமென்று அறிவிப்பினும் தெளிந்து கொள்ளாது.

நீரில்கிணறும் நிழல உயக்கமுமபோலவும் ஜா இத்தைநீக்கி இருப்பாரா எ-து. பிரளயமாயக கோத்துநின்ற சுத்கசலத்தில கிணறுதொட்டு நீர் தேடும் ஒருவனை பப்பாலும், சண்டாநிழலை எதிராயக சருதி அதனுடையுத்தஞ் செய்யும் ஒருவனைப்போலும், பின்னரும் உன்போதஞ் சீவியாநிறகும். ஆசலின், இப்போதத்தை நீக்கிச்சிவமாயிருப்பார் யாவா எ-து.

சென்னியினமீது மணிச்சுடவா உடைய பாம்பு இருளைத்தேடுநகோறும் அவ்விருள நீ வசுவதுஅனறி நிலலாது. அதுபோல, தற்போதத்தை முன்னிட்டு இருளைத்தேடுந் தோறும் இவ்வருள நீ வசுவதுஅனறி நிலலாது என்பதும், அப்பாம்பு சென்னிமணியைப் புரையழிக் கொணாந்து வாய்க்குள் அடக்கின், இருள்தேடவேண்டுவது இன்று. அதுபோல, முன்னிட்டபோதத்தைப் பின்னிட்டால் அருள்தேட வேண்டுவது இன்று என்பதும், அவ்விருள் நிறைந்தாறபோல் இவ்வருள நிறைந்திருப்பது என்பதும், நீர் வெள்ளமாயிருக்கவும் அந்நீரில கிணறுதொட்டு நீர் சம்பாதிக்கத் தொடங்கினவுணைப்போ

ல், அந்நெங்கும்பி நிவறபூரணமாயிரக்கவும், அவ்வரு
ளுளதேடி அருளைச்சம்பாதுக்கத் தொடங்கினோன என
பதும், தன்தேக அசைவால் நிழலஅசைவது என்று அறி
யாது அதற்கு ஓர் அசைவு வேறுளதுஎன்று கருதி அத
னோடு உயுதசஞ் செயலாணைப்போல், கன்போத அசை
வால் கருவிகள் அசைவதுஎன்று அறியாது அதற்கு ஓர்
அசைவு வேறுளதுஎன்று கருதி அவற்றை அடக்கத்
தொடங்கினோன எனபதும், புவ்வவமைக் குறிப்புகளா
ற காண்க. இவ்வமை எமம்பாதம் ஒழிப்பார் அறியா.
ஆகலின், ‘ஆரிதைநீக்கியிருப்பார்’ என்றார். “மணிப்
பாம்பிருளையென்பது” சம்பாதுக, நதமுன்னிட்டு அநு
நீர்பாடுகற குடவமை, “நீரிறவனது” எனபது அருளை
கருதேசமாகநாடுதற்கு உவமை, “நிழலுயுததம்” என்
பது தனனை அருளுக்கு ஊணாகக்கொடுத்த நிற்கவே
கருவின ஒழியும் என்று அறியாது, தர்போதத்தால்
அவற்றை அடக்கத்தொடங்குவதற்கு உவமைஎனக்
கொள்க.

பழக்கங் கொடியதுபாஎன்னும் திருவெண்பாமுத
ல் இந்நான்கு திருவெண்பாவானும் அளவில் காலம்தற்
போதத்தால் அத்துவிதநாட்டதில் பழகிவருதலின்,
அப்போதமொழித்துச் சிவததோடு இரண்டற்று இருத்
தற்கு உபாயம் யாது கூறினும், பழக்கமிருதியால் ஆன்
மாக்கள் அத்துவிதநாட்டமொழித்து நிறறல் மிகவுமரி
தென்று அறிவித்தவாறுகாண்க. (உடு)

ஆயின் இப்பழக்கம் நீக்குமாறு எங்ஙனம் எனின்மே
நகுகின்றரா.

உட்புறம்பாம் பூசனையு மியோக சமாதிகளும்
சுட்டறிவு கெட்டவாபோற னாகுவதும்-விட்டு
பகல்விளக்கு முசசி । படிதழுமபோற பாசம் [ப்
அகலநிறபார்க காசரி யோப பார்.

(இ-ன.) உளபுறம்புஆம் பூசனையும் யோகசமாதிக
ளும் சுட்டு அறிவுகெட்டவாபோல னாகுவதும் விட்டு
எ-து. அந்தரிபாகம் பகரிபாசமாயச செடயும் பூசை
களும், ஆரூதார பாவனாபாக சமாக்கூடுதலும், இது
அதனன்று சுட்டிஅரியும் சந்தாநக கெட்டிப் பரமா
நந்தரித்தினா பண்ணும மெயருருணிக்ளைப் பால், ம
னததால் பிராணவாயுவ உளமரித்துப் பிரமரந்திரத
தில் அதனுள்முகந்ந தூயசுவதம ஆகிய இவற்றை
எல்லாம் பொய்யென்று விடந்நகி.

பகல்விளக்கும் உச்சிபபடிசுழும் போல் பாசம்அகல
நிற்பார்க்கு ஆர்சரிவ்பாரா எ-து. பகற்காலத்ததறறி
ய தீபமபோலும், உச்சிககாலத்தப படிசம போலும்,
கருவிகள முப்பத்தாநம் அசுநறுப்பாகத் திருவருளில்
அசைவற நிற்போர்க்கு இணைஒப்பார யாவா எ-து.

இருளில் தோன்றியதுபோல் அனறிச் சூரியப்பிரகா
சத்தால் முதல்கெடாது ஒளிகெட்ட பகல்விளக்குப்
போல், முன்னர் ஆணவ அந்தகாரத்தில் தோன்றியது

போல் அன்றி அருட்பிரகாசத்தால் முதல் கெடாது போதங்கெட்டு நிறறவின், “பகல்விளக்குப்போல்” என்றும், பொழுதேறுகாலம் சாயங்காலத்து அன்றி உச்சிக்காலத்தில பஞ்சவன்னங்கையுங் கவராத படி கம்போலச் சகலகேவலத்து அன்றிச் சுத்தமாகிய அருள் நேரோ கருவிள் ஒன்றோயும் தாககறுவிறற்றலின, “உச்சி பபடி கம்போல்” என்றும் “பாசமகலநிறபா” என்று ஹுகுறினார். பகல்விளக்கென்றது தறபோதம் சீவியாது அருளிலநிறற்றறகு உவமையும், உச்சிப்பபடி கம்போல் என்றது கருவிகள் ஒன்றோயும் தாக்கறுவிறற்றறகு உவமையும் ஆகக்கொள்க.

இத்திருவெண்பாவால் நீ இடராட்பழகிய யோகப்பழக்கத்தைவிட்டு ஞானபோகத்தில் பழகுதினனின் சிவத்தைப் பெறலாம என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (உசு)

ஆயின் ஒன்றையும் கருதாது சும்மாரிற் பின் சிவத்தை அடைவது எங்ஙனம் எனின் மேற்கூறுகின்றார்.

இருட்கே வலத்தின் நெழுப்பியெதி ரிட்ட, மருட்கே வலசகல மாற்றித்-திரிச்சுடர்போல், தன்னறிவு தின்னிக்குத் தானுணவாய்ப் போவதல்லால், உன்னுதலே யொட்டுதல்கா னும்.

(இ-ள்.) இருள் கேவலத்து இன்று எழுப்பி எதிரிட்ட மருள்கேவலசகலம் மாற்றி எ-து. கருவிகள் மூப்பத்தானும் இறந்து ஆன்மபோதமும் இறந்து அந்தகா

ரமாயிருந்த கேவலத்தில் நின்றும் இப்போது தனது அருட்சத்தியால் கருவிகளைக்கூடப் பண்ணித் தற்போ தத்தைஎழுப்பிச் சுருதிசுருவாகிய படர்க்கை முன்னி லையாய்நின்று ஞானசமாதிக்கூடப்பண்ணி அத்தற்போ தத்திற்கு எதிரிட்ட மருளாகிய கேவலசகலங்களைப் பூரணமாகிய தன்மையாய்நின்றமாற்றி.

திரிச்சுடர்போல் தன அறிவுதின்னிக்குத் தான்உண வுதூய்ப்போவது அல்லால் உன்னுதலேஷ்டிதல் எ-து. விளங்குத திரிமேலேறிய சுடர் சிறுகச்சிறு+த் தின்று வந்து முடிவில் அத்திரிமுழுதையும் விழுங்குதல் போ ஸ்திதன்னை அருளால் அறிவ்த்தபோது தான் இவ்வருள் வழிவரவரச்சிறு+ச்சிறுகத்தின்றுமுடிவில் சனதுபோ தமெல்லாம் விழுங்கித் தானாயிருக்கும் சிவத்திற்குத் தான் புசிப்பாய்ப்போவதுஅன்றித் தான் வேறொரு மு தலாய்நின்று அச்சிவத்தை எதிரிட்டி நாடுதலே அதனை நீக்குதல் எ-து.

கருவிசனும் போதமும்இறந்து கேவலஇருளில் கிட ந்த நீ கிஞ்சிக்கியனாகலின், அவ்விருளை நீக்கிக் கருவிக ளைக்கூடமாட்டாய்; கருவிகள் சடமாகலின், உன்னை அவைவந்து கூடிஎழுப்பமாட்டா. ஆகலின், சுதந்தர மாயுள்ள அருட்சத்தி கருவிகளைக்கூட்டி உன்னை எழுப் ப இக்கருவிகளோடுங்கூடி நீ சாக்கிரத்தனாவை. இங் னுனம் உனக்குப் பெருத்திசையில சுதந்தரம் இன்மை போல் முத்திதிசையினும் இன்றாகலின், நீ உன்போதத்

தால் ஒன்றையும் எதிரிடாது அசைவற நின்றிளனின், அச்சிவநாடே உனனை விழுங்கிக்கொண்டு நிற்கும் எனறு அறிவிக்கவேண்டி, “இருட்கேவலத்தின நெழு பபி” என்றும், “கன்னறிவுதகனி” என்றும் கூறினார், “இன்றிநழுப்பி” என்றதனால் அராதியில் எழுப்பியதும் இவ்வாறெனக்கொள்க. காணும்-அசை.

ஆத்திரவெண்பாவால் கூட்டறநிறுந்தால் அன்றிச் சிவத்தைப் பெறக்கூடாது என்பதும், அங்ஙனம்நிற்பின சிவம் தாமன விழுங்கிக்கொள்ளும் என்பதும், அறிவித் தவாறுகாண்க. (௨௭)

ஆயின நீர் ஆங்கனங்கூறிய ஆறறான வேதாந்தநிலை யே நனறு என்ற மாணாக டன்னோர் க் மேறகூறுகின்றார்.

அறிந்ததெல்லாம் பொய்பென்ற வத்துவிதி யார்க்கும், வெறும்பாழி லுன்றல விடாது - பிற ந்திறப்பை, ஆன லுன்கொழிவு மாந்தமாழுதிப் பும, போனலகா ணுன்றிறப்பும் போம்.

(இ-ள்.) அறிந்ததெல்லாம் பொய்பென்ற அத்துவி தியார்க்கும் வெறும்பாழில் ஊன்றல்விடாது பிறந்து இறப்பபலுனால் எ-து. தம்மால் எதிரிட்டு அறிந்ததெ லலாம் கண்ணினால் அறிந்த காட்சிஎல்லாம் கண்ணாகா தவாறுபோல யாம் அல்லோம், இவை மித்தியாரூபம் என்று அஃற்றை நீக்கிநின்ற வேதாந்தியாருக்கும் அங் ங்னம் எதிரீடாய்த் தோற்றுவனயாவும் இன்றிச் சர்வ

சூனியமாயிருந்த பிரமம் நாமஎன்று இச்சூனியத்தில் தற்போதம்ஊனறி நிறதல அவாகுதும்விடாது. ஆகலின். நீ அவர்போலநிறி, ஆயினும், சென்னமாணபபநிவை, இங்ஙனம்நிறபினும் உறபத்திராசம உளவெனரா இனி உறபத்திராசம இன்றாய முததிபாதுஎனின்.

உனதுஒழிவும் ஆநந்தமஆம் உத்பபும போனால் உன பிறப்பும்போம் எ-து. உனது போக ஒழிவாபிப பணா யோகமும் இப்பணாயோகததல மேலிம ஆநந்தே தயமும்போனால் அப போது உனபிறப்பும்போம் எ-து.

பணாயோகமும் ஆநந்தப்பேறும் ஆனமாவிறகு அப பவமாய்த தோறறலானும், அய்விடங்கனில் ஆனமாவி றகுச் சிவத்தோடு அததுவிதம் இன்றாகலானும், “போ னால்காஊனபிறப்பும்போம்” என்றா. அவைபோனவி டரு சுகாதிதம். காண-அஸச.

இத்திருவெண்பாவால வேதாந்திகள் இங்ஙனம் நிற தலின் அவர்க்குப் பிறப்புநீங்கா தெனபதம், பிறப்பும் இறப்பும் நீங்கும்இடம் இய்விடம் எனபதம், அறிவித்த வாறுகாணக, (உஅ)

அறிவுக் கறிவா யகண்டமாய் நின்ற நிறைவைக் குறைய நினைந்து-மறவையுமாய்த் தாமே சிவத்தைப் படைத்தழிப்பார் தற்றோடம் போமா றிலைப்பிறப்பேன் போம்.

(இ-ள்.) அறிவுக்கு அறிவுஆய் அகண்டம்ஆய்நின்ற நிகறவைக்குறைய நினைந்து மறவையும்ஆய் எ-து. உயிர்களுடையிராய்நின்று அறிவிக் கும்அறிவாய், கண்டிதமெல்லாவ் கடந்ததாய், குறைவுஇன்றி ஓரியல்பிறறாய் எக்காலமும் விளங்காநின்ற பரிபூரணசிவத்தை ஏகதேசவடிவாய்த் தற்போதத்தால தியானித்த, அங்ஙனம் தியானித்த வடிவை மறநூபோம் தன்மை உடையருமாகி.

தாமே சிவத்தைப்படைத்து அழிப்பார் தன்தோடம் போம் ஆறு இலைப்பிறப்பு ஏன போம் எ-து. தன்மைப் படைத்தழிக்கும் சிவத்தைக்காமே படைத்தழிப்பார். ஆகலின், அவர் இங்ஙனஞ்செய்தலான் வரும் தமதுபாவமே நீங்குமாறு இலலை எனின் பிறப்பெனனை நீங்கும் எ-து.

தியானித்தபோது வடிவுநோன்றியும், விடுத்தபோது அவ்வடிவு நீங்கியும் வருதலின், “படைத்தழிப்பார்” என்றும், சிவத்தைப் படைத்தழிப்பது தோஷமாகலின் “தோடம்” என்றுங் கூறினார்.

இக்கிருவெண்பாவால் யோகியினது கருத்தை எடுத்தக்காட்டி, இங்ஙனம் ஞானபக்குவன் செய்வதுபாவம் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (உக)

மறப்பு நினைப்பு மயக்கும் விகற்பம்
வெறுப்பும் விருப்பும் விடாமல் - விறப்பேனைப்

பாநுவம வேதியுமபோல பாகத்தம் பரிசிததம் ஞானபந்தன ஞானககி னுன

(இ-ள.) மறபபும நினைபபும மயகதம விகறபும வெறுபபும விருப்பம் விடாமல விறபபேனை எ-து. மறபபும நினைபபுமாயுள்ள கேடவமும் சகலமும் மாறிமாறிவரலால, தேகாதிபிரபஞ்சங்களினமேல விருபபும வெறுபபும் சன்னககளதோறும் விடநீங்காமல துன்பகதை அநபவிகையினும் அகனை ஆணவகதான இன்பமெனககருதி இறுமாந்த கொண்டிருப்பேனை,

பாநுவம வேதியுமபோல பாகத்தம் பரிசிததம் ஞானபந்தன தான ஆககி னுன எ-து புகவிருளை நீக்காம பாநுவையும் கனைச்சாத செம உபபபானனாகதம் பரிசனபெ ள்பையுமபோன்று, தமது ஞானப்பிரகாசநோக்கதகால பாகத்தம், கரசரணங்களால்பரிசிததம், மும்மலங்களையும் நீக்கக திருவருளால் எந்ததது திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையார தமது திருவடியில் ஒன்றாககி னுன எ-து.

தான அல்லாத தேகத்தை யாவெனனதும், சனது அல்லாதபோகத்தை எனதெனதும் சுருதப்பண்ணுவது மயக்கம். அததேகபோகங்களில் வெறுபபுமவிருபபும் வரசசெயவது விஃறபமஜு+லின, இவறறைத செட்டாநது நின்று இருவினைகளும் இவவிருவினைகளால் பிறப்பிறப்புமவிடாது வரலால், “மயகதம் விகறபும் வெறுபபு

ம் விருப்பும் விடாமல்” என்று இம்முறைவைத்துக்கூறினார். ஞானதிக்கை பண்ணும்போது கிருபானோக்கம் வைத்துத் திருவடிசூட்ட வேண்டுமாகலின், “பார்த்து ம்பரிசித்தும்” என்றார். அங்ஙனம் பண்ணுநதிக்கையில் பாவனையும் இருத்தலின், அது கூறாராயினார். அப்பாவனையால் தம்மோடு ஐக்கம்பண்ணிக்கோடலின், “தானா க்கினான்” என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் தமதாசாரியர் திக்கையினால் சம்மதத் திருவடிக்கண் ஐக்கியமாக்கிய முறைமை அறிவித்து, நீயும் ஞானதிக்கை பண்ணிக்கொள்ளுகி என்று கூறிவித்தவாறுகாண்க. (ங0)

யோகக்கழற்சி முற்றும்.

ஆட அதிகாரம் ங-இ திருவெண்பா - கடக.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ச - ம் அதிகாரம்.

கிரியைக்கழற்சி.

தத்துவத்தை யெல்லாஞ் சடமென்று தாக்கற்றுச், செத்தசத்தின் கண்போற் றிரியாது-வைத்தெடுத்தும், பூரணமே யென்றழைத்துந் தேடி.

ப் புரண்டமுதும், கோரணிகாட் மிமபேய்க்கு வரல.

(இ-ள) தத்துவத்தை எல்லாம சடம என்றுதாக்கு அற்றுச் செத்த அசத்தின் கணபோல திரியாது எ-து தத்துவங்களை எல்லாம இது இது என்று கண்ணால் அறியப்படலானும், தன்னை அவைகள் அறியாமையானும் அவற்றைச் சடமென்று அறிந்து அவைகள் ஒன்றோடும்தாக்கற்றச் செத்தாடங்குகணபோல ஸட்டறிவுகெட்டுச் சுமமாதிரியாமல்,

வைத்து எடுத்தும் பூரணமே என்று அழைத்தமதே முப்புரண்டி அழுதம் பேயக சுவால் கோரணிகாட்டும் எ-து. சறபோத ஈசத்திந்நத பூரணசிவத்தை அப்போதத்தால் ஓவடிவில் ஆயாக்மைபண்ணி, அதனை மீட்டும் தியானமபண்ணி, இங்ஙனம் பூசனைபுரிந்தும், அவ்வடிவைப் பரிபூரணச்சாரூபமென்று ஒலமிட்டழைத்தும், அச்சிவம் என்கணும் இலலை மகாதலங்களில் உண்டென்றுகருதி அததலங்களில் தேடிச்சென்றும், நிலத்திலவீழ்ந்து புரண்டமுதும், இங்ஙனம் கிரியையாளரொன்னும் பேயக்கூட்டங்கள் கோரணிககூத்தாடிக் காட்டும் எ-று.

செத்தசத்தின்கண் உயிர் அசத்தின்கணபோல இருப்பினும் இதனது ஸட்டறிவு அதற்கு இனமைபோல மெய்ஞ்ஞானிகள் பிரபஞ்சிகளபோல இருப்பினும், இவ

ரது சுட்டறிவு அவர்க்கு இன்றி இருப்பர். அவர்போல் நீரும் இராத என்னைசெய்கின்றீர் என்று அவரது நடையை இவர்க்கு அறிவிக்கவேண்டி, அந்நடையின்றிய இவரைப்பார்த்து, “செததசததின கண்போற்றிரியாத” என்றார்.

சுட்டறிவு கெட்டுநிற்பது அருள், சுட்டசெய்வது மருள் ஆகலின், இவரைப் பேய்க்குறவால், எனமும், இவர்தொழிலை, “கோரணிககூத்கெனமும்” இவர்க்கு ஆன்மலாபம் இனமையால் பிறர்க்கு, “காட்டிம்” என்றுங் கூறினார்.

இத்திருவெண்பாவால் கிரியையாளரைப் பார்த்து ஞானிகள் நடைவய எடுத்துக்காட்டி, இவரைப்போல் நீரும் செய்யாது என்செய்கின்றீர் என்று இகழ்ந்து கூறியவாறுகாண்க. (க)

கிரியைக் கிளைத்துவந்து கேட்டவர்க்குச் சும்மா திரியச் சுகம்விளைத்த சீமான் - குருவன்றிச் சற்றே பதைப்பத் தரினுஞ் சுகம்படைக்கக் கற்றானுங் காலனுமாங் காண்.

(இ-ள்.) கிரியைக்கு இளைத்துவந்து கேட்டவர்க்குச் சும்மா திரியச் சுகமவிளைத்த சீமான் குருஅன்றி எ-து. மனத்தால் பாவிக்கும் தொழிலும், வாக்கால் தோத்திரம் பண்ணும் தொழிலும், காயத்தால் அருச்சுணையாதி செய்யும் தொழிலும் ஆகிய இக்கிரியைகளால் மிகவும்

மெலிந்த இவற்றை வெறுத்து, ஞானத்தை விரும்பிவந்தடைந்து கேட்ட அதிபக்குவர்க்கு இம்மனவாகருக்காயங்கள் அசைதற்கேதவாய தற்போத அசைவை ஒழித்து அருள்வடிவாக்கி, எனக்கு தீனனதுவேண்மீம என்பது ஒன்றும் இனிச் சும்மா சஞ்சரிக்கவைத்துப் பேரினபத்தை உண்டாக்கிய இவ்வாநந்தச்செலவனே ஞானகுரு அன்றி,

சுற்றை பதைப்பத் தரினும் சகம்படைக்கக் கற்றாடும் சாலனும் ஆம்காண் எ-து, அப்பக்குவாக்கு ஓரணுவளவேனும் தற்போதம் அசைதற்கேதவாய உபதேசங்களைக் கொடுப்பினும், அக்குரு சகத்தைப் படைத்தற்குக் கற்றுள்ள பிரமனும், இவனால் படைத்துள்ள சகத்தினால் உண்டாகிய உடல்களை அழிக்கும் சாலனும் ஆவன். அன்றி ஞானகுரு அலன் என்று அறித் எ-து.

போதம் பதைத்தற்கு ஏதுவாகிய உபதேசங்களைக் கூறலின், சகலகேவலங்கள் நீங்கா; இவை நீங்காமையால் பிறப்பிறப்பு உண்டாம். ஆகலின், ‘சுற்றானுகாலனுமாங்காண்’ என்றா. சீவனமுததனாய் நிலத்திற சஞ்சரித்தலின், ‘திரிய’ என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் ஞானபக்குவனுக்கு முன்னிருந்த சரியாதிவாதனைகளை எல்லாம் போக்கி, தற்போதம்பதையாது மௌனமாயிருக்குமபடி போக்குப்பவனே ஞானகுரு என்றும், போதஞ்சிறிதேனும் பதைப்பகூறும் அவன் குரு அலன் என்றும் அறிவித்தவாறுகாண்க.

அக்கினி தேவற கராக நியென்று சுககரைத்து
வைக்கோலான் மூடி மலையடுப்பின்-துக்கியாய
நீரைக கழுவி நிழலைப் புதைந்தளப்பார
ஆரைப்போல வாரொன்ன லாம்

(இ-ள்.) அக்கினி தேவறது அசீரணமென்று உருகுகை
த்து வைக்கோலமூடி மலையடுப்பின் துக்கியுய-று.
அக்கினிதேவனுக்கு அசீரணம் பிறந்ததென்று கருதி,
அது போதற்குச் சுககரைத்துக் கொடுத்த, நீரளம்
பிறந்ததென்று அவனை வைக்கோலமூடி அவனுக்கு
முன்னரே இவ்வளம் செயயாசிருநதோமென்று மலை
வந்து தமமேல் அடுத்ததுபோலும் துக்கத்தை உடைப
வராதி.

நீரைககழுவி நிழலைப்புதைத்து அளப்பார ஆரைப்
போலவார என்னலகூம் எ-து. நீரை நீரால்கழுவித் த
மதுநிழலை மண்ணு-ப்புதைத்து அந்நிழலைத் கமமடியா
ல அளந்து இவ்வளவு என்று அளவிடுவாரா உவ்வரைப்
போலவாரென்று கூறலாம் எ-து.

எவ்வொரு புசித்த புசிப்புக்களைஎல்லாம் அவரவர் வயி
ற்றாடிருந்து சீரணிக்கப்பண்ணும் அக்கினிகேவனுக்கு
அசீரணம் பிறந்ததென்று உபசரிக்கு முறைமைபோல,
உயிரகட்கெல்லாம் உயிராயிருந்து ஊட்டி உறக்கி உப
சரிக்கும் சச்சிகாரந்த சொரூபமாயள்ள சிவத்திற்கு
ஓர குறைஉள்ளதுபோற்கருதி, அட்டவிதார்ச்சனை சோ

டச உபசாரங்களைச் செய்தலான், “அக்கினிதேவற்க
 “சீர்ததியென்று சுககதைது வைக்கோலானமூடி” என்
 றும், இனறைகது இந்நாழிகை அளவும் பூசைநறவே
 ததிய உபசாரங்களைச் செய்குலமஎன்று மனத்திலதயா
 ருறலால், “துக்கியாய” என்றும், அசுததகதைஎல்லா
 ம் சுத்தமாகமும் நீரைக்கழுவிச சுககமாகக்க கொடங்
 குவானபேனறு தனைச் சாரக உபிராவின்னது மும
 மலங்களையும் துடைத்து நினமலமாகவும் பிவகதை
 நீராட்டி நினமலமாகக்க கொடங்ஞா. ஆகலின்,
 “நீரைக்கழுவி” என்றும், புகைப்பதறகு துகபாடா நிழ
 லைபபுதைக்கத கொடங்ஞாறே லால், ஒன்றிறதும் அக
 ப்படாதபொருளைததர்போததசால் அசுபபட்டதுபோ
 ல் பாவித்து ஆவாகனமபண்ணலின், “நிழலைபபுதைத்
 து” என்றும், தனதுநிழலை அளந்து கொல்லுந்கோறும்
 அந்நிழலகடந்து கடந்துசெறல்போல், அப்பனம் இரு
 க்கும்என்று சிவதகைச திராணிசுருந்கோறம் அகதுயா
 னங்களுகு அப்பால் அப்பால்செறலின், “நிழலளபடா
 என்றுங் கூறிஞா. சிவதசினது உணமைபைக்கேட்டி
 ருநதம் ‘இங்நனம் செய்தலான் “ஆறாபபேலவாரொ
 ன்னலாம்” என்றா.

இத்திருவெண்பாவால் மலரகிசமாய் ஆநந்தவடிவா
 யிருந்த சிவத்திறகு மாயாகாரியமாகிய நீராது உபசா
 ரங்களால் சுததமும் சுகமும் உண்டாகாஎனபதம், அத
 னைப் போதததால் அளவிட்டறியக் கூடாதென்பதம்
 அறிவித்தவாறுகாண்க. (ந)

நீர்க்கும் வழிகளுந் துயரிலலை நீந்திடந்
தார்க்குத் துயரென் றறிவறியா-மூர்க்கருணா [க்
யாற்றுக்கு வாய்கட்டி யம்பரநுதுக கேணியிட்டு
காற்றுகக்கு காலபிடித்தல காண.

(இ-ள்.) நீர்க்கும் வழிகளுந் துயரிலலை நீந்திடந்
தார்க்குத் துயரென்று அறிவறியா மூர்க்கருணா எ-து.
வெள்ளமாய் நிறைந ளுள்ள நீருக்கும் ஒருநாக்குச்செல்
லும் வழிக்ப்பம் துன்பம் ஏதமடுலலை. அவ்வெள்ளத்
தைநீர்க்குச் செல்வோராகும் அவ்வழிபட்டந் செல்வோ
ராகும் துன்பமென்று அறிவதுபோல, பூரணமாய்
மெள்ளமாய் ஆநந்தமாயிருந் திவதத்தற்கு ஓர்தன்ப
மும் இன்னு. அத்தற்கு ஓர்தன்பம் உளதுபோற கருதி.
பூசை நைவேதத்திய உபசாரங்ளைச் செய்யத்தொடங்
டும் எமக்கே துன்பமென்று அறிந்து, இங்ஙனம்செய்
யும் பூசனையாதுகளைவிட்டு நீங்கி, அச்சிவத்தை அறிவித்
தற்கு ஏதுவாய் ஞானஞ்சாரியரைஅடைநது, திருவருள
ஞானத்தை அறிபாத கிரியாகருவாகிய தூச்சனா பிற
ராக்கு உபதேசமபோற கூறும்உரை.

யாற்றுக்குவாய்கட்டி அம்பரத்துக்குஏணிஇட்டுக் கா
ற்றுக்குக் காலபிடித்தல எ-து. பிரளயமாய்ச் செல்லும்
ஆற்றுக்குவாய்கட்டி அதனைஅடக்கச் சொல்லுதல்போ
லும், ஆகாயத்தின்கண் ஏணிநாட்டி இதனமேல் ஏறி
அதனைப்பிடிக்கச் சொல்லுதல்போலும், காற்றுக்குக்

கால்பிடித்தல் முதலிய உபசாரங்களைச் செய்யச்சொல்
லுதலபோலும் ஆம் எ-று.

மலைக்கண்ணினறு கடலளவும் ஊடுருவிக்கோத்த நி
றை ஆற்றுகரு வாய்கட்டி அடக்கச்சொன்னதுபோல்,
பிருதிவிமுதல முப்பத்தாறு கருவிகளையும் ஊடுருவிப்
பேராந்தக்கடலாய் நிறைந்துநடுக சிவத்தை ஓவாடி
வதது ஆவாகனம்பண்ணச் சொல்வதனால், “ஆற்றுக
ருவாய்கட்டி” என்றும், ஏணிநிறற்றதும் அதன்மேல்
ஏறிச்செல்வோனாகுதம் இடங்கொடுத்ததின்ற ஆகாய
த்தை அவ்வேணிமேல் ஏறிப்பிடிக்கச்சொன்னதுபோ
ல், அருஞ்சிவாக பூசைக்குததான் சொல்லுந் தானத்திற
கும், அத்தானத்திருந்து பூசனைசெய்வோனாகுதம், உட்
புறம்பாய் நிறைந்துள்ள சிவத்தை இங்ஙனம் இருப்ப
தென்று அறியாது, அப்பூசனையால் அறி என்று சொல்
வதனால், “அம்பரத்துக்கண்ணிடம்” என்றும், அருவ
மாயிருந்த காற்றிற்குக்காடேலினறு, அஃது அங்ஙனம்
இருப்பவும் அதற்குக்காலபிடித்தல் முதலிய உபசாரங்
களைச் செய்யச்சொல்வதுபோல், உருவம் அருவம் உரு
வருவங்களை எல்லாம் கடந்தநின்ற சிவத்திற்கு வடி
வேயிலை, இஃது இங்ஙனம் இருப்பவும் இதற்குச்சோ
டசாதி உபசாரங்களைச் செய்யச்சொல்வதனால், “காற்
றுக்குக்கால்பிடித்தல்” என்றுங் கூறினார். உபசாரஞ்
செய்தலை இருவகைப்பூசைக்கும் பொதுவாகக்கொள்க.
காண் - அசை.

இத்திருவெண்பாவால் கிரியாகுரு உபதேசத்தால் ஆன்மலாபம் இன்றென்று அறிவித்தவாறு காண்க. ()

ஆயின் ஞானிசுருக விரியைப்பெய் வேண்டாவோ ? எனின், மேற்கூறுகின்றா.

ஆகாயம் போவார்க்கு மாவிகையோ வாழ்க டலோ, மீகாமன் போற்றிரிய வேண்டுமோ-யோ கிக்கும், கன்மமோ பூரணன்காண் காலமும் காயமும்போய், என்ன தொழிலையிழத் தும்.

(இ-ள். ஆகாயம் போவார்க்கு மாவிகையோ ஆழ்க டலோ மீகாமன் போலதிரிய வேண்டுமோ எ-து. ஆகாயகமனம் பண்ணுவாராவும் ஓர் பற்றுக்கோடோ? அவ்வாகாயம் ஆழ்கடலோ? அவ்வாழ்கடலில்செல்லும் மீகாமனைப்போல பற்றுக்கோடுபற்றி ஓரதுறை சார்த றபொருட்டுத் திசைநாடி இந்நனம்சுழல அவர்க்குவே ண்டுமோ, (அதுபோல)

பூரணன் யோகிசுரும் கன்மமோ காலமும் ஆகாய மும்போய் என்னதொழிலை இயற்றும் எ-து. சிவயோ கி ஆநந்தபூரணன் ஆகவின், தேகாந்தனா யிருந்துள்ள கிரியையாளனைப்போல், அவனுக்கும் கிரியைப்பெய்ய வேண்டுமோ. அஃதெனறி, காலமும் ஆகாயமும் தாம் இருந்தபடி இருப்ப, தம்மிடத்தில் பிறபொருள்கள் தொழிற்படுவன அன்றி, தாம் சென்று யாது தொழிலைச்செய்யும். அதுபோல், பூரணனாகிய அச்சிவயோகி

சந்நிதானத்தில் சுருவிகள் தொழிற்படுவன அன்றி, தான் ஒருகருவிகளோடும் கூடித்தொழில் செய்யான் எ-று.

ஆகாயகமனம் பண்ணுவோன் தானநினைத்த தானத்தில் வாயுவினாலு சென்றிருக்கலுபோல, சிவயோகி தான் கருதியவீட்டை அருளால் அடைந்திருத்தலின், “ஆகாயம்போவார்க்கு மாவிகையோ” என்றும், ஆழ்க டலிறசெல்லும் ரீகாமனுக்குக் கப்பலாகிய பறமுககோடுபறறி ஓதுறைக்கண சாரதற பொருட்டுத் திசைநாடிச் செல்லவேண்டும். அதபோல, கிரியாவானுகோர் வடிவைச் சிவமாயப்பாவித்து ஓர்பதவியை அடைதற பொருட்டு அதற்கு விஞ்மார்க்கமாய அருச்சனை யாதி களைச் செய்யவேண்டுவதுபோல், அவாக்குச் செய்ய வேண்டுவது இன்றாகலின், “ரீசாமனபோற்றிரியவேண்மிமோ” என்றுக்கூறினார். சிவயோகி தான் அறிவாயும் ஆநந்தம் சிவமாயுமகண்டு, அறிவாகியதான் ஆநந்தமாகிய சிவத்தில் கலந்திருப்பன். கிரியாவானதான தேகமாயும் சிவம் சிலையாதிகளாற செய்யும் ஓர் வடிவாயுமகண்டு, அதனைத் திரிகரணங்களால் வழிப்பட்டு இனிமேல் ஓர்பதவியை அடையக்கருதி இருப்பன். ஆகலின், இவர்இருவருக்கும் இகமனம் உவமைகூறினார்.()

நெருப்பில் விறகுதியா நெய்யிற்பா ரேன்றா, அருக்க னிருளை யடர்த்தாற்போல்-மருட் கெடு

த்த, ஞானத்தின் பேர்கிரியை நாசமெனின் ஞானிகளும், ஊனத் தொழிலுழைப்பா ரோ.

(இ-ள.) நெருப்பில் விறகுஉதயா நெய்யில் பாலதோன்றா அருக்கன் இருளை அடர்த்தால்போல் மருள்கெடுத்த ஞானத்தின்பேர் கிரியை நாசம்எனின் எ-து. நெருப்பினகண் விறகு தோன்றாது அதுபோலும், நெய்யில் பால்தோன்றாது அதுபோலும், ஆதித்தன் பூதவிருளை அழித்து எழுந்தாறபோல் மும்மலமாகிய இருளை அழித்து எழுந்தஞானம் அவற்றினது காரியமாகிய கிரியையையும் தோன்றாது அழிக்கும். ஆகலின், இந்த ஞானத்தின்பேர் கிரியாநாசம்என்று வேதாசமங்களாகும் எனின்.

ஞானிகளும் ஊனத்தொழில் உழைப்பாரோ எ-து. இந்த ஞானத்தைப்பெற்று இதுவே வடிவாயிருந்துள்ள மெஞ்ஞானிகளும் குற்றம் பொருந்திய கிரியைத்தொழிலைச் செய்வாரோ (செய்யார்) எ-து.

விறகை அழித்து எழுந்தநெருப்பில் விறகும், பாலை அழித்து எழுந்தநெய்யில் பாலும்தோன்றா. அதுபோல, கிரியையை அழித்து எழுந்த ஞானத்தில் கிரியை தோன்றாது. ஆகலின், இங்ஙனம் உவமைகூறினார், கிரியை பிறவித்துன்பத்துக்கு ஏது ஆகலானும், அதனால் ஆன்மலாபமாகிய ஆரந்தம் இன்மையானும், “ஊனத்தொழில்” என்றும், “உழைப்பாரோ” என்றுங் கூறினார்.

இவ்விரண்டு திருவெண்பாவானும் ஞானிகளுக் கிரியைசெய்யவேண்டியவன இன்று என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (சு)

கிரியையான் ஞானம் கிடைத்தாலும் கேடு கருவால் வருவதுபோற் காணும் - ஒருகோடி சூரியனைக் கூட்டுளா லேகருட்ட னீரகில காரணனைத் தீண்ட நினைக் கை.

(இ-ள.) கிரியையால் ஞானம் கிடைத்தாலும் கருவால் வருவதுபோல் கேடு காணும் எ - டு. கிரியைத் தொழிலால் ஞானங்கிடைத்தது. ஆயினும், அந்த ஞானத்திற்குக் கொப்பத்தின்கண் உறபத்தியாய் வரும்பொருள்சுள்போல் கேடுண்டாம் (அஃசனறி),

நீர் அகில காரணனைத் தீண்ட நினைக்கை ஒருகோடி சூரியனைக் கூர் இருளாலே சுருட்டல் எ-து. சடசிததுக்களாயுள்ள டி பஞ்சங்களைபெல்லாம் கடந்துநின்றும் அவற்றை நடத்தும் காரணஞகியிருந்த சிவனை நீர் உமது கிரியையால்தொடர்ந்து பற்றிக்கருதுவது ஒருகோடி சூரியனை மிதந்த இருளினால் சுருட்டிப்பிடித்தல்போலும் எ-து.

சரியை கிரியா யோகங்கள் ஞானஞ்சாரியரை அடைதற்குப் பக்குவம் ஆக்குவன அனறி, ஞானத்தைக்கொடா; ஆயினும், முன்விட்டகுறையால் கிரியை அறுட்டிக் குங்காலை ஓர்கால் ஞானம் தோன்றிற்றாயினும், அந்த

ஞானம் ஞானஞ்சாரியாரால் பெருமையானும், தான்செய்யும் கிரியை மேலீட்டானும் நிலைபெறுதமறையும். ஆகலின், “கிரியையானஞானங்கிடைத்தாலும்” என்று ம, “கருவால்வருவதுபோறகேடு” என்றுங் கூறினார். ஞானதகால் சிவத்தைப் பெறவேண்டும் என்பது அறியாது மாயாகாரியமாகிய கிரியையால் அதனைப் பெறச்சொடங்கலின், “ஒருகோடி சூரியனைக் கூறிருளாலே சுருட்டல” என்று உவமைகூறினார். கிரியை ஏதவால் ஞானம்வந்ததாயினும்” நண்டு இப்பிமுதலிய தமது கருவால் நாசமாகனபோல்,, அந்த ஞானமேலீட்டால் கிரியைக்கெடும் என்பதும் ஆம்.

இசுத்திநவென்பாவால் கிரியை உறுட்டிக்குங்காலேத் தெய்வகதியாய் ஞானம் தோன்றிறது. ஆயினும், அக்கிரியைமேலீட்டால் அந்த ஞானம் நிலைபெற்றுநில்லாது மறையும் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (எ)

சுகாதீதம் வேண்டிற் றொழில்செய்வோ மென்றால், நகாரோ துயில்வார் நடந்தோ - விகாரமெனச், சாத்திரமும் பூசைச் சமாநிகளுஞ் சார்போதக், கோத்திரங்காண் மாயைக் குழாம்.

(இ-ள்.) சுகாதீதம் வேண்டின் தொழில்செய்வோம் என்றால் நகாரோ நடந்தோ துயில்வார் எ-து. ஆநந்தாதீதமாகிய வீடடையவிரும்பின், அதனை அறிவிக்கும் ஞானஞ்சாரியரை அடைந்து அருள்ஞானம்பெற்று, இவ்

வருள் ஞானத்தால் அவ்வீடையாத விடுத்து, கிரியைத்தொழிலான் அவ்வீடையலாம் என்று கருதி அக்கிரியைகளைச் செய்வோம் எனின், மெய்ஞ்ஞானிகள் நகையாரோ? அஃதென்னெனின், நித்திலா பண்ணவேண்டினார் ஓரிடத்தப் படுதற்கக்கொண்டு நித்திராபண்ணுவது அன்றி, ஒருர்வழிநடந்து சென்றோ? நித்திரா பண்ணுவார் (அஃதன்றி),

விகாரம் எனச் சாத்திரமும் பூசைச் சமாதிகளும், சார்போதக் கோத்திரம் மாயைக் குழாம் எ-து. ஞானிகளோடு மாறுபட்டதுபோன்று நீர் ஒதம்சாத்திரமும், அந்கிரியாக பூசையில் ஓவாடிவைத்தயாணித்து நீர் சமாதிகூடுதலும், உமது சார்போதத்தின் கூட்டமும், மாயைக்கூட்டமும் அவை எ-து.

போத ஒழிவில்லின்ற சுகாதீதத்தை விரும்பினோர் கருவிகள் ஒழிந்தபோதும் அசைவறுதபோதும், அவைகளோடுங்கூடித் தொழில்செய்தால், அப்போதம் நெய்சொரிதழலபோல் மேனமேல்வளர்தலின், “சுகாதீதம் வெணடிற் றெழில்செய்வோமென்றால்” என்றும், இத்தொழிலால் அச்சுகாதீதம் பெறுதல் அரிதென்பதும் ஞானிகளறிவார்ஆகலின், “நகாரோ” என்றும் கூறினார். தேகமசந்து செல்லும்போது நித்திராவரினும், அவ்வசைவு அந்நித்திரையை வரவொட்டாது தடுத்தல் போல, கருவிகள் அசைந்து தொழில் செய்யும்போது தெய்வத்தியால் ஆனந்த நித்திராவரினும், இத்தொழில்

அந்நித்திநாயை வரவொட்டாது தமிழ்க்கும் ஆசலினும், தேகம் அசைவற ஒரிடத்துக் கிடந்தபோது நித்திநா நன்றாய் வருவதுபோல், கருவிகள் தொழில்செய்யாது அடங்கியபோது ஆநந்தநித்திநா நன்றாய் வருமாகலினும், “தாயில்வார் நடந்தோ” என்றா. போதம் ஒன்றியினும் அடுத்த கருவிகள்தோறும் அதனதன் மயமாய்ச்சென்றிருத்தலின், “சார்போதக்கோத்திரம்” என்று பன்மையாகக் கூறினார். “மாயைக்குழாம்” என்றது கருவிகளை, போதமும் கருவிகளும்கூடிச் செய்தலான் இரண்டையுங் கூட்டிக்கூறினார். பாசஞானம் பசுஞானம் என்றும் ஆம்.

இத்திருவெண்பாவால் கருவிகளையும் போதத்தையும் கடந்துநின்ற சுசாதிகமுததியை அவற்றாற்செய்யும் கிரியைகளான் அடையக்கூடாதென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (அ)

தொழிலிறுதி தானே சுகவதய மென்றால், தொழிலுதயந் துக்கமெனச் சொல்லோம்-தொழில்செயினும், வந்திப்போ கம்போல வுண்டுமீதன் மாத்திரமாய்ச், சிந்திப்பா னாப்பேணிச் செய்.

(இ-ள்.) தொழில் இறுதிதானே சுகஉதயம் என்றால் தொழில்உதயம் துக்கமெனச் சொல்லோம் ஈ-து. இம்மையைக் குறித்துச்செய்யும் உழவாதி அழுவதைத்

தொழில்களும், மறுமையைக் குறித்துச் செய்யும் சரியாதி தொழில்களும், வீட்டைக்குறித்துச் செய்யுங்கருவிகளை நியதிக்களைதலாகிய தொழில்களும், அதற்குமேல் ஞாநுரு ஞானஞ்ஞயமாய் நிறகும் போத அசைவுகளும் அற்ற இடந்தானே சிவாநந்தோதயம் என்று வேதாகமங்கள கூறும். எனின், உணுவளவேனும் தொழில் உதயமான இடத்துத தனபம் உண்டாம் என்று யாம்கூறுகிலோம். ஆண்டுத தனபம் உண்டெனபய தொழிலிறுதிதானே சுகவுதயம் என்ற மொழிதானே விளக்கலின்,

ஆயின் நீரிங்நனங் கூறிய ஆற்றான தொழில சிறிதேனும் செய்யவேண்டாவோ ? எனின்.

தொழில்செயினும் வந்திப்போகம்போல உண்டு உரித்தல் மாத்திரம்ஆய்ச் சிந்திப்பாபைப் பேணிச்செய எ-து. இனறி அமையாத சிற்சில தொழிசளை நீ செய்யினும் இனி மேலைக்குவேண்டும் என்று ஒன்றையும் கருதாது, உண்டு உடுககும் வந்திப்போகம்போல் இமமை மறுமைப் போகங்களில் ஒன்றையும் சிந்தியாது, காடி கூழேனும் கிடைத்ததை உண்டலும், கரித்துணி கந்தையாதேனும் கிடைத்ததை உடுத்தலும்ஆகிய இம்மாத்திரமே சிந்திக்கும் பெரியோரைப்பார்த்து அவரைப்போல நீயும்செய்தி எ-று.

ஓர் தொழிலும் செய்யாது நிழற்கண்இருப்பது சுகம் என்றால் எழுந்து வெயலிற்சென்று தொழில்செய்தல்

தனபம் என்பது சொல்லவேண்டிவது இன்றாகலின், “தொழிலுதயந் துக்கமெனச் சொல்லோம்” என்றார், வந்தி சுத்தைச் சுதர்இனமையால் மேலேக்கு ஒன்றையும்குறியாததுபோல், ஞானிகட்கு இகபரங்க ளெல்லாம் பொய்யாகலின், இவரும் ஒன்றினையும் குறியாரா ஆசலினும் உவள உண்டு உடுதல் மாத்திரமாயிருத்தல்போல், இவரும் உண்டு உடுத்தல்மாத்திரமாயிருத்தலினும் இங்ஙனம் உவமை கூறினார். “சிந்தப்பாபாபபேணிச்செய்” என்பது, நீ தொழில்செய்தி ஆயினும் ஞானிகள் நடைபயப்பார்த்து அவர்செய்யும் தொழில்மாத்திரமே அன்றி அதிகஞ்செய்யற்க என்பதெனக்கொள்க.

இத்கிருவெண்பாவால் ஞானக்கிரியைமாத்திரம் மேலேப்பவன் குறியாது செய்க என்று அறிவித்தவாறுகாண்க. (க)

சும்மா விநக்கவைத்த சூத்திரமாஞ் சாத்திரத்தை, விடமாக் கதறுவதும் வேலைகளும் - தம்மறிவால், நீட்டிப் பிடித்திருக்கு நிட்டைகளு ஞானிகண்முன், காட்டும் பரியாசகம்.

(இ-ள்.) சும்மா இருக்கவைத்த சூத்திரம் ஆம் சாத்திரத்தை விடமாக் கதறுவதும் வேலைகளும் தம் அறிவால் நீட்டிப்பிடித்து இருக்கும் நிட்டைகளும் எ - னு. தற்போதத்தை ஒழித்து ஆநந்தமௌனமாயிருக்க ஒதி

வைத்த உபாயமாகிய சாத்திரங்களை விம்மி அழுது
ஒதலும், நீராடல் ஆதிகிரியைகளைச் செய்தலும்; தமது
போதததால் ஓர்வடிவைத் தியானித்து உடலை நீட்டிப்
பிடித்து ஆசனங் கட்டியிருக்கும் நிர்வாகரும் ஆகிய
இவை எல்லாம்,

ஞானிகள்முன் காட்டும் பரியாசகம் எ-து. இவைக
ள் ஒன்றும் இன்றி மௌனநாதமாயிருக்கும் மெய்
ஞானிகள் முன்னர்க் காட்டப்பட்ட பரியாசகமாம
எ-று.

வேதாகமவழிகூறும் ஞானசாத்திரங்க ளெல்லாம்
தற்போதத்தை ஒழித்துச் சிவமாயிருக்கறகு உபாயங்
கூறும். ஆகலின், “சுமமாவிருக்கவைத்த சூததிரமாரு
சாத்திரத்தை” என்றும், ஞானசாத்திரத்தின் அருத்த
ங்களை நாடிக் கலுழ்தலான, “விம்மா” என்றும், அவ்வ
ருத்தப்படி நில்லாமையான, “கதறுவது என்றும், கிரி
யைகள் யாவும் அறிவனறு ஆகலினும், உலகா வேலை
யோடு இதுவும் ஒர்வேலை ஆகலினும், “வேலைகள் என
னும்” தற்போதத்தால்கூடும் நிர்வாக ஞானநிர்வாக அ
ன்மையால் “நீட்டிப்பிடித்திருக்கு நிர்வாக” என்றும்,
இவைஎல்லாம் ஞானிகட்குப் பரியாசகமா யிருத்தலி
ன், “பரியாசகம்” என்றுங்கூறினார். “தம்மறிவானிட்
டிப்பிடித்திருக்கும்” என்றமையான் அருளறிவால் நிர்
வாகநிர்வாக நிர்வாக என்பதாயிற்று.

இக்திருவெண்பாவால் போதம் இறந்து நிறபதே நி
ட்டைஎன்றும், போதத்தோடு கூடிச் செயவது நி
டை அன்றென்றும் அறிவித்தவாறுகாண்க. (க0)

குடையுஞ் செருப்புங் கொடுநடப்ப தலலால்
படியும் விசமபும பரபபி-இடையாடும
மாத்திரம்போ லேசமய வாதமனம போதாத
சாத்திரங்கற் றார்வீழ்ந் றார்

(இ-ள்.) குடையும் செருப்பும் கொடுநடப்பது அல்
லால் படியும் விசமபும பரபபி இடை-ஆடும மாதிரி
போலே ஏ-து. ஓர் ஊருக்குச் செல்லவேண்டினோன்
உடம்பில் மசுழுவெயிலாதிசுள படாது சையில் குடை
யும் பிடித்துக்கொண்டு, காலில் கலமுள மணதாககாது
செருப்பும் தொட்டுக்கொண்டு நடப்பதேஅன்றி, ஆகா
டம என்கும் குடை பரபபி பூமிஎங்கும் தோலபரப
பி அவற்றிறகு இடையேசெல்லு மாத்திரம்போலே.

சமயவாதம் மனம்போதாத சாதிரிம்கறறு விடு
உற்றா ஐா ஏ - து. சமயிகள் நானாவாகக் கூறும் தரு
கக வாதங்களையும், அததருக்கவாதத்கால் அநநதபேத
மாய்த் தோற்றம மனோவுத்தகளையும், அளவு கூறினும்
அவ்வளவு போதாத சாதிரிங்களைக கறறு வீட்டைந
தார் யாவர் ஏ-று.

ஓர் ஊரை அடையக்கருதினோன் மேலுக்கும் காறு
க்கும் தன்பம் அணுகாவகை குடையும் செருப்பும் பி

டித்திட்டுக் கொண்டு சென்று உவ்லூசா அடைவது போல், வீட்டையக் கருதினோன் ஆசாரியர் கூறும் உபதேச மொழிக்கும் அவா கொடுக்கும் ஓர் சாத்திரமும் கொண்டு, அவற்றின் அருத்தப்படி திரிகரணங்களால் ஒன்றையும் வருந்திச் செய்யாது தற்போதத்தையே ஒழித்த உவ்வீட்டை அடையாது, அளவிடப்படாத ஆகாயத்தினும் பூமியினும் குடையும் தோலும்பரப்பி நடு விடைசெல்லாத தொடங்குவோனைப்போலும், தருக்கவாதங்களையும் அவ்வாதத்தாலெழும் மனோவுத்திகளையும் அளவிடினும் அளவிடப்படாத சாத்திரங்களைக்கற்று நீர் வீட்டையத்தொடங்குவது எனபதும், சிலகற்பினும் அதனால் வீடு கூடாதெனபதும் இச்சுற்றகாண்க. சாத்திரங்களை மிசவுந் கற்றோர்ச்சூத தருக்கவாதமும் மனோவுத்தியும் மிசவும் விரியும்ஆகலின், சாத்திரங்கட்கு அளவுகூறுவார் வேறுகூறுது அவறையே அளவுகூறினார், வாதம் எனபதும் மனம் எனபதும் ஆகுபெயர்.

இத்திருவெண்பாவால் அபரூானத்தால் வீட்டையக்கூடாது என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கக)

அறிவாலே பற்றி யனுபவித்து விட்ட
கிறியால் வருமோ கெடுவீர்-அறிவாய்நீர்
ஆம்போ தறிவிப்பான் றுனா யவையிரண்டும்
போம்போதும் வாறாப் போருள்.

(இ-ள்.) அறிவாய்நீர் ஆம்போது அறிவிப்பான் தான் ஆய் அவைஇரண்டும் போம்போதம் வாராப்பொருள் எ-து. கருவிகள் முப்பத்தாறையும் நீக்கி அவற்றின் முடிவில்நின்ற அறிவு யாம் என்று அவ்வறிவாய் நீராகும்போது உம்மையும் தன்னையும் அறிவிப்பான் தானாக அந்த அறியும் அறிவும் அறிவிக்கும் அறிவும்ஆகிய இவைஇரண்டும் நீங்கியபோதம் வாராத சிவனாகிய மெய்ப்பொருள்,

கெடுவீர் அறிவாலேபற்றி அனுபவித்தவிட்ட கிறியா ல்வருமோ எ-து. கெடுவீர்களா! தற்போத அறிவால் ஒன்றைப் பாவித்தப் பற்றி, இஃதே இங்ஙனம் இருப்பது என்று அப்போதத்தால் அனுபவித்து அறிந்த, மீட்டும் அப்பாவனையைவிடுத்த பொய்யினால்வருமோ எ-து.

பாவனையில் தோன்றும் வடிவு மாயை, அவ்வடிவில் இதம்பிறத்தல் கருமம், அவ்வடிவை மெய்யாகக் கருத பண்ணுவது ஆணவம் ஆகலின், “கிறியால்வருமோ கெடுவீர்” என்றார். அருளும் ஆன்மபோதமும் நீங்கிய போது ஆன்மா சிவமயமாயிருக்கும் ஆகலின், “அவை யிரண்டும் போம்போதம் வாராப்பொருள்” என்றார்.

இத்திரு வெண்பாவால் அருளையும் போதத்தையும் கடந்துநின்ற சிவம் போதத்திற்கு அகப்படாதென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (௧௨)

அழிப்பே யவனுக்கு மிச்சையது வானால்
இழப்பே யுனக்கிச்சை யென்றாய் - இழப்பை
அறியா ததுகா ணறியாவஞ் ஞானம்
கிறிகேளுன் போதங் கெடல்.

(இ-ள்.) அழிப்பே அவனுக்கும் இச்சை அது ஆனால்
இழப்பே உனக்கு இச்சை என்றாய் எ-து. உனபோதத்
தை ஒழிப்பதே சிவனுக்கும் இச்சை, அவனது பூ-
சத்தி கொழிலும் அதவானால் அவனது இச்சைபோல்
உனபோதத்தை ஒழிப்பதே உனக்கும் இச்சையாய்க்
கருதவாய். நீ வீட்டைய விரும்பினே எனின்,

(ஆயின் நீர் இங்ஙனங்கூறிய ஆறறால் அஞ்ஞானங்
கெடுதல்? வீடு அன்றென்பதும், போதங்கெடுதல் வீடு
என்பதும் ஆயிறது. இனி அஞ்ஞானமாவது யாது எ
னின்.)

இழப்பை அறியா அறியாதது அஞ்ஞானம் கிறி உன
போதம் கெடல கேள் எ-து. அப்போத இழப்பை அந்
யாது கிரியையாதிக்கை நீ செய்கலே அறியாமையாகி
ய அஞ்ஞானம் என்று அறிதி ஆயின், அப்போத இழப்
பை அறிதற்கு உபாயம் எங்ஙனம்எனின், பொய்யனே!
இனி உனபோதங்கெடுதற்கு உபாயம் சொல்லுதும் நீ
கேட்டி எ-து.

சிவனபெத்த திசையில் உடலை ஒழித்த மாயையில்
வைத்து இளைப்பாற்றுதல்போல், முத்திதிசையில் போ

தந்தை ஒழித்து ஆரந்தக்கடலில் வைத்து இளைப்பாற்றுவன். ஆயினும், அவன் ஒழிக் கும இச்சைபோல தன்னை இழக்கும் இச்சைவைத்த ஆனமபோதத்தை ஒழிப்பன அன்றி, அப்போதத்தை ஒழிக்கும் இச்சை இன்றிய ஆனமபோதத்தை ஒழியான ஆகலின், “இழப்பேயுனக்கிச்சையெனனாய்” என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் தற்போக நாசத்தை விரும்பினோர்க்கு மெய்ப்பொருள கிடைக்கும் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (கங்.)

மருந்து பிணியோடே மாண்டு புகைதீ
எரிந்த விறகோ டிறக்கில் - விரிந்த
தொழின்மனத்தின் மட்டேநீ தோயும்தென் னை
நிழல்புதைத்தாற் போலெதிர்போய் நில். [டி

(இ-ள்.) மருந்து பிணியோடே மாண்டு புகைதீ எரிந்த விறகோடு இறக்கில் எ-து. பிணிமாண்டபோது அது நீங்கறபொருட்டு உண்டமருந்தும் அப்பிணியோடு மாண்டுபோம் எனில், எரிந்தவிறகு இருந்தால் அவ்விறகோடும் புகையும்தீயும் இறக்கும் எனில் அவைபோல், உன்போதம் இறந்தால் அப்போதத்தோடும் கிரியை இறக்கும் என்றும் கிரியை இறந்தால் அதனோடும் கருவியும்போதமும் இறக்குமென்றும் அறியாது உன்போதத்தால் கிரியை செய்யாநின்றனை,

விரிந்த தொழில்மனத்தின மட்டே நாடி கோயுமது என நீ நிழல புதைத்தாலபோல எதிர்போய்நில எ-து. நானாவாய் விரிசு உன்னு கிரியைத்தொழில்கள மனத்தினளவே அன்றி : வறு இன்று. ஆகலின், கருவிக ள் முப்பத்தாஹயும் போதத்தையும ஈடநதுநின்ற சிவத்தைக் கிரியை ஏதுவாகக்கொண்கி அப்போதசகால நாடி, அச்சிவத்தை அடையதொடங்கும் உன கருதுக எனனை, நீ அக்கருவிகளை நியங்களைநது அவற்றி ிடிவில்நின்ற உனனை அருவால் அறிந்து, பெரியநிழலில சிறியநிழல மறைந்தாறபோல நீ அசகருவமுளில் மறைந்து எதிரீடல்லாமபோய் நிறறி, இங்கனம்நிறறி எனின், போதம் ஒழித்ததற்கு உபாயமும் சிவசத்தைப்பெறுதற்கு உபாயமும் இதவேயாம் எ-று.

போதம் தோன்றியதே நாடி கிரியைதோன்றும். அப்போதம் சிவத்தில ிறந்ததே : அப்போதத்தோடும் கிரியை இறக்கும். ஆகலின், போதத்தைப் பிணியாகவும், கிரியையை மருந்தாகவும வைத்துக்கூறினா. விறகு எவ்வள விறுந்தது அவ்வளவும் புகையும் தீயும் இறவா, அவ்விறகிறந்தபோது அசனு-னே புகையும் தீயும் இறக்கும், அதுபோலக்கிரியை எவ்வளவு இறுந்தது அவ்வளவும் கருவிகளும் போதமும் இறவா, அக்கிரியை சிறிதும் தோன்றாது இறப்பின அதனோடும் இக்கருவிகளும் போதமும் இறக்கும்ஆகலின், “புகைதீயெரிந்த விறகோடிறக்கில்” என்றார். கிரியை இறந்தபோ

து கருவிகளும் போதமும் இறக்குமென்றது என்ன
மன்னின், கரியை இருந்தபோது போதம் வளர்வதே அ
னறி இறவாது, அக்கரியை இறந்தால் போதத்திற்கு அ
ஸைவினறிக்கெடும். இப்போதம்மெடவே இகளைத் தொ
டர்ந்துநின்ற கருவிகளும்மெடும். ஆகலின், இங்ஙனமெ
ன்று அறிஞ். பெரியநிழலில் சிறியநிழல் புறம்போகா
து அடங்கின மறைபயமதபோல பூரணமாகிய சிவ
போதத்தல் கிஞ்சிக்கிய மாகிய ஆனமபோதம் எதிரிட்
டசையாது அடங்கின் அதில் மறைபும் ஆகலின், “நிழ
லபுதைத்தாறபோல்” என்றார். நீங்கிநின்ற கருவிகளை
யும் அடைந்தநின்ற திருவருளையும் எதிரிடாது நிறக
வேணடி மாசலின், “எதிர்போய்நில” என்றார்.

இந்திருவெண்பாவால் போதம் அடக்குதற்குபாயங்
கூறியவாறு காண்க. (கச)

காணு மறிவுநீ காட்டறிவு நாமவற்றைக்
காணக் கழலுங் கழற்றியிலே-நாணி
நமைத்திரும்பிப் பாராதே நான்ருனென் னாதே
அமிழ்த்துகர கம்போனிற் பாய்.

(இ-ள்.) காணும் அறிவுநீ காட்டி அறிவுநாம் அவற்
றைக் காணக்கழலும் கழற்றியிலே எ-து. கருவிகளை
இதஇத என்று காணும்அறிவுநீ, அவற்றை உனதுயிர்
க்கு உயிராயிருந்து உனக்குக்காட்டும் அறிவு நாம்

அக்கருவிகளினது குணங்களை நீ காணக்காண அவை
களெல்லாம் உனக்கன்னியமாய நீங்கும் நீக்கத்தின அ
வற்றின முடிவிலநின்ற உனனைக்கண்டபின்னா.

நாணி நமைத்திரும்பிப்பாராதே நானதார் எனது
தே அமிழ்த்து சரகம்போலநிறபாய் எ-து. அக்கருவிக
ளைஅறிந்து நீங்கவும் எனனை உள்ளபடி அறியவும் யா
ன காணும் அறிவுஆகலின், எனக்க சகந்தரம் நின
மைஎன்று நீ நாணி எனக்குக்காட்டி அறிவு ஒன்று
உளது என்று எம்மை எதிரிட்டுப்பாராதே. அங்ஙனம்
காணுமறிவும் காட்டும் அறிவுமாய இருந்தோம். ஆயின
ம், சுண்ணொளியும் ஆத்தகன ஒளியும் பிறிபடா தது
போல் பிறிபடாதிருப்போம் ஆகலின், அஃகன்றி இங்ங
னம் பிறிபடாதிருந்த பரிபூரணத்தை நான்காணென
து சருதாதே. கடலில் அமிழ்த்தயக்கரகம் சலத்தைஉள
ளே மொண்டு அக்கடலில் மறைந்தாறபோல, நீயும் அ
ப்பரிபூரணதனக்குள்ளே அமிழ்ந்து நீதோன்றது அத
னுள்மறைந்து நிறபாய் எ-து.

கருவிகளினது குணங்களை எதிரிட்டு அறிபாத
போது அவைகள் ஆனமாவிற்கு அன்னியமாய நீவகா
து ஆகலின், “காணக்கழலும்” என்றார். கருவிகளை எல்
லாம் நீங்கி ஆன்மா அருள்வடிவாயபோது அவ்வுருட்
பூரணம்எல்லாம் தானாய்த்தோற்றும் ஆகலின், நான
ருனென்னுதே” என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் கருவிகள் நீக்கித்தகு உபாயமும். அவற்றைநீக்கித் தன்கு அருளால் அறிந்து அரு—பூரணம் விளங்கியபோது போதம் சீவியாது அருளி லமஹநது நிறறாது உபாயமும் அறிவித்தயாறு காண்க.

(கந்)

வதுவைச் சடங்கத்தை மைதுனமாக கொண்ட புதுமைச் சிவாநந்தம் போதும்-பதையா [ல விளக்கொபிரி லெண்ணெய வியாபிரா னுறபோ கொள்கொடுத்தல சத்தியமாக கொள்.

(இ-ள்.) வதுவைச் சடங்கத்தை மைதுனமாக கொண்ட புதுமைச் சிவாநந்தம் போதும் எ-து. தனபுருட னைக்கூடி இனபுறுதற்கு ஏதுவாகச்செய்யும் கலியாண சசடங்களை அவனோடும் கூடி இனபுறுதலாகக் கரு திக்கொண்ட பெய்தப்பெண்போல், சிவனாகிய புருடனை ஆனமநாயகி கூடி இனபுறுதற்கு ஏதுவாகச் செ ய்யும் கிரியைத்தொழிலை அவனோடும் கூடி நீ இனபுறு தலாகக் கருதிகொண்ட இந்தப் புதுமையாகிய சிவா நந்தம் அமையும். (இனிக்கிரியையைச் சிவாநந்தமாகக் கருதும் கருத்தைவிட்டு)

பதையா விளக்கு ஒளியில் எண்ணெய் வியாபி ஆன ல்போல் கொளக்கொடுத்தல சத்தியமாக் கொள் எ-து. அசையாததினறு விளக்கொளிகுள் எண்ணெய் வி யாபியானுற்போல், நீ சிவத்தில் வியாபியாய் அசைவற

நின்று அது விழுங்கிக்கொள்ள உன்னைக் கொடுத்தல்
உண்மையாயுள்ள முகதி என்று அறிந்துகொள்ளுதி,
எ-று.

விளக்கொளிபில் என்னெனய விடாபித்துக்கொண்டு
நிற்க, துவ்வென வென அய்வொளி விழுங்கித் தான
பிரகாசித்தல் மால், அச டபுடாணசுதில் அடி மா வியா
பித்து அசைவ மறிதல் வ அசுட புரணம ஸுயவானமா
வை விழுங்கி கொள்ளுதான் பிரகாசிக்கும். அசுலின்,
“விளக்கொளி வி வெண்ணெய் விபாபி யாற்றேபேரற
சொளக்கொடுத்தல்” என்றா. அன்னைக்கொடுப்பது ச
தத்யம் எனவே தனனாறசெய்யும் கிரியை அசுதத்யம்
என்பது தானே ஆயிற்று.

இக்கிருவெண்பாவால் போசசதாறசெய்யும் கிரியை
முத்தக்கு ஏது அன்று என்பதம், போகததைச் சிவனாக
கு ணணக்கொடுத்த நிறறலே ஏது என்பதம் அறிவி
ததவாறு காண்க. (கங)

கிரியைக்கழற்றி முற்றும்.

ஆ. அதிகாரம் ச-இ திருவெண்பா - கஙக.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

டு - ம் அதிகாரம்

ச ரி ய க் க ழ ற் றி.

நடந்துங் குளித்துமிது நல்லநா ணுணை, விடு
ந்தொழிலான மெய்வருந்தி வீடென் - நடங்கா
தார், என்றுசுக மேயிருப்ப ரிப்போதே துக்கமி
வர்க், கென்றெதிர்போ ஈன்பமுதிக் கும்.

(இ-ள்.) நடந்தும் குளித்தம இந்நல்லநாள் ஊணை
விடும் தொழிலால் மெய்வருந்தி வீடு என்று அடங்கா
தார் எ-து. பூப்பிரகககணமாய் நடந்துசென்றும், க
கைமுதலிய தீர்த்தங்களாடியும், இது நல்லநாள் என்
ன ஊணைவிடுத்தும், இவைமுதலியன செய்யும் சரியை
த்தொழிலால் மெய்வருந்தி, இங்நனம் செய்வனவே
வீடென்று துணிந்து தற்போதம் அடங்காதார்,

என்று சுகமே இருப்பர் இப்போதே துக்கம் இவர்க்
கு என்று எதிர்போய் இன்பம் உதிக்கும் எ-து. எக்கா
லம் ஓர்தொழிலையும் செய்யாது சுகமே இருப்பர். இத்
தொழில்களான் இவர்க்கு இம்மைக்கண்ணே துன்பம்,
இத்தொழில்வாசனை மறுமைக்கண்ணும் தொடரும். ஆ
கலின், எக்காலம் தான் என்றும் சிவம் என்றும் எதிரிடு
ம்போதம் ஒழிந்து ஆனந்தம் தோன்றும் எ-து.

தாம் குறித்தது விட்டினபமாயிருந்தும் அதனைப்பெறுவதற்கு ஏது அல்லாத சரியைத்தொழிலை மிகவும் மெய்யாக நூதிச் செயதலான, அவ்வினபத்தைப் பெறுதற்கு அவ்வாயத்திற்குப் பாசத்தையுமெளித்து ஒழித்து, அதனைக் கௌரவம் பெறுவதோ எனனும் காருணியத்தால், "எனவற்காஃபாய்னடமுதிசும" என்றா.

இத்திருவெண்பாவால் வீட்டையத தொடங்கியுள்ள அறியாமையான இத்தொழிலைச் செய்து வருவதுகின்றா, அநதோ என்று இரங்கிக் கூறியவாறுகாண்க. (க)

உடலா லுழைத்தகா லுடலொழியு மென்று
கெடுவீ ரிகையெனகே ட்கட்டா - உடலே
நடையா டியபிணம்போ னுன்போயத் திரியக
கிடையாதோ வென்றுகே ரீர்.

(இ-ள.) உடலே நடை ஆடிய பிணம்போல் நான போய்த் திரியக கிடையாதோ என்று கேள்ர எ-து. இந்த உடலதானே நடையாடிய பிணம்போலத் தற்போதம் கெட்டு நிலத்தினகண் உலாய எமக்கு உண்டா காதோ? என்று ஞானசாரியரைக் கேளாத நீங்கள்,

கெடுவீர் உடலால் உழைத்தால் உடல் ஒழியும் என்று இதை எங்கே கேட்டீர் எ-து. கெடுவீரகாள, உடலா லவருந்தி யாத்திரா சேறல முதலிய லுச்சரியைத்தொழிலைச்செய்தால் பிறப்பு நீங்கும் என்று இந்த உபதேசத்தை எந்தக் குருவினிடத்துக் கேட்டீர் எ-து.

ஞானசாரியரை அடைந்து அனுகிரகம்பெற்ற மெய்
ஞ்ஞானிகட்குக் கருவிகள் முப்பத்தானும் தற்போகமு
ம கெடலான், அகநாவிச் செட்டையும் பாகசுசேட்
டையும் இன்றும். ஆகலின், அவர் அதிருமேனி உன்னதம்
புறனும்வறுங் கடத்து ஆகாயம்போல் சிவமே பிறை
நகருக்கும், அயர்நிலத்தல் சரிக்ஞம் பாகும் அங்கடம்
ஆகாயத்திற செலவதுபோல் தோறறும். ஆகலின், “ந
டையாடிய பிணம்போனான போய்ததிரிப” என்றார்.
கேரீர் எங்கேகேட்டார் என முடிக்க. வீட்டையத் தொ
டங்கி இங்ஹனம் செய்தலால், “கெடுவீர்” என்றார்.

இத்திருவென்பாவால் அயர்கேட்ட உபதேசத்தை
மறத்தவாறு காண்க. (உ)

எந்தவூர் நீரொன்று லிப்போ திருந்துநாம்
வந்தவூர் தன்னை மறந்தோமேல் - அந்தவூர்க்
கின்றுநாம் போம்வழியே தென்னினுமக் கேழு
ஒன்றுபோ லொன்றுதோன் றும். [லகும்

(இ-ள்.) நாம் எந்தவூர் நீர்என்றால் இப்போது இரு
ந்து வந்தவூர்தன்னை மறந்தோமேல் எ-து. யாம் இந்
தணரிலிருந்து மற்றோர் ஊருக்குச்சென்றபோது, அவ்
வூரில் இருந்தான ஒருவன் எந்தவூர் நீர்என்று எம்மை
க்கேட்டால், இப்போது இருந்துவந்த வூர்தன்னை அவ
னுக்கு இன்னவூர்என்று சொல்ல மறந்தோம்எனின்.

அந்தனுக்கு இன்றுநாம் போம்வழி ஏது என்னின் உமக்கு ஏழுலகும் ஒன்றுபோல் ஒன்றுதோன்றும்எ-து. முன்னிருந்த வந்தனுக்கு இப்போது நாம்போதறகு வழியாதென்று நீர் நாடின, உமக்கு ஏழுலகும் ஒன்று போல் தோன்றி அந்தனுக்குச் செல்லுமவழிபோல் மற்றோர் ஊருக்குச் செல்லுமவழி தோன்றுமெனின், இங்ஙனம கேட்டோனுக்கு ஊர்ப்பெயரும் சொல்லமறந்து அய்யநக்குச்செல்லும வழியும்கெரியா தமயககிய இப்போதம்கொண்டோ திரிகரணகுகளையும் கடந்துநின்ற பூரணசிவத்தை நீர் அடையத்தொடங்கினீர்.

அவர்க்குத் தம்மைப்போல இவரும் தோற்றலான அவரை இவா தம்மோடுங்கூட்டி, “மற்றதோமேல” என்றார். ஊர்ப்பெயர் சொல்ல மறந்துபோவது தூலபுத்தியால் தெரியாது யாம் அங்ஙனம்மறப்பது இலமஎன்று அவரைத் தம்மைவிடப்பிரித்துநோக்கி, உமக்கு ஏழுலகும் ஒன்றுபோல ஒன்றுதோன்றும் எனது தூலமாகிய வழித்திகைப்பை எடுத்துக்காட்டினார். நெறிக்கணிசைதப்பியபோது முனபோல் நான்குதிசையும் பிரிந்துதோன்றுது. ஆகலின், “ஏழுலகு மொன்றுபோல” என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் ஞானசாரியரால் அன்றி ஆன்மாக்கள் சுதந்தரத்தால் வீடடையக்கூடாதென்று சுத்தந்தானே மறிவித்தவாறுகாண்க. (க)

வேட்டியுந் தாழ்வடமும் வெண்ணீறும் வெண்பலலும், காட்டுவது ஞானக் களவுகாண்-தேட்டமற்றேன், பூரணனாண சிற்றறிவன் பொய்பாச மென்றறிந்தார், கோர்வடிவும் வார்த்தையுமுண் டோ.

(இ-ள்.) வேட்டியும் தாழ்வடமும் வெண்ணீறும் வெண்பலலும் காட்டுவது ஞானக்களவுகாண-தேட்டமற்றேன், உருத்தராகாத தாழ்வடமும், மெய்ம்முழுதும் பூரண வெண்ணீறும். அடைக்காய் தினனாத வெண்பலலும் நிலையுடைய சிவவேடங்களை மெய்யிற காட்டுவது ஞான அருட்,

தேட்டம் அற்றேன பூரணன் சிற்றறிவன் பாசம் பொய் என்று அறிந்தார்க்கு ஓர்வடிவும் வார்த்தையும் உண்டோ எ-து. ஓர் பொருட்கண்ணும் விருப்பம் அற்றேனாகிய சிவன் பரிபூரணன், சீவன் சிற்றறிவன், பாசம் பொய்யென்று அறிந்த ஞானிகட்கு ஓர்சமய வேடமும் சமய அபிமான வார்த்தையும் உளவோஇல் எ-து.

அகத்தஞானம் இன்றிப் புறத்த வேடத்தானும் வசனத்தானும் ஞானிபோற காட்டினமையால், “ஞானக்களவுகாண்” என்றார். அகத்தஞானமும் புறத்தவேடமும் உளஎனின், ஞானக்களவு அன்று என்றுயிற்று. சிவம் அனுதரண முதலிய பொருள்கட்கெல்லாம் உட்புறனாகிய பரிபூரண அறிவாகலின், அதற்கோர்சமயம் இல்லை.

சிறற்றிவுபொய்யாகிய பாசசதைவிட்டுநீங்கி அப்பரிபூரண அறிவோடும் கலநதபோது, அப்பரிபூரண அறிவாய்நிற்கும் அன்றி அதிதிதுன்னும் பரப்பிலைக்கிலின், “ஓராவடிவுமவாராதையுமுண்டே! எஞ்ஞா காண்-அசை.

இத்திருவெண்பாவால் வேடசசாலை மிசவும் சிறப்புள்ளா ஆயினும், அதசதஞானமொளளின் சிறப்பிலா என்பதும், வேடமயாதும் ஜிலா ஆய் நம, அகநா னாமஉளளா சிறப்புள்ள என்பதும் உறிவததவாறுகாண்க.

கலவிய டா புத்தகமாய்க் காவிகடுக குடகடடாய்ப்பு, பலலினவெருப பொத்த பசுமாராகம-எலலை, கழனற கியானத்திற கண்சிமிட்டு மாங்காண், சுழனறபெரு மாயைத் தொழில.

(இ-ள்.) கலவிஆயப் புத்தகம் ஆய்க் காவிகடுககுள்கடநிலாப் பலலின வெருப்புஒத்த பசுமாராகம எ-து. தாமகற்ற கலவிகளைப் பேசுவதாய்ப் புத்தகம் சையிற கொளவதாய்க் காவிவேட்டி உடுப்பதாய்த் திருமேனிக் கங்ககண காதிலே இடுவதாய்க் கண்டசதில் கெவுடம் ஈடுவதாய்ப் பேசுகிறசம வேடகத்திற்கும் ஏறப்ப பல வெருப்பும் ஒத்திருந்த பசுஞான நெறியினை உடையார்.

எலலை கழனறகியானத்தில் கண்சிமிட்டும் ஆம் சுழனற பெருமாயைத் தொழில எ-து. பிருதிவிமுகல நாதம் ஈது என்று அளவுகூறப்பட்ட கருவிகள் முப்பத்தாறை

யும சுழன்ற சிவகதியானகதை உடையவரைப்போலக
கணமேறசெருநி ஆசனங் கட்டிககொண்டு இருப்பா.
இவா இவநினம இருப்பதாம். கைகு பாலசுழலாநின்
ற பெரிப மாயையின.த சொழிலாவ வ ௭-௨.

ஞானம் இனலி வேடாடக னடோர வேடதாரிக
ளொலி ஓபுஆகலின், “பனமராசக” எனரா. அசத்
அப பரிபூணஞானம் இனலிக கணா டட்டிப பதகந
திரியகக்டயும உபபாதடாச ஆசனாகட்டி இருப
போசக முனனா ஞானே தரிபனகளால் அறித, க
னமேறதரியனகளால் கொடுக்கெயுமனம் அபபத்தி
நதிரியனகளும் அடகலின், அவதறின வாசகையோடு
முனனாஏறிய வாசனையோடும் உள்ளே சுழலும் அன்
றிகடககாது. ஆகலின், “சுழன்றபெருமாயைத்தொழி
ல” எனரா.

இகதிருவெண்பாவால ஞானநிட்டை இனமையான்
அவரது நிட்டையை மறுத்தவாறுகாண்க. (ரு)

ஞானக கிரியை நடிப்பவர்க்கு நாடோறும்
போனத் தளவே புசிப்பன்றி ஏனும்
துறவா யவாவறுத்து மெய்யுணர்ந்த தூய
அறிவார்க் கறியாவின் பம்.

(இ-ள்.) ஞானக்கிரியை நடிப்பவர்க்கு நாளதோறு
ம் போனத்தளவே புசிப்புணறி ஏ-த. அகத்தஞா
னம்இன்றிப புறத்த ஞானசாரமாய் நடிப்பவர்க்கு எ

க்காலமும் அன்னபானத்தளவு வரும் விடயாநந்தாது
பயம அனறி,

தறவுஆ. அவாஅறுகது மெயஉணாநததூய அறிவா
ராககு இனபம ஏனஐம ஏ-து. தறவீனை உடையராஐத
தறாத அபபாநாக்களமெல முன்னா வாசீனயால
எழும் அவாவினை அதுதறமெயப்பொருளை உணாநத
நிருமல ஞானிகட சம டீகாநாநக சொருபாநந்தாதுப
யம ஏன உண்டாம ஏ-து.

இவாசெய்யும் ஆசாரசங்கப பிறாகணி பெரிபா எ
னப்போனசங்காங்கதலின, “பேனசசளவே புரிபப
னறி” என்றா. போரினபம போதல் சந்தல ஸ்ரானா
மல டீகாநாநலான, “அறிவாரசதறி பாவ்னபம” எனது
ம, இவவினபம பெறுதற்கு ஏதுவாபஞ்ஞனம இனமை
யால், “ஏனும்” என்றாகுகறினா. தறவு புறப்பறது
நீங்குதல். அவாவறுதகல் அகப்பறது நீங்குதல், இவவி
ருவகைப்பறதும் நீங்கவே சகலக்கவலங்களும் நீங்கு
ம, இவைநீங்கவே மெய்யுணாவு தோனதும். ஆகலின,
“தறவா யவாவறுதது மெய்யுணாநததூயஅறிவா” என
றா. போனகம எனபது போனம என்றயிறது.

இத்திருவெணபாவால் ஞானமஇனறி ஞாஞ்சாரமா
ததீரம் செயவேராககுப பிறப்பினபமே அனறி வீட்டி
ன்பம் இனமென்று அறிவித்தவாறுகாணக. (க)

இதவினபம் யாவரா ஸ்ரிபககநிமென்று இரங்கிக்
கேட்ட மாணுககனை நோக்கி மே கூறுகின்றா.

இன்பே யறிவுக கிடம்புளளி னேந்ததுபோல,
துன்பே யணுபொருப்பாய்த் துக்கிக்கும்-நன
குணத்தால, பேரினபுகுசை பிறந்தகிலிக கே
ளனககுப, பேரினபக மே தடிப பெறாய.

இ ள்) இ ள் ப ள் ளு க் கும் எ-து. இரதபே
ரினபம் பரிபுணம். ஆகலின், ஆயவினபமே ஆனமா
இருக்கா, உடம்.

ஆகலின் ஆயவினம் இருநனம் இருக்கமளின், அத
னையான் ஓ போ உடையவேண்டும். இனிப்பிறவித்
துன்பஞ் சிறிதும் படமாட்டேன என்ற மாணுககனை
நோக்கி மேற்கூறுகின்றா.

புளஇனேந்ததுபோல துன்பே அணுபொருப்பு ஆய
த்துக்கிக்கும் நனகுணத்தால் பேரினபுகு இச்சைபிற
ந்தது இனிககை உனககுப பேரினபம் தேடிப்பெறாய
எ-து. உயிர்ப்பு ஒலி சிறித்தோன்றினும் அதனைப் பே
ரொலியாகக்கண்டு அசுணப்புள வருந்தியதுபோல், நீ
இததேகாதி பிரபஞ்சங்களான வரும் துன்பம் அணு
வளவு ஆயினும், அதனைப் பொருப்பளவாகக் கண்டு
துன்புறம் நறகுணத்தால் உனக்கு இப்போது பேரின
பத்தினமேல இச்சை செனித்தது. ஆகலின், இனி அத

னை அடைதற்கு உபாயம் சொல்லுதம்கேட்டி. அப்பேரினபத்தை யாம கூறிய உபாயப்படி கேடிப்பெறுதி.

விடயசசுத்வைதது துன்பமனைக் கூறினா. இதனை அங்ஙனம் கண்டோசசச சோருபசசசதனமேல இச்சைசெனிசகும். ஆகவின. துன்பே யுட்பபொருப்பாய்த நகங்கிசு நனகுணதசரற பேரினபுககச்சை பிறந்தது” என்றா.

இதத்ருவெண்பாவால பேரினபசதை விருமபிக் கேட்ட மாணாசகனுக்கு விடைகூறியவாறு காண்க. (எ)

பேரின்ப முன்னைப் பிரியாதுன னுணமைமயம்
தோரின்ப மாய்விடயது தூடுதிபபும் - பேரின்
பழிவிலே தோன்று மறிவு மயலாம
ஒழியு மிரண்டின்ப மும்

(இ-ள.) பேரினபம் உனனைப் பிரிபாது அத உன் உணமை எ-து. அந்சப பேரினபம் உனனைவிட்டு எக்காலமும் ஓர் அணுவளவேனும் பிரியாதிருப்பது; அவ்விற்பமே உனககு உரிசதாயமெயமமையாய் உள்ளது.

அங்ஙனம் எனனைவிட்டு நீங்காது எனக்கு உரித்தாய்மெயமமையாய் இருப்பது எனக்குத்தோன்றுது இருப்பான்ஏன? எனின்;

ஓாதினபம் ஆய்விடயத்துதி உதிபபும்பேரினபு அழிவிலே தோன்றும் எ-து உன்னால் அறியப்பட்டு ஓரினபமாய் வனிதையர் விடயத்துதி தோன்றவதும், யாம்

கூறிய ஆதர்ப்பேரினபமும் எதிரி அற்ற இடத்துத் தோன்றும்.

ஆணியும் அடல் ஆம் இரண்டு இனபமும் ஒழியும் எ-து ஆணியும் பெண்ணியும் எதிரிட்ட போது அவ்வறிவு களும் அயலாம், ஆணகுறியும் பெணகுறியும் எதிரிட்ட போது இக்குறிகளும் அயலாம் (இவைகள் அயலாகவே) இவ்வருவகைக் கூட்டரவுகளாலவரும் இரண்டினப நக்குறும் அயலாய ஒழியுந் எ-று.

ஆணகுறியும் பெணகுறியும் கலந்து எதிரிட்டழிந் தப்போதும், ஆணியும் பெண்ணியும் கலந்து எதிரி ட்டழிந் தப்போதும். அவ்வினபமும் இவ்வினபமும் தோ ன்றலான, அழிவிலேகோனறும் என்று இந்நமைக்கும் பொதுவாகக்கூறினார். குறிகளும் அறிவுகளும் எரிட்ட போது இனபம் இனமைபால், “ஒழியுமிரண்டினபமும்” என்றார். இருவகைக்குறிகளும் கலந்தபோது அவை இருந்தும் கோன்றாது அழிதலானும், ஆணகுறி பெணகுறிக்கு உள்ளீடாயிருத்தலானும், இன்பம் தோ ற்றலானும், அவற்றினது கூட்டரவை இவற்றினது கூ ட்டரவிற்கு உவமையாகக் கூறினார். அறிவு மயலாமெ ன்ற உமமைபால் ஆணகுறி பெணகுறிகளும், அழிவி லேதோன்றும், என்றமையான அழியாது எதிரிட்ட போது என்பதும் வருவிக்கப்பட்டன. விடயாநந்த மே லீட்டால் பரவசமாவதுபோல் சொருபாநந்தமேலீட் டால் பரவசமாவதுங் கொள்க.

இத்திருவெண்பாவால பேரின்பம் ஆன்மாவைவிட்டு நீங்காது எனப் பறம, அதனைப் பெறுதற்கு உபாயமும் கூறியவாறுகாண்க.

விடயாநநசம அநிலபோல அவ்வாரங்கமும் அறியக்கூடாக்கோ? எனின், மேலகூறுகின்றோ.

விடய முதித்தநின்று விட்டவிடங் கீழ்மேல
இடைவிடா தேநிறைந்த விடபம் கொடுவரோ
தோன்றி அழிவதுவே துக்கசுக முன்னுண்மை
தோன்றா வடங்காச சுகம்

(இ-ள்.) விடயம் உத்தது நின்றவிட்ட இடமகீ இடைவிடா தேநிறைந்த இடபம் மேல கொடுவரோ எ-து ஓர் விடயத்தின்கண் தோன்றிந்நது அழியப்பட்ட இன்பம் கீழாயினபம்; எவ்வேறு உபகப்பட்ட பொருள்களினும் இடையறாது பரிபூரணமாய் நிறைந்த இன்பம் மேலாய இன்பம். ஆகலின், இவ்வின்பத்தைப் பெற்றுள்ளார தற்போத்தால் அதனைப்பறையுரோ. (அஃது எங்கனம் எனின்.)

தோன்றி அழிவதுவே துக்கசுகம் உன் உண்மைதோன்றா அடங்காச்சுகம் எ-து. போதத்தாலபற்றி அறிந்த அதுபவிக்கும் அவ்வின்பம் தோன்றி அழிவது, அங்கனம்தோன்றி அழிவதுவே சுகமும் துக்கமும் ஆகலினும், உனதுள்ளே மெய்ம்மையா யிருந்த இன்பம் ஓர் காலங்களினும் உற்பத்தி நாசம் இன்றாய வீட்டினபம் ஆகலினும் எ-து.

அவ்வின்பம் ஓர்விடயத்தில் தோன்றி அழிதலால்ப
ற்றி விடப்பட்டது. இவ்வின்பம் பூரணம் ஆகலானும்,
உற்பத்தி நாசம் இன்மையானும் பற்றுதல் விடுதல் இத்
ற்கு இன்மை ஆயிற்று. தோன்றியபோது நுகரும் ம
றைந்கபோது துக்கமும் வருகலின், “தோன்றியழிவ
துவே துக்கநாசம்” எனறார். இச்சுகதுக்கங்களால் வி
ழைவு வெருளியும், இவ்விழைவு வெருளிகளால் இருவி
னைகளும், இவ்விருவினைகளால் பிறப்பும் உண்டாம் எ
ன்பதுங் கொள்க. சிற்றின்பம் பற்றியபோது தோன்
றும், விடுத்கபோது மறையும், பேரின்பம் பற்றியபோ
து மறையும் விடுத்கபோது தோன்றும் என்பதுங் கா
ண்க.

இத்திருவெண்பாவால் இவ்வின்பம்போல் அவ்வின்
பம்போதத்தால் அறியக்கூடாதென்று அறிவித்தவாறு
காண்க. (க)

ஆயின் அவ்வின்பம் இத்தலத்தில் தோன்றுவதில்லை
ஆகலின், மற்றோர்தலத்தில் சென்றிருந்து தவத்தைப்
பண்ணி அதனைப்பெறுகின்றேன் என்ற மாணுக்கனை
நோக்கி மேற்கூறுகின்றார்.

எங்கும் பரிபூரணமென்னி னீதல்ல [கேள்
தங்கங்கா மென்னும்பேர தங்கிலையோ - பங்கா
ஆகாயந் தீண்டிவிடு மற்ப வறிவழிவி
லேகாண்மே ரின்பமுதிக் கும்.

(இ-ள். எவ்வும பரிபூரணமெண்ணின ஈது அல்லது அங்கு அங்கு ஓம் எனவென பாடி அங்குதேவியா பங்காக்கேள் எ-து. ஆபேர்னபம் ஓர் நூர்நிருபததுநாடி பவனமென சம உட புறைய க்ஷரா தள்ள பரிபூரணமென்று வேத மங்கள் கூறும் எண்ண, ஆவ வினபம் பெறுதற்கு ஏ உ ல்ககலம் அன்று. காசிமுதலிய அந்த தத் தலங்களில் பெறலாம் என்று நீ கூறும்பொழுது நீ இந்நீர் அத்ஸகதல் ஆவ வினபம் இன்றாயசோ? பகுப்பறிவு நீ வகாதவனே கேட்டி,

ஆகாயம் தீண்டிவிடும் அறப்பய்வு அந்நிலை பேரின பமஉதிசுகும காண் எ-து. பராயாகமாவய ஞானு காசத்தைப் பெறஇ-தது உதற்கு மல் தோன்றும் அறுபவதகைநாடித் தானநின்ற நிலையை வழுவும அற பவறிவு அழிநகஇ-ததில உனக்குப் பேர்னபம் தோன்றுமென்று அறிதி எ-து.

பராயோக நிடைபெற்ற காலே அதற்குமேல் தோன்றும் சிவத்தை நாடாது அவ்வருளையு மறவாது இருப்பின, சிவதரிசனமதானே தோன்றும், அதுதோன்றவே கிஞ்சிக்கியபோதம் அழியும், அஃதழியவே பேரின பம்தோன்றும். ஆகலின், “ஆகாசநீண்டிவிடும்பவறிவழிவிலேகாண் பேரினபமுதிசுகும்” என்றா. (உதாரணம்) சித்தியார் “கூடாதேவாடாதேகுழைநதிருப்பையாகில், பிறியாத சிவன்றானே, பிறிநதுதோன்றும் பிரபஞ்ச பேதமெல்லாந தானாய்த்தோனறி, நெறியாலே

நவரத்தினம் மலையாளம் என்க. நவரத்தினம் மலையாளம்
 மலையாளம் மலையாளம் மலையாளம் மலையாளம்
 மலையாளம் மலையாளம் மலையாளம் மலையாளம்
 மலையாளம் மலையாளம் மலையாளம் மலையாளம்
 மலையாளம் மலையாளம் மலையாளம் மலையாளம்
 மலையாளம் மலையாளம் மலையாளம் மலையாளம்
 மலையாளம் மலையாளம் மலையாளம் மலையாளம்
 மலையாளம் மலையாளம் மலையாளம் மலையாளம்

மலையாளம் மலையாளம் மலையாளம் மலையாளம்
 மலையாளம் மலையாளம் மலையாளம் மலையாளம்
 மலையாளம் மலையாளம் மலையாளம் மலையாளம்
 மலையாளம் மலையாளம் மலையாளம் மலையாளம்
 மலையாளம் மலையாளம் மலையாளம் மலையாளம்
 மலையாளம் மலையாளம் மலையாளம் மலையாளம்
 மலையாளம் மலையாளம் மலையாளம் மலையாளம்
 மலையாளம் மலையாளம் மலையாளம் மலையாளம்

மலையாளம் மலையாளம் மலையாளம் மலையாளம்
 மலையாளம் மலையாளம் மலையாளம் மலையாளம்
 மலையாளம் மலையாளம் மலையாளம் மலையாளம்
 மலையாளம் மலையாளம் மலையாளம் மலையாளம்
 மலையாளம் மலையாளம் மலையாளம் மலையாளம்
 மலையாளம் மலையாளம் மலையாளம் மலையாளம்
 மலையாளம் மலையாளம் மலையாளம் மலையாளம்
 மலையாளம் மலையாளம் மலையாளம் மலையாளம்

மலையாளம் மலையாளம் மலையாளம் மலையாளம்

மலையாளம் மலையாளம் மலையாளம் மலையாளம்

மலையாளம் மலையாளம் மலையாளம் மலையாளம்

மலையாளம் மலையாளம் மலையாளம் மலையாளம்

(இ-ர) உடம்பு உளமடங்கி விடயம் ஒழுகா
 மிகுதுகலென வேலம ஆம் ஏ-று. விடயங்களை அதுப
 விததர ச ஏதராய உடம்பிருக்க கம் அளவும் அவ்விடய
 களை ஒழிபா, உடம்போடு ஒற்றுமையாயிருந்த ஞா
 னேந்திரியங்கள் ஐக்கீதர ச ஏதரீடாய விடயங்கள்
 தோன்றும் கோதம அவற்றை ஒழிப்பேனெனின, அந்
 கனம் ஒழிக்கில கருவிகளெல்லாம் ஒழியும். அவை ஒ

நீதிநீர் தேவலமவரது அமிகஞம, (உயின் அவுறனர்
வெருக உயிற்று எவ்வாறுஎனின்.)

உமபா இடம புள் பறந்தால்கலெருட்மா பாசத்தனா
உணைம அறிந்தோர் டாகனைப் பால அட எ-து
ஆர்பகதினிம யப புள் பறந்தால அவ்வாக்கா ம அ
வசடாது அதிபால், நீ கமமாயா வடிவத றன்
அலன்என்று நீ மந் அருளவடிவாட இருத்த என்னி, அட
பேரது டெயிரா என உத்பரி ம உயிர்ப்புதா
உப. ஆயின், மாய உடவம ய பரதேபா அ வநத உல
உட தீநவரு வடிவாயிற் பாலவருந்தோக இ ப
து எருநெருஎனின், அருசகம் உயாம அருசதம உ
னயிபம என்று பாசத்தன உணை ம உயத தி உதரோ
உ அறிந்தனை ஆயின், அசகாசஞ் நடசு பிசு உட உ
நீரமமபால், அவுஉறிவுகருக 4 சட உடவைக உத்க
ஞம. ஆயின், அசுதனியிற் ம உயிர்ப்புதேபா கருவ
கருருருதம முன்போல் வாதபாவஞம எ-து.

தான கருவிகடகு அவுளையமாயப பிரிந தந்நது அ
ருளால் அ-கசாது அசுதருவிகடுளாடுங் கூடி னது
பேரத்ததால் அட கருணைமயால் “மேவலமாம” எனரு
ா. அருளவடிவாயிருந்தேபா க கருவிகள அசைவதே
அனறித தானைசயான ஆயின், “உமபரிடம புடபற
ந்தாற கலங்குமோ” எனருக.

இதகிருவெண்பாவால் கருவிகளை உள்ளபடி அருளா
ல் அறிந்த நீ உக, அவுருளில் மறைநதுநினருல மீட்டி

ம அஃகுகள வர வர சயா பண 7 அஃகுகளவாறு
கரண 1. (கக

யுபயமனை இவ்நியகுகளா 7 அஃகுகளபவிசத
ற ஏதுயாப இவ்வுல 7 அஃகுகளபவிசதபபெ
யுபயமனை எண்ணி 7 ம 7 அஃகுகளபவிசத

7 அஃகுகளபவிசதபபெயுபயமனை
யுபயமனை கொழிபு மகாநி குட மடைத 7 அஃகுகள
பவிசதபபெயுபயமனை கொழிபு மகாநி குட மடைத 7 அஃகுகள
பவிசதபபெயுபயமனை கொழிபு மகாநி குட மடைத 7 அஃகுகள

7 அஃகுகளபவிசதபபெயுபயமனை
யுபயமனை கொழிபு மகாநி குட மடைத 7 அஃகுகள
பவிசதபபெயுபயமனை கொழிபு மகாநி குட மடைத 7 அஃகுகள
பவிசதபபெயுபயமனை கொழிபு மகாநி குட மடைத 7 அஃகுகள

7 அஃகுகளபவிசதபபெயுபயமனை
யுபயமனை கொழிபு மகாநி குட மடைத 7 அஃகுகள
பவிசதபபெயுபயமனை கொழிபு மகாநி குட மடைத 7 அஃகுகள
பவிசதபபெயுபயமனை கொழிபு மகாநி குட மடைத 7 அஃகுகள

7 அஃகுகளபவிசதபபெயுபயமனை
யுபயமனை கொழிபு மகாநி குட மடைத 7 அஃகுகள
பவிசதபபெயுபயமனை கொழிபு மகாநி குட மடைத 7 அஃகுகள
பவிசதபபெயுபயமனை கொழிபு மகாநி குட மடைத 7 அஃகுகள

ஒருவருக்குக் கடக்கை மண்ணென்று அறிவிப்பதே அனறி, அக்கடத்தை உடைத்து மண்ணென்று அறிவிக்கவேண்டுமோ. அதுபோல, உனக்கு இவவுடம்பை மலமென்று அறிவிப்பதே அனறி, இச்சீர் அழித்து மலமென்று அறிவிக்கவேண்டுமோ. அச்சின, இக்கனாட்டுருகே இவவுடம்பையும், மறமும் உள்ளனாய் அ, அக்கம்பம் மாயாமலமென்றும் உனக்கனனிய மென்றும் கண்டு நீக்கி, வயிந்தவ மாயையாகிய உத்தகத்துக்கசனமுடிவில் நின்ற, உனை அருளால் கண்டு அவ்வருள் அச்சவற்றிருத்த, அப்பாபாது அ வாரதம உதமாம. (தேகமுடிந்த அப்பாபாது அவ்வார சமயம் ஆகைய) எ-று.

பெருக தசையில் பஞ்சகிருதசுயசால் பஞ்சாவசைதகையம் உண்டாகக்கி நடக்காற்றை சா: ஞஞர் இப்போது முத்திதசையினும் உனக்குப் பஞ்சாவசைக்கையம் நீக்கி கமது ஈருவடிபாநந்தததைக் கொடுப்பா. நீ உடலை ஒழிக்கவேண்டிவ தேதுக்குஎன்று அறிவித்ததரச, “அடைவா தொழினுமநாதி” என்றா. இப்போதும என்றஸமயான அப்போதும என்பது வருவிககப்பட்டது.

இத்திருவெண்பாவால் அவவிற்பம் பெறுதற்கு உடலொழித்தல ஏது அன்று, இவவுடலாதிகளை எல்லாம் சனக்கு அன்னியமென்று அருளாறகண்டு நீக்கி, அவ்வருளில் நிறைவு ஏதுவென்று அறிவித்தவாறுகாண்க. ()

வேதாந்தம் முதனியோ? சித்காந்தம் முதனியோ? உண்மை என்ற மாணாக்கங்களை நோக்கி மேலாக கூறுகின்றோம்.

காந்திராவுக கடையினை கள்ளனுமபோல மாறா, மயக்கமற்ற வேதாந்த வரிழவு - முயற்சி கெட்ட, ஆனந்தா தீர்த்தே யானவரா மாகம் மும், தானந்தி னாக குச சமனம்

இ-ள்.) சிதிராவுக கடையினில் கள்ளனுமபோல மாறாமயக்கம் அற்ற வேதாந்த வரிழவு எ-து. உள எ சிதிரினி-து இல்லாத பாம்பு கறபிதமாகத்தோற அல்லாமலும், உள்ள கடையினி-து இல்லாத களவன அபிதமாகத்தோற அல்லாமலும், உளபிர மசதா-து இல்லாத மாயை கற்பிதமாகத்தோன்று கறபிதம் அறிதம், இமமாயாமயக்கம் சிறிதுமேதோ ன்ருது இறந்த இடம் வீட்டென்று கூறும் வேதாந்தச்செ லவமும.

முபரபு கெட்ட ஆனந்தா தீர்த்தே ஆணவா ஆம் ஆக மமும தானந்தி னாக குச சமனம் எ-து. கறபோதமுயற்சி சிறிதும் கோன்றாது, இங்க ஆனந்தா தீர்த்ததில் பெத சதசையில் ஆணவராங் இருப்பாரைப்போலும் இருப் பதே வீட்டென்று கூறும் ஆகமச்செலவமும, தானென்று எதிரி-டெமும புல்லறிவு கெட்டாக குச சமனம்.

அவித்தியாகதமாய இருந்த சீவனது புனமை அறி வாய இருந்து நானென்று எதிரிம அவவறிவு கெட்ட

போது அச்சே சாட்சயாயிருந்த பிரமம் தான ஆகலா
 னும், அணுவமயமாயிருந்த ஆன்மாவின் து புனலும்
 அறிவாயிருந்து நானென்று எதிர்ப்பம் அப்போதமகெ
 டடபோது அடிகாணமா தனக்கு முதலாகிய வெமய
 ம ஆதலானும், இந்நிலை ஆயபோது இருவாக்கும் ஆந்
 ததாந் பவம் இரத்த சலானும், “தானம் திருநாகஞ்ச சமன
 என்றா. சானந்தாத் அபரஞானிக்ஞ்ச சமன அன
 மென்பது தானே ஆயிற்று.

இத்திருவெண்பாவால் வேதாந்த சுகதாந்த முத்தி
 இரண்டும் தற்போதம் ஒழித்தோர்கஞ்ச சமனென்று
 அறிவித்தவாறு காண்க. (கரு.

எனனானை யெனனானை யெனனானை யேகமிரண
 டெனனாழ சமமா விருவென்று - செவ்வானை
 திருநான சமபந்தன சீகாழி நாடன

அருளாளன ஞானவீராதன. க

(இ-ள்.) திருநான சமபந்தன சீகாழி நாடன^ப
 ளாளன ஞான வந்தாதன எ-து. திருநான சமபந்
 பினையானானுந் திருநாமதகையுடையார சீகாழிநா
 ட்டிற கதிபத்யான அருளாட்சியுடையார ஞானத்திரு
 வினை யாட்டினையுடையார.

என ஆனை என ஆனை என ஆனை ஏகம் இரண்டு என
 னுமல சமமா இரு என்று சொன்னான் எ-து. முக்கா
 லம் தமதுபேரில் திருவானைகறி முத்தியில் வேதாந்

இவையப்பால் ஏகமெனறும், பேசுந் தாரக வாதைய
பப்பால் திரண்டெனறும் கூற , இவ் வனம் கூறுகற்
து ஏறவாய உனபேசுந் தாரக மிகுந், நீ மெளனநடகு
மர யிருத்தி எனறு ஆந் திசையதார எ-று

ஒன்றெனில் பெறவாதும் பேறம் இவ் வம் ஆகலி
றம், இரண்டெனில் பசுமுகந் திய ஆனந் தியமுத
சுடாது ஆகலி ம, பேசுந் தாரக அந் தில் இரண்டாயும்
பேசுந் தாரக ஆகலி ஒன்றாயும் இந் தாயினும், “ஏகமிரண்
டெனனும் தாமதம் வருவெனச் சொன்ன” என்றார்.

இச்சுருவெண்பாவால் முடிந்த ச்சுடம் ரதென்று
தரிசுபவாயு ச னைக. (கசு)

சரியைகசுமுறயி முறறும்

சு அகிராரம் ௫ - இ சுருவெண்பா - ௪௫௦.

சு

விவ

மட

வி

மரு

திருச்சிறறம்பலம்.

சு - ம அகிராரம்

வி ர த தி வி ள க் க ம்.

இவ்வனம் சரியாக்களை நீத்த நின்று ஆயினும், உட்
டுறவு இல்லாருகு ஞானம் விளங்காது ஆகலின், இவ்வ
திகாரத்தினுள் தறவி விளக்கங்கூறி உட்குறவின இல
ககணம் அறிவித்தார ஆகலின், இவ்வதிகாரத்திற்கு வி

பதிவளக்கமென்று பெயராயிற்று. விரத்தியெனினுட
அறிவி எவ்விதம் உண்டாம்.

அறிந்தவிடத்தினைப்பதுப மாகா ததுவும்
மமத்தவிடத்தினை மயசுகும - அறிந்த
அபிபறவு நீயெனமு நைதுவிதா நந்த
முலையமுத முண்ட முனி.

இ-ள்) அபிபறவு நந்த முலை அமுதம் உண்ட மு
எ-ன் இரண்டாம் அததுவக்கதல் பதானம பெ
ரா நதமாநிய திரமுலை அமுததை அமமைபொற க
ண்ணதட்சாநம் பொறுப்ப வாகு உண்ட தாருணம்
மபபதப்பிள்ளையா,

அறிந்த இ-தது இனப தனபம் ஆகா த மரம் இ-
தது அதுவும் இனபம் மபகுகம் அறி த அலி அறிவு
என்றான எ-து. கருவிசுள முபபததாலைய நந்த
அருளை அறிந்தவிடத்த, ஆண்கு இனபமம் அண்டம்
உண்டாம். அவ்வருளை மறந்தவிடத்து முன நந்த
ன கருவிசுளவந்து கூடலின், அததுனபமம் இனப
மும வந்து எண்கு மயசுகும ஆசலின், பன் அறிவாயு
நாகு இனபதனபம் இன்றிய அபபக் அறிவாயும, பா
சஅறிவாயுநாகு இனபதனபமாயும நின்று அதனை
யும இவற்றையும அறிந்த அலி அறிவு நீ எனது எனக்கு
அருளிச்செய்தாரா எ-து.

பதஅறிவு - ஜ்ணநிவு, பாசஅறிவு - பெண்ணறிவு, இவ்விருவகை அறிவுமேபோல அனறிப பதஅறிவேவாகிங் கூடிப பதஅறிவாயும், பாச அறிவேவாய்க் கூடிப பாச அறிவாயும், ஜ்ணவடிவும பெணவடிவும சமுஸ்நினை அல்போலிருக்கலின் பதஅறிவை, “அலி யநிவ” என்றா. அமரம ஆரக்கவடிவம ஆகலின், அவரது தருழலைப் பரஸே ‘நந்தவமுதம்’ என்றா. அதுவும் என்பதனை அந்நுண்பமும மடக்கம் எனக்கூடங்க.

இக்கருவெண்பாவால் ஆனமா புனறு உண்டென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (௨)

அறுசமயக் கோராகமு மறுதிபிட்ட கூடல்
துறவா யவாவதுதக் தாயமை - பிறவா
முடி கன்ச புத்தி வுயறசியெல்லா முதத்
கடைக டிட நாசமி து காண

(இ-ர.) அறுசமயத் கோராகம் அறதி இட்ட கூடல் திறவு ஆப அவா அறுதகல் தாயமை எ-ம். அறுவகைச் சமயத்தோராகம் வீட்டைதற்கு மட்டிட்டுவைத்த பொது நெறியாம்? என்ன, கூடற்கண் சங்கப்பலகையில் ஏறி இருந்து உபயதுப் புறப்பற்று என்னும் இருவகைப்பற்றினையும் துறப்பதாய் இத்திறவுகளான மெய்ப்பொருளை உணராவதாய்ப் பிரார்த்த வாகையான ஓரோராகையின் உள்ளத்தெழும் அவாவின்னையும் அ

முதலில் தூய்மையாய்க் கூறிய இம்மூவகை அஞ்சாரங்கு
களின் நெறிசுளேபாம், அஃது அன்றியும்)

பிறவா முடிசுகளச் முதல் முயரசி எல்லாம் மூர்த
த கடைதரும நாசம இது எ-து. பிறவாமைசு எ-து
கூறிய பலவாறது எனும் சிரசம், கருவிகள் முப்பக
னையம் போக்கப்பட்ட கீதம், தற்போத முப்பகி எ
லா முகிநக கையாடிய கருமநாசமும, இம்மூவகை
அஞ்சாரசத்தி கூறிய நெறியாம் எ-து.

சமயிகள் அறுவரும் உடையதற்கு மட்டு வேபுரி
கூறியோ. ஆய் நம, ஒருவா கூறியது ஒருவாசு ச ச
மமதம் அன்று. தற்பாய மெய்யுணர்ந்து அவைய முத
ல அணவாசகம் சமமதம் ம. அகலின், “அறுசமயிக
கோரக்கு மறுதலிட்ட கூடற்றவா யவாவறு தல்” எ
ன்றோ. தற்பும் அவாவறு ததலும் கூறினமையான, இ
ஸையில மெய்யுணர்வு வருவிக்கப்பட்டது. இங்ஙனம்
சங்கப்பலகையினமேல் எற்ககூறிய முன்றிசாரங்க
ள என்றது திருச்சிறுநூல் தற்பவாதி முன்றிசாரங்க
கையுமாம் என்றறிசு. இம்மூவகை அஞ்சாரங்குளின் ஒ
முத்தல் உயாசசுதன், இங்ஙனம் உயாசசுதத் பண்ண
வேராககு உடற்குதத் பண்ணவேண்டியது இன்மையா
ல, “கடைதருமநாசமிதுகாண” என்றோ.

இத்கிநவெண்பாவான உட்டுறவு புறத்தறவு உடை
யாராச சமயிகள் எல்லாரும் ஞானிகளென்று அங்கு
நிப்பொன்று அறிவிதவாறு காண்க. (2)

வாசிச சூச சாவீரா வைதாற பொறாதுபேரல
 ஆசைககே டாகநி நவா மடடதென - நேசிநத
 ஓடடைபைபேரல வாராகநா முடமபார வுண
 பெட்டருகநீ தாகாப பிழை. [பழகும்

(இ-ள.) வாசிச சூச சாவீரா வைதாற பொறாது
 பேரல ஆசைககே டாகநி நவா மடடதென - நேசிநத
 வாராகநா முடமபார வுண பெட்டருகநீ தாகாப
 பிழை. [பழகும்
 (இ-ள.) வாசிச சூச சாவீரா வைதாற பொறாது
 பேரல ஆசைககே டாகநி நவா மடடதென - நேசிநத
 வாராகநா முடமபார வுண பெட்டருகநீ தாகாப
 பிழை. [பழகும்
 (இ-ள.) வாசிச சூச சாவீரா வைதாற பொறாது
 பேரல ஆசைககே டாகநி நவா மடடதென - நேசிநத
 வாராகநா முடமபார வுண பெட்டருகநீ தாகாப
 பிழை. [பழகும்

உ - உ என டாகநி நவா மடடதென பொறாது
 ஆசைககே டாகநி நவா மடடதென - நேசிநத
 வாராகநா முடமபார வுண பெட்டருகநீ தாகாப
 பிழை. [பழகும்
 (இ-ள.) வாசிச சூச சாவீரா வைதாற பொறாது
 பேரல ஆசைககே டாகநி நவா மடடதென - நேசிநத
 வாராகநா முடமபார வுண பெட்டருகநீ தாகாப
 பிழை. [பழகும்
 (இ-ள.) வாசிச சூச சாவீரா வைதாற பொறாது
 பேரல ஆசைககே டாகநி நவா மடடதென - நேசிநத
 வாராகநா முடமபார வுண பெட்டருகநீ தாகாப
 பிழை. [பழகும்

மறறநூலினகண ஒரிடததப் பெண்ணுசை ஆகாதெ
 னு கூறக்கணமி அகனை விழித்தோராகக்க அவ்வாசை

உடையோரை மீதவும் இசுழநகரத்திலும் இகன அருந்தம
சமயதம ஆம். ஆகலின், “வாங்குகுச்சசரவீரா வைதார
பொருததுபோ லாசைக்கேடாக் துதுவாம்” எனரா.
அநந்தல் ஆசைவைகதுக் கூறினமைபால், “ஆசை
கேடாககெனறது” பொருந்தல் ஆசையாகக்கொள்க.

இத்திருவெண்பாவால் அநந்தல் பொருந்தல் சளில்
ஆசையறமுடாகே இந்நூல் ஆமெனது அறிவித்தவா
று காண்க.

நீர் ஆங்குனமகூடப் ஆறறாண் ஆசையுதலோ? முதி
துளயின். உமற கூறுகனரா.

பாசங் கழன்றார் பசுவை இடம்பதியாம்
ஊசல வடங்கழன்ற தொவ்வாழை-கேள்புத
பறறற கண்ணே பிறப்பறுகுகும பாட்டுமக்கோ
மறறைச சமயமெங்கு மாம்

(இ-ள்.) பாசம் சமுனமுல் பசுவாகு இடம்பதியாம்
ஊசல வடங்கழன்றது ஒவ்வாழை-கேள், உயிரச்சா
வு பொருட்சரவு ஆகிய இருவகைச் சார்பும், இச்சா
வுகளை நீங்கியபோதும் இவற்றினமேல் எழாநின்ற அ
வாவும், இவ்வவா நீங்கியபோதும் கண்டபொருள்கள்
மேற சென்றுபற்றும இவ்விருவகளும, இவ்விருவக
கள் அடங்கியபோதும் முன் ஏறியிருந்த வாசனையால்
உள்ளெழும் மனநிலைவுகளும் இவைமுதலிய பாசங்க

ள்ளெலாம அமறற்போத ஹிவறநி ரினத பசுவசுப
பதிலே ஓடமாம. அஃ ஓ எனா என என்ன, அந்நாமாய
பனதனாசுதரீத நிலை தருத சந்தாதுதருத பதிலே, சதகயித
அதற்போத நிலை ஓடமாம. அந்நோல, அஃதெனவ
வாரீச? அசுதன நீ அசுத அஃதன, நி.)

நீதநகபதறு புறகணணே பிரபபு அறுசுசம பா
— உ உ ம + ஃக ம + ஃச ம ப ம எந்ரும ஆம எ-து. தம
மாலே ஓ பதிலே பதிலே * அசுதன எல்லாம அமறற்போ
தே அபுபதிலே பதிலே பதிலே அசுதருமெனது (சுருவள
அசுதருமெனது பதிலே) குறள வெண்பாபபாட்டு உமகரு
மாசசுதரீமோ? சமமசுத, மதவைய சமபங்கருககல
லாம சமமசுதரீம எ-து.

உட சல இந்நகரீபோதம ஒழிதகீபோதம அசுதனன் ஹி
ருதநீதாசுதரு, அசுதவாம அசுத வினமையும உணடாவ
அபோல, பாசம இந்நகரீபோதம ஒழிதகீபோதம அ
சுதவாம அசுதவினமையும ஆனமாவிறகு உணடாமெ
னபதம காணக.

இதந்நவெண்பாவால ஆனமாவிற்குப் பாசமுழுது
ம் நீதநிபதிலைத தேடவேணடுவது ஆனதெனது அ
றிவிததவாறுகாணக. (ச)

உனக்குமெய்யாய்த தோன்றி யொழித்துவிடு
ம் பாசம், வினைச்சடமே யென்னில் விடமபோ

ல உணைச்சமுறம, ஆனுவல்களனை யறயாபு த
னன்றிவு, தானுகு ஞானை தடை

(இ-ள் உனக்கு மஃப ஆயசுதானறி ஷித தவி கம
பாசம வினைச்சுடமெனனில விடமீப்பா உணைச்ச மற
ம ஆனுவலு ம-து. உனக்கு தானை மஃபாது யா
ன எனகென்று கருதுமஃப மெய்யாகக் கீரான, நீ
கமீ ரு உணைப புறமபாய ரு து நீகநில ம
தேசு ராககளுகி ப சம லமார டாயவரும மா
பாசாரி மாகிப சுடமென்று அறிப்பி ரு, நீ ஓநா
னம் அறிபாநமயான, நின்னை விடமபுச்ச சவனை ம
சு கல்பால் மஃபககரனின்றி, (அபாசம ஞானை
டைஅன்று இந் ஞானததவையாவது ம-து) எனின்

தனை அறிபாதது உன அறிபதான ஆதம ஞானை
கடை எ-து. கனுவாதிகளெல்ல ம இது கதளென்று
னுவாப பகுத்தறிந ம, இவறகறகிறச சனை
நியாதது உனது புலலறிவாகல், இவறறிந ஞானை
கறகுத தடையாகும எ-து.

ஆணவத்தால் மஃபபடிருந்த ஆனமாவிறச சிவ
ன மாயயில் கனுகரண புலனபோகங்களைக் கொடுத்
து இச்சாஞானை கிரியைகளை விளக்குவதலானும், இ
தனுவாதிகளால் சுருதி சருசுவானுவங்களை அறிந
து வீடடைதற்கு ஏதுவாகலானும், இவறறைச் சுடமெ
ன்றி தனக்கு அன்னியமென்றும் அறிந்தபோது மய

சுபாவம். படிபட அடுகத வன்னமா மா யிருப்பினும்
 சன்னிறம ஆ மகசொடு ஒன்றாகா முறைமைபோல்,
 தான அடுகத சுருதி மய்யாமிருபதி ம கண்ணிவ அச
 கருவி அறிவேயு ஒன்றாகா தருப து ஆனமாவின்னது
 உருவம். ஒன்றையும் பறந்திரு படிசும நீருமலமா
 யிருத்தலப்பால், ஆனமா முமம் மகையம் நீங்கி நிர
 மல தனது கொரு ம.

உறந்ருவ செருபுபாவம் உருவ வரும் அடை
 வசொன்னுமமதி எ-து. இந்நமம் உனக உருவ சு
 பாவ உருவசொருபங்களை கருமுத நம பச சொன்னு
 ம, இவற்றை அறிந்து கொள வது எ-று.

“படிசும பறந்துந்ரு மொன்றாக” என்கு ஒன்றைய
 மபறந்து படிசும நீருமலமா யிருசருமென்பது ஆயித
 று. ஆணவம் சகசமலம். ஆகலின், அருணைசசோராதவடி
 வு சுபாவமன்றும், படிசுதத்தருச சேவபு வன்னமுச
 லிய செயறகையாய வந்ததுபோல், ஆனமாவிற்குக் க
 ருவிகள் செயறகையாயவந்து பொருந்தலின், இதனை
 உருவம் என்றும், படிசுமவன்னங்களை நீங்கியபோது
 தனது சுயசொருபத்தோடு இருத்தலப்பால், ஆனமா
 கருவிகளை யெல்லாம் நீங்கியபோது தனது சுயசொரு
 பத்தோடு இருத்தலின், இதனைச சொருபம் என்றாக
 கூறினார்.

இத்திருவெண்பாவால் ஆனமாவின்னது உருவசொரு
 ப சுபாவம் அறிவித்த வாறுகாண்க. (சு)

நினைப்புமறப் பற்று நிறைந்த வறிவாய்
அனைத்துடனு நின்றம் பாரமாய்க்-தனக்கருளித்
தன்னைந் தத்தைத் தனக்களித்த சர்க்கரையே
அன்னுனுக் கின்னவைமூன் றும்.

(அ-அ, நினைப்பு மறப்பு அற்று நிறைந்த அறிவு ஆ
ய் அனைத்துடனும் நின்று அம்பரமாய்த தனக்கு அரு
ளி எ-து. நினைப்புமறப்பாபிய சகல கேவலங்களை அநா
தியிலே நீக்கி, எங்கும் பரிபூரண அறிவாய், எல்லாவறு
தேறும் கூடநின்றும், ஆகாயம்போல ஒன்றேறும் காச்
சுற்றிநிற்பதாய் ஆன்மாவிறகு அருள்பெய்து மும்மல
கடனையும் நீக்கி,

தன் ஆற்றத்தையத் தனக்கு அளித்த சர்க்கரையே
அன்னுனுக்கு இன்னவை மூன்று ஆம் எ - து. தன்னு
பேராநந்தியை அய்வானமாத்தனைக் கொடுத்தருள்
ச் செய்த நாவிறகுச் சர்க்கரையே அன்னசிவனுக்கும்
இன்ன உருவ சொரூப சுபாவம் மூலமும் உண்டாம்
எ-து.

“நினைப்பு மறப்பற்று நிறைந்த வறிவாய்” எனவே
சிவனது சுபாவம் அநாதியிலே நின்மலமா யிருத்தல்
எனவும், “அனைத்துடனு நின்றம் பாரமாய்” எனவே
இங்கனம் இருப்பது அருளாகலின், அவனது உருவம்
இச்சா ஞானக் கிரியைகள் எனவும், “தன்னு நந்தத்

சைத் தனக் களித்தது எனவே, ஆர்ந்தம் அவினது சொ
ருபம் எனவுந் காண்ட.

இதன்குறியைப்பாடியில் சிவனது உருவு சொருபப்
பாவம் உறிவிப்பவாறு காண்ட. (௭)

அறிந்துபற்றி லின்ற முந்நு மற்ப வறிவை
அறிந்துகதறி யேபே ரற்வாய - நிறைநிலை
தோயாம னின்றதுபோல றேற்றமுத லைந்துட
தோயாமற் கத்தத் துறவு. [னும

(இ-ள.) அறிந்து பற்றி வினது அமுதும் அறப அறி
வை அறிந்து சுத்திப்பா அறிவு ஆய எ-து. பருசவிட
யாங்கிலையும் ஞானநகரியங்களால் அறிந்த, கனமேற்
திரியங்களால் பற்றி, அந்தக்கண்ணங்களால் அவற்றை
அமுதங்கொடுக்கிக் கொடுத்ததை ஆனமரவினது இயற்
வைககுணம் அன்றென்றும், மதபானம் கொண்டு
னுகரு ல்கிரி சோனறியதுபோல, அவ்விருவகை இந்த
ரியங்களையும் கரணங்களையும் அடியவிடத்தது தோன
றிய விடயபோதம் ஈதென்றும் அறிந்து (அவ்விந்திரிய
கரணங்களோடும் அபபோதத்தை நீத்தது, தனனை உள்
ளபடி அறிந்து, அங்கனம் தனனை அறிந்தபோது தன்
க்கு இந்திரியகரணங்களையும் வேறுகித்த தனனையும் அ
றிவித்தது அருளெனக்கண்டு, அவ்வருளே வடிவாகி இ
ருந்த, தான்மலமும் ஆகாமல் சிவமும் ஆகாமல் சிவா
னுபோகத்தில் இரண்டற அமுந்திரிபது) ஆனமசுத்தி,

இந்த ஆண்டில் சம்பந்தம் சலியாபகமாகிய பெ
றிவு ஆகலான இப்போது,

விமல சிவநாத கோடாமல் ஸ்ரீ ஸுபாஸ் ஸாந
ம முசு ஸ்ரீ பஞ்சம கோபால ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ
தனகது விபாகதபாநிநுத சிவ ம ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ
பூணமாய ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ
தனநாநபோஸ், சிவாடிப ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீ
தோயாமல் (மபக பிஷதகமான துறவு ஸ்ரீ

[illegible]

[illegible]

இச்சங்குவெண்பாவால் பரிசுத்தமாப்ப அறிவு இவ்
வென்று அறிந்த உவாறு காண்க. ஏ-சு-சு. (அ)

ஞானிகள் இவ்வுனம் பிரபஞ்சததல் தோயாமல்
தபம்மா? எனின், மேற்கூறுகின்றா.

கூட்டுநிலின் மின்மினியின் கூட்டம்போல வா
ழ்சுகத்தை, யாரறிவா ரந்த வறிவுதாம - துரிய
னகாண், உன்மீத லைக்கெடுத்த வுச்சியிலே வ,
னமறச, சொன்னா ரவந்தைகளைத் தும்.

(இ-ள.) கூர் இருநில மின்மினியின் கூட்டம்போ
ல வாழ்சுகத்தை யார அறிவார அந்த அறிவு உதயம்
துரியன ஏ-த. மறுமுகாலத்து அனாயிருநில மின்மி
ப புழுக்கூட்டம்போன்று, ஆணவாந்தகாரத்தில் ஆன
மாககளை இஞ்சிக்க போதத்தோடும் கூடிப் பொய்மமை
யாய வாழாநின்ற இப்பிரடஞ்சத்தை ஞானிகளாயினு
ர யாவர் அறிவார். (அவா சுகத்தோடுங்கூடி இருந
கையினும் அதனை அறியாபொன்று நீர் கூறியது எனனை?
எனின்) அவாச் சுகந்த ஞானோதயம் சூரியோதயம்போ
ல் தோற்றும். (ஆசுவின் அச்சுகத்தை அறியார். ஆயின்
இந்த ஞானத்தை அடியேன் பெறுமாறு எங்ஙனம் எ
னின்,)

உன் நீழலைக்கெடுத்த உச்சியிலே ஊனம் அற அவத்
தைகள் ஐந்தும் சொன்னா ஏ-து. காலையினும் மாலை
யினும் நீளும் உனது நிழலைக்கெடுத்த உச்சிகாலத்தை

ப்போல், சசல சேவன்களில் செல்லும் உனபோதம் அடங்கிய நடுவிடத்து உனது ஆணவக் கற்றமறவும், ஞானச் செலவம் வரவும் ஏதுவாய் சுகதாவததைகள் இந்நீனையும் சொன்னா டெரிபா. அவதையாம சொல்குகேடும் நீ அறிது எனது.

இருளேப்போல் ஆணவம், மினமினிபோல் காவிப்போதத்திடம் சுழிய ஆனமாதகன், மினமினி மினிய வாறேடுபானருது மனமறந்த மினனலபோல், ஆனமாக்களினது மறப்பு நினைப்புகள் ஆகலின், “கூரிருளின மினமினியன் கூட்டம்போல் வாழ்சுகம்” என்றார். சூரியோதயத்தில் பூதவிருளும் மினமினி ஒளியும் தோற்றா. அதபோல், ஞானோதயத்தில் ஆணவ இருளும் கருவிப்போதமும் தோற்றா ஆகலின், “அறிவுதயரு சூரியனகாண்” என்றார். இந்தரியங்கன்பத்தும் பஞ்ச பூதங்களிடமாய்நின்று, விடயங்களை நேரே அபகரித்து விசறகரிககப பொருதியபோதம் இறக்க இருந்த இடம் நினைமலசாக்கிரம், அவ்வந்தரியங்களிடமாய் விடயங்களைப் பகுத்தறியப்பட்ட ஆனமாவின் இச்சாஞானககிரியைசருக்கு இடமாகிய மனம்புத்தி ஆங்காரங்களின் வியாத்த அறம் இடம் நினைமலசொப்பனம், ஆன்மகைதன்னியத்திறகு அதுட்டானமானசித்தவிசறபம் ஒடுங்கின இடம் நினைமல சுழுத்தி, அச்சைதன்னியவாகன மானபிராணவாயுநீங்கின இடம் நின்மலதரியம், ஊசல்வடம் அற்றபோது அதற்குவீழ்

நா ஐடம ஆகாரம் ஆனாபோல, இவ்வனம் கருவிப
போதம் எல்லாமகழிக இடத்து ஆனமா ஒருள ஆன
மமா ின்ற சகாவருத நினைமலா ம, இக்கருவிப
டோரம் நன்ற சாதாவருத ில — டாட்டககண்
— கார்போல, அனாஸ தனனை அ ிவது நினைமலசாக
கரம், இவ்வனம் தனனை அ ிவது டீடககத தனககொ
நாசேடடை — அன்று அந்த அ ிவது தனக ஆகாரமாய
அவ்வரு ில தான அசைவ ின்ற டீடம அவ்வருள
த ிசனம், இவ்வனம் இவ்வருளைக ிசரிபபது நினைமல
சொப்பனம், இச்சாருனக கி ிய கோனமுது நின்ற
இடமபனா, இச்சப்பனாயினது நினைமலமலலாம தன
து இச்சாருனக ிசரிய கோனமுது தனகாதி எதிரீய
சிந்திதம் ஆனா இப்பனாயே தானது இந்நக இடம நி
னைமலமுதல். தான இப்பனாயாகிய இடத்துக கதி
ரொலி மேலேறின்ற கண் அககதரிடத்து அதிதப்படுந
தவாயில், இக்கண்ணுகரு அநதகதரினது வட்டப
பளபளப்புமாத நிரநகோற்றுவதுபோல, பனாயை நீ
நக ஆநதகசகதி மேலேறின்று தான சிவத்தில் அதிதப
பநதவாயில், ஆநததாறுபவம் பெறுவது நினைமலது
ரியம். அககதரினது வட்டப பளபளப்பாகிய சோபை
பைக கண்டகண் அககதிராகாதிருக்கையிலும், தனபா
ரவையும் இழந்து தன்னுல காணப்பட்ட முதலையும் இ
ழந்து அககதிர தானாய மிகவும் அதிதப்பட்டாறபோல,
அவ்வனம் ஆநததாறுபவம்பெற்ற ஆனமா அநத ஆநத

தமாகாதிருக்கையிலும், அட வாரத்தாய்ப்பவர்க்கு அந்
 ததானும் இனறி ஆநந்தமாய ரீனரபுசலும் இனறி
 ம பவாநாதமே தானாய அநிதப்பட்ட இடம் நின்ம ரா
 தம, முனசொன்ன ஐதம கருவ்கள முப்பதாமம்
 ிருகுதற்கு ஏது. பினசொன்ன ஐதம தற்போதற்கெ
 ட மீச சிவத்தில் அநிதப்படுதற்கு ஏது. "சொன்ன ரவச
 ஸதக னேந்தம்" எனறது ஸ்ரீஸவ பெனசுகொளக. "உச
 யிலே சொன்ன ரவசஸதக னேந்தம்" எனறமையா
 ன, அவவுசசி நோபடுதற்கு ஏதுவாய அவததைகள்
 ஐதம சொல்லப்பட்டன. இந்நோபட்பால கேவலம்,
 உயிர்களைப்போல சகலம், உயி இனறி இருமைத்திரம
 காணுகண்போலவும், இருளிடத்து உயிவாற காணுக
 கண்போலவும், கேவல சகலங்களை அறியும் ஆனமா,
 சூரிய உதயத்தில் இருளும் உயிவும்இனறிச சூரிட்டபிர
 காசமாததிரக கண்ட கண்போல, அருள தொற்றிபகா
 லத்தமுன தொன்றியகேவல இருளும் கருவிக்கூட்ட
 றுகளும் தோன்றாது, அவவருளைமாததிரக கணங்கொ
 ண்டிருப்பது அருளதரிசனம், சூரியப் பிரகாசத்தைக
 கண்டகண புடைபெயாநது நோக்காது அச்சூரியப்பி
 ரகாசத்தில் ஏகீபாவமாய நிறபதப்போல, அருள என்று
 ம தான என்றம் சிறிதும் தோன்றாது, அவவருளேதா
 னாய் நிறபது பணாதரிசனம், சூரியப்பிரகாசத்தை வி
 ட்டி அச்சூரியனது வட்டப் பளபளப்பைப் பாராத க
 ண்போல் ஆன்மா, பணாயநீங்கி ஆநந்தபோகமபெறு

சுல ஸ்ரீயனது வட்டப் பளபளப்பைப் பார்த்து கண்
தனபாஸியை மீட்டித் தந்த, அப்பளப் பாகிய கா
யையும் இழந்த, அசுரரிடம் அடித்தப்பட்ட
போல், அந்நாடுபோக்துவிடப்பட்ட அனமா, அதனைப்
பெற்று தான் எனக்கும் அவ்வாறும் எப்பதும் இன
னி, அபவாந்தரம்" இது அந்நாடு அடித்தபடியிடை நான்
அந்நாடுபாடியகூடப் புகுந்தவர்க்கு உய்யும் இது
நூல் காண்க.

இத்திருவெண்பாவால் நூலினால் உலகத்தை அறி
வா எனும், நூலினால் நினைமலாவத்தையில் நினரால்
பெறலாம் எனும் அறிவித்தவாறு காண்க. (க)

அந்த நூல்களால் நோக்கிப் பின்மலாவத்தையில் நி
னைப் பெறுவதே அனனி, நூலின்கண்ணின்று தவத
வதிப்பவனைப் பெறக்கூடாதோ? எனின், முறையு
கின்றா.

மெய்யாகத் தோன்றிவிடும் பொய்யை விசா
ரிககில, பொய்யாய்ச் சுவர்ப்பாம்பாய்ப் போம
ன்றி - ஐயா, தொழிலைச் செயிற்றாணு சோரனை
ப்போற ரென்றி, கழலப் பறையறைதல காண்.

(இ-ள.) மெய் ஆகத் தோன்றிவிடும் பொய்யை வி
சாரிககில பொய் ஆயச் சுவாபபாம்பு ஆயப் போம் அ
னனி ஐயா தொழிலைச் செயில எ-து. விசாரியாதப
டியினாலே மெய்முகாந்திகாயுந்தியாய், புகுந்தி

[illegible]

தாண்டு சீசாரஜைப்போல சேனானிக க பபநற அ
 னறிச்சு எ- . ச - மாகு. ரு - - - - -
 ராக படிநிபூர க ரு - - - - -
 ருண்கு அசனவன நீர் குமப உ ப - நற அஹத்
 லோடு ஒககும எ-று.

சுவரில் எழுதிய பாம்பிதரசு - கோதறைய மாததிர
மே அனதிச் சேடடை இன்னுபாட்பால், சுருவ்சுனை
எதிரிட்டறிதத்பாது பிரபஞ்சம தோதறவு மாததிர
மே அனதி முனபோல சேடடியாது. ஆகவின, அங்க
னம் உவமைகறினா. நின்மலாவசனையில் நின்னு அ
ருட்கணைலுள்ளகரிடமப பாராகுமபோது சடமாய நீ
ங்கும் சுருவ்சுனை பெய்யாக்க சுருதிக்கொண்டு, அவை
நீங்குமபடிக்குத சுவதலதாழினைச் செய்யதொடங்கி
னமையால் இங்ஙனம் உவமைகறினா. காண-அவை.

'இத்திருமென்பாவால் கருவிகளினத உண்மையை
க்காணின் எல்லாம் பொய்யாயவீட்டு, ஞானம தோன்
றும் அனறி, தவத்தான அங்ஙனம் விடுதலும் ஞானம
தோற்றலும் இன்றென்று அறிவித்தவாறு காண்க. ()

கருவிடனது உணர்மறைய அநிதசால் எல்லாம் பொய்யாயப்பாம்பு எனலாம். அப்பி பஞ்சமும் நீசமும் பரிசேசம இனரு பப்போம்மா? எ-ன, மேறகூறு கனரா.

உலகத்தை மாயா யுட்பொய் பொய் டர் அலகைத்தோ போலியை கலால் - யலகித் துடைத்தொழிந்த லாதொ சொப்பனத்திச் கடக்கவிடுந் சாக்கிரமயப்பாற் காண. [நழந்தால்

(இ-ள.) உலகத்தை மாயா உட்பொய்ய எனறால் அலகைத்தொப்பால் அறிவது அலால் விலகித் துடைத்து ஒழிந்தல் அதுமே எ-ன. மாயாகாரி மாகிய இப்பிரபஞ்சத்தையும் உட்பொய்யைப் பொய் என்று அறிவித்தால், பொய்த்தோபோல பொய்யாகக்கூடிய அறிவது அன்றி, அதனேகாத் பிரபஞ்சங்களைப் பரிசேசமாய் நீக்கித்தொளி ஒழிக்கக்கூடியுமா, நீர் இவ்வனம் கூறியவற்றால் நான் மும் அஞ்ஞானமும் கூடியிருக்குமோ எனின்,

சொப்பனத் தீச்சூழ்நகால் கடக்கவிடும் சாக்கிரம் போல காண எ-ன. சொப்பனாவததையில் ஒருவனைக் கடக்குமவழி இன்றி அகநிதி சூழ்ந்தகொணாள், அவவக்கநியைக் கடக்கவிடும் சாக்கிராவத்தைபோல், உன்னைச் சூழ்ந்தகொண்டு நின்ற தேகாதிபிரபஞ்சங்களை ஞானசூரியன் வந்துதோனறில் உனக்குப் பொய்யாகக் காட்டிவிடும் என்று அறிது எ-று.

பேய்த்தேர் நீரைப் பொய் என்று கண்டபோது நீர் போல் தோற்றவும், முன்னர் மெய் என நுகண்ட வாசனையும் இருக்கும், சொப்பனத்தினைக் கடக்கவிட்ட சாகசரத்தில் இத்தோற்றரவு இன்றி முன்கண்ட வாசனே மாதிரம் இருக்கும். அங்ஙனம்போல், சுரதாவத்தை யில் நிற்போர்க்கும் எத்தத்தில் நிற்போர்க்கும் பிரபஞ்ச நதோற்றமும். ஆகவே, அவ்விரணவையையும் கூறினார்.

இத்திருவெண்பாவால் கருவிகளது உண்மை அறிந்தவிடத்தத் தேகாதி பிரபஞ்சங்கள் முன்போல் மயக்குதல் இன்றி, காட்சிவாதனை மாதனினாயாய் நிற்கும் என்று அறிவித்தவாறு காண்க. (சுக)

கருவிகள் முப்பத்தாறையும் பொய்யாகக்கண்டு நீங்கினால் அந்தஞானம் தோனாமோ? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

பொய்யென்ற வார்த்தை புரையற்று மெய்யானால், மெய்யென்பது தேட வேண்டுமோ - மையிருளைத், தீர்த்த வெயிலைத் திரும்பி யசைத்திமைத்துப், பார்த்ததிலென் சந்தையம்வைப் பாய்.

(இ-ள்.) பொய்என்றவார்த்தை புரையற்று மெய்யானால் மெய்யென்பது தேடவேண்டுமோ எ-து. கருவிகளெல்லாம் பொய்யென்று நீ சொன்னவார்த்தைபோல, கு

தாமஸ் உன்கநிவிதகு அவை பொய் என்பது உண்மையாகத் தோற்றமளிப்பது, மெய்யாகிய ஞானமென்பது வெறுத்தே விண்ணத்தோ, (அவசத்தைப் பொய்யாகத் தோற்றமளித்தது தானே ஞானம் அன்றோ? ஆகவே, அங் ஞானம் தோற்றமளித்த ஞானத்தை யான்கண்டு கொண்டிருக்க வேண்டா? என்று, நான்)

எமது நூலைக் தீர்த்துக் கொடுத்த கருமபி அசைத்து இ
 எமது பாரதம் அகில என் சந்தைம வையபா
 எ-து. மயக்கமாகிய ஆணவநூலைத் தீர்த்துநான் ப
 மகாசததை உணர்ப்பாத்ததால் எதுபிடும் அசைத்து ப
 ருத்தம், அபயனம் பாராது ஒழிந்தம், அந்த ஞானப
 மகாசததை என் உணர்வுமா அன்றே எனது நீ எனனை?
 அயனுகினாய், (அந்நன்ம ஐயமுது அகலாது அசைவந
 ந்தறி.) எ-து.

சூரியப் பிரகாசத்தால் இருள்நீங்கி, அப்பிரகாசநைக்கண்ட கண் ஈது அப்பிரகாசமோ அன்றோ என்ற அதனமேல் ஐயமுத, அவ்வொளியில் ஏகிபாவமாய் நிற்பதுபோல், அருளில் அசைவற நிறகவேணும். ஆகன, அந்நன்ம் உலமை கூறினா.

இத்திருவெண்பாவால் கருவிகள் அனைத்தும் பொய்
யாக உள்ளபடி அறிதலே ஞானம் என்று அறிவித்தவா
று காண்க. (கஉ)

தேகாதி பிரபஞ்சம் எல்லாம் பொய் என்றும், பிறவி தன்பம். ஈதுஜகாதென்றும், ஞானிகளும் ஞானிகள் அ

லலாநாம சூரனொரு. இவருள் ஞானினை அறிவது எங்ஙனமீயெனின், மெ கூறுகளுறா.

வேண்டா பிறப்பென்ற வராத்தையின மெய்விடயம், தீண்டாதிடுகில தெரியாதோ - காண்பீர், உடம்பு மிகையென மி லாமைமே நோனபென, தடங்க வடநிறை ரா.

(இ-ள்) பிறப்பு உண்ட என்றவாழ்சையினில் எ-து பிரபஞ்சம் மெய்யெனயம் பிறவு அநாந்நெனமும், மெய்நுஞ்சின் றாம பொய் நுஞ்சினும் கூறிய வாராதையினால் (அவாண்ட பிறிததுக் கூலக்கூடாது ஆயினும்,)

உடம்பு மிகை ஒன்று இலாமைமே நோனபு என்று அடங்க அடங்க ஸூலா மெய்விடயம் தீண்டாது அகிலே தெரியாதோ காண்பீர் எ-து. உடம்பைச் சுகதுருளெனமும், ஓர்விடயங்கள் நும் பற்றுஇலாமைமே நோனபு எனமும் அறிந்த, அத்தகையோங்களை யான எனதென்று கருதும் புறத்து நின்றபோதம் அடங்க, உளரின்ற போதம் அடங்கிய மெய்நுஞ்சினை அவரது உடம்பு விடயங்களைப் பற்றுக, அதனால் தெரியும். ஆகலின், இக்குறிப்பினால் கண்டு கொளவீர் எ-று.

மெய்யால காண்பீர் எனறமையால, வாராதையிலே காணக்கூடாது ஆயினும் எனபது வருவிககப்பட்டது. மெய்யோடு இந்நிரியங்கள் ஒற்றமையா யிருத்தலின்,

மெய்யவையம் தீரண ரீத்கண்டு ஆசுபெய ராரசு கூறினா
 ன். எனறுஎனபசண், உடபிமிருக என்றத ல்லுருங் கூட்
 முக.

ஆசுசுருவெண்டாவாஸ வாசசுருநீரீயம் அதுபவ
 ரூணிகே டும் அறிவா, ஏது கூறிடவாறு காணக. ()

யிரத் அகிலாகம் முற்றம்.

ஆசுஅகிலாகம் சு - நு - டு - வணபா - சகூட

உ

நீர்சசு நம்பலம்

ச - ம அகாரம்

சுறவு

எததன் உடபிமிருக உடபார் அறினும், புறப்பறறேடு
 இருபின் இப்பறற ஒர்ரா காலை அறிவை மயக்கும்.
 ஆகலின், புறப்பறறும் மீண்டம என்று இதனுள் புறத்
 தறவு இலகசணம் கூர்னார். ஆகலின், இவவதிகாரத்
 தறகுத் சுறவுஎன்று பெயராயிற்று.

தேடப் படும்பொருளைச் சிக்கனவாகப் புதை
 த்துக், கோடிக கொருநிமிடங் கொள்ளுகினும்-
 கூடாத, வாணனை விண்கழிக்கு மானிடரைப்
 போன்மயக்கம், பூணூற்பொய் கண்டுதுறப்போர்.

(இ-ள்.) தேடப்படும பொருளைச் சிக்கன ஆகப் புதை
 த்துக் கோடிக்கு ஒருநிமிடம் கொள்ளுகினும் கூடாத,

வாழ்நாளை வீணாழ்ச்சும எ-து. தமமாஸ தேட்ட —
 தரவயாசை எல்லாம் செலவழிபாது பசுராமாக —
 சேமரேசை ஆண்ட கல்காந்தம். தாம உட்கூட்டிட
 பேரா காலை நீம்-சாலம் உட வுடலில் இருக்க கோடி
 திரவ்யததுகுப பிராணையில் ஆயுள் வாங்கிக் கொள்
 றுமேவா ம எய்து ப கூடாத ஆயுடலோடு உயிர் வாழ்
 னாலை த ம உதர ச தயாது அமதகாசுதிக்கும்,

மனிடரைப டோல் மயக்கம் பூநா பொய் சண்டுது
 தப போர் எ-து. பேதை மானிடரைபோல் சேநாத
 பிரபஞ்சங்களை மெய்யாகக்கண்டு இப்பதில் மடசச
 புணாசுள். இவ் வறைய பொய்யாகக்கண்டு துறப்போ
 ர, எ-து.

கடவுள்: வினும் அநாநம் ஆயுள்கொடுக்கவட
 கொள்ளவும் கூடாது ஆகலின், “கூடாத” என்றா

இச்சிடுவெண்பாலால் இளமைசுண்ணை வ ருந்த
 போகங்களைத் துறந்து, ஞானசாரிடரை உடைய
 வீடைய வேண்டும் என்று கூறியவாறு காண்க. (க)

ஊரககுருவி யுமவளர்த்த குஞ்சு மொரும
 னையில், பாககனையும் பாததிதுநம் பறநென்
 னே - மூரககர், அரிபிசம் நிந்திராகள் வாழ்வனி
 த்த நம்வாழ், வொருபொருளோ வென்றெழு
 வா ரோ.

(இ-ள்.) ஊர்க்குருவியும் வளர்த்த குஞ்சும் ஒருமனையில பாக்கனையும் பார்த்த நம்பறறு இது என்னோ மூர்க்கா எ-து. ஒர்மனையில் வாழாநின்ற ஊர்க்குருவியும், அதுவளர்த்த குஞ்சுகளும், அம்மனையில் பூனையும், அப்பூனையினது குட்டிகளும், இளமையில்நலவினைக்கீடாய்த் தம்முள் உறவாய்க்கூடி இருப்பதையும், முதிர்ந்த போது தீவினைக்கீடாய் உறவாயிருந்த தாமே தமமுட்பகையாய்ப் பிரிந்துபோவதையும், அம்மனையுள் இருந்துநாம்பாத்திருந்தும், அங்நனம் வினைக்கீடாய்வரும் மனைவி மக்கள்முதலிய இப்பிரபஞ்சத்தினைத் தறவாது, இதனமேல் மனதுபற்றி இருத்தல்இது என்னோகோலோ. (ஆயின அவற்றைப்பார்த்திருந்தும் எல்லோரும் இலவாழ்க்கையோடும் இருக்கஇலையோ? நீர் இங்நனம் கூறியது எனனை? எனின், அம்மனைவிமக்கள் முதலிய இப்பிரபஞ்சம் வினைக்கீடாய் வந்ததென்று அறியாது அப்பிரபஞ்சத்தோடுங் கூடி வாழ்பவர்.) மூர்க்கர்,

அரிபிரமர் இந்திரர்கள் வாழ்வு அரித்தம் நம்வாழ்வு ஒரு பொருளோஎன்று ஒழிவாரோ எ-து. அப்பிரபஞ்சம் இருவினைக்கீடாய் வந்ததென்று அறிந்த உத்தமராயினார் யாவார்க்கும் மேலாய அரிபிரமர் இந்திரர் முதலிய தேவர்கள் வாழ்வும் அரித்தியமென்று வேதாகமங்கள்கூறுதலான், நமது அற்பவாழ்வு இஃது ஒர்பொருளோஎன்று கருதி, அப்பிரபஞ்சத்தைத் தறவாது ஒழிவாரோ? எ-து.

ஒருவன் நல்வினை அநுபவிக்குங்காலத்துத் தாய் தந்தை மனைவி மக்கள் சுறறம் நட்பு இவர் முதலியோர் உறவாயிருந்து இசஞ்செய்வர். அவன்திவினை அநுபவிக்குங்காலத்து அங்ஙனம் உறவாயிருந்தவர்தாமே பகையாய் அகிதஞ்செய்வர். ஆகலின், இவா இருவினைககிடாய்வந்தவனொன்று அறிந்து துறக்கும்படிக்கு அவைகளை உவமைகூறினார்.

இத்திருவெண்பாவால் மனைவியாதி குடுமபம வினைக்கிடாய் வந்தது அன்றித் தமகரு உறவு அனறென்பதும், அனித்தியம்என்பதும் அறிவித்தவாறுகாண்க. (௨)

இங்ஙனம் எல்லாவறறையும் துறந்தவர் யாவர்? எனின், மேறகூறுகின்றார்.

பட்டினத்துப் பிள்ளையினைப் பத்திரகிரி யைப் பரவி, விட்டுவிட மாட்டார் வெறுவீடர் - வெட்ட, வெறுவெலும்பை நாய்கறண்ட வேந்தர்வர நாய்பார்த், துறமுவதைக் காட்டுவோ மோ.

(இ-ள்.) பட்டினத்துப் பிள்ளையினைப் பத்திரகிரியைப் பரவி விட்டுவிடமாட்டார் வெறுவீடர் ஏ-து. அளவற்ற செல்வராயிருந்தும் அச்செல்வங்கள் எல்லாம் துரிசறத்துறந்த பட்டினத்துப்பிள்ளை நாயனூனாயும், பத்திரகிரி நாயனூனாயும் தோத்திரம்பண்ணி, மனைவியாதி யபற்றுக்களைவிட்டுத் துறக்கமாட்டார்கள். மிகுந்தமிடியராயிருந்தார், (ஆயினும் மனைவி மக்கள் முதலாயினோ

நாயாம் விடுத்தத் தறந்தோமேல் அவரை அயலார்
கைக்கொண்டுபோகாரோ! எனின்,)

வெட்ட வெறுஎலும்பை நாய்கறண்டவேந்தர்வரநா
ய்பார்த்து உறுமுவதைக்காட்டுவோமோ எ-து. ஊன்
சிறிதும் இன்றிய வெள்ளெலும்பை ஓர்நாய் தனது ப
றகொடு கறண்ட, அந்நாய் முன்னர் அநாயர் எதிர்வர,
அவ்வெலும்பை அவர்கவர்ந்து கொள்வர் என்று கருதி
அவரைப்பார்த்த உறுமுவதைப்போல், யாமும் காட்டு
வோமோ எ-து.

அளகேசனைப்போன்ற செல்வத்தினையும், அருந்ததி
போன்ற கற்பினையுடைய மனைவியையும், காமனைப்போ
லும் கட்டழகினையும், தறந்தோர் பட்டினத்துப்பிள்ளை
நாயனாரும், பத்திரகிரிநாயனாரும் ஆகலின், அவரைத்
தறந்தோர் என்று எடுத்துக்காட்டி, அம்முவகையுள் ஒ
ன்றேனும் இல்லாரும் அவரைப்போல் தறக்கமாட்டா
மையால், “விட்டுவிடமாட்டாவெறுவீடர்” என்றார்.
எலும்புகறண்டும் நாய்க்குத் தனது எயிற்றில் அது தை
த்ததுன்பந்தெரியாது இன்பமாத் தோற்றல்போல வனி
தாதிபோகங்களாகிய துன்பத்தை ஆணவம் இன்பம்
போல் மாறுபடுத்திக் காட்ட இன்பமாகக் கருதலான்,
“வெறுவெலும்பைநாய்கறண்ட” என்றார். தான்பற்றி
ய எலும்பை அநாயர்கவர்வொணக்கருதி, அவரைப்பா
ர்த்து உறுமுவதுபோல், தாம்பற்றிய குடும்பத்தைப் பி

நர்கவர்வரெனக்கருதிக் கூறலான், 'உறுமுவதைக்காட்டுவோமோ' என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் செல்வம் இளமை அழகு முதலானவற்றுள் சிறந்திருந்தும், அவற்றில் பறறு ஓராணுவளவும் இனிதி, அவற்றையெல்லாம் துன்பமென்று துரிசுறக்கைவிட்ட பட்டினத்துப்பிள்ளை நாயனார் பத்திரகிரியானார் போன்று துறந்தோரோ, எல்லாவற்றையும் துறந்தோராவர் என்பதும், அச்செல்வ முதலியவற்றுள் ஒன்றேனும் இன்றாகவும், துன்பந்தருதற்கு இடமாகிய மனைவியாதி குடும்பத்தை இனபமெனக்கருதிக் கைவிடற்கு அஞ்சுபவரோ ஜனவததால் மறைப்புண்டவராவர் என்பதும் அறிவித்தவாறுகாண்க. (ந)

நீர்இங்ஙனம் கூறியவாறே துறந்தோர் பிறப்பு நீங்குவரோ? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

நாடுநகர் வீடுடையா டாய்தந்தை நட்புமக்கள்
மாடுகுலம் பொன்னுடம்பின் வாதனைகள்-கூடத்
தொடுத்தவலைக் கண்ணித் தொடக்கிதனை பிப்
விடப்பெறுவா ரோன்பிறப்பார் மேல். [போ

(இ-ள்.) நாடு நகர் வீடு உடையாள் தாய் தந்தை நட்பு மக்கள் மாடு குலம் பொன் உடம்பின் வாதனைகள் எ-து, நாடும் நகரும் வீடும் மனைவியும் தாயும் தந்தையும், நட்பும் மக்களும் மாடும் சாதியும் திரவியமும் இவைமுதலிய உடம்பு வாதனைகளும்,

கூடத் தொடுத்த வலைக் கண்ணித் தொடக்கு இதனை இப்போது விடப்பெறுவார் மேல் ஏன் பிறப்பார் எ-து. தாம் அகப்படப் பிணித்தவலையும் கண்ணியும் ஆகிய தொந்தனை என்றறிந்த, இத்தொந்தனையை இப்போது விடப்பெறுவார் இனிமேல் ஏன் பிறப்பார் எ-து.

உடம்பின் வாதனைகள் என்றமையால் ஆடை ஆபரணம் யானைகுதிரை கவிகை சிவிகை சாய்மலர் முதலியவும் கொள்க. இங்ஙனங்கூறிய எனதென்னும் போகப்பற்றை நீத்துத் தவஞ்செய்வோர்க்கு யானென்னும் தேகப்பற்றும் அறும், இத்தேகப்பற்று அறவே இவற்றையான் எனதென்று புறத்துநின்ற போதம் அறும், இப்போதம் அறவே உள்நின்றபோதம் அசுத்தவாசனை பண்ணாது சுத்தவாசனைபண்ணும், இவ்வாசனையால் ஞானங்கிடைக்கும். இஞ்ஞானத்தால் வீழ்ளதாம் ஆகலின், “ஏன்பிறப்பாமேல்” என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் போகவாதனைகள் எல்லாம் பற்றறத்தறந்தோர் தேகவாதனையாதிகள் அற்று, ஞானத்தால் வீடடைவது மெய்ம்மை ஆகலின், அவர்க்கு இனி என்றும் பிறப்பு இன்று என்பது அறிவித்தவாறு காண்க.

நீர்கூறிய மனை ஆதிய பற்றுக்களை எல்லாம் துறந்து பொன்னைமாத்திரம் பிடித்துக்கொண்டு தவஞ்செய்யலாகாதோ? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

தின்னிற் நிமிரில் விடம்பிடித்துத் தீர்ந்துவிடும்
பொன்னை நினைக்கப் பொறுதுகாண் - பின்னை
மருந்தாலு மந்திரத்தி னாலுந் தவிராப்
பெரும்பாவம் பெண்ணிற் பெரிது.

(இ-ள்.) தின்னில் நிமிரில் விடம்பிடித்துத் தீர்ந்தவி
டும் பொன்னை நினைக்கப் பொறுது பின்னை மருந்தாலு
ம் மந்திரத்தினாலும் தவிராப் பெரும்பாவம் எ - த.
கோபாதிகளாகிய நிமிரினால் விடம் உண்டால், அவ்வி
டம் சிறிதுபோது தாழ்த்தத் தலையீக்கொண்டு, பின்ன
ர் மணிமந்திர ஓளடதங்களால் தீர்த்துபோம். பொன்
னைக் கரத்தானும் பற்றாது வாக்கானும் கூறாது மனத்தா
ல் நினைக்கவே, அப்பொன்னுசையாகிய விடம் அநாக
கணமேனும் தாழாது, அந்நினைவினும் விரைந்த தலையீ
க்கொண்டு, பின்னர் மணியானும் மருந்தானும் மந்திர
த்தானும் தீராதபெரும்பாவம். ஆகலின்,

பெண்ணிற் பெரிது எ-து. நீவிடுக்கின்றேன் என்ற
பெண்ணுசைவிடத்தைப்பற்ற இப் பொன்னுசைவிடம்
மிகவும் பெரிது. (இதனை மனத்தானும் நினையாது விட
வேண்டும்) எ-று.

துறந்தோர் பொன்பிடித்தால் அதனைப் பாதகாத்த
ற்கு இடம் பிடிக்கவேண்டும்; அஃதன்றி, அப்பொன்
னை வளர்த்தற்கு அவரத்தோன்றி, அபகருவர்க்கு ஞான
சாத்திரங்களைக் கூறி, பொன்கொடுத்தார்மேல் விழை

வும், கொடாதார்மேல் வெகுளியும் தோன்றும், இவை தோன்றவே துறவான்வரும் தவப்பயனும்இன்றி, முன் பெண்ணோடுங்கூடிச்செய்த இல்லறப்பயனும் இன்றிக் கேடுவரும். ஆகலின், “பெரும்பாவம்பெண்ணிறபெரி து” என்றார். காண்-அசை.

இத்திருவெண்பாவால் பொன்மனத்தால் நினைப்பினும் மாறாமயக்கம் தருதலானும், ஈட்டல் ஆதியான் விழைவு வெகுளியாதிகள் அடுத்தத தவப்பயன அன்றி இல்லறப்பயனும் அழிதலானும், பெண்ணைசயினும் பெரும்பாவம் தருவது ஆகலின், அதனைப்பறறலாகாத என்பது அறிவித்தவாறு காண்க. (டு)

இங்ஙனந் தேகாதிபிரபஞ்சம் எல்லாம்பொய் என்று நீர் சொல்லக்கேட்டதே அன்றி, மற்றியாவரும் சொல்லக்கேட்டிலேன், என்ற மாணாக்கனைநோக்கி, மேற்கூறுகின்றார்.

செல்வ மிளமை யுடம்புபேய்த் தேதொன்று [லை சொல்லுவதென் காணாரோ சுட்டதுபோய் - ஓல் விடுவோர் பிறப்பிறப்பின் மீளார்கண் மீண்டால் தொடுமோ சிவனைத் தொடா.

(இ-ள்.) செல்வம் இளமை உடம்பு பேய்த்தேர் என்று சொல்லுவது என் காணாரோ எ-து. செல்வமும் இளமையும் உடம்பும் இவைமுதலிய பிரபஞ்சங்களும் தானற் சலம்போலப் பொய்யென்று யாம் கூறவேண்

யிவது என்னை? அவை மெய்ப்போல்தோன்றி அழிவன வற்றைத் தாம் காட்சிப்பிரமாணமாகக் காணுர்கொல்லோ. (ஆயின் எல்லோரும் ஞானத்தால் பிறப்பு அறுமென்று கூற, நீர் துறவால் பிறப்பறும் என்று கூறியது என்னை? எனின்,)

சுட்டி அதபோய் ஒல்லை விடுவோர் பிறப்பு இறப்பில் மீளார்கள் மீண்டால் தொடுமோ சிவனைத் தொடாஎ-து. தேகாதி பிரபஞ்சங்களை யான் எனது என்று சுட்டி அறியும் இச்சுட்டிப்போதம்போய், அப்பிரபஞ்சத்தைச் சீக்கிரத்தில் விட்டுத் துறப்போர் பிறப்பிறப்பில் மீண்மிவாரார்கள். ஞானக்குறைவினால் மீண்டார்களேனும், (முன்னுறந்த தவம்பண்ணிய வாசனையால் அப்பற்றுக்களைக்கடந்து நிறப்போ அனறி, அவகாப்பற்றுத்தீண்டுமோ தீண்டாது. ஆயினும், பிறப்பில் மீண்டோனாத் தீண்டாதோ! எனின், அவா) சிவனைப்போலும் ஒன்றோடும் பற்றற்றுடையார் ஆகலின், தீண்டாதுஎ-று.

இனி அறித்தியவிவேகந்தோன்றிய அக்கணமே தாழ்த்திராது எல்லாவற்றையும் விடவேண்டும்ஆகலின், “ஒல்லைவிடுவோர்” என்றார். முற்பிறப்பில் அவாஉடையார்க்கு இப்பிறப்பினும் அததொடர்தல்போல், முற்பிறப்பில் அவா அறுதுஉடையார்க்கு இப்பிறப்பினும் அவ்வவா அறுதியே தோற்றும்ஆகலின், “சிவனைத்தொடா” என்றார்.

இகதிருவெண்பாவால் உடமபுமுதலிய பிரபஞ்சந
தோன்றி அழிவது பிரததியக்ஷமாக இருந்ததல்ல, கான
றசலம்போன்று அழிவதென்று ஒருவா கூறக்கேடக
வேணடுவது இன்றென்பதும், இந்நனம்பிரததியக்ஷமா
யிருப்பினும் அறியா அஞ்ஞானிகள் என்பதும், சுட்ட
றிவுபோய்ப் பிரபஞ்சத்தை அறிதத்யமென்று அறிந்து
விரைந்துவிடும் திறப்பதே ஞானமென்பதும், இத்து
றவுடையோரா ஈண்டு மீண்டும் பிறவா என்பதும், தவக
ஞ்ஹவால் மீண்டா ஆயினும் ஒன்றினும்பற்றுதல் அற
றிருப்பா என்பதும் அறிவித்தவாறுகாண்க. (சு)

இந்த அவாஅறுதியினால் வரப்பட்ட வினபம் என
னை? என்ற மாணாக்கனைநோக்கி, மேற்கூறுகின்றோ.

ஆசையினால் லற்பகசு மாயழிந்தாற பேரின்பம்
ஆசையின்போக கென்றறிய லாகாதோ - ஆசை
நளிகைக கழுகுருவந்த நாசமென நாடித்
தெளியப்போ மறநிவையைந் தும்.

(இ-ள.) ஆசையினால் அறபகசுமஆய அழிந்தால் பே
ரின்பம் ஆசையின் போகருளன்று அறியல் ஆகாதோ
எ-து. ஆசையினாலே போதம் சகமுகமாய்ச் சென்று
விடயங்களில் அழுந்த, தமக்குஅவற்றை அறபமாய்
சசுகநதோன்றி அழியும் ஆனால், இவ்வாசை நாசமே சி
வத்தில தோன்றும் பேரின்பம் பெறுதற்கு ஏதுள்ளது

அறியலாகாதோ? (ஆயின், அவ்வாசை போம் ஆறு எங்
கனம்? எனின்.)

ஆசை நளிகைக்கு அழுக்குவந்த நாசம்என நாடித்
தெளிய மறறுஇவைஐந்தம் போம் எ-து. அவ்வாசை
போதத்தின்கண் ஏறுவது நெய்யாதிவார்த்த அடைக
ரும் மூங்கிறகுழாய்க்கு அழுக்குவந்த ந- - -போல,
தமக்கு நாசமாமனை விசாரித்தறிய, அவ்வாசையின்
போதமாய் விடயங்களிற பிரிந்தசெல்லும் இவ்வைந
தவாவும் நீவரும் எ-று.

ஆன்மா ஆசையினால் விடயத்தில் அழுந்திச் சிற்றி
ன்பம் பெறுதலுபோல், அவ்வாசை நாசத்தால் சிவத்தி
ல் அழுந்திப் பேரின்பம் பெறும் ஆகலின், “பேரின்ப
மாசையின் போக்கென் றறியலாகாதோ” என்றா. தே
ன்றெய் எண்ணெயாதிவார்க்கும் மூங்கிறகுழாய்ச் சிறு
துவாரத்தின்கண் மர அட்டைமுதலிய நுழைந்தால் அ
தில் சுழல்வதேஅன்றி, அழுககினால் மீளமாட்டா. ஆகலி
ன், முன்போல் தேனாதிவார்த்த அங்கீகரியாது அதனை
ப்புறம்பாய் விடப்படும். அதபோல், ஆசைபோதத்தில்
ஏறி மிகுந்தபோது எவ்விதத்தானும் மீளாது. அதனால்,
அப்போதத்தில் வீட்டின்பத்திற்கு ஏதுவாய துறவு மெ
ய்யுணர்வு முதலிய நற்குணங்கள் ஏறு, இக்குணங்களே
ருமையின் முன்போல் பிறவித்துன்பத்தையே பெறும்.
ஆகலின், அங்கனம் உவமைகூறினார். நளிகையில் மா

அட்ஷடயாதி துழையும்போது இன்பம்போல் எளிதில் துழைந்து மீளமாட்டா. அதுபோல், போதத்தினகண் ளுசை ஏறும்போது இன்பமபோல தோன்றி, எளிதில் ஏறிமீளாமைக்குங் கொள்க. நளிகைஎன்பது மூங்கிற டுழாய், அது திசைச்சொல்.

இத்திருவெண்பாவால் அவாவினால் அற்ப இன்பம் பெறுதல் போல், அவா அறுதியால் பேரின்பம் வரும் என்பதும், அவாவினால் தமக்கு நேரிடும் அநாததத்தை உண்மையாய விசாரித சுறியின அவ்வவா அறுதிவரும என்பதம் அறிவித்தவாறுகாண்க. (எ)

இனிததறவினது முடிவும், தறந்துசெய்யும் தவத்தி னது முடிவும், அடியேறகு அருளிச்செய்ய வேண்டும் என்ற மாணுக்கனைநோக்கி மேற கூறுகின்றார்.

உதயந் தொழப்போவார்க் குள்ளும் புறம்பும் புதையவொளி வீசுமா போலே - ஆதிமோகி[ல் திக்காட்டி லேகொடுக்கச் சென்றவா கண்டக்கா தாக்காத தன்றோ தவம்.

(இ-ள்.) உதயம் தொழப் போவார்க்கு உள்ளும் புற ம்பும் புதைய ஒளி வீசும் ஆறுபோலே எ-து. சூரிய உத யம் தொழச் செல்வோராகு உள்ளும் புறம்பும் இருள் மறைய ஒளிவீசுமாறுபோலே, (மனைசுதர்முதலிய பற் றுக்கள் எல்லாவதையும்விட்டு, அவற்றின்மேல் உள்ள த்தெழும் அவாவினையும் அறுத்து, கண்டவிடயங்கள்

மேல்சென்று பற்றும் இந்திரியங்களையும் அடக்கி, உள் ளும் புறமும் ஆசையாகிய இருளற நிராசையாகிய ஒளிவீசநிறறலே துறவினதமுடிவு.)

அதிமோகி கொடுக்கத் தீக்காட்டிலே சென்ற ஆறுக ண்டக்கால் தாக்காது அன்றோ தவம் எ-து. தனது புரு டன்மேல அதிமோகியாயிருந்துளாள் அவன் அரித்தகா லை அவனுக்குத் தன்னைக் கொடுக்கச் சுமிகாட்டிற்சென் றவாறு கண்டால் (அவனைப்போலும் தற்போதத்தைச் சிவனுக்கு ஊணாகக் கொடுத்தத் தாம் ஒன்றோடும்) 'தா க்கற்றிருத்தல் அன்றோ தவத்தனது முடிவு எ-து.

உதயந் தொழுவார்க்குச் கண்விழித்தபோதும் இமை த்தபோதும் ஒளிவீசுதல் போலும், துறந்தோர்க்குப் பொறிகளால் விடயங்களைக் கண்டபோதும் காணாதிரு ந்தபோதும் உள்ளும்புறம்பும் நிராசையோடு இருக்க வேண்டும் ஆகலின், அங்ஙனம் உவமைகறிஞர். தவ மென்றமையால் துறவு வருவிக்கப்பட்டது.

இத்திருவெண்பாவால் உள்ளும்புறம்பும் நிராசை யோடிருப்பது துறவினது முடிவென்பதும், போதம் ஒழிந்த ஒன்றோடும் தாக்கற்றிருப்பது தலமுடி வென் பதம் அறிவித்தவாறு காண்க. (அ)

இங்ஙனம் நிராசையோடிருந்தோர்க்குத் தற்போத ம் அதுமோ? என்ற மாணுக்கனைநோக்கி, மேற்கூறுகின்

ஊமைமணி யாட்டுகினு மோசையழிந் தாற்
போல, ஆமதுபோ னிற்க வரிதுகாண் - ஆமாய்
வளர்ந்த வசத்தையெலா மாளமரக் காலால
அளந்தெறிந்து போட்டதுபோ லாம்.

(இ-ள்.) ஊமைமணி ஆட்டுகினும் ஓசை அழிந்தால்
போல ஆம் எ-து. நாவழங்க மணியைப்பிடித்த அசை
ப்பினும் ஓசை ஒழிந்த நின்றிற்போல, (பஞ்சவிடயங்
களும் வலியவந்த அடிப்பினும் அதிதீவிரபகருவர்க்குப்
போதகு கலங்காது நிராசையே) உண்டாம்,

அது போல் நிற்க அரிது ஆம் ஆய் வளர்ந்த அசத்தை
எலாம் மாள மரக்காலால் அளந்து எறிந்து போட்டது
போல் ஆம் எ - து. அவர் அங்ஙனம் நிறகுமதுபோல
நிற்க மற்றையபக்குவர்க்கு மிகவும் அரிது, (நானு உபா
யத்தானும் அங்ஙனம்) நிற்கவரும்மாயின ஆசையால்
முன்னர்ப்போத மேலிட்டி மேன்மேல்வளர்ந்த அதன
துசேட்டை எல்லாம் இறந்துபோம்படி அறிவாகிய மீ
ரக்காலால் இவ்வளவென்று அளந்து புறம்பாய் எறிந்
துபோட்டதுபோல் ஆம் எ-று.

நிராசையோடிருப்போரைக் கருவிகள் சேட்டியாது
நீங்கும், அக்கருவிகள் நீங்கவே திருவருள்தோன்றும்,
அத்திருவருளால் போதத்தை ஈதென்று அளவிட்டறி
ந்த ஒழிக்கலாம் ஆகவின், இங்ஙனம் உவமைகூற்றினார்.

இத்திருவெண்பாவால் நிராசை உடையோனா வலிந்து விடயங்கள் அடுக்கினும் போதம் அசையாது. ஆகலின், நிராசைவரினபோத ஒழிவு தானேவரும் என்பதும், இங்ஙனம் இருத்தல் மறையபக்குவர்க்கு அரிதெனபதம், அங்ஙனம் ஆயினும் அவர்க்கும் உபாயத்தான அவாவறுதிவருமாயின் அப்போதச்சேட்டை அளவிட்டுடையப்படும் எனபதம் அறிவித்தவாறு - ௨. (க)

ததுகாணபுவனபோகங்களில் சிந்தேனும் பற்றினறிநிறறற்கு உபாயம் எங்ஙனம்? என்ற மாணுக்கனைநோக்கி, மேற்கூறுகின்றார்.

தனுவாதி நான்கினுக்குஞ் சார்வழிந்து சற்றும் நினையா இளைப்பாறி நின்றால் - மனையாமோகாந்தக் கடத்தாசி காற்றற்ற தீபமென ஆந்தத் துவங்களைய லாம்.

(இ-ள்.) தனுஆதி நான்கினுக்கும் சார்வு அழிந்துசற்றும் நினையாது இளைப்பு ஆறின்றால் மனைஆமோ எ-து. போசமும் நானன்று புவனமும் நானன்று தனுவும்நானன்று கரணமும் நானன்றுஎன்று உள்ளபடி அறிந்து, நியதிகளைந்து அத்தனுவாதி நான்கினிடத்தும் யான்எனதென்று சார்ந்துநின்ற போதச்சார்வுகெட்டு, அவற்றை மீட்டுச் சற்றும் பற்றாது அருளில் இளைப்பாறி அசைவறநின்றால், மனையாகிய புவனத்திடத்தும், அம்மனையைப் பற்றியிருந்த வனிதாதி போகத்திடத்தும், முன்போ

ல் பற்றுண்டாமோ ? (ஆயின் புலனபோகங்களில் பற
றினி நிற்பிலும் தனுகரணங்களிற் பறறினி நிற்பது
எவ்வனம்? எனின,)

கார்தக் கடத்து ஊசி காற்று அற்றதீபம்எனவும் தத்
துவங்கள் அயல்ஊம் எ-து. காரதக்கடத்திற்கு எதிர்மு
கமாயபோது பறறியும், அதனுட்கிடந்தபோது பற்றாது
ம்இருந்த காரதக்கடத்து ஊசிப்பாலும், காற்றில் இரு
ந்தபோது அசைந்தும் காற்றின்றியபோது அசையாது
ம் இருந்த காற்றற்ற தீபம்போலும், அத் தனுகரணங்க
ளைத் தனக் கன்னியமாய்க்கண்டு நீங்கிநிற்பின, அவற
ரோமீம் தாககறறுநிற்பது உண்டாம், (அவறரோமீம் தா
க்கற்றுநிறகவே) மறஹய தத்துவங்களும் அயலாய்நீ
ற்கும் எ-து.

தனுவாதிகளில் கறங்குபோல் சுழன்ற தன்மை திரு
வருட்கண் நின்றபோது இன்மையால், “இளைப்பாறி”
என்றார். காரதக்கடத்திற்கு எதிர்முகமாயபோது பற்
றியஊசி அதனுட்கிடந்தபோது பற்றாதிருந்ததுபோல்,
சுகமுகமாய்நின்று தேகத்தை யானென்று பற்றியபோ
தம் அகமுகமாய்நின்று திருவருளை அடைந்தபோது அ
த்தேகத்தை யானென்று பற்றாது ஆகலின், “கார்தக்க
டத்துசி” என்றும், அப்புலனபோக தனுகரணங்களை
ப்போதம்பற்றாது நின்றபோது கரணம் தற்சேட்டை
யற்று அடங்கும், அப்போது போதந் திருவருளோடு

கூடிக் காற்றற்ற தீபம்போலாகிடீட்டும் கரணத்தோடு
ங்கூடாது ஆகலின், “காற்றற்றதீபம்” என்றும், கரண
ங்களறவே அக்கரணங்களினது சேட்டைககு ஏதுவா
யகலாதிகளும், அகலாதிகளைப் பிரோசகம்பண்ணும் சு
த்த தத்துவங்களும்நீங்கும். ஆகலின், “தத்துவங்களைய
லாம்” என்றங்கூறினார்.

இத்திருவெண்பாவால் புவனபோகங்கடும் தான் அ
ன்றென்று உள்ளபடி அறிந்து களைந்து, அவற்றின்கட்
சாரந்தரினற போதச்சாவுகெட்டு, அருட்சார்பினின
றால் புவனபோகப் பற்றறும்என்பதும், தநுகரணங்க
ளைத் தனக்கு அன்னியமென்று அறிந்து, அவற்றோடும்
தாக்கறறுத் தனக்கனனியமான அருளாய்நிற்பின அத
தநுகரணப் பற்றறும்என்பதும், இங்ஙனம் அறவே மற
றைத் தத்துவங்கள்தாமே அறமெனபதம் அறிவித்த
வாறுகாண்க. (௧௦)

உத்தமராயினோர் கற்புடைய மனைவியைத் தறப்ப
ரோர் என்ற மாணுக்கனைநோக்கி, மேற்கூறுகின்றார்.

நாயுலகை நெய்விரும்பி நக்குவது நஞ்சிட்ட
பாயசமும் மெய்ப்பரிசுப் பாவையிகச்-சாயாரீர்
வைக்கை யுகணமிபம் விட்டினமீன் வண்டிவை
சாட்சியைக்கண் டார்துறவா தார். [யின்]

(௨௪.) நாயுலகை நெய்விரும்பி நக்குவதும் சஞ்
சுட்ட பாயசமும் மெய்ப்பரிசுப் பாவையிகச் சாயா

நீர் வேட்டை எ-து. நாயானது வாய்வாயில் தடவிய
நெய்யைவிரும்பி அவ்வாய்வாயை நசுத்தவதுபோலும்,
பட்டங்கலந்த பாய்ச்சத்தை ஒருவன் சுவையென விரும்பு
புவது போலுமாகும், பாவையரது மெய்ப்பரிசத்தை
இன்பமாய் விரும்பு 'ல ஐ ஸ்ரீம, பொடபாகிய அப்
பாவையரது மெய்ப்பரிசத்தை மெய்யாக்கண்டு அது
பயிர்க்க விரும்பு மி யும் பொய்யாகிய காளஸ்ரீகா
மெய்யாக்ககண்டு தாகத்திறகுணனை விருமபுதல டோ
லாம ஐ ஸ்ரீமும்,

அசுணம் இடமவிட்டில் மீள்வண்டு இவையின சாட்
சுவைக்கண்டு துறவாதார் ஐ எ-து. அசுணப்புள் சத்
தத்தம் மும், பாய்ச்சரிசுக்காலும், விட்டிறபுச்சி உருவ
ததாலும், மீள் ஐரகத்தாலும், வண்டு கந்தத்தாலும்,
தெய்வம் இவையனை ச சாட்சியாய்க் கண்டுதலாலும்,
இவ்வைந்தவிடயங்களும உளவாகிய அப்பாவையரை
து துறவாதார் யாவர் எ-து.

வாய்வாயின் நெய்யை நக்கினநாய்க்கும், நஞ்சிட்ட
பாயசம் உண்டோனாகும், முன்னர் அனுவளவின்பம்
போல் தோன்றி, பின்னர் அதனால் மலையளவு தன்ப
ம் வருவதுபோல், அதுபவிக்கும் போது சிறிதுஇன்பம்
போல் தோன்றிப் பின்னைத் தன்பம்வரும் என்பதும்,
பொய்யாய்த் தோன்றும் காளஸ்ரீகா மெய்யாய்க்கரு
தி உண்ணத் தொடங்கினோன்போல், பொய்யாய்த்
தோன்றும் பாவையரை மெய்யாய்க்கருதி அதுபவிக்க

தொடங்குவதென்பது ம ி ராயையக ிக ின்
து ஸ்வவொன்று கெடு மரு டு த விட்டநத ளும் உள
வாகுப பாஸை பறாவி. (சா. ௨. ௭) தலவ நம ிகட
மறகு அ ரவின்றெபை. ௧௧ ௨௦௨ க ணச

இகதிரு வெண்பாவில் பெண்க ற இ ிபம மி ிபி
தென்பதும், அத று மெநந தனபம மிபபபரி ிசனப
தும், அவர்கூட வ ரிளயெ னபதும், அம் - செட
யும் ஸம்புல றுகாச ிபநா ிபடநை ிரும ிபந
ம், இங்ஙனம் அறி ரோ ர தமமனைவி அருநசதக கட்ட
ளளஜயி ௨௨ தறபபெபதும், அறிவிக்கவாறு கரி
ணக். (௧௧)

எல்லோரும் மனைவி தூதப குடும்பக்கேராமிரு ம ி
னபங்களை அதுபவித்த கலகணநி பு ரிபட்டாம இ ி
க், அக கடுமபதகை நீ ர ினபமென்றீர். ஆதெனனை?
எனின், மேற்கூறுகின்றா

இம்மபைககே கொளகலமா யேழநரகுக சீடாம
குடும்பத்தைக் குற்ற மறைககின-நடுங்காரோ
ஐவாக கொருவ னறுதொழிலைச் செயதலால
மெய்யைப்பொய் யாககி விடும்.

(இ-ள.) இம்மபைககே கொளகலமஜய ஏழநரகுக
கு ராமி ஜம் குடும்பத்தைக் குற்றமமறைககின நடுங்கா
ரோ எ-து. அருளுானிகள் இம்மைககணனே துனப
களைஎல்லாம் தாம அதுபவித்ததற்கு ஏற்றுக்கொள்வதா

கப்பலாய், மறுமைக்கண்ணே எழுவாகப் பிறவிப் பாய்வு எழுவதை நரகதருகமும் உண்டாகும் கண்ணையுடைய மனை ௭-வா முதலிப குடிமபததை இங்ஙனம் இகபரங்களும் துக்கததை ௭ வருவதென்று அறியா. இங்ஙனம் அறியவொட்டாது அண்ணமாயிய குற்றம் அவரை மறைத்தலால், இயவாணவக குற்றம் நீங்கினோ குடிமபத குழாந்ததை கண்டாலும் உள்ளம் வெருவி நடுக்கம் உறாக்கொலோ, (ஆயின் நீ மெய்மென்று கூறி பசிவம் ஒருவாகும் தோன்றாதுருப்பா ன் ஏன எனின)

நயாக்கு ஒருவன் அறகொழிலைச்செய்தலால் மெய்மையப் பொய்யாகவிடும் எ-து. ஐந்தந்திரியங்கட்கும் ௭ முதலவனாகிய அண்ணமா உயர்ந்திரியங்களால் அறிந்து அறியாவிடும் உயர்க்கதனை பொருட்டு உழவுமுசலிய அறுவகைத் தொழிலில் முயற்சிப்படலான இம் முயற்சி அச்சிவத்தைத் தெரிய வொட்டாது பொய்யாகவிடும் இதனை நீ அறிதி) எ-து.

குடிமபததால் இம்மைக்கண் தேகதுக்கம் மனோதுக்கங்கள் இடையறுது வருதலின், “இடுமபைக்கே கொள்கலமாய” என்றும், இக்குடிமப வாசனையால் மறுமைக்கண் பிறவிகள்தொன்று தொட்டுவருமாகலின், “ஏழநரகுக்கிடாம” என்றும் கூறினார். “அறுதொழிலைச் செய்தலால் மெய்யைப் பொய்யாக்கி விடும்” எனவே குடிமபுத்தின் பொருட்டுச்செய்யும் அறுவகைத் தொழில்க

னின் முயற்சியை விட்டுச் சிவயோகமுயற்சியில் தொ
டங்னெ மெய்ப்பொருள தோற்று மெனபதாயிற்று.
அறுவகைத்தொழில்களாவன உழவு, தொழவு, வாணி
கம், எழுத்த. சிறபம், பரதம் இவை ஆறுமெனக்கொ
ள்க. (கஉ)

உத்தம பசு சுவராயினோர் குடும்பத்தோடும் கூடியி
ரார் எனறுஇன்னுங் கூறுகின்றார்.

குரங்கிற் துனிச்சிக் குடும்பக் குழாமும்
பெருங்குப்பை யிற்கரடிப் பெண்டும்-பொருந்து
காலனும் தீயுங் கடலுமிருங் கல்லுமாய் [வரோ
மேலு நரகாய் வீடும்.

(இ-ள்.) குரங்கின் துனிச்சிக் குடும்பக் குழாமும்
பெருங் குப்பையில் கரடிப் பெண்டும் பொருந்தவரோ
எ-து. ஓகுரங்கைப் பலதூங்குவந்து சேட்டித்தல
போல, தாய் தந்தை சுதர் சுற்றமுதலியோர் தம்மைவ
ந்து வாதிக்கும் குடும்பக் கூட்டத்தையும், அக்குடும்பக்
கூட்டமாகிய பெரியமலக் குப்பைக்கண் கரடிபோலும்
பற்றப்பட்ட பெண்டிரது கூட்டரவினையும், பொருந்தி
யிருப்பரோ? உத்தமராயினார். (ஆயின் எல்லோரும் அவ
ரோடுங்கூடி யிருக்கஇலையோ? இவரென்னை? அங்ஙன
ம் இராதபோவது எனின்)

காலனும் தீயும் கடலும் இருங்கல்லும் ஆய் மேலும்
நரகாய்வீடும் எ - து. அக்குடும்பக்கூட்டம் காலனைப்

போலும், தீயைப்போலும், சுடலைப்போலும், பெரிப
மலையைப்போலும், இம்மைச்சண்ணை அனபநசருவதா
ய, மறுமைக்கண்ணும் அகரீனாநவ கூடிய நுநதவாசனை
யால் பிறப்பாகிய நரகதசையும தருவதாய்விடும் (என
அறிந்து அதனோடுங் கூடிவிரார்) எ-று.

சோறுகூறை முதலியன கொடுக்கும்போதும் கொ
டாதபோதும் வரும்பிணக்கானும், அவற்றிற் கேதவாகி
யதிரவியந் தேடுதலானும், அதனைப் பாதுகாத்தலானும்,
அவர்க்கு வியாதிஆகி துன்பம் அபிமானபங்கம் வந்த
காலையினும், அஸாயாகலசம் அறபகாலம் வந்த காலையி
னும், அவரிற்றந் காலையினும், இவைமுதலியவற்றால் அ
க்துநிமபததால் கேத்தமக்கம் மனோதுக்கங்கள் இடை
யமுது வருகலின், “சூரங்கிரமணிச்சிக் குடும்பக்கழா
ம்” என்றா. இத்துணபக் குழுவில் கரடிபோலும் கு
ணததானும் செய்கையானும் ஸூழ்வாய பெண்டினாக்
கூடுவரோ எனபதனை, “பெருங்குப்பையிற கரடிப்பெ
ண்டிமபொருநதுவரோ” என்று குறிப்பாற் கூறினார்.
காலன் உயிர்களைப் பாசகதால் பிணித்துக்கொடுசென்
று நிரையத் தள்வீழ்த்தி வருத்துதலபோல், தறந்து செ
லகின்றேனென்று இரண்டடிச் சென்றோனை மனை சுத
முதலியோர் கரசரணங்களைப் பறறிகொண்டு ஒலிட்ட
முது அவனுள்ளம் இளகப்பண்ணி மீட்டுக்கொடுவந்
து குடும்பமாகிய துன்பத்துள் அகப்படுத்தி வருத்தத
லின், “காலனும்” என்றும், ஒருவனைத் தீச்சூழ்ந்துகொ

ண்டதபோல் சூழ்ந்துகோடலின், ஈ எனறும், நடுக்க டலில் வீழ்ந்தோனுக்குக் கணாகண்டேறக கூடாதது போல, குடும்பசாசரத்தல் வீழ்ந்தோனுக்கு இசகணா கண்டேறககூடாது ஆகலின், “கடல” எனறும், மலையி ருத்திக் கொண்டதபோல குடும்பபாரந தனதலைச்சு மையாயிருத்தலின், “இருங்கல” எனறும், இறகமும போது உயிர்க்கு எந்தவாசனை இருந்தது அந்தவாசனை யோடும்சென்று பிறத்தலின், “மேலு நரகம்” எனறாக கூறினா.

இவ்விரண்டு திருவெண்பாவாறும் மனைவியாதிய கு டும்பம் தன்பங்கடும் பிறவி வாதனைகட்கும உறை விடமென்பதம், இதனை இங்ஙனமென்று ஆணவமறை ப்பான அஞ்ஞானிகள் அறிந்தில் னென்பதம், ஞானிக ளிதனைக்காணினும் கேட்கினும் நங்குருவ னென்பதம், இக்குடும்பமுயறசி சிவததை அறியவொட்டாது மறை க்குமென்பதம், உத்தமபக்துவா விடாது சூழ்ந்தவாதி கரும் இக்குடும்பவாதனை யானவரும் நட்கங்களை முற் றும் அறிந்து அதனை அக்கணத்தே விடுவென்பதம், அ ரிவித்தவாறு காண்க. (கரு)

இங்ஙனந் துன்பமென்று அறிந்து, தற்றது செல்வோ ர் தம்மை நம்பியிருந்த குடும்பத்தைப் பாதுகாத்தறகு ச் சகோதரர் முதலாயினுள் ஒருவரைத் துணையாக வைத்து, பின்னறந்த சேறலாகாதோ? எனின், மேற் கூறுகின்றார்.

கன்னிபேபோற் றன்னை யறிவனோ காககை
புடன,மன்னு குடிலபோன வாறுபோல-அன்னி
யமாய்ப், பேசாது போன துறவி பிறப்பதுப்பார்
க், காசானு மென்றே யறி.

(இ-ள.) கன்னிபே போல தன்னை அறிவனோ காக
கையுடன மன்னுதயில் போன ஆறு போல அனையம்
ஆயப பேசாது போனதுறவி எ-து. யான இன்னசாதி
இன்ன சலம தாய்த் தை இன்னொன்று தன்ன குலகு
மும்பங்களை அறியாக கன்னிபேபோலும், உத்தம பக்
கவனயான இன்னசாதி இன்ன சலம இன்னா தாய
தநகைமென்று சன்ன குலகுமும்பங்களை ப பகுத்தறிவ
னோ? இந்நினைம லுன்றையும் பகுத்தறியாது காக்கையு
டனபருவம வருமளவும் தன்ன இனம்போல கூடிச்செ
ன்ற, பருவம வர உரை அகற் கன்னியமாய்ப் பேசாது
சென்ற சிலப்பெற துடிலபோலும், அனித்திய விவேக
ம வருமளவம அவரினமபோல கூடியிருந்த, அந்த வி
வேகம வந்த காலே அவாககன்னியமாய்ப் பிறந்து அவ
ரோடுஞ் சொல்லாது சென்ற துறவியே மெய்த்துறவி.

பிறப்பு அறுப்பாக்கு ஆசானுமென்று அறி எ-து. அத்
துறவி பிறப்பறுக்கும் பொருட்டுத் துறந்தார்க்கு ஆசா
ரியனும் ஆவன என்று நீ அறிதி எ-து.

தருமன முதலிய துணைவரையும் சூந்தியாகிய தா
யையும் கண்டிருந்தும் கன்னி அறியாததுபோல், இவ

ன் குடும்பத்தானாகக் கண்டிருந்தும் அனித்திய விவேகத்தால் பொய்யாய்க் கண்டான ஆகலின், “கன்னனைப் போற்றனை யறிவீடு” என்றா, உயிலகாக்கைநீடாடு கூடியிருந்தபோதும் தன குடிலைக்காட்டினால் கொத்துமென்று அடங்கியிருந்து, செல்லும் போதும் கூவாது சென்றதுபோல், குடும்பத்தோடு கூடியிருந்த போதும் தான துறந்து சேறலை அவரோடும் சொல்லுபவறுவொன்பது அறிந்து, சொல்லா தடங்கி யிருந்து, செல்லும்போதும் சொல்லாது சென்றமையால், “குயில் போன வாறுபோற பேசாது போன தறவீ” என்றுங் கூறினார். அறிவும் துறவும் உள்ள ஞானி சிறப்புள்ள ஆகலின், இவனை, “ஆசானும்என்றார். ஏ-அரசு.

இத்திருவெண்பாவால் குலமுதலியவற்றின் அபிமானம் இன்றி, அநித்தியவிவேகம் யருமளவும் அவற்றோடு உண்ணுக்குதல் அற்றுகூடிநின்று, அந்தயிவகம் வரின் ஒருவரோடும் விடைபெறாது சென்றவனை துறவிகளுட் சிறந்தவன்என்று அறிவித்தவாறுகாண்க. ()

இங்ஙனம் துறந்துசெல்வாரை மாதா பிசாக்கள் வந்து தடுத்தால் எங்ஙனம் செல்வார்?எனின், மேற கூடினீன்றார்.

நித்திணைசெய் வீட்டி நெருப்பும் பெரும்படையும், முற்றிப் புறப்பட்டார் முற்றத்தே-பித்தரைப்போல், நில்லென்று சொன்னாலு நிற்பரோ வுப்படிக்கான், இல்லறத்தை நீத்தா ரியல்பு.

(இ-ள்.) நீதிகாசெய விடில நெருப்பும் பெருமப னையும் முரநி முறறகித் புறப்பட்டார லெனறுசொ னனாலும் பிதகாபபோல நீர்பரோ எ-த. தாமநித்தி னாபண்ணாநினற வீட்டினுள் ள நெருப்பும் பெரும்ப டையும் செறிநதவர (விழிநத அவறறறககணம் வெ ருண்டு அவவீட்டின வாயிலகடந்த) முனரிலி ல புறப பட்டார சமககு அனுகூலராய்நும அவறநின நடுநிறபீ றொன்று அறியாது கூறினும், பிதகாபபோலும் அவா மொழியை உட்கொண்டு கணபபோதாயினு நிறபரோ.

அப்படி இல்அறத்தை நீத்தார இயல்பு எ-த. (அவா எப்படியில்லாது ஓடிச் செலவரோ) அப்படி மாதாபிதா க்களவநது தம்பபினும் நிலலாது இலவாழககையை த்துக்கமாக்ககண்டு துறநது செல்வாரது முறைமை யும் எ-று.

குநம்பம் அக்கமென்று அறியாதபோது அந்நேரின் கூடியிருப்பார எனபதும், துக்கமென்று அறிகதபோது அதனைத் துறநது செல்வார்எனபதும், துறநது செல்லு ம்போது யாவர் தடுப்பினும் நிலலாஎனபதும், இவ்வு வமைக்குறிப்புள்ளாற காண்க. காண, அசை. (கடு)

இங்ஙனம் துறநதசெல்வோர் இயல்பு இன்னுந் கூ றுகின்றா.

கட்டு நெகிழ்த்துவிட்ட கள்ளனைப்போற் கங் குவிற்பேய், வெட்டுகளத்தின் வெருவினர்போ

ல்-முட்டத், தொடர்ந்த படைபிழைத்துத் தோன்றப்போ வார்போல, அடங்கத் துறந்தேகுவார்.

(இ-ள்.) சுட்டு நெடுழித்துவிட்ட கள்ளனைப்போல் சுந்தலிலபேய் வெட்டு களத்தை வெருவினார்போல் முட்டத் தொடர்ந்தபடை பிழைத்துத் தோன்றப் போவார்போல் எ-து. பொருள் திருடிய உட்களைச் சிலர் வந்து பறழிப் பிணித்துவருத்த, அவருள் அருள் உளத் தொருவன வந்து, அப்பிணியை அவிழ்த்துவிட்டகாலையில லிவாந்த செலலும் அக்களவனைப்போலும், அரைமீரவில் பெரும்பேயைக்கண்டு வெருவினர் விவாந்த சேறல்போலும், உயுத்தகளத்தின் வெருவினர் விவாந்த சேறல்போலும், தம்மைப்பிடிக்கப் பினதொடர்ந்த படைக்குத்தப்பி மிகவுங் கைக்கடந்து செல்வார்போலும்,

அடங்கத் துறந்து ஏடுவார் எ-து. தாய் தந்தை மனை சுற்றமுதலிய குடும்பக்கூட்டங்களை எல்லாம் ஒருங்கே துறந்து செல்வார் (அனறி அவர்க்கு ஓர் தடையும் இன்று) எ-து.

மலபரிபாகம் வாராமுன் தாம்செய்த இருவினைக்கீடாய்க் குடும்பபாசத்தால் பிணிப்புண்டு வருந்துவர் என்பதும், அப்பரிபாகம் வந்தகாலேத் தோன்றாநின்ற அருட்சத்தி அக்குடும்பபாசந் தக்கமென்று அறிவிக்க அறிந்த துறந்துசெல்வார் என்பதும், அப்போது இரவி

லதோனறம் பேய்போலும் உபுதகனம்போலும் கு
டும்பம் அவர்க்குத் தோற்றமென்பதும், அக்குடுமபக்
குழாங்கன பின் தொடர்வொன்று அறிந்த மாதேசத்
தற செல்வாரொன்பதம், இவ்வயமைக் குறிப்பாளற்
காணக. படை, சேனை.

இவ்வீரண்டு திருவெண்பாவாறும் குடுமப்பாரம்
பொறுத்தறகு ஆறறுது வருந்த இழித்தவிட்டு வினா
நத செல்வோர் தாய் தநகை ஆகியர் தடுத்தறகுச சிறி
தம் உட்படாொன்று அறிவித்தவாறு காண்க. (சசு)

தாம் துறந்துபோதறவுக் குடுமபத்தார் சம்மதித்தா
ல், அப்பசயிலிருந்து தவமபண்ணலாகாதோ! எனின,
மேற்கூறுகின்றார்.

உடுக்கை மறந்தவருக் கூர்காடுடன் றுண்டோ
அடுத்தயலா ருண்டோபே யானால்-சுடப்போட்
டெதிரிட்ட தெல்லா மிழந்தார்க் கிருந்த
பதியைக்கொண் டுண்டோ பயன்.

(இ-ள்.) உடுக்கை மறந்தவருக்கு ஊர் காடு என்று
உண்டோ பேய் ஆனால் அடுத்தயலா உண்டோ எ-து,
(குடுமபக்கூட்டங்களை எல்லாம் தரிசறத்தறந்து தேக
த்தையும் சத்துருவாகக்கண்டு அத்தேகத்தில் நான்கு
முழஞ் சுறறம்) உடுக்கையு மறந்து திரிவோர்க்கு இது
ஊர் என்றும், இதுகாடுன்றும் பகுத்துக்காணும் நினை
ப்பும் உண்டுகொலோ (அஃதன்றி) பூரணப்பேய் வய

மாஸாய்ஞால அபாசகித்தாரும் அலாரும் உண்டு
கொலோ, இவ்வுயை உடுக்கை மறந்து அகித்தா உப
லாொனபதம தோனாரு அபபதம அனறி)

எடப போட்டி எதிரிட்டது எல்லாம இழந்தார்க்கு
இருந்த பதியைக கொண்டு பயன உண்டோ எ-து. கா
ததில எடுத்தபொருள மிகவுருசுட வினாநதுபோட்டி
நின்றறபோல, தமகறிவிறகு எதிரிட்டகருவிகளை எல்
லாம தனபமாகக்கண்டு, ஞானாக்ஷினியினல் எரித்து
இவ்வுறையும் இழந்தார்க்கு தாம முனையுடாக பதியி
ல இப்போது இருந்ததகொண்டு பயன என்ன? உண்
டுகொல எ-து.

இத்திருவெண்பாவால் தேகாபிமானம் விசித்தது அக
கோப பசையாகவும், எதிரிட்டவைகளைத் தனபமாசவும்
கண்டு, அனைததையும் இழந்த, பூரணமருள கொண்
டோர் இது நாடு இது காடென்றும் இவா அகித்தா
இவர்க்கு யலாொன்றும் பருத்தறிதல் இன்றாகலின, மு
னனிருந்த பதியில் இப்போது இருப்பதனால் அவாக் கு
வரும் பயன ஒன்றும் இன்றென்று அறிவித்தவாறு கா
ணக, உடுக்கை - வஸ்திரம். (கஎ)

முனனிருந்த பதியைவிட்டு, மற்றோர் சிவதலத்தில்
ஓரிடம்பற்றியிருந்து, ஒருவர் முன்னிலையாய் உதராக்
கினிககு அன்னமாததிரம் வாங்கியுண்டு, தவத்தைப்ப
ண்ண லாகாதோ? எனின், மேற்கூறுகின்றோ.

துக்கஞ் சுகமான சுட்டறிவு கெட்டவர்களுத்
திசுருண்டோ வெங்குரு சிவாலயமாம் அக்கினி
கருப, பிச்சை பொறுநிநீ ரீரேரிதுவே பேசா
ரதம், இச்சையிடுப பேகாந்தத தே

(இ-ள.) அகம் சுகம் ஆன சுட்டி அறிவு கெட்டவா
கருக துரு உண்டோ என்ம சிவாலயம் ஆம் எ-து.
முன்கண்ட பிரபஞ்சசுகம் எல்லாம் இப்போது ஆரு
தமாகக் கண்ட இச்சை உட்ப்பா மெட்டோர்கு தீ
னதுசை என்ம இன்ன இடம் என்ம பப்பிண்டா
மோ? அவாகு எச்சையும எவையும சிவாலயமே
ஆகும், அஃகென

அகநிலைப் பிச்சை பொறுநிநீரேரிதுவே
பேசா ஏகாந்ததது விடுபபு எம் இச்சை எ-து. உதரா
சகினி அவித்தரு ஊரினகண பிச்சையும இருத்தரு
இடம் பொருச்சாவடியும் மாந்முலும், தாகந தணித
தருகுரி ஆகிரீகளும ளவாகலின, (அன்னம் இட
ம் நீர என்னும் இவற்றினதுபெயரையே சொல்லார்,
(ஆயின் அவாகரு இச்சைதான் ஏது எனின், ஒருவரோ
டுக கூடியிராது பேசாது) ஏகாந்தததிருப்பதே அவர்க்
குஇச்சையாம் எ-து.

சிவத்தை உணராதோர்க்கு எங்கும் பரிபூரணமாய்த்
தோற்றம் ஆகலின், “எங்குஞ் சிவாலய மாம்” என்றார்.

இத்திருவைண்பாவால் பிரபஞ்சங்களை எல்லாம் ஆந
ந்தமயமாகக் கண்ட துறவினர்க்குத் திசையாதி எவ்வி

உததம் சிவாலயமாகும் என்பதும், பிச்சையாதி உள வாகலின் அன்னபானாது டிரி-தல் குறியார் என்பதும், ஒருவரோடும் கூடாது ஏகாத மெளனதருபப நே அவர்ச்சு இச்சை என்பதும் அறிவித்தவாறு காண்க. (ச.அ.)

ஒருவரோடு கூட. 'நுந்து பேசுதலு' ஆகாதோ? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

அங்கக்காரன்றுதிப்பு நாவிகுவை யானதுவும், சிங்கி குளிர்த்ததுவும் போற்செகத்தோர் - சங்கத்தைத், தீண்டுமன மேபகையாய்ச் சேராது டலோடே, மாண்டுகிரி வார்த்துறவா வார்.

(இ - ள்.) அங்கக்காரன் துதிப்பும் நாவிகுவையானதுவும் சிங்கி குளிர்த்ததுவும்போல செகத்தோர் எ-து. நானுவேடங்கொண்டு நடிக்கும் வேடதாரி அவ வேடங்கட்கு ஏற்றபாடை பேசுதல்போலவும், கொல்லாநின்ற வற்சநாபி ஒருவர்க்குச் சுவையானதுபோலவும், தன் காலிற்பூண்ட விலங்கு ஒருவற்கு இதமானதுபோலவும், (தந்தம் சாதிகட்கும் தொழில்கட்கும் ஏற்ற சொற்களைச்சொல்லியும், துன்பமாயுள்ள விடயங்களை இன்பமாகக் கருதிக்கொண்டும், மனைவிமுதலிய பாசவிலங்கை இதமாகக் கைக்கொண்டும் மயங்கிச் சுழலாநிற்பார்) இச்செகத்தோர்,

சரணாகத சிஷ்யம் மனமே பகை ஆயச் சேராது
உடலோடே மனம் தீரீவார துறவு ஆர எ-து. இந்
நினைம - பூலாநிந்நரா கூட - தன - கூடவேணங்கமே
ன்று கருணம மன - மன - உடலுடையா - அந்நினைமே
நினைவா - உடலோடு கூடியிருந்திட கூடாது, அவ
வுடல வாதனைமாணந் தரிவாரோ துறவினை உடையரா
வா (என்றதில் எ-து.

“உடலோடே மாண்பு தரிப்பா” எனவே, பிபாசுவா
தனது பக்கவாதனை, போதவாசனை ஆகிய இமழுமனறு
வாதனைபுறமூர்த்தாரா என்பதாயிற்று.

இத்திருவெண்பாயால் பிரபஞ்சிகள் ஷநுவரோடொருவா கூடவும், நாடும், மாய வாராதஸத்யாடனுமே இன்பமாய்ச்சுரநி மடபஞ்சா என்பதும், துறவோர் அங்கனஞ் செய்வது அன்பமென்று வீடுபபதமன்றி, தமமுடலோடு கூடியுந் கூடாதிருப்பதானபதம் அறிவித்தவாறு காண்க. (கக)

பொன்மலைமே லாகாயம் போவார்க்குப் பூமி யுள்ளோர், என்னவே நாதாநத மெய்தினரை - என்னருகே, வாவென்று பாற்கடலில வாழரி யை மணடுகம், கூவுந் தகைமையதொக் கும்.

(இ-ள்.) பொன் மலைமேல் ஆகாயம் போவார்க்குப்
பூமி உள்ளோர் என்னவே எ-து, பொன்மலை முடிமே

ல ஆகாச சமனம் பண்ணுவாராக இருந்த கிண்கண்
உள்ளா மிசவும் தாமசசிபான துபோல, ஞானிகட்கும்
பிரபஞ்சிக்கும் உயாசசி பூசசி இருபடவும்,

நாதாநாம எய்துணை என அருகே வா என்று பா
றகடலில் யாழ் அரிபை மனமும் சுவம் சைகனமய
து ஒக்கும் எ-று. 11. 1. ததவத்தின முடிவாயிருந்த தி
ருவருளை அடைந்த ஞானிகளைப் பஞ்சபூதகாரியந தா
னாகிய தேசகாசானாக, இராகாரியவழி பஞ்சபூத செலலு
ம பிரபஞ்சி ஒருவன எனமனைக்க நீயரும என்றைந்
ததல பாறகடல் ராபபண ஆவலைடில் பள்ளிகொள
ளாநின்ற பெருமலை பபாசுட, ஞா தவனை நீரும இக்க
டலமிசைமிகந்த துயில்கின்ற, யானும் இதகடலமிசை
மிதந்த துயில்கின்றேன், உமகரும் அரியென்று பெய
ர், எனகரும் அரியென்று பெயர், ஆகலின், எனதருகே
நீர்வருக என்றழைக்கும் முறைமையத ஒக்கும் எ-று.

பொன்மலை முடியை நாதாநதத்திற்கும், அமமலைமு
டிமேல தோன்றும் ஆகாயத்தை இந்நாதாநதத்தில
தோன்றும் திருவருளுக்கும், ஆகாயத்தில் கமனம்பண்
ணுவேனை இததிருவருளையும் கடந்தசெலலும ஞானி
கள் அறிவிற்கும் உவமித்துக் கூறியவாறு காண்க. ஞா
னிகள் தத்துவங்கட்கெல்லாம் முடிவாயநின்ற பரிபூர
ணத்தை அடைந்தவர், பிரபஞ்சிகள் தத்துவங்கட்கெல்
லாம் அடியாயுள்ள பஞ்சபூதகாரியம் தானாயுள்ள தே
கத்தை அடைந்தவர் ஆகலின், "பொன்மலைமேலாகாய

ம்போவார்க்குப் பூய்யுளா னென்னவே” என்று அங்ங
னம் உவமை கூறினார். ஞானிகளது மகிமையை அறி
யாததால், அவரும் உலகத்தின்கண இருக்கின்றாரா, யா
னும் உலகத்தின்கண இருக்கின்றேன, அவருமனிதர், யா
னும் மனிதனென்று கருதி அழைத்தான ஆகலின், “பாற
கடலின வாழரியை மண்டிகை கூவுதலைகமையதொக்
கும்” என்று இங்ஙனம் உவமை கூறினார்.

இத்திருவெண்பாவால் ஞானிகட்கும அஞ்ஞானிகட்
கும தாரதம்மியமும், அவரை இவ்வொண்ணாமல் அழைப்
பதும், இங்ஙனமென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (உ0)

ஆயினபததியோடு மனமொழி மெய்களால் அவரை
வணங்கி எனமனைக்குத தேவரீரெழுந்தருளுக. என்று
ஒருவன் அழைத்தால் செல்வரோ? எனின், மேற்கூறு

கும்பிட்டுங் கீர்த்தித்துங் கோடி யுபசாரம்
வம்பிட்ட பத்தி வலைவழியை-நம்புவரோ
ஊனாதி வாதனைக ளொன்றா தவப்பெருமை
வீணே விளைக்கு மெனின்.

(இ-ள்.) கும்பிட்டும் கீர்த்தித்தம் கோடி உபசாரம்
வம்பு இட்டபத்திவலைவழியை நம்புவரோ எ-து. ஒரு
வன்வந்து அட்டாங்கபஞ்சாங்கத்தோடுவணங்கியும், அ
நேகதோத்திரங்களைப் புண்ணியும், சுவாமிகள்? ஆடியே

ன்மனைக் கெழுந்தருளுக; என்று கோடி பேதங்களாய் உபசாரங்களைச் செய்தும், இங்ஙனம் அழைக்கும் புதுமைபொருந்திய பத்திஆகிய வலைநெறியை ஞானிகளாயினார் ஓர் பொருளாகக் கருதிச்செல்வரோ. (ஆயின் அன்போம் வணங்கி அன்னங்கொடுக்கிறேன எனறழைத்தால் அவ்வன்ன மாததிரஞ் சென்று வாங்கிக்கொள்ளலாகாதோ? எனின்,)

ஊண்ஆதிவாதனைகள் ஒன்றாத அப்பெருமை வீணேவினைக்குமஎனின் எ-து. ஊண்உடுக்கை முதலிய வாதனைகளையும் விரும்பாத அந்தஅவாஅறுதிஆகிய பெருமை அவரிருக்கு மிடத்தது அவா வேண்டாஎன்று தள்ளவும் வீணாய் அவ்வூணதிகளைக் கொடுப்பிக்கும் ஆயின், எ-று.

உபசாரமிகுதியை, “கோடி” என்றும், ஒருவரும் அங்ஙனஞ்செய்யக்கண்ட தின்மையால, “வம்பிட்ட” என்றுங்கூறினார். “ஊணாதிவாதனைகள்” எனவே, நோய் குளிர்கட்குமருந்தம் உறையுளும்வேண்டார, என்பகாயிற்று. (உக)

தாம் ஊணாதிகளைவிரும்பி ஒருவரைப் பின் சேறலாகாது. அன்றி, ஒருவர் அன்போமும் வணங்கி ஊணாதி கொடுத்தற்குத் தம்மனைக் கழைத்தாலும் செல்லாதிருப்பது ஏதுகாரணம்? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

கருமந் திரிவிதத்திற் கட்டவிழுங் காலம்
அரவுந் தவளையும்போ லாகி-இருதலையில
கொள்ளியெறும் பாயுடம்பே கூற்றுகித் தோற்
உள்ளினரு முருமென்னு கும். [றுமெனில்

(இ-ள.) திரிவிதததில் கருமம் கட்டுஅவிழும் காலம்
அரவும் தவளையும்போல ஆகி இருதலையில் கொள்ளி எ
றுமபுஆய் உடம்பேகூற்றுஆகித் தோற்றம்எனின் எ-து
ஞானசாரியா கிருபா நோக்கத்தானும், கரசாண பரிசு
ததானும், ஞ்ருவாக்கானும், அவரது ஜ்ணவம் மாயை க
னமங்களாகிய கட்டு விடுதலையாகாதினற காலம் ஆகலி
ன, தமஉடம்பே பாம்பும் தாம ஓர்தவளையும்போலாகி,
அவவுடம்பே இருதலையும் எரிசூழ்ந்த கொள்ளியாகி,
தாம அக்கொள்ளிக் குழலுட்சுழலும் எறுமபாகி, அவ்வு
டம்பே தம்மைப் பிணித்துச்செல்லுவ கூற்றுகித் தோ
ற்றமெனின்,

உள்ளினரும் ஊரும் என் ஐதும் எ-து. இங்னனம் பகை
யாயத்தோற்றம் உடம்பிறகு உபசாரஞ்செய்யக் கரு
தினோரும், அவர அழைத்ததுச்செல்லும் ஊரும், அவர்க்
கு என்னபயனைத்தரும் எ-று.

பாம்பு தவளையைப்பற்றி நிறறல்போல் உடம்பு அவ
ரைப்பற்றி நிறறலானும், நெருப்பவியும் அளவும் சூழ்ந்
தன் வருந்திச்சுழலும் எறும்புபோல் ஊழ்வினை அறம்
அளவும் உடம்புள வருந்தி இருத்தலானும், கூற்றில் உயி

ஸாபயிணிததச் சேறலபோல, அவரைப் புறநின்று
பிச்சையாதிசுசு செலலப்பண்ணுதலாலும், அந்நன்
ம உவனமகூறினா . ஒருவன தனக்குப் பகையாய் ஞா
மேல் வெறுப்புண்டாவதம் அன்றி, அப்பகையாககு
இதஞ்செய்வாராமேலும் வெறுப்புண்டாவதம்போல, அ
வாககுப் பகையாகிய உடம்பினமேல் வெறுப்புண்டா
வதம் அன்றி, அயவுடம்பிற்கு இதுஞ்செய்வாராமேலும்
வெறுப்புண்டாம் ஆகல்ன, 'உள்ளனமுமுருமெனலு
கும்' என்றா . "திரிவிததத்தகடவிழும" என்றமை
யால், இரண்டும்லழும் வருங்ககப்பட்டன. (22)

ஞானசாரியரை அடைந்தோரும் ஓநரினகண ஒரு
வனசெய்யும் உபசாரத்தை அங்கீகரிக்க இலவேயா
இவா எனனை? அந்நீனம் அந்நரியாத்ருப்பது எனின
மேறகதுகினறார்.

பிறவாத யோனி பிறந்துபிறந தெலலாம்
அறிவான னான ஹரியா - அறிவை
அறிந்தாய் னண்ட வழிபருந்திற குஞ்சாய்ப்
பிறந்தவர்க ளேல்பாராப்பார் பின்.

(இ-ள்.) பிறவாத யோனி பிறந்து பிறநது எல்லாம்
அறிவான் நான ஆர் என்று அறியா அறிவை அறிநது
எ-து. தெய்வமானுடப்பிறப்பு அன்றி, மற்றைப்பிறவா
த யோனிபேதங்கள் எல்லாவற்றுள்ளும் அளவில கால
ம் கென்றுசென்று பிறந்து எய்த்து, பின்னர்த் தெய்வ

சுதியாய்ப் பிறவிசட்கு எல்லாம் சபடி, தன்னை அறித
றகு ஏதவாய இமமானுடப்பிறவுயிற பிறந்தம, இத
தேகத்தாள் இருந்த எல்லாவற்றையும் அறிவானாகிப்
யான யானொன்று அறிதாது அறிதாய அறிவை இமமா
னுடதேசம் அநேகத்தாறசெய்த சிவபுண்ணியமேலிட்
டால் இப்போது அறிந்து,

மீன் அண்ட வழிபருந்தில் சூஞ்ச ஆயுப பிறந்தவர்
கள பின் ஏன் பாரப்பார எ-து. நீருள் றுழைந்துசெல
லும் மீன்முட்டை வழிததோன்றுந் சூஞ்ச ஆகாயத்தி
றசெல்லும் பருந்தினமுட்டை வழிததோன்றுங் சூஞ
சாய்ப்பிறந்ததுபோல, பிறப்பிறகு ஏதவாய்ப்பிறந்த பி
றப்புக்கள நீரு, வீ-டிதகு ஏதவாய்ப்பிறந்தோர்கள
இப்போது மாறையணைப்பாலும் ஊர் உறவு என்று
ஏன் பாரப்பார் எ-று.

முட்டைவழிததோன்றல் இரண்டிற்கும் ஒத்ததாயி
லும், முன் நீருட்சென்றதும், பின் ஆகாயத்திறசெல்வ
தும் ஒவ்வாகதுபோல, முன்னரும் இப்போதும் பிறந்த
மாறுடப்பிறப்பு ஒக்கதாயினும், முன்பிறப்பிறசென்ற
தும், இப்போது வீட்டிறசெல்வதும் ஒவ்வாகது. ஆகலி
ன், இங்ஙனம் உவமைகூறினார். முற்பிறப்பில் சிவபுண்
ணியமேலிட்டால் இப்பிறப்பில் எளிதில் தன்னை அறிந
தமையால், “அறிந்து பிறந்தவாகுள்” என்றார். தன்னை
அறிந்தால் தலைவனையும் அறியலாம் ஆகலின், “நானா
வொன்றறியாவறிவையறிந்து” என்றார். (௨௩)

இங்ஙனம் ஊர் உறவாதி ஒன்றும் வேண்டார்க்குப் பெருமை தான் யாது? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

அரசர்க் குடைமை யளவற்ற பேறே
பெருமையா னாற்போலப் பெற்ற - அரிபிரமர்க்
கப்பாலாம் வாழ்வு மணுவாகி யாதுமறல்
இப்போ பெருமை யிவர்க்கு.

(இ-ள்.) அளவு அற்ற உடைமை பேறே அரசர்க்குப் பெருமை ஆனால் போல எ-து. அளவற்ற திரவியம் ஐடை பூடணங்களைப்பெறும்பேறே அரசர்க்குப் பெருமையானாற்போல,

பெற்ற அரிபிரமர்க்கு அப்பால் ஆம் வாழ்வும் அணு ஆகியாதும் அறல் இவர்க்கு இப்போது பெருமை எ-து. அவ்வரசர் முதலியோர் வாழ்விறகு மேலாய வாழ்வினைப்பெற்ற அரிபிரமர் வாழ்விறகும் அப்பாலாகிய பதமுத்திவாழ்வுகளும் அனுமாததிரம் இன்பமாய் அழியும் எனக் கண்டிருந்த இகபரவாழ்வுகளில் யாதொன்றினும் பற்றற்ற இப்பற்றறுதியே இவர்க்கு இப்போது பெருமையாம் எ-து.

“அரசர்க்குடைமை” என்று பொதுப்படக் கூறினமையான், நால்வகைச்சேனை நால்வகை அரண்நானுதேசங்கள் முதலியவுங்கொள்க. அவர்க்கு அப்பேறுமேன்மேல் பெறுவது பெருமையானாற்போல், இவர்க்

கு அப்பேறு மேன்மேல் விடுவது பெருமை என்பதும், அவர்க்கு அப்பேறின்மை சிறுமையாவதுபோல், இவர்க்கு அப்பேறுபெறுவது சிறுமை என்பதும், பேற்றின்மேலப்பற்றுப பிறவிக்கேது, அப்பேற்றின்மேற் பற்றறுதிவீட்டிற்கேது என்பதும், பிறப்பை அடைதல் சிறுமை வீட்டை அடைதல் பெருமை என்பதும் இதனாகுக.

(உசு)

இங்ஙனம் இருந்தஞானிகள் வீட்டிற்கு ஏதுவாகிய சரியாதிகளைத் தான் செய்யார்களோ? எனின், அவர் செய்யுஞ் சரியாதிகள் இவை என்று மேற்கூறுகின்றார்.

சரியை யுடல்வெறுத்த றன்னை யறிதல்

கிரியோகங் கூடாமை கேளாத் - திருஞானம்

வேறின்மை பேரின்பம் விட்டுதியா மேலீடு

பேறின்மை தானே பெறல்.

(இ-ள்.) சரியை உடல் வெறுத்தல் கிரியை தன்னை அறிதல் யோகம் கூடாமை எ-து. அவர்க்குச் சரியையாவது மலச்சுமை, துக்கம் விளைக்கும் குரம்பை, அறித்தியவிருது எனக்கண்டு, உண்டிசுருக்குதல் முதலியவற்றின உடலத்தை வெறுத்தல், கிரியையாவது தத்துவம் முப்பத்தாறையும் நியதிகளைந்து அவற்றின் முடிவினின்ற தம்மை உள்ளபடி அறிதல், யோகமாவது 'அங்ஙனம் தம்மை அறிந்தவிடத்துத் தமக்கு உயிர்க்குயிராயிரு

நத திருவருள்க்கண்டு அவ்வருளே வடிவாகியிருந்து
முன் நீக்கிநின்ற கருவிகளோடும் கூடாமை,

கேளாத் திருஞானம் வேறு இனமை பேரினபம்விட்
நித்தியாமேல நம்பேறு இனமை பெறல தானே எ-து
அம்முவகையானும் உண்டாம கேட்டறியலாகாத அ
ழகியஞானமாவது (அவ்வருளே வடிவாயிருந்த தாம்
சிறிதும்தோன்றாது பரையே ஆகிய) வேறின்மையினை
யும், அதனமேல் பேரினபம் விட்டுத் தோன்றாத மேலீ
ட்டினையும், இவ்வினபத்தைப் பெற்றோ மென்னும் பே
றின்மையினையும் பெறுதல் தானேயாம் எ-று.

ஞானசாரியர் மௌனமொழியால் அறிவிக்க அறித
லான, “கேளாத்திருஞானம்” எனறும், இனபமேலி
டாமுன விட்டுத்தோன்றலான “விட்டுத்தியாமேலீடு” எ
ன்றுங் கூறினார். பேறின்மை இனபாதீதம்.

சும்பிட்டென்னும் திருவெண்பாமுதல் இவ்வவநது
திருவெண்பாவானும் ஞானிகளினது இயற்கை ரொழிக
ளினது முறைமை அறிவித்தவாறு காண்க. (உரு)

துறவு முற்றிற்று.

ஆதிதிகாரம் எ-இ-திருவெண்பா - சஅஅ.

உ

திருச்சிறறம்பலம்.

அ - ம் அநிகாரம்

அவத்தைத்தன்மை.

இவ்வனம் சரியாதினேந்தது உட்கிறவு புறத்தறவு
டையராய், பிருகிவிழுதல நாதத்ததுயம் ஈறுகச் சொ
லலபபட்ட தததுவ முபபககாறையுங்கடந்து, ஆணவ
இருளையுங்கடந்து, ஆனமதரிசன முகலிய சுததாவத்
வதயில நிற்போரது தனமை கூறினமையால், இவ்வதி
காரத்திற்கு அவததைத் தன்மை என்று பெயராயிறற.

உண்டொழித்துத் தேடு டுடம்பரா யொன்
றுமுதல், அண்டர்பதத் தப்பாலு மைம்புலத்து
ம் - உண்டு, மழுங்கினர்க்குப் போகம் வருத்த
மாய்த் தோன்ற, எழுந்தவருள் கெட்டே னிதெ
ர்.

(இ-ள்.) உண்டு ஒழித்தத் தேடும் உடம்பர் ஆய் ஒ
ன்றுமுதல் அண்டர்பதத்து அப்பாலும் ஐம்புலத்தம்
உண்டு மழுங்கினர்க்கு எ-து. ஒருடம்பில் பிராரத்தத்
தை உண்டொழித்து, அவ்வுடம்பில் அவ்வினையை உண
டொழித்ததற்கு இடையே, இதாதிதங்களாகிய தொடர்
பால தேடும் ஆகாமியத்தால் தொன்றுதொட்டியரும்
உடம்புகளை உடையராய், இப்பூலோகமாகிப் ஒன்றுமு

தல் தேவர் பதவிக்கு அப்பாலும் ஆண்டாண்டுச் சென்றிருந்து ஐம்பொறிகளானும் அவ்வவ்வுடம்புசுட்டு ஏற்ற விடய போகங்களை இன்பமாகக்கண்டு உண்டு அளவில் காலந்தழும்பேறினார்க்கு,

போகம் வருத்தம் ஆய்த்தோன்ற எழுந்த அருள் கெட்டேன் இது என் னது. அப்போது இடையாய்த்தோன்றிய போகம் இப்போது தன்பமாய்த்தோன்ற உதயமாகிய திருவருள், கெட்டேன் ஈது என்கோல் எறு.

ஓர்பிரகாரம் இனிச் செய்கவினையின் பேசப்படியே தநுகரணபுவன போகங்களும் பேசித்துத் தோன்றலான், “தேடுமுடம்பரா யண்டர்பதத்தப்பாலுமைம்புலத்துமுண்டு மழுங்கினார்க்கு” என்றார். தநுவாதிகள் பேசிப்பதாவன நல்லதேசத்து நல்லோர்கள் அங்கேயிருத்த போகத்தைப் புசித்தலானும், நல்லரினைவோடும் நல்லசொல்லோடும் நற்றொழிலைச் செய்தலானும், பொல்லாத தேசத்துப் புன்போகங்களைப் புசித்தலானும், பொல்லாத ரினைவோடும் பொல்லாதசொல்லோடும்பு, ன்றொழிலைச் செய்தலானும், இவற்றுள் ஒன்று நன்றும் ஒன்று தீதமாய் மாறிமாறி வருதலானும், இவைமுதலாயவற்றால் பேசிப்பதெனக்கொள்க.

இத்திருவெண்பாவால் சுத்தாவத்தையில்நின்று அருளைத் தரிசித்தோர்க்கு விடயந் தன்பமாய்த்தோற்றமும் என்று அறிவித்தவாறுகாண்க. (க)

வாசகத்துங் கோவையினு மாணிக்க மாகவழங்
காசைத் துறையந்த மாந்திலே-ஆசை
இருதலைப்பாலேக மெனவிரண்டா மித்தில்
ஒருதலைக்கா மந்தறவன் றே.

(இ-ள்.) மாணிக்கம் ஆக வழங்கு வாசகத்தும் கோ
வையினும் ஆசைத்துறை அந்தம் ஆம் எ-து. மாணிக்
கமணிபோல ஆகப் புலவரான எடுகது வழங்காநின்ற
சங்கத்தார முதலியோர கூறிய ஆசிரியப் பாக்களினும்,
மாணிக்கவாச்சகசுவாமிகள் அருளிச்செய்த திருச்சிறந்
ம்பலக் கோவைபார்முசலிய கோவைகளினும், காமத்
துறை இலக்கணமாகக் கூறப்பட்ட கிளவித்துறைகள்
அந்தம் ஆகும்.

ஆதிலே ஆசை இருதலைப்பால் ஏகம்என இரண்டாம்
இசை ஒருதலைக்காமம் துறவுஅன்றே எ-து. அக்கிள
வித் துறைசுருள் காமம் தலைவனும் தலைவியும் ஆகிய
இருவர்பாலும் சமனொத்துக் கூடுவதாகிய இருதலைக்
காமம் எனவும், ஒருவாபாலமிசூந்தும் ஒருவர்பால் கு
றைந்தம் காமம் ஒவ்வாது கூடுவதாகிய ஒருதலைக்கா
மம்எனவும், இரண்டுள் அடங்குவதாம். இவற்றள் தலை
வன் விழையாதிருப்பத் தலைவி விழைந்தபற்றும் ஒரு
தலைக்காமம்போல விடயாந்தத்ததைத் துறந்து சொரு
பாந்தததைப் பெறும்பொருட்டுச் சுத்தாவத்தையில்
நிற்போர்க்கு இச்சொருபாந்தம் கிடைத்தது ஆயினும்

இவ்வாநந்தத்தையே பெற விரும்பித்தொடர்ந்து நிற்பது அன்றோ துறவாவது ௭-து.

தலைவனகூடி ஆனபடி கொடாச்ருப்பி நம் தலைவி தனதுகற்பபால பிறனா விழையாது அத் தலைவனையே விழைந்து நிறைபோல, சொருபாநந்தம் தனக்குக கிடைத்திலது ஆயினும் தன்னு தவசகற்பபால விடமார்த தத்தை விழைபாது சொருபாநந்தத்தையே விழைந்து நிறகவேண்டுமென்பதும் தலைவி நற்பினைகசண்டு தலைவன காருணியத்தால அவடது இன்பங்கொடுத்தல்போல, இவன தவசகற்பினைகசண்டு சிவம் காருணியத்தால தன் தாநந்தத்தை இவனுக்குக் கொடுக்கு மென்பதும், இவ்வயமைக குறிப்புமளாற காண்க. வாசகமபோல இருத்தலின் ஆசிரியப்பாவை வாசகம்என்றா. (2)

இத்திருவெண்பாவால் சொருபாநந்தத்தை விருட்டி சுகத்தாவதத்தில் நிற்போகது இச்சொருபாநந்தம் கிடைத்திலது ஆயினும், இவ்வாநந்தத்தையே விரும்புவது அன்றி, அசுத்தாவதத்தில் திருமபி அவ்விடயாநந்தத்தை விருமபல ஆகாதென்று கூறியவாறுகாண்க.

சாத்துவித மெட்டாய்த் தசவஸத்தை யாயத்தன்னை, நீத்தவனாய்த் தானாய்ப்பின்னேயமாய்க்கூர்த்தெல்லாம், சுத்த வஸத்தைத் துவட்சிதுக ளற்ற, அத்துவிதாக கேதுமுதி யா.

(இ-ள.) சாததுவிக்மஎட்டு ஆயுதச அவதலதஆப
ததனனை நீக்கவன ஆபச தான ஆபபபி ர நேயமஆயுத
கூடததத லெலாம சுதக அவ தலைதத தயட்சி எ-து.
இராசத தாமச காரிபங்களைஎல்லாம் நீக்கி சாததுவி
தசாரிடமாகிப நிராசைமுடிப எண் குணங்களை யும் உ
டையவனாகி, அருகிப டோகத முகிப பதகவசதை
கையம் உடையவனாகி, இந்த நற பணமகலநில சிதது
வ முப்பத தான்றயும் கடந்து சனன அறிந்த அருளைத
சரிசுதுத தற்பாசம அடங்கனவனாகி, பின்னாபப
ளாயே காண்பி, பின்னாபப ரபூதநீனவாகி, இர
னம ஒருவன் நுண்ணொர் அறிந்த சென்றெல்லாம
பதாவ வத ஆறு பவந களாகும்.

தகள ஆற்ற அதுதுவிதாகக் கவுதம உத்யா எ-து இந
சச சுதாவததைகளை அறிந்துசென்றபோதம அறமச
சுவதீதாடும் இரண்டறகலந்த அததுவித்ததை உடை
யோகக்கு முறகூரிய அதுபவகசுருள யாதொன்றேனு
ம தோன்றது (இவா மௌனநந்தமாயிருப்பர்) எ-து.

சாததுவிதம் எட்டாவள நிராசை, தவம், பொறு
மை, கிருபை, சந்தோடம், வாய்மை, அறிவுடைமை,
அடக்கமஉடைமை இவை எனவகையும் எனக்கொள்க.
தச அவததையாவன பிரபஞ்சத்தை மாயாவடிவமாய
க்காணுது அருள்வடிவாய்க்காணும் அருகிய நோக்க
மும், கருவிகளை நியதிகளையும் சிந்தனையும், முற்பிற

வியிற்பட்ட துன்பங்களைநினைத்து நெட்டுயிர்ப் பெரிதலும், திருவருள் மேலீட்டால் உடம்பில இளஞ்சூடு முதலும், ஊணுகளைத்தறத்தலும், ஒருவரோடு உரையாடற்குமானமுறுதலும், மௌனமாயிருத்தலும், பித்தேறினாற்போலப் பிரபஞ்சப்பகுப்புத் தோன்றாதிருத்தலும், பிராணவாயுஇறந்து மூர்ச்சித்திருத்தலும், போதம் இறந்துநிறறலும் ஆகிய இவை பத்துமெனக்கொள்க. சுதநாவத்தைக்கொடுக்கடி அவறறில் தோன்றும் அருபவங்களைப் போதம்சுருங்கின்று அறிதலானும், அப்போதம் தேய்கல் வராநிறுத்தத்தக்கதாய் ஓர்கால் உயர்ந்த அருபவமாயும், ஓரால் மாற்றி உயர்வமாயும், மாறித்தோன்றலானும், “துவட்சி” எனமுடிகேவலாவத்தையோடு ஆணவம் நீங்கறறு ஆயினும், அதனதுகாரணம் போதமிறக்குமளவும் இருத்தலின் போதத்தை, “துகள்” என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் ஞானசாதகர் இலக்கணமும் சாத்தியரது இலக்கணமும் கூறியவாறுகாண்க. (௩)

அவ்வருபவங்களை அறிந்து சொல்வது வாக்கு ஆகலின், இவ்வாக்கினை மௌனமாக்குவது முத்திஅன்றோ? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

உரையொடுங்கிற் போத முதிக்கு மொழிவே
அருளா மதன்போக் கசையாப்-பனாயோகம்
போனாற் சுகாதீதம் புண்ணியர்க்குப் பொய்யுதி
தேனோர்க்குப் பல்விதமா கும். [யா

(இ-ள்.) உளையொடுக்கின் போகம் உதிகும் ஒழிவே அருள ஆம் அதன்போக்கு அசையாப் பனாயோகம் போனால் சகாதிதம் எ-று. வாங்கினை மொனமாககின் உளோ போதம் தோன்றமட, கலின், அவ்வாகுமொனம்முதல்அனம். ஆயினபோதமடங்கின் முதலியோ (எ-ள்) போதமடங்கின் அருளதரிசனம் ஆகலின், அப்போதம் அடங்கல் முதல் அனம். (ஆயின அருளதரிசனம் நீங்குதல் முதலியா? "எனின்" அவ்வருளதரிசனம் நீங்கின் போகஞ் சரிதம் அசையாத பனாயோகம் ஆகலின், அவ்வருளதரிசனம் நீங்குதல் முதலிஅனம். ஆயின பனாயோகம் முதல் முதலியோ? எ-ரின) பனாயோகம் நீங்கின் சகப்பேரும் ஆகலின், அப்பனாயோகம் நீங்குதல்முதலிஅனம். ஆயின அச்சகப்பேறு நீங்குதல் முதலியோ? எனின், அச்சகப்பேறு நீங்குதலே சகாதிதம், இச்சகாதிதம் முதலினில்.

புண்ணியாககுப் பொய உத்யாது ஏனோக்குப் பல விதம் ஆகும் எ-று. இச்சகாதித முதலியை அடைந்த புண்ணியாககு மேற கூறிய சுததாவததையில் தோன்றும் பொய்கள யாவும் தோன்றா. இம்முத்தியைப் பெறுது அச்சததாவததையில் நிற்போரக்கு அதுபவம் பலவிதமாயத் தோற்றும் எ-று.

பனாயோகமகூறி அதற்கப்பால் சகாதிதம் கூறின மையால், இவற்றிற்கு இடையில்தோன்றும் சகப்பேறு

வருவிக்கப்பட்டது. பரிபூரண சிவத்திற்குத் தம்மை
சுக்காந்தத்தலால் மெய்நுருவினீர், “புண்ணியா” என
நா. சுகாந்தத்திற்குச் சுத்தாவததைக் காட்சி பொய
யாகலின் “பொய்யுறுபாடி” என்றா.

இத்தருவெண்பாவால் முத்தநிலை எடுநன்று அறிவி
த்தவாறுகாணச். (௪)

அ. ௧ சாதித் முத்தநிலை அடைதற்கு உதவாகிய ச-
தாவதையில் நிற்போரது குணங்கொள்கை? என்ற
மேற்கூறுகின்றா.

கருவி கழல வரைநோக்காஞ் சிந்தை
பெருமூச்சாம் போதம் பிறியில்-அருளாய்
வெதும்பி யுடலவெறுக்கு மின்பாய் விகளம்
முதிர்ந்துறையு நாணுமொடுங் கும்.

(இ-ள்.) கருவி கழலவரை நோக்குஆம் போதம் பிறி
யில் சிந்தை பெருமூச்சுஆம் எ-து. கருவிகள் நீங்கவே
மலைமேல்நின்று நோக்குவோர்க்கு நிலத்தினகண் உள்
ள பொருள்கள் அருகித்தோற்றுமாப்போல, (பிரபஞ்
சம்எல்லாம் பொய்யாய்த் தோன்றுவதாம்) அக்கருவிக
ளுள் அதோமுகமாய்நின்ற போதம் அவற்றைப் பிறியி
ல் (ஊர்த்தமுகமாய்நின்று தன்னைஅறியும், அங்நானாத
ன்னைஅறியும்போது இங்நனம்இருக்கின்ற யான் ஏறும்
புகளால் நாங்குழ்அறிப்புண்டதுபோல், அளவில்காலம்

அக்கருவிகளால் அரிப்புண்டேனே என்னும்) சித்தனை யால் தெட்டுவிர்ப்புளராம்.

அருள் ஆம் உடல்வெடும்பிவெடும் ஆம் இன்ப ஆய் ன் களம் முறாந்து உலையும் நல்லும் ஒழிந்தும் எ-து. (த னனை அழிந்த பிணைர்; அருள் தரிசவும் உலையாய், (பி ணைர் அவிவருள் தனக்கு வடிவாய்) தும்மாயா உடல ம்மவையபிதுகளை வெறுப்பன். (பிணைர்) ஆமந்தமுண் டாய், (தும்மாதற்பேய்க்கா யா) உண்மத்தநகலைமீட்கொ ள்வி மெய்நாயா சிறப்பன். அலைநதி, (பிரபஞ்சத்தா ன்ந்தா நல்லவாய்) மலைமுட்டியும் தம் எ-து.

“மேதமபிழிவிடு” என்றதனால், தனனை அழிந்தெ ளப்பது மருள் இப்பட்டது. “அழிவாய்” என்றதனால், அருள் தரிசவும் மருளிக்கப்பட்டது. மாணம் ஒழிக்க லாவது நீராடல் பூனையாய், மெய்திலன் என்று உலக த்தார் பழிப்பது ஒழித்ததும் மாணம் எனக்கொள்க.

இத்தருவென்பாவால் அருள்கள நீக்கியவிடத்து வ ருமா முணமும், தன்னை அழிந்தவிடத்து வருங்குணமும், திருவருள் தோன்றியவிடத்து வருங்குணமும், ஆந்தை ச தோன்றியவிடத்து வருங்குணமும் கூறியவாறு கா ணக.

(ரு)

வேர்க்கும் விழிததும்பும் பொய்யறியின் மெய் வெதும்பி, ஆர்க்கும் விறைக்கு மருளுதிப்பின்- வாக்குமனம், நின்றபரி பூரணமாய் நேயத்தே கார்க்கதமாய்க், கன்றிப் புளகிதமாங் காண்.

(இ-ள்.) வேர்க்கும் விழி ததும்பும் பொய் அறியின மெய் வெதும்பி ஆரகதம் விறைகதம் எ-து. (பொய்யா கிய கருவிகளை உள்ளபடி பொய்யாய அறியின, மெய்யில்) வெயர்வை அருமபும், விழியில் நீரத்தமபும், எல்லாம் பொய் எனறறிந்துகொண்டேன் என்று உடலத்துள் இளஞ்சூட்டெழ ஆரவாரிப்பன, (பின்னர்த தன்னை உள்ளபடி கண்டு ஒன்றினையும் நாடாது) உடலம் அடைவற இருப்பன,

அருள் உத்பபின் வாகதமனம் நின்று பரிபூரணம ஆயநேயதநே காரகதம ஆயக சனறிப்புகந்தம் ஆம எ-து. (பின்னா) அருளக்கொண்டமிடத்து வாகதமனம் களிலநின்று அவ்வருள் பரிபூரணமாயத்தோன்ற இத்தகுமுகலாய நேயத்தை(என ஹக்கு அடைவேன என்று அந்நேயத்தைநாம, மேகக் குழுவது போலாய உள்ளே குமுறி உள்ளமவெதும்பி உடலம் உரோமாஞ்சலியாய எ-து.

வாக்குமனங்களில் நின்று அருள் பூரணமாய்த்தோன்றுவதாவது மனதாலநினைந்த நினைவு நினைந்த தில்லையாயும், வாக்காற் சொன்ன சொற்கள் சொன்னதல்லையாயும், தனக்கதுபவமாய்த் தோன்றுவதாம் எனக்கொள்க.

இத்திருவெண்பாவால் கருவிகளைப் பொய்யென்று அறிந்தவிடத்தவருங் குணமும், திருவருள்உதித்த விடத்தவருங்குணமும், அறிவித்தவாறுகாண்க. (சு.)

பேயைப் பெண்ணென்றிருந்தும் பித்தனைக் கு
ப பொன்றோற்றும், மாயதநா ணுண்மின மா
ண்மிமயல-போயத், திமிருகமீம் பித்தாயக் தெளி
மயலானாற்பேயல, நடகருமருண் மேலிட்டநாள.

(இ-ள்) பெண் பேயை என்று இருந்த பித்தனைக்
குப்பொனதோற்றும் மாயதநா ணுண் உணர் மாலப்பா
ய மனமமாண் டு எ-து. பெண்களைப் பேயகோபபோ
லும் பித்தது வாதிப்பவனென்று கண்டிருப்பதாயும், பி
த்தனைக்குப் பொன தோற்றுப் போவதாய் காணப்பா
யும், உதரளரிவாய் கொண்டு மாயதநா கு காமிசூழ
முதலிய ஊண் பாறு கடைபயிற்ம் வாகுவி உண்டு அ
வைசணமேலவைதது) மட ஆரபோய (அவற்றை மெய
ப்பொருளாக்ககா ளும்) மனமும இறந்த.

அதனுடைய மே பித்ததுபக ரெளி மயலஆனாலபோல்
அருளமேலிட்டநாள நடக்கும் எ-து. (அப்பொருந்தல்
அருந்தல்களையும் அவற்றிற்கு ஏதுவாய பொன்னையும்
விழைந்து நெடுநாள் பிறவித்துன்பததால் வருந்தினோ
மஎன நும்) அந்தத்திடுக்கநதானே விடாப்பிராந்தியாய்
அறிவுபயித்தயங் கொண்டோனைப்போலவும் திருவரு
ளமேலிட்டகாலத்து விளங்கும் எ-து.

பேய்பிடியுண்டு விடுபட்டோனுக்கு ஓர்காலத்து அத
னைக்கண்டபோது பயந்தோற்றல்போல், முன் பெண்க
ளால் வருந்திய வருத்தத்தைநோக்கி அவரைக்கண்ட

போது பயந்தோற்றலான அந்நான் உவமைகூற்றினார்.
 "விதனைக்குப் பொன்றெற்றது" என்று அகநிறும இ
 டிவாய்க் கூறினமைப்பால் ஒட்டுச் சினைக்கேயும் இ
 டிசுதனைபுறப்பால் காண்பார என்பாரியும். அங்கு
 பரிபூரணம். அருள்வடிவம் அந்நான் உவமை. பொன்
 பெண் பணம் காண்டலென்பது பூவன்-யம் வெறு
 து உலகக் காணும் மாறுபட்டி முதலானது. "பொன்
 மலாறுபோல" என்றது.

இந்த நூலின் பரவாது, அந்நாடு மட்டுமல்லாமல் உலகம் முழுவதும்
நினைவுகூர்ந்து, விமர்சனம் செய்யப்படும்.

மலட்டுமத விநி வரச்சுண்ட , ரா' கால்
 அலத்தி மயிழு மதுபோல் - உலப்பிலாக்
 காலங் கழிங்குகையுங் காணுங்கைக கண்டகாரிட
 மாலு மழுறுநிப் பார்.

(இ-ள்.) மலட்டு மகன் நீங்கி வரச்செண்டதாய் தாலு
அலத்தி மகிழும் அதுபோல எ-று. (நெடுநாள், மலடி முத
து (பின்னர் அரிதாய்ப்பெறறு) புதல்வன் (தன மனைவிட்டு)
நீங்கி (அயல்மனையிறசென்றுமீண்டு) வர எதிர்த்துண்டதா
ய் (சென்று எடுப்பது மார்போடு அணைத்து முன்னர் அவ
னைப்பெறுத காலசனையும் இப்போது அவனைப் பெற்
றுக் கண்டகாட்டையும் நினைந்து) தாலாட்டுதலோடு
அழுது அவ்வழுகையோடும் சிரிக்கும். அதுபோல்,

உலப்பு இலாக்காலம் கழிந்ததையும் காணத்தக்க
 ண்டுள்ளிப்பாலும் அமுதுசெறிப்பார் எ-து. (திருவருளை
 பபெறாது) அளவிறந்தகாலம் (பிறவியில்) இன்னாய்க் க
 டிததலகக் கராதியவசனாலும், (அக்காலபகருள ஒர்கா
 லம்ஆயினும்) காலாக அதிருவருளை (இப்போதுகண்ட)
 சளிப்பாலும், அவ்வருளைத் தோததரம பண்ணெலாக்
 அழுது அவ்வழுநகடியோடும் செறிப்பார். (திருவருள்
 மேலெட்டைப் பெறறோ) எ-து.

“தாலலத்த” என்று உவமை கூறினமையால் அரு
 ளைத் தோததரமபண்ணுதல் வழுவிக்கப்பட்டது. அரு
 ள் கமமிடத்தத்த தோததரலான அளவிறந்தகாலமெய்தி
 தகூறினார். கால-தாலலத்தல், காலத்தல்-அருதல்.

இத்திருவெண்பாவால் சிறந்தோர் உடையது கூறி
 உவமை காண்க. (அ)

பாதிசமுத்திகையப் பெறாது, இவ்வணந் திருவருள்
 மேலெட்டைப் பெறறோள் கப் பிறப்பு உண்டாகாதோ?
 என்ன, மேற்கூறுகின்றோ.

நடைதளர்ந்து மெய்ம்மறந்து நாண மழிந்தே,
 உடறளர்ந்து கீழ்க்குரலிட் டென்போய் - மடலெ
 டிப்பாய்ச், சத்தாதி நெட்டுமனந் தாக்கற்றுச் சந்
 தழிந்த, பித்தர்க்கு மாகா பிணி.

(இ-ள்) நடைதளர்ந்து மெய்ம்மறந்து நாணம் அழி
 ந்து உடல்தளர்ந்து கீழ்க்குரல் இட்டு ஊண்போய்

எ-து. (கருவிச்சேட்டைக ளடந்ருதலின்) நடைதளர்
நது, (அருளே உடிவாயிருத்தலின்) உடம்பு மறந்து
(உடம்புமறத்தலின் பிரபஞ்சிசுள பழிப்பாறான்பது கு
றித்துவரும் நாணம் அழிந்து (உணர்மேல விருப்பின
மையான) உடலதளாந்து, (மன மெல்ல யாயிருத்தலி
ன்) கீழ்க்குறறபேச்சாய, (அருள்முதம புர்த்தலின்) சிற
றாண் உண்பதாய,

மடலளிப்பு ஆபச சத்தாந்தெட்டு மனமகாகரு அற
றுச்சுந்து அழிந்து பித்தாகரும் பிணிகூர் எ-து. (அரு
ளையே அன்றி மறறொண்கறபும நாடாஸமயின்) மடலெ
டுப்பானபோலாய, 'ஐந்தவாயும் அரறமைபால்) சந
தாதிவிடயங்களும் இறந்து, (இச்சத்தாதிவிடயங்கள்
இறந்தலமயால்) மனம் ஒன்றோடும தாககற்று, (மனம்
ஒன்றோடுந தாககறறமைபால்) அருளென்றும் தானெ
ன்றும் இன்றி இரண்டறற (இவ்வருள் தலைமீசுகொண
ட) பித்தாகரும் (சுகாத் த முதத்தியை அடைந்தோரைப்
போல்) பிறவிநோய்கள உண்டாகா எ-து.

அருள்மேலீட்டையும், பிரபஞ்சப் பறறொழிவையும்,
உடையோர் தேகாந்தத்து அறிவோடுருசென்று சுகாதீ
தமுத்தியை அடைவர். ஆகலின், "பித்தாகருமாகாபிணி"
என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் அருள் மேலீட்டை உடை
யோர்க்கும் பிறப்பு இன்றென்று அறிவித்தவாறு கா
ண்க, (க)

குறும்பாட்டும் புன்சிரிப்புங் கூர்த்திமையா
நோககும், வெறும்போகளு சாய்ந்து விழினும்-
மறந்த, திகைப்பும் விதிர்ப்புந் திமிர்ப்பும் விறை
ப்பும், உகைப்புந் தெளிந்தறித் லும்.

(இ-ள்.) குறும்பாட்டும் புன்சிரிப்பும் கூர்ந்து இமை
யானோக்கும் எ-து. (காம அறிந்த பாட்டுகளுள் சில
பாட்டான் அருளைத் கோத்திரம் பண்ணுவதாய்) குறும்
பாட்டும், (ஆநந்தமகிழ்ச்சியால தோனறும்) புன்சிரி
ப்பும், (உட்புறமும் அவ்வாறந்த பூரணத்தை துண்ணி
தாய்ப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதாய்) இமையா நாட்
டமும்,

வெறும்போகம் சாய்ந்து விழினும் மறந்த திகைப்பு
ம்விதிர்ப்பும் திமிர்ப்பும் விறைப்பும் உகைப்பும் தெளி
ந்து அறிதலும் எ-து. (தாம் ஒன்றையும் விழையாது
இருப்பினும் தமதுசுநிதியில்) பொய்ப்போகங்கள் மிக
வுஞ் சாய்ந்துவந்து ஓடப்பினும் (இத்துன்பங்கள் ஈண்
டு ஏன்வந்தன என்று அவற்றை) சிறிதும் நினைவாததி
கைப்பும், (அவற்றைக்கண்டபோது) உடல் நடுக்குறு த
லும், (பஞ்சேந்திரியங்கட்கு உரிய விடயங்கள் நேர்ப
பின் அவ்விடயச்சுவை தோன்றாத) திமிர்ப்பும், (பூதம்
பேய் புலிகரடிமுதலிய வந்தகாலத்துக் கற்றுண்போ
லத் தேகம் அசைவற்றிருக்கும்) விறைப்பும் (ஆநந்தம்
மிகவும்வந்து தாக்குதலான்மூந்து குதித்தாடும்) உகை

ப்பும், (அங்ஙனம் ஐடிய ஆநநதமேலீட்டால் தோன்ற
து அவ்வாநநதமேலீடு சிறிதுநீங்கியபோது இப்போது
பாம் என்செய்யுநாம் என்று) தெளிந்ததிறுது கோடையு
ம் (ஆகிய இக்குணங்கள் எல்லாம் பரையோகநீங்கி ஆந
நதம்பெற்றோருக்குத் தோன்றுவனவாம்) எ-து.

இங்ஙனம் அறியும் துறவும் உடையனானி னோபபந
தராய் உள்ளார எல்லாரும் அனபானம் காயபழம்
ஆடைமுதலிய கொடுவநதுவைத்து வணங்குவார். ஆந
கின், “வெறுமபோகநு சாய்நதுவிழிநம்” என்று,
வெறும் போகம், பொய்ப்போகம், சாய்நதுபொய்
குத்தமேலுநிறுது.

இத்திருவெப்பாவால் ஆநநதம் பெற்றோர் குணம்
அறிவித்தவாறு காண்க. (உப)

இங்ஙனம் பூரணநந்தம் பெற்றோர்க்கு ஆடலும் பாட
லும் உண்டாவது என்னே? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

கால்வந்த வர்க்காட்டங் கைவந்த வர்க்காட்டம்
மால்முந்தி வந்தவரவாய்ப்பாட்டும்-மேல்கொண்
.ஆனந்த வுல்லாசத் தாச்சரிய மாரறிவார் [உ
உனம்போற் காணு முலகு.

(இ-ள்.) கால்வந்தவர்க்கு ஆட்டம் கைவந்தவர்க்கு ஆ
ட்டம் மால்முந்தி வந்தவரவாய்ப்பாட்டும் எ-து. (பிற
வி முடவராயிருந்து இடையில் தெய்வகதியால்) கால்

நடக்க வந்தவாகது திட்டமுண்டாவது பாலும், (சு
வராதுருது இவ்வுயில் அடியனட வகவ நீ காராகது தி
ட்டமுண்டாவது பாலும் (தாங் ஊ அ ப பிதா செ
வா(மல்) ஆன ச சீ செ காண்கி வகவா வாய்ப்பாட
பு பாலும்,

[illegible]

செந்திரா காது வசம் ம வராதிருந் இடைவி
 டைய வசம் ம குழிடைம உண்டாவ மபோல; அளவி
 ப் பகலம் ம மவசமிடை மிடெந்தாக்க குழிபேர
 து அச்சுற விதிசையாயப் பரிபூரணவடிவைப் ப்பம
 மைமடாண்டி யாகத் து - லும், நாம அது பங்கக் பெண்
 மின் பவாசனை உளத்திருத்தலான உவாக்ருப் பாடல
 உண்டாவ மபோல, மணப்பபோகத்தைப் ப அளவில்
 காலம் புதிதேகாக்க குழிபேரது நிதிசயாநந்தன
 டைத்தமையப் பாடலும், உண்டென்பது இவ்வயமை
 களற காண்க. “ஊனமபோல” என்றமையால் ஊன
 ம இன்றென்ப தாயிற்று. உலகென்பது ஆகுபெயர்.

“கைவந்தவர்காட்டம்” என்பதற்கு அருத்தம்—ஓர் விதையாதிமுன்கைவராதிருந்து பின் கைவந்தபோது சூட்டம் உண்டாவதுபோலும் என்கிறும் ஆம்.

இததிருவெண்பாவால் ஞானிகட்குப் புரணவடிவம் பெற்றமையால் ஆடலும், ஆநந்தம் பெற்றமையால் பாடலும் உண்டாம் என்று அறிவித்தவாறுகாண்க. (கக)

ஆநந்த மௌனமதனை அடைந்த ஞானிகள் போதம் இழந்தோராகலின், இவ்வுனம் நாவிகாரிகடாயிருந்தோர்க்கு அநந்தவிகாரி-என்போலும் ஆடலாடல் எவ்வுனம்” உண்டாம் எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

அறிவு பறிகொடுத்திவ் வாககையற மாறிப் பெறுகி யிழப்புகிபாப பித்தின-அறிசென்ற லையற்ற நீத்தமோ ராளற்ற கப்பல உலவுற்ற தோறிற்ப தோ.

(இ-ள.) அறிவு பறிகொடுத்தது இவ்வாககை அறமாறிப் பெறுகி இழப்பு உதியாப்பித்தின் சென்று அறி எ-து. (முன்னா விடயாநந்தற்குத் தமது அறிவைப் பறிகொடுத்ததுபோல, இப்போதுமாறிச் சொரூபா நந்தத்திற்கு) அவ்வறிவைப் பறிகொடுத்தது, (முன்னாக கூடியிருந்த) இம்மாயாவடிவ மறந்துபோக, (இப்போது அருள்வடிவாய்) மாறிப்பெற்று, (அவ்வருளே வடிவாகலின் ஓர்பொருளைப் பெற்றோமென்னும்) பேறுதியும், (ஓர்

பொருளை இழந்தோமெனனும்) இழப்பும், (இவற்றான் வரும் இதாகிதகசனும்) தோன்றுக ஆங்குப்பயித்திய மீக்கொண்டு, (ஒரிடத்தச் சிறிதேனும் விகாரமுண்டா காது இதனை அறியில்) சென்று பாடித்தறிதி (இஃத னறி.)

அலை அறநீததம் ஓர் ஆள அறநகப்பல உலைவு உற் றதோ நிறபடுகா எ-து. அலைபினறிய சாகரநதல் நிறகு ம் ஓராளும னுனறியசுப்பல அசைவுறுகின்றதோ? அசை வற்று நிறகின்றதோ? (அஃது எங்மனம் அசைவற்று நி றகின்றது. அசைபோலும் மெளனநகதசாகரநதில் முப் பத்தாது நதிநுவுறுகளும தற்போதமும இறந்தறினற ஞானிகளும் அசைகலா எனது இத்திட்டாநதத்தானும் கண்டுகொள்க) எ-று.

அலையறநீததத்தை மெளனநகததசிறகும், ஆளற மிருத்தலைக கருவிசுளிறந்து நிறறறதும், அசைவறறசப் பலைப போதமிறந்த ஞானிகளது அறிவிறகும், உலமித தார். அறிவுபறிகொடுத்தல ஆநந்தமபமாய்அமுந்தல.)

செகஞ்சிரிக்கத தாஞ்சிரித்துச சீபேயென் றோட்டில, அகம்புறங்கா டேச்சுக்குற் றற்றுத் திகம்பரியாய்த், தானந்தம் பாடிவிண்ணிற் றட் டத் துணங்கையடித், தானந்தக் கூத்துநடிப் பார்.

(இ-ள.) செகம் சிரிகததாம சிரிததச சேபேய என
 ஹ ஒ-டிஸ புறபாரதி அகம ஏக சததததத திகமப
 ரிஜ்ய எ-து. உலகாடைசிரிய ரத பேயொனறு) சகச
 தோர தமலமப பாரதி சசிரிபட, ஞானநெறிதெரியா
 க மலபீபட மான தாமும அயனாப ராச ச சி
 சது, (புறநகலையா பொது சரவடி ச ரீல காம இந்நக
 விட) அயாவரது) பயரீ பேயம எனறு ஒ-டி
 லெயாலநானறு மகாந அப ரீ-ம பீ-ம ரீ-ம பு
 மல மோடடை பனமன பாரத க. ரி, அசச்சமென நல
 அநுயாருபடி சிரிபுல அரமத துதம்பரி னாய அப
 டத்திருந்து.)

தான அரமபாம வினாவி ட டடது னவநக அர
 தது ஞானநககத, நடிப்பார எ-து. கம ஹ பாரநாச
 மான லுடக துப்பாடிச சிதகாசவளியில் பொநா த
 வின்று ஞானவககககததத ச உரிசகாமபடி னையடி
 து ஶீநகசுடன மபன ஹயா. (அயவாந சட்ராண ராய
 னா) எ-து.

உலகாகரு ஞானிகள் மாறுபாடா யிருக்கலானும்,
 ஞானிகட்து உலகா மாறுபாடாயிருக்கலானும், “செக
 ஞ சிரிககததாஞ்சிரிதது” எனரா. உலகதிறகு ஞான
 ம்பேய ஞானத்திறகு உலகம்பேயஎன்னும் உலகவழந்
 கமும்அது. பிரபஞ்சமெல்லாம ஶீநகதபூரணமாயத்தோ
 தறலின் சும்காட்டகததம் அவாகருத தோற்றது என
 பதறிக. “தானந்தம்பாடி” என்றதனால் போதமஇறந்து

‘னலபாடினா எனபுதம் ‘உருபு’ மீட்ட’ மீட்ட
1. என்னகளுல் பாடினாருந் 2. உபபாடினாடை
புர சாஸனம்.

‘உருபாடினா’ உருபாடினா’ ‘உருபாடினா’
‘உருபாடினா’ ‘உருபாடினா’ ‘உருபாடினா’
‘உருபாடினா’ ‘உருபாடினா’ ‘உருபாடினா’

‘உருபாடினா’ ‘உருபாடினா’ ‘உருபாடினா’
‘உருபாடினா’ ‘உருபாடினா’ ‘உருபாடினா’
‘உருபாடினா’ ‘உருபாடினா’ ‘உருபாடினா’

‘உருபாடினா’ ‘உருபாடினா’ ‘உருபாடினா’
‘உருபாடினா’ ‘உருபாடினா’ ‘உருபாடினா’
‘உருபாடினா’ ‘உருபாடினா’ ‘உருபாடினா’

(இ-ஊ.) வீட்டுப் புடும் உருபும அளிமால் அபி
மாணமும அவராலது-உருபும உருபும உருபும
உருபும உருபு. (பாருததீப உருபு உருபுதமாயதே கோண
துமபடி திரம செவி களம உரும மாபுசுளில் மிகவும்
பூணுகுகொளுநம்) உருதீந் பாசுகப பூணகனும், (உரு
உருபும) ஒட்டுவேட்டி உருபும, வாராததையினால்
யாம் சிவமதம் என்று பிடிததுபேசும அபிமானமும,
அவரிடததுணடாம் ஆடல் பாடல்களும், தவசுபோற
செய்யும் ஞானசாரங்களும்,

திகைப்பும் சிதம்பரத்தில் ஐயன் தனக்கு அறியல்ஜம் எ-து. அவ்வேடத்திற்கும் நடைக்கும்உரிய பரிபூரணஞானம் அகத்து இனறி)திகைத்திருத்தலும், (ஆகிய இவை உடையாரது கருத்தினை) சிதாகாசத்தில பஞ்ச இருத்திய நடனம் பண்ணுநிறை பரமவிவனது திருவுளத்திற்கே அறியலாம். (ஆனறி மபறையாக்கு அறியலாகாது) எ-து.

ஆபரணம்போலபூண்டு கோடலின், உருத்திராக்கச்சதை, “பூண்” என்றா. உருத்திராக்கக கூறினமைபால உத்தனானம் வருவிக்கப்பட்டது. அகத்துஞானம் இன்றி, புறத்து இங்ஙனங் காட்டுவன எல்லாம் தற்போதத்தா லுண்டாவன. ஆலின், இவர் நிருபிகாரிகள் அஸொன்பதுங்காண்க. இவர்களும் ஞானிகள்போல பிறர்க்குத் தோற்றவின, “சிதம்பரத்திலையன நனகசுரியலாம்” என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் ஞானிகள்போல் நடிக்கின்றோரைப் பொய்ஞ்ஞானிகளென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (௧௪)

மெய்ஞ்ஞானிகள் நடை இன்னுவ் கூறுகின்றார். மாலயினு யிர்திரனாய் வாழுவதாய் மாளுவதாம் சாலமயல் பார்த்துத் தலையசைப்பர்-ஞாலமயங்குன்மத்தக் கோரணியார்த் தோகோ வெனச்சி தன்னைப்பார்த் தாடுவர்தாந் தாம். [ரிப்பர்

(இ-ள்.) மால் ஆய்) அயன் ஆய் இந்திரன் ஆய் வாழுவது ஆய் மாளுவது ஆம் சாலமயல பார்த்துத் தலை அசைப்பர் ஞாலம் மயங்கு உணமத்கக கோரணிபார்த்து ஒகோ எனச்சிரிப்பா எ-து. (தேவாகட் கெல்லாம் மேலாய்) மால் எனலும்பெயரை உடையனாகியும், அவன் என்றும் பெயரை உடையனாகியும், இறந்திரன் எனலும்பெயரை உடையனாகியும், சிறந்தவனானார்--(தத்தம் பகவிகளில்) அழிவின்றி வாழுவதாய்க் கருதிக் கொண்கிறந்த, பன்னாளில் மாண்புபாவதாகும் அவரது நிகுந்த ஆணவமயக்கத்தைப் பார்த்து, (அவ்வாணவம் அவர்களுடைய பொய்யாறிய தேகத்துடனையும் மெய்யாக் கருதப்பண்ணி மயக்கிற்று, சணமர் கொலோ என்று உள்ளதது நாடி) கிரக்கம்பல கொளவர். (அவ்வாணவத்தான) இவ புலகத்தார மயங்கா நின்ற பயித்தியக் கோரணிக் கூத்தைப்பார்த்து ஒகோ எனப் பிறர்க்குக் கேட்கச்சிரிப்பர்.

தன்னைப்பார்த்து ஆடுவர் தாம்தாம் எ-து. (அஃதன்றி) தம்மைப்பார்த்து, தம்மைச் சிவபூரணம் விழுங்கிக் கோடலால் காணுது, தாம் அச்சிவ பூரணநதாம் என நடனம்புரிவார். எ-று.

மால் அயன் இந்திரன் முதலியோர் இறந்துபோவது ஆகமப் பிரமாணத்தால் அறிவதாகலின், அவரது “மயல்பார்த்துத்தலையசைப்பர்” என்றார், பித்தமேறினோன் தன்னுடம்பு தெரியாது உலகநடைக்கு மாறு

குறும் போக்கு வந்தும் நடப்பாரா எ-த. பின்னாச் சிறிதிடஞ்சென்று மீண்டுவாறு உலாவுவார் (அவ்வத் துவிதா நாதம் பெறேரார்) எ-று.

விடயங்களில் செல்லும் ஐந்தவாஹம் நீங்கவே, அவ் விடயங்களை அறிந்து பற்றி அவற்றுள் அழுந்துவதாய் இருவகை இருதரி பங்குளும் அநுகக்ரணங்களும் நீங்கும். இவ்வகை நீங்கவே, ஒழிந்த கருவிகளும் நீங்கும். அகலின், ஆசைமுடிவான வளைத்தம்போய் என்று ஆசையை முன்னெய்தி நிறுத்தி நேயத் தழுந்தியபோது போதம் இறத்தலின், “மறந்தறியாநேசம்” என்றார். சிறுபிள்ளைகள் போலுலாவி விளையாடுவ ராகலின், “குறும்போக்கு வந்தநடப்பார்” என்றார்.

இவ்விரண்டு திருவென்பாவாஹம் மெய்ஞ்ஞானிகள் அஞ்ஞானிகளது பொய்யுலகாசாரத்தைக் கண்டு சிரக்கம்பனாதிக்கும், தமமுண்மையும் ஆந்தா நுபவமும் கண்டு நடனாதிக்கும் செய்வொன்று அறிவித்த வாறு காண்க. (கக)

கருவிகளும் போதமும் இறந்து நேயத்தழுந்தினோர் அக்கருவிகளும் போதமும் உடையோரது மயக்கமும் தமது தெளிவும் எங்கனமறிவார்? எனின், மேற்கூறு கின்றார்.

'கேடுஞ் சுகமு முதலெல்லாங் கீழ்ப்படுத்திக்
கூடுஞ் சுகம்போலக கொள்ளாதே - நாடுநகும்
பூனைக்கண் ணேரி பொருப்பேறி போலுச்சிப்
பானுப்போ னீயவரைப் பார்.

(இ-ள்.) கேடும் சுகமும் முதல எல்லாம் கீழ்ப்படுத்தி
திக்கூடும் சுகம்போலகொள்ளாதே எ-து. துக்கமும்
சுகமும் இவற்றிற்கு முசலாய்உள்ள சுகாதி பிரபஞ்
சமெல்லாமும் கீழ்ப்படுத்து நீக்கி, நேயத்தைக்கூடும்
பாமுத்தர் குணம்போலச் சீவனமுசதர் குணத்தை நீ
கருதிக்கொள்ளாதே (உஃது எவ்வளவு எனின்),

நாடுநகும் பூனைக்கண் ணேரி பொருப்பு ஏறிபோல உச்சி
ப்பானுப்போல நீ அவரைப்பா எ-து. நாட்டினக ண
உள்ளார் பார்த்து நகையாநின்ற இருட்டைச் சிறி தே
னும் இனறி இரவினும் பகலினும் அறியும் பூனையின் து
கண்ணைப்போலும், ஏரிகரைமேல் ஏறினோனைப்போ லு
ம், மலைமேல் ஏறினோனைப்போலும், மத்தியானத்த ள்
சூரியனைப்போலும், அச்சீவன்முத்தர் அறிவையும் பா
ர்த்தறிதி எ-து.

பூனைக்கண்ணிற்கு இரவினும் பகலினும் பொருள்க ள்
தோன்றுவனபோலும், ஏரிகரைமேல் ஏறிக்கு இருட னா
லும் தோன்றுவனபோலும், பொருப்பேறிக்கு நிலத் தி
ற்பொருளும் பொருப்பிற்பொருளும் தோற்றுமாபோ லா
லும், உச்சிப்பானுவிற்கு உதயமாகுந் தானமும் அத் த

பிக்குந் தானமும் தோற்றுமாபோனும், பிறப்பில் தன்
பமும் வீட்டில் இன்பமும் அவாக்குத்தோற்றும். ஆக
லின், இவ்வனம் உவமை கூறினார். இருளான அறியுங்
கண்ணி புகு ஒளிபுக பொருள சோற்றாதபோல், பெ
ததாகப் பனபதம், ஒளிபான அறியுங்கண்ணிற் கு இரு
ளிற் பொருள்தோற்றாதபோல், பரமுதலொன்பதும்,
இருளினும் ஒளியினும் அறியுங்கண்ணிப்போல், சீவன்
முதல்கொன்பதம், பூணைக்கண என்னும் உவமைக்குறிப்
பாறகாணம். பரமுத்தர் தனுவாதினைக்கி நேயத்த
முந்தினார். சீவன முதலா தனுவாதினைக்கி நேயத்த
முதலமல்லினும் நேயத்தமுந்தினார். ஆகலின், இச்சீவ
னமுதலாராவா இவ்வொன்று இரண்டு புகுத்தறிவித்தார்.
ஏரியென்பதனைக் கணமேல்லறி யென்பதனோடுங்கூட்
டுக. ‘நாடுபுகும்’ எனபது பூணைக்கண்ணிற் கு அடை.

இத்திருவெண்பாவால் சீவனமுத்தராய் மெய்ஞ்ஞா
னிகள் சகமுக்கும் அகமுக்கும் தோன்றப் பற்றாதபார்
த்து அறிவொன்று அறிவித்தவாறு காண்க. (௧௭)

ஞானிகளாயினா மெண்ணமாயிருப்பதன்றி, இவர் ஆ
டலாதினைச் செய்வது என்னை? என்று சரியாகியினி
தபோர் சொல்லார்களோ? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.
சூலையும் பேயும் பிடித்துழல்வார் சும்மாநம்
போலறிவி றொன்றுகாத்த புத்திபோல்-மூல
இருளான் மறந்தறிவா ரீதென்ற, நென்பார்
அருளா லறிந்தறிவா னா.

(இ-ள.) சூலையும் பேயும் பிடித்தது உழலுவார் சும்மா நம்போல் அறிவீர்என்று உரைசுபுத்திப்போல எ-து. (பொதுமாதா கூட்டாளானவரும்) சூலை நோயும் (நற சூண்களை மாறுபடுதும்) பேயும் பிடித்தது (அவற்றை வளருதி, உழலுவார் (இச்சூலையும் பேயுங்காணும்) சும்மா எமசநிலைப்போல் (நீரும் அறிவீர்என்று நறசூணை தீதோடுகூட) சொன்ன புத்திப்போல், :

மூல இருளால் மறந்து அறிவார் இருளால் அறிந்து அறிவாரா ஈது என் எனபா எ-து. மூல மலவருளால் (சமமை) மறந்து (மாயாகாரியமாகிய தறுவாங்களை யான எனதென்று அறிவாரா—இருளால் அகத்துவாங்களைப் பொய்யெனதறிந்து நீங்கி) சம்மையும் சமசூரிய பேரின்பதையும் அறிந்துளாடைபார்த்து (பித்தரைப்போல நீர்செய்யும் ஆடலபாடலகள்) இத்தெனை என்று சொல்வர். (அதுகொண்டு இவர்க்கோ இகச் சியும் இன்று) எ-று.

சூலையும் பேயும் பிடித்தனோர் புத்தியை அவைபிடியாத நறசூணத்தோர் கேளாததுபோல, சகல கேவலத்தின்பிறப்போ சொற்களை அவற்றை நீங்கிச் சுத்தத்திணிதபோர் கேளான்பது இவ்வுவமையான அறிவு. சூலையும் பேயும்என்றது ஏகதார விரதியாய் இலிங்க விரகியாயிருப்போர்க்குப் பொதுமாதர் கூட்டாவும் ஐவராசர் முதலிய மருளேற்றிக்கொள்வதும் நன்றென்று பிறர் கூறுவனபோல் என்பதும் ஆம்.

இததிருவெண்பாவால் மெய்ஞ்ஞானிகளது ஆடலா த்களைக்கண்டு கருமின பழிப்பிலும் அது பழிப்பின பாரப்பட்டது அன்றென்று அறிவிக்கவாறு காண்க. ()

ஞானிகள் மகிமைபய உலகநகரமும் சரிபாதுயினி நபோரும் அறிபாதருத்தல் ஏன் ? எனின், மீமமகூறுகி னாரா.

மருண்டுகர் வாககயிய வல்லரோ மாயா

இருளே யொளியா யி நப்பா - அருந்தருத்த
பேயரைப்பே யென்றோ பித்தநாப் பாடிருட்
பார்வைக குப டானு பகை. [கண்

இ-ள் மாநள முந வாககு அறிப வல்லரோ மாயா
இருளே ஒளி ஆப இருப்பா எ-து. பித்தமேறிய உளம
டிகள் 'தல்லிவாளாகூறும அறநெறி, வாக்கினை (உட்
கொண்டு) அறிபவல்லரோ ? அதுபோல், (உலகத்தா
ரு'னிகள் கூறு சிநவாககான ஆயினும் அவர்களை ஞா
னிகளென்று அறிபவல்லரோ ? அஃகனறி, சாம் கறற
நூலறிவும சரிபாதிருமாசிய) மாயாவிருளைத் தானே
ஞானப்பிரகாசமாக கருதிக்கொண்டிருப்போர்,

உருதசஅருள பேயரைப்பேய் எனனாரோ பால் பா
னு பித்தநாஇருள்கண் பார்வைக்குப் பகை எ-து. (மும்
மலங்களையும் தறபோதத்தையும்) கோபித்த (அருளாகி
ய ஸ்ரணப்பேய் பிடித்தபேயரைப் பேயொன்று சொல்
லார்களோ ? (அங்கனம் இருந்தோர் இங்கனம் இருந

தோரைப் பேயொன்று இகழ்வான் ஏன் எனின்) மதரமாகிய பால பித்தமேறிய நாவற்குப் பகையானது போலும், பேரொளிப் பிரகாசமாயிருந்தபாண இருளை ஒளியாகக்காணும் இருட்கண் பாவைக்குப் பகையானது போலும், ஆகந்தமும் திருவருளும் மலமேலீட்டால அவர்க்குப் பகையாமாகவின இவற்றைப்பெறற ஞானிகளும் பகையாததோற்றுவர் இஃதே அவரிடமுதற்குக் காரணம் என்று அறித்) எ-று.

“மருணமுகர் வாக்கறியவல்லரோ” என்றது உலகத்தார்க்கு உவமை, நூலுணர்ச்சியோடும சரியாதிகளினிற்போ இகழ்வாடொன்றது பரஞானம் இனமையால் எனக்கொள்க. பகை என்பதனைப் பாலஎன்றதே ஞானிகூடமிக, கைப்பாயும் இருளாயும் மாறுபடத்தோற்றலின “பகை” என்றா.

இத்திருவெண்பாவால் ஞானிகளது மகிமையை உலகத்தாரும் சரியாதிகளினிற்போரும் மெய்யுணர்ச்சியின்மையான அறியார்களென்று அறிவித்தவாறு காண்க. (சக)

ஞானிகள் மகிமையை மானிடரறியார். ஆயின், அறிவார்தூர்? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

அடைப்புள்ளா யாளடர்ந்த வாமையாய்த் திக்கு, உடுப்பதா யோர்ந்துழல்வார்க் கூரார் - நடைப்பிணமே, ஊமைப்பே யாடொன்னு மோலமிடுந் தேவர்குழாம், சேமக்கோ லாளிந் திரார்.

(இ-ள.) அடைப்புள் ஆய ஆள அடாந்த ஆமை ஆயத் திகடே உடுப்பது ஆய ஓநது உழலவார்கு ஊர் ஆ எ-து. (நேயநிடை மாறாதிருச்சலின் முட்டைகளை வைத்து அவையங்காசு(கும்) அடைப்பு-போலாய், (தாமிருந்த இடநதேடிச் சிலா அன்னாங்களைக் கொடுவந்து நேரோவைத்து வணங்கி உபசாரங்களைக் கூறிலும் இந் திரியங்களை ஐந்தையும் அவற்றிற் செல்லவெட்டாது உள்ளடக்கிக்கொண் டிருந்ததலின்) ஆள அடாந்த ஆமை போலாய், (இவவுடையைத் தறந்த திக்கெல்லாம் பரிபூரணமாய்ள்ள உடையைத் தமமைத் தெரியாது சூழப் பரித்திக்கொண்டிருந்ததலின்) திக்கையே உடுப்பதாய், (இங்ஙனந் தோந்து உலாவுவார்கு) ஊரின்கண் உள் ளார் (நன்றுகூற்றிந் தீதுகூற்றினும் உறவரோ பகைவ ரோஇவா, யாவா,

நடைப்பிணமே ஊமப்பேயார் எனிலும் ஒலம் இடும் தேவாகுழாம் சேமக்கோலஆள இந் திரா எ-து. (அஃத னறி) நடையாடிய பிணம்போல திரிந்தாரெனினும் ஊ மைய பேயரைப்போல இருந்தார் எனிலும் (அவரதமா னமீயத்தை) தேவாகுட்டங்கெல்லாம் அறிந்த சூழ நதுகொண்டு தோத்திரம் பண்ணுகிறபர். (இந்திரர்கள் அவர்க்கு ஏவறபணிவிடை செய்யும்) சேமக் கோலாள் களாய்த் திரிவா எ-று.

அடைப்புள் முட்டையைச் செட்டையால் அடக்கி க் கேட்டல்போல், அண்டங்களைஎல்லாம் தமது பூரண

த்தால் மறைத்துக்கொண்டிருப்பர் என்பதம் ஆம். ஐ
ள அடர்ந்தபோது சூலம் ஐரதறுபடையும் அடக்கிக்
கோடல்போல், விடயங்கள் நோபடின அவா ஐரதை
யும் அடக்கலின், இங்ஙனம் உவமைகூறினார். உளா
என்பது ஐரநின்கண் உள்ளாரமேல் ஏற்றறு. ஓநதழ
ல்வார்க்குநிறுள்ளா நியாவனென்க்கூட்டிக். சமுவிச்சே
ட்டைகள் இறநதநிறறலின், “நடைபடிணம்” எனறு
ம், மௌனநாதமாயிருததலின், “ஊமைப்பேயா” என
றும், ஒனறினும் அவாவறற மெயருருளானி சேவருலகத்
தும் இனமையால், “ஒலமிடுநதேவாசுழாம” எனறும்
“சேமக்கோலாளிரதிரா” எனறுங் கூறினார். அச்சுரு
னிகட்டு ஏவலசெய்வது மிகவும சிறப்பாக்கலின், அவா
பிடிக்குங்கோலை, “சேமக்கோல்” எனறார். உபேநதிரா
உளர்ஆகலின், இரதிரனென்று பன்மைபாக்ககூறினார்

இத்திருவெண்பாவால் ஞானிகள் மகிமையை மாணி
டர்க்கள அறியார் எனினும், தேவர்கள் அறிந்த ஏவரபு
ரிவார் எனறு அறிவித்தவாறு காண்க. (20)

இங்ஙன மகிமையுடைய ஞானிகள் எத்தேசத்திற
செல்வர் எவ்விடத்திருப்பர் எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

செத்தவனாப் போலத் திரும்பாமற் போகலு
மாம், எத்திசையு மொன்றென் றிருக்கலுமாம்-
முத்தர்தமக், கண்டமனுச் சிற்றி லாடாங்கந்
தேகமலால், கண்டுகைக் கேதுமிலைக் காண்.

(இ-ள்.) முதலா தமகசச செத்தவனாப போலத கிரு மபாமல போகலும ஆம எதகலசயும ஒணறு என்று இருக்கலும ஆம எ-ஊ. முகதா தமகசச செத்தவனா பபோலத தாம இருநது நீங்கிய - திலை (இ-ஈ) கிரு மபாமல சேறலும ஆதம அஃசனறி எல்லாம பரிபூர ணமாயத தோற்றயின எமகச, எல்லா + திககம ஒண றுதானே என்று ஓரி-சதருசசலும ஆதம,

தேசம் அண்ச சிறில அண்டம ஆதி அரங்கம் அலா ல சண்டியிலசசு பழம இலை எ-ஊ. (அஃசனறி) தே கங்கா ஆனமாக - நச சிறில லுதழத்தறகு-மெ னவும, அண்டம 'அவ்வான மாகட்டி மாடிகோர லிக கூடக் டாது ஷாடரங்கெனவும, காண்பது அல லாமல அமமுநதா தமககு) வேறுகாண்கைக்கு டா தொரு பொருந்ம இலை எ-று.

உடற்கண்ணொடுநது நீங்கிய உயிரமீட்டும் வந்து அக ணு புத்தாதுபோல, தாமிருநது நீங்கிய பதில் மீட் டும் வந்துபுகாமலின செத்தவனாபபோலத திருமபா மம போகலுமாம்" என்றா. அணு என்பது ஆனமா. தேசம் சிறிலெனவும, அண்டம ஆடரங்கெனவுமாறி க கூட்டிக. பிரபஞ்சமெல்லாம அண்டபிண்டங்களுள அடங்கும் ஆகலின், "ண்டிடுகைக தேதுமிலைக காண" எனறார். முதலா தமகசெனபது நடுகினறு இருபாலுங் கொண்டு முடிதலின தாபபிச்சுசப பொருள்கொளும் நடுகிலைத் தீவகமும் ஆதல காண்க. காண்-அசை.

இத்திருவென்பாவால் ஞானிகள் செல்வதற்கும் இ
ருப்பகறதும் தேசமும் இ-மும் குறியீடு இனநெனறு
அறிவித்தவாறு காண்க. (உக)

அச்சுநானிகள் போகாத ஊர் ஒன்றும் இன்றோ? எ
னின், மேற்கூறுகின்றார்.

உடற்போகம் போக வுயிர்ப்பகைபோய்ப் பே
றும், கெடத்தானுர் தன்னறிவுங் கெட்டோர் -
நடக்குமபோ, தாகாயஞ் சாணிடல்போ லாவத
ல்லாற பூரணர்க்குப், போகாவு ருண்டோ புகல்.

(இ-ள்.) உடல் போகம் போக உயிர்ப்பகை போய
ப் பேறும் கெடத் தானும் தன் அறிவும் கெட்டோர்
எ-து. உடம்பான உறுபவிக்கம் விடயர்பாகம் போக
(அப்போகமாகிப் துன்பத்தை இன்பம்போல் மாறுபா
டாயத (தோற்றவிக்ரம்) உயிர்ப்பகையாகிய ஆணவம்
போய், (பேரின்பத்தைப் பெறறோமென்னும்) பேறும்
போக, சன்னையும் தனக்கறிவிப்பதாய் அருளையும் இழ
ந்துளோர்,

நடக்குமபோது ஆகாயம் காண் இடல்போல் பூரண
ர்க்கு ஆவது அல்லால் போகா ஊர் உண்டோ புகல்
எ-து. (ஓர் திசையில்) செல்லும்போது ஆகாயத்தைச்
சாணிட்டுளப்பதுபோல் (பரிபூரணர்க்குத் தமது பூர
ணத்தில் தாம் செல்வதுபோல்) தோன்றும் அல்லாம

ல (இது தீதென்று பஞ்சதுபபாத்த) போகாது தவிரு
ம ஊரும் உணங்கொல நீ புதுலுதி ௭-து.

ஆணவத்தால இனபமாய டீதோனறிய போகம் துன்
பமாடத்தீகான்றியபோது அவ்வாணவங்கெகிம், அவ
வாணவம கெட்டேவ தனதரிசனமுந் திருவருள தரிசன
மும பவாடியாடமும ஆரத்தப்பிறும உணடாம. ஆநந
தப்பிறுமஇழந்த இ-ததுத் தானுந் தனக்கறிவித்த அரு
ளம இனரும். ஆகல்ன, உணடாம அவைகஞ்மு இனரு
ம இவைவதசும காரணம இவையெனது உடற்போக
இழப்பையம உடிர்ப்போக இறப்பையும எடுத்தறிவித்த
சார ஆகாயகலதச சாணி டளகசுமபோது அளப
பபிரப டீதோனறி வித்ததபோது அளாததம இன
ரு ப விதசசும இனருட விருத்தலிப்பால பூரணாகரு
ந் சுருமப்பாதம அபபூரணமாருது அதனுளநடப்பது
பொல சோன்றி ஓர் தானககிந்நதவிடத்த நுனனட
நதோம என்பதம இப்போதிந்நதோம என்பதம தோ
ளருது. ஆகல்ன, 'ஆகாயஞ் சாணி-டெபால்' என்று
உவமைகுகிறார்.

இத்திருவெண்பாவால் ஞானிபடகு நிறகுநிலையும், ந
டக குமப்போது உள்ளசுணமும, ஓர்நா நிறகை ஓர்நா த
வீரஸையும் ஆகிய நியதி இனநென்பதம், அறிவித்த
வாறுகாண்க. (௨௨)

ஆயின அவாகரு நறருனமும் தீதாயதானமும் சரி
யோ? எனின, மேறகுகுகின்றார்.

தருவனமென் றன்மிகுடை சாமனாயய வா
மும, நரவனமென மேலதீழ நடுவென பரமசி
வன, தாரசர றதுபோ லாளடுவனைச சாரா
போல, தாரசராரா கெகருநு சமன்

(இ-ள்.) தருவனம் என தணி குறட சாமனா
ஆய வாழும் நரவனம் என மேல நடுவழி என எ-று.
தருக்கள நெருங்கிய சோலையாய்ன எனனை, முன் செ
றிந்த வளம் ஆயின எனனை, சிவிகை கண்ணக சாமனா
முதலியன உடைபராய வாழும் நாராயக அடைய ஆய்
ன எனனை. உத்தம மகனும் அந்மடையுள்ள சிவிகையா
யின எனனை.

பரமசிவன தாக்கு அறந்தபோல அருள் செய்கைச
சாராபோல தாக்கு அறந்தபோல அருள் செய்கைச எ-று.
பரமசிவன எல்லாவற்றோடும் கூடியிருந்தும் அவற்று
ள்) தாக்கறநிறுந்ததபோலும், திருவருளானது கருந்
தியங்கள் ஐந்தாம் தன்னால் நடக்கவும் சிவகூலதல்க
நீங்காதிருப்பதே அன்றி இக்கருத்தியங்கள் ஐந்தையும்
ஒழித்து அச்சிவத்தைச சாராவாம் என்று சாராதவா
றுபோலும் (ஒன்றோடும்) தாக்கறநருணிகடகு முரக
றிய) இடமெல்லாரு சரியாம் எ-று.

கருவிகள் எல்லாவற்றோடும் கூடியிருந்தும் அவற்று
ள் தாக்கறநிறுந்ததால், “பரமசிவன தாக்கறந்தபோ
ல்” என்றும, தேக இந்திரிய அந்தக்கரணங்கள் தமமால்

தொழிநபகனும் சாம சிவசுதைவிடும் நீங்காந்ருபப
தே அனறி அச்சே ௬ இம்மனியாது அனினது தொழிலகனை
ஒழிந்து அச்சே ௭ நக அடைவோம என்பதனறிப பரி
ந்ரணமா யிந்ருபன, “அருளசிவகோச சாராபோல”
எனறும கூறினா.

ஆதலால் அனபாவால் நூலிசுத்து வையிடமும் சம
னென்று அச்சே ௮வது காண்க. (௨௩)

ஆதலால் அனபாவால் நூலிசுத்து வையிடமும் சம
னென்று அச்சே ௮வது காண்க. (௨௩)

தமமையரு ளாலநிந்து தாமநிந்த தெல்லாம
போய, இம்மைப பெருவாழ்வை யெய்தினர்
கரு - புண்ணே, நடந்தறிந்த போத நசிப்பே யி
ருதம, இடமடிகா டென்ப நிலை.

(இ-ள்.) தமமை அருளால் அறிந்து தாம்அறிந்தது
எல்லாமபோய இம்மைப பெருவாழ்வை எய்தினாகரு
எ-து (கருவிகள் முப்பத்தாறையுட்கடந்து) தம்மை
அருளால் அறிந்து (அங்குந தமமை யறிந்த பின்ன
ராத தம்மை அறிவித்த அருள் தரிசன முதலாய்) தாம
றிந்த எல்லாம நீங்க இம்மைக்கண்ணே சுகாதீதமாகி
ய பெருவாழ்வை அடைந்தோர்க்கு.

முன்னே நடந்து அறிந்த போதம் நசிப்பே இருக்கு
ம் இடம் புறங்காடு என்பது இலை எ-து (கருவிகளையும்
தந்தரிசன முதலியவற்றையும் இது இது என்று அறி

நது) அவற்றை நீங்கச்சென்று சிவசதை)அறிந்த அக
றுள இறந்த பொய் மீண்டு எழாது அதனை) கெடுப்ப
தே (இருக்கும இடம் (அன்றி இதுசுததமாப்ய இட
ம எனபதம் இது புறங்காட்டுனபதம் இன்று ஏ-று.

தமறரிசன முசலிய வறறள உறதிபாய நினைஞா
மறுமைககண அடையும் சுராத முசலியை இவா இ
மமைக கண்ணே அடைந்தாரா. ஆகலின், 'ஆயமைப
பெருவாழ்வை யெய்குனா' எனரா. எல்லாவற்றையு
ம நீங்கச் சென்றவமயால், "உடந்த" எனரா.

இத்திருவெண்பாவால் ஞானிகட்குப் போய்ம இறந்
திருக்கும இடமே கருததனறி மறஞென்றம் ஐனய்ற
ன்று அறிவித்தவாறு காண்க. (உச)

இவ்வனம் இருந்த ஞானிகட்குச் சாதநடை சமய
நடை இன்றோ? எனின், மேற கூறுவனரா,
காமாதி விடடுக கரமே கலமாகிப்
பூமீதே கைகாலைப் போர்த்துறங்கி - நாமஞ்ணம்
சாதி கருமமெனும வாநீனையிற றுககற்றாாக
கேது சமயமென லாம.

(இ-ள.) காமம் ஆதிவிடடுக கரமேகலம் ஆகிப் பூமீ
தேகைகாலைப்போர்த்து உறங்கி ஏ-து காமக்குரோத
லோப மோக மத மாற்சரியங்களை யெல்லாம் விட்டு
நீங்கி, கரமே உண்கலனாகி (மனைதோறும பிச்சை ஏற
றுண்டு) (பொதுச்சரவடி புறநதிணனை பாழங்கோயில

முதலியவற்றுள்) பூமியாகிய மலரணைமீது கரககனையு
ம தாளகனையும் பொரையாகப் பேராத்தககொண்டு
ஆகநத திதகலா பண்ணி,

நாமம் குணம் சாதிக்கும்ம என்ன வாதினையில் தாக
கு அறறாகக் கு அது சமடம் எனல ஜம் எ-து பெயராகு
ணம் சாதுகிரி பட என்னும் இவற்றின் வாசனையோடும்
தாக்கறற மெய்யுடைய விகடஞ்ச சாதிபாவுகன்று கூற
லாம். சமயம் யாவகன்று கூறலாம். ஆகவன் இவற
றின் மெய்யுடைய அவாவுகன்று) எ-று.

‘சாமாதி’ பட்டம் என்றமையான, மாபு’குணம் ஒ
னமும் இவ்வா என்பதாயிற்று. சாமாதிசனில் தாக்கறற
னெனது அவற்றின் வாசனையிற் குக்கறறா என்ற
மெய்யான, அவற்றை மட்டபேரையினா என்பதாயிற்று.
“சாதிகருமம்” என்றமையான சாதபேதெனலாம் என
பது வந்விக்கப்பட்டது.

இத்திருவெண்பாவால் ஞானிகள் நடை சாதிசமய
ககளோடு ஒவ்வாடுன்று அறிவித்தவாறு காண்க. ()

ஞானிநடை சாதிரை சமயநடைகளோடு ஒவ்வா
து இவ்வனம் இருபபது என்கை? எனின், மேற்கூறுகி
னறா.

ஞானிக் குலகநடை யென்றுநாம் பார்க்கின்
சினககண் னையொடு தீபமுமாம் - ஏனோர்க்கு
விப்பிரட்ட மேபோல வேறும் விகாரியே [ம
அபயராக் கன்றியறி யான்

(உலகநடைசமயா டட்சளில் நிற்போருனி நடையை பபாத்தது, தமது நடைமோடு ஒவ்வாமைமயான இவா பிரட்டுநடையையுடைய, முாகுகொனவும், ஆசார நன னெனவும், 'ஒனமம உரியாச,') மூடொனவுக கூற (வி வேங்குசொய்நா அவா நடைமய பபாத்தது எல்லாவற றையுந் தெளிதா, பண்டி காரமெனவும, மேலாய ரூ ன் குலமாமெனவும, (ஆசாரத்தற கெல்லாம) ஓவ் த் தாமெனவுகூற.

பாக்கில உளவைசது அளவிலி அப்பால ஆம ரூ னி தெளிவைத தெளிடாதது என எ-ம. (அவா டை யை) விசாரித் தமிழ்நா, (இவா டை இயவளவெனது) அளவித்தறகு அளவிடுவதாய் (இயவளவையுடையது) அப்பாலுமாகீர், அளவொளிபிண்ட (நடையிலையும், தெ ளிவினையும் (இயவளவெனது ஒருவராலும்) அறியக கூடாதிருந்தது எனகொடோ எ-ம.

உலகநூல சமய நூலகளை உணராதோரான் அநூ ல்களின் நடை இனமையான இகழ்ந்தகூறினார். நூன நூலுணர்ந்தோர் நூனநடை என்றறிந்து புழந்தகூ றினாராவின், “அளவைக்களவாகி” என்றும், இங்ங னஞ் செயவோமென்று செய்யாத அயரிடத்தில ரூ னநடை இயலபாய நிகழ்தலின் நூன நூலுணர்ச்சியா ல் புழந்தகூறினார், அளவையுந் கடந்ததென ராகலி ன் இம்மூவளவையுக்கும் பொதுப்பட “அப்பாலாருனி தெளிவைத தெளியாததென், என்றுங்கூறினார்.

இத்திருவெண்பாவால் நூலரினது நடையுந் தெளிவும யாவராலும் அறிந்து அளவிடக்கூடாது என்று அறிவித்தவாறுகாண்க. (௨௭)

சுகாதீதததல் திரிபோசகு அநநடகன் இலவாயி ன்றம அருளச்சிசு முடிபவ மரில மெபோக்ச அந நடைகள் இலவாரின் அற பிட்டன் ிரு? என்ன, மேடகூறுகின்றார்.

அஞ்சனம் கண் ணு வர்க் கருநிமியம் தோன்றுவ போல, நஞ்சலனை மாறவினதி லு. னுவர்போல-வெஞ்சாப, வீழிமோற றோன்றும் நண மேலீட்டால் விபபிரட்டரிம, ஸ்டைமினமண் நிக்மொப்போர்க கு.

(இ-ஈ.) அநன் மேல் ஈட்டால் அஞ்சனக்கண் ஆளர்க்கு அநநிதி மீதான மவபோல மஞ்ச அலகை மாற்றின அந்ல ம் னுவர்போல வெஞ்சாப வீழிபோல தோன்றும் என. திருவாநன்மேலிட்ட காலத்த, பாதாள அஞ்சனமபோட்டிப்பார்க்குங் கண்ணினை யுடையார்க்கு அரிய சேமசித் தோன மவபோலும், தமமேலேறியிருநத விடததையும் பேயையும் மாறறின் (அதனால் தெளிவுபிறநத முன்னா ஏனசெய்து கொண்டோம் என்று அவற்றால் மயங்கிச்செய்த செயல்களைநாடி) நானுவாணாப்போலும், கொடிய சாபத்தினால் வருந்தினோர்க்கு அச்சாபம் விடுதலை யானாற்போலும் தோன்றும்,

ஒடையில் மன சீகம் ஒப்போகது விப்பிரடபிஷம
 எ-து. (அத்கிருவருள மேலீ -டைப்பெறற ஞானிநடை)
 ஒடையில் மூழ்கிக் கடகடும் தவளைபோல (மாயாசமு
 தகீரததல மூழ்கிக் கடப்போரது) பிரடபி நடைபோ
 ல தோனமும் எ-து

மண மறைப்பால் தெரியாதிருந்ததிக் அஞ்சனம்
 போட்டுப்பாத்த சண்ணாசகு அமமண் ண்டிருவி அ
 நதித்தோனமுவபோல, மலமறைப்பால் தெரியாதிருந
 த அருள அவவருடகண்ணால் பாருசுப்பாது அமமலம்
 றைப்புநீங்கி அவவருள எங்ஙனம் தானயது கொற்றம்
 ஆகலின், “அஞ்சனக்கண்ணாளுக கருதிப்பெ ட்தோன்று
 வபோல என்றும், விடமும் டேயும் நீங்கிய விடத்தக்
 தெளிவு வந்து முன்னா அவற்றால் மயங்கி செயத
 செயல்களை நாடி நானுவாராப்போல, சகல சேவலங்
 களைநீங்கி அருளேக்கண்டவிடத்து முன்னா அவற்றால்
 மயங்கிச்செய்த செயல்களைநாடி நானமவரும். ஆகலி
 ன், “நஞ்சலகைமாற்றி னதினனுவாப்போல” என்றும்,
 தேவனு யிருந்தாளான சாபத்தால் விலங்காதிக்களாயிரு
 நது பின்னா அச்சாபம் விதிதலையானபோது தேவத்து
 வத்தை அடைந்தாற்போல, அளவிறந்தகாலம் மலத்தெ
 ம் தானாயிருந்தவா இப்போது அதத்தேகநீங்கித் தன்னை
 அறிவென்று உள்ளபடி அறிந்தமையால் “வெஞ்சாப
 வீதிப்போல” என்றுங் கூறினார்.

“ஒடையில் மணிக் கொப்போர்க்கு” என்றது, கிணற்றுததவளை நாட்டுவளபபம ரிபுமோ என்னும் உலகவழக்கக்கறிப்பால் மாயையில் மூழ்கிக் கிடப்போர்க்கு ஞானிநடை தெரியுமோ என்றறிவித்தது.

இத்திருவெண்பாவால் கிருவருள் மேலிட்டவிடத்து வரும் அநுபவமும், அதனை உடையோரும் ஞானிகள் எனபதும், அவரது நடையை மாஸய்யுடையார் அநியாராளபதும், அறிவித்தவாறுகாண்க. (௨௮)

நீர் ஈண்டுக் கூறி பவாதே தறவும்கூணநடையுமுடை போனா ஞானிகளெனபது அனறி இலவ இல்லாராயும் ஞானிகள் எனபது என்ன? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

அவரவரைப் போலிருப்பர் தாமவரா கார்போல, இவரவர்க்கொப் பிலலை யெனினும் - உவமை சொலின், வேசிபணம் வெய்யோன் வீணை வெளிவிசிறி, யாசியாபோ லென்கினுமா வர்.

(இ-ள.) அவர் அவரைப்போல் இருப்பர் தாம் அவர் ஆகார்போல் இவர் அவர்க்கு ஒப்பு இலலை எனினும் உவமை சொலின் எ-து, (சூழிம்பத்தோடு கூடியிருந்தும்) ஞானிகளாயிருப்போர் (அறிவினால் அக்குழிம்ப நிவிர்த்தியாயிருந்த) ஞானிகளைப்போலே யிருப்பர். (இக்குழிம்பத்தோடும் இருந்த) ஞானிகள் தாம் (நடையினால் அக்குழிம்ப நிவிர்த்தியாயிருந்த) ஞானிகளைப்போல் ஆகவர். அதுபோல, இந்தக்குழிம்பிகள் அந்தக் குழிம்பத்

தோம் இந்நத ஞானிகட்கு (நடையினால் ஒப்பர் அறிவினால ஐந்தக்குடும்பிகள் அநதக கும்மபததோடு ம் இந்நத ஞானிகட்கு) ஒப்பிலர் எனினும், (இன்னும் அநத ஞானிகட்கு) உவனமகூறுமிடதத,

வேசி பணம வெய்யோன் வீண வெளி விசிதி யா சியாபோல எனகிலும் ஆவா எ-து. வேசிபோல் என்று கூறிலும், பணமீப்பால் என்று கூறிலும், வெய்யோன் போல் என்று கூறிலும், வீணபோல் என்று கூறிலும், வெளிபோல் என்று கூறிலும், யாசியாபோல் என்று கூறிலுஞ் சரியாவா எ-து.

வேசி தனமேல நகைகொண்ட வகாரமேல தாழ்ம அவாமேல் நகைகொண்டாறப்போலும் வாக்குதகார யாகுகளிறகாட்டி மனத்தல் அவாமேல நகையினறிப பொருளமேல நகைகொண்டிருப்பதபோல், மனைவிமு தலிய குடும்பதகார் சம்மேல நகையுறறி நுப்பத தாமு ம அவாமேல நகையுறறாபோலும் வாசசககாயகுக ளிற் காட்டி, மனத்தல் அவாமேல நகையினறி மெய்ப் பொருளமேல நகையுறறி நத்தலின் வேசி எனறும், ப ணம் எவர் எவா எமசெமதெனது அபிமானிப்பினும் தனக்கவர்மேல் அபிமானம் அறறிருகதலபோல், சுறற த்தார் நட்புமுதலியோர் எம்மவா எம்மவா என்று அ பிமானிப்பினும் தாம அவாமேல் அபிமானம் அறறு, நி ர்விகாரிகளாய் இருத்தலின் பணமென்றும், வெய்யோ னால் உலகததார் தொழிற்படினும் இவர் செய்யும நன

று தீத அவனுகின்றாயதுபோல, தமது வாகஞக காய
குகளில் யாது நிஃழினும் இவற்றான வரும் இதாகிதக
களில் தாம் சாராதி நகதலின் வெய்யோனென்றும்,
வீணை வாசிபாதுநகதலிபாதம் வாசித்து விடுததபோ
தம் சுமமா இருந்து வாசிககுப போது அவன் பாடும்
பாடடினபடி சான் சொல்வதே அன்றி மறறென்றும்
சொல்லாது ஒழிதலிபோல, ஒநவா ஓகாரியம் உந்து
பேசா முன்னரும் பேசிஒழிதக பின்னரும் தாம் ஓ
காரிய விசாரணை ண்ணத்து சுமமா இருந்து, காரியககா
மாய் அ பேசுமபோது அவா பேசும் காரியப்பேசு
மாசுபயம் பேசி மறறென்றும் சொ லாது ஒழிதலின்
வீணை என்றும், வெ ரி எல்லாவா றிறதம் இடகுகொடு
சத்திநா தம் அவற்றை வாககடது நிறதலிபோல, குடும்
பச்சு ரெல்லாம் தாமபிரகானமாயிருந்தும் அவற்றோ
டும் தாகத்தறி ததலின் வெளி என்றும், விசிறி தன
னை எடுதத விடுகுகொளவாக்குப பயனகொடுப்பது
அன்றி அவரால் தனக்குப்பயன் வேண்டாதிருதகல
போல, தமவமகுகொண்டு பிறா பயன்படுவது அன்றி
அவரால் தனக்குப் பயனவேண்டா திருததலின் விசு
றி என்றும், யாசியா குறமுடையாராயும் குணமு
டையாராயும் குணமாகப் புகழதலிபோல, இவா குற
றம் உடையாராயும் குணமுடையாராயும் சமனாக
ககண்டு நனமொழிகுறலின், யாசிப்பொன்றம்குறிஞர்.
போலெனகினும், என்பதனை எல்லாவற்றோடும்கூட்டிக.

இத்திருவெண்பாவால் துறந்துள்ள ஞானிகளது வாக்குக்காயங்களுள் நிகழும் ஞானநடைகளு அவர் அதிதமாயிருந்ததுபோல, இங்ஙனம் குடும்பசுகிதராயிருந்த ஞானிகளது வாக்குக்காயங்களுள் நிகழும் உலகநடைகளும் இவா அதிகமாயிருப்பொன்று அறிவித்தவாறு காண்க. (உக)

இங்ஙனம் குடும்பத்தோடு கூடியிருந்தும் பறறறிநுப்போனா ஞானிகளென்பது சுபாவம், சிவிகை கவிகை முதலியவற்றும் அரசாபோல வா கின்றோளாயும் எவ்வனம்? ஞானியென்று சொல்வது என்ன, மேற்கூறுகின்றா.

தண்டிசூடை யாளரார்ச சாதூரங்கப் பேராசாய்த், தொண்டர்குழாம் போற்றச் சுகித்தாலும் - உண்டிசுத்தர், போகத்தா ரோகடர்போற பொய்ப்போக மெய்ப்பெருகாய்ச், சாகப்போவார்கடன்றீர்த் தல

(இ-ள்.) சாதூரங்கம் தண்டிசூடை ஆளர் ஆயப் பேர் அரசு ஆய்த தொண்டர் குழாம் போற்றச் சுகித்தாலும் சுத்தர் உண்டு போகத்தாரோ எ-து, நாலவகைச் சேனையும் சிவிகை கவிகை முதலியவும் உடையவராய் வாரும் பேராசனாப்போல சிவிகை கவிகை முதலியவுடையராய் அடிமைக்கூட்டங்கள் சூழ்ந்தறின்று உபசரிப்ப முகாபோகங்களை அதுபவித்தார எனினும் (அ

வறறோடுந் தாககறறுநீன்று சுததநிலை பெறறறும் உணடு. (அவா இப்பிரபஞ்சிகளபோலும்) போகமயமாய அமுந் தவரோ (அமுந் தரா. அஃது எவ்வனம் எனின்)

சுடாபோல பொய்ப்போகம் மெய்ப்பொருளுக ஆயச சாகப்போவார கடனநீர்தகல் எ-று (என்னையாவா கசுந் கோறும கன்னிடக்தல் வாங்குகொண்டு தான மிசவும் பிரகாசகசும்) தீபம்போல, பொய்ப்போகம் (வருந் தோ றம் ஆகனைத் தறபோகசகால பற்றி அதுப வியாது அநுடகண்ணூல் பார்த்துத் தாமஅற்று அதுப விதசலின் அது மெய்ப்பொருட்காய்ப பொய்ப் போக க்காரன்) மெய்ப்பொருள் மிசவும் பிரகாசமாயத் 'தோ ன்றும். ஆகலின், இவ்வனம் என்று அறிதி ஆயின், மெய் ப்பொருளை உணராதோர் பொய்ப்போகத்தோடும் கூடி யிருந்து அது பவப்பவ எனைஎனின், அகநினியில் வீழ்ந்து இந்நீக்கப்போவார தமகசுரியராய உள்ளார கொடு க்கும்போகமாகிய) கடனை (வாங்கி அசனூள் விருப்பற ம் உணி தீர்த்தககோடல் (போல அவரும் இததேகத் தை எப்போது ஒழிவேவாமன்னும் கருத்தராய இகறக மைத்த பிராரத்தகடனை விருப்பறறு அதுபவித்துத் தீ ராதுகொளவார. (ஆகலின், அவா அதனோடுக்கடி இருத்தல் இமமுறைமை என்று அறிதி) எ-று.

போகம் வருநதோறும் தமககென்று தறபோத்தர லபற்றி அதுபவியாது அப்போதமஅற்று அருள்வடிவா யிருந்து அப்போகத்தைத் தாம அதுப விப்பதுபோல்

சிவத்திறகு ஆக்குவது மெய்ப்பத்தி, இப்பத்தியினால் அச்சிவமானது பாதம சிறிதுஎழினும் அதனை விழுங்கிக் கொண்டு நின்று பிரகாசிக்கும். ஆகலின், “பொய்ப்போகமெய்ப்பெருக்காம்” என்றார். சாகப்போவார் போகத்தை விரும்பாதிருக்கவும் சுறத்ததாராயுள்ளார் அவரை வேண்டிக் கொடுவதது புசிப்பித்தலபோல, ஞானிகள் போகத்தை விரும்பா திருக்கவும் பிராரத்தம் வலியக் கொடுவதது புசிப்பித்தலின் இயற்கை உவமை கூறினார்.

இத்திருவெண்பாவால் பிராரத்ததால்வாத பெருவாழ்வுளகண பரநின்றி அவவாழ வதுபவிப்பைப் போசத்தால் தாமதுபய்யாது சிவதனாக அறபிசுரு செய்கின்றாரும் ஞானிகளே எனது அறிவத்தவாறு காண்க. (௩௦)

ஞானிகள் உதுபவிப்பதும் பிராரத்தம், மஹைபா உதுபவிப்பதும் பிராரத்தம். ஆகலின், அவாகவும் இவர்க்கும் பேசம்என்னை? எனின், மேறகூறுகின்றார்.

பெருநோவுக்கேயென்னப் பெற்றதுடற் போகம் நாகேழ் மூட்டுமிது நாஞ்செத் - துருவத்துத் தாமல்லாற் போகிப்ப தல்லவது வன்பர் பதம் காவலாட் கைத்தலைபோற் காண்.

(இ-ள்.) உடல் பெருநோவுக்கே என்னப்போகம் பெற்றது நாகேழும் ஊட்டிம் இது நாம்செத்து உருவத்து

தத் தாம்அல்லால் போகிப்பது அல்ல எ-து. உடலாகிய பெருநோவுகளுள்ள கருகிப்போகுகதை அதுபவிப்பதானே பிறவியாகிய நரகமேழிறும் கொடி சென்று (அவற்றில் உண்டாகிய துன்பங்களை) புசிப்பிகளும் 'இஃது எங்ஙனம்எனின், இவா அதுபவிகளும்) இப்பிராமத்கம் தற்போதமாணி (இத்தகத்தக தாமஇருப்பது அல்லாமல் (அருளவடிவாய்நரு) அதுபவிப்பதல்ல (ஆகலின்)

பகம் அனபா அது சாவல் ஆள வகத்தளைபோல் காண் எ-து. கருவடிவை பிரிபாது நின்ற அமமெய்யானபா (சம்பிராரத்தம் தற்போதமாணி தேகம் தாமஅல்லால் கருவருள தாமாய்நரு அதுபவிப்பதுஆகலின்) அப்பிராரத்கம் (தேகமிநகசமளவும்) காவலாளபோலும் கைச்சா போலும் (இருந்து தேகம்நீங்குமபோது அசன்னம் சானுமநீங்கும். ஆகலின், அவர் சஞ் மறுபிறவி உளவாகாண்டு) அறிதி எ-து.

தேசம் தானாயும் போகம் சனசாயும் கருதிக்கொண்டு கற்பாபகநால் அப்போசத்தைப்பற்றி அதுபவித்தலின் இராசி தங்ளும், இவ்விதா கிதங்களால் இருவினைகளும, இவ்விருவினைகளால் மறுபிறவியும், இங்ஙனம் தொன்று தொட்டுவரும் ஆகலின், "நரகேழுமூட்டும்" எனறா. போதம் இறந்திருத்தலானும், பூணவடிவாயிருத்தலானும், வினைசாரகற்கு இ-மினமையால், அவர்க்கு மறுபிறவி இனதென்பதுகாண்க. உடம்புமூப்பு

ப்பிணிக்கு இடம் ஆகலின் அகலே “பெருநோ” என்றோ
 “நாஞ் செத்தருவதுதததாமலொற போகிப்பதலல்”
 என்று அவாக்குட ணமையாய குணங்களை இவாககு இ
 ன்மைஎன்று எடுத்துக்கூறினமையால், அவாககு அவை
 வருவிக்கப்பட்டன. ‘இது’ எனபது இவர் பிராரத்த
 மேல நின்றது. ‘அத’ எனபது அவர் பிராரத்தமேல
 நின்றது. பதம் - திருவடி, பதத்தினை உடைய அனப
 னெனப பொருள்கொள்க. பேரகமாய வந்தகுழந்த
 கோடலானும், பாமுத்த னாகவொட்டாது தேக்ககில
 அவனாத தடுத்திறிறலானும், பிராரத்ததனைக் காவ
 லாள் என்றம னைத்தனை என்றம கூறினா.

இத்திருவெணபாவால் னு னிகள் தேக்கபோகங்களி
 ல் பறநிலா. ஆகலின், அவர் பிராரத்தம் உத்தேகத்தோ
 டிகழியும் என்றும், அருளுனிள்ள பற்றுளா. ஆகலின்,
 அவர் பிராரத்தம் இதாங்குகள வருவித்தப பிறப்புக
 கேதுவாசம் என்றும் அறிவித்தவாறு காண்க. (௩௬)

ஒருவர் செயதவினை மறறொருவரைச் சாராமையா
 ன், அவர் செய்தவினை அவரைச் சாராதிருப்பது எந்ந
 னம்? எனின், மேற்கூறுகின்றோ.

சூகிக்கிலலைத் துககஞ் சுமிகாமி சொர்க்கம்
 அகத்துக்குஞ் சொர்க்கநர காய்ந்தார-சுகிப்பது
 அத்துவினை நந்தர்க் காகார மற்றது [வும்
 பத்திசெய்வார்க் கேறகும் பயன்.

(இ-ள.) அகிக் கூத துககம் இலலைச சுமிகாமி சொக
சம அகததுககும் சொசசம ரரகு ஆடந்தார சுசுப்பது
வும அகதுவீ தாரந்தாககு ஆகாரம் அறது எ-து. பர
மசுசமே வடிவா யிருப்பாராகுத் துகசம் எனபதில
லை. (அசகம் இன நம்பாஸ சுசுமம் இனம், இது சுதத
மாகிய இடமன்னும் சருததசுசுரி அறிதும் அதுவே
நரகமாயத்தோற்றலின் அ சசமாபுள்ள சுமிகாடே
அவாககசுச சுவாககம் அஃசனநித் சாம ஆந்த வடி
வா யிருதசுசுல சுயாககம் எனவும, தேகம் தாம என
து சிறிது எழும கருத்த நாகம் எனவுப, புறத்திறகு
ச சொகக பகு ஆபர ரப்பால்) அகததகும் சொ
கக நரகாட தா. (அஃசனநி அவா) அ உபவிப்பதும்
(அததுவீ வரந்தமேடம் ஆநனம் ஆருத) அதது
வீ தாரந்தாககு அவ்வாமிட வினை புசுப்பதறு நின்ற
து ஆநனம் அவாசுப புரிப்பதறு நின்றால் அவவி
னைசான எவ விடநதுசு செள்ளும் எனின்.)

பதஞ் செயவாராகுப பயன ஏறகும் எ-து. அவாமே
ல அன்பாய இரஞ் செயவாராகும் (வெறுப்பாய அகி
தஞ் செயவாராகும்) அவ வருவினைப்பயனகளுஞ்
சாடும் (என்று அறிதி) எ-று.

ஆநந்தமே வடிவாயிருததலின் தறுவிலலை, அவ்வடி
வில் தற போதமினமையால் கரணமில்லை, சுமிகாடே
சுவாககமாய்க காண்டலான புவனமில்லை அவ்வகந்
தததையே அதுபவித்தலால் போகமில்லை, இஹனை

தறு கரண புவன போகங்களை எல்லாம் கடந்து நின் றேனா ஆய்வினை சாரமாட்டாஸமயின் “ஆகாரமற து” என்றா. தேசத்தை உடையவனைத் தேகி என்றற போலச் சுகவழியா யிருந்தோஸாச் ‘சுகி’ என்றார்.

இத்திருவெண்பாவால் டீனிகள் சிவநகராநுபவா
ஆகலின், அவ்வா வின்கள் சாரா வனமும். அவர்க்கு
இதாக்கிங்களைச் செயலோரிடத்தே அவை சாருமென
அம் அறிவித்தவாறு காண+.

இங்ஙனம் இரங்க ஞாலி அடைத பேரின பதந்த்
கு உவமை யாது! எனின், மேல்கூறுவன நூர்.

ஆரிபிரம ரிந்திரர்க ளாசிகளா தானச்
சரிவிரத்த லின்பத்தைச் சாம்பின - பரமசிவன்
தானே சரிமீட்டுச் சாறறுகிற்றான் றுன்சரிவே
றாறா வேதமறி யா.

(இ-ள்.) அவ்விரதன இன்பத்தைச் சாற்றின் 'அரி பிரமர் இரதிராகளார் சரி எ-து. அவ்விரதனை இன்பத்திற்குவமை சொல்லுமி-தது, அரி பிரம ரிந்திரர் முத்தவிய தேவர்களது இன்பமெல்லாம் ஒன்றாகக்கூட்டின சரி,

பரமசிவன் தானே சரி மீட்டிச் சாற்றுகில் தான் தான் சரி வேறு சூனரை வேதம் அறியா எ-து. (அஃதன் டி) பரமசிவன் து பரிபூரணநந்தம் தானே சரி; பின்னு

ஞ் சொல்லுமிடத்துத் தன்னின்பதிற்குத் தன்னின்ப
மே சரி; (இங்ஙனம் எப்பொருள் + ட் தம்) வேறாய்நின்
றடைந்தார் இனபக்கை வேதங்கடும் இவ்வளவென
று அளவிட்டறிய மாட்டா எ-று.

பரமசிவனது பரிசூலநாகமெல்லாம் காமாதின்
று அதுபவிக்கலின், பரமசிவன் தானே சரி என்றும்,
தன் னின்பமேபோல மறநியாவாங்கும் இனமைபால்,
தான தான சரி என்றும் அவ்வின்பமும காமாகாது, அ
தனை அதுபவிப்போரா யினாகலின் “வேறானை” என்
றுங்கூறினார். இனபத்திற் பரமசிவன் கூறினமையான
அவா சரி என்றதை அவரகின்பஞ் சரியென்று கூறப்
பட்டது அஃது ஆகபெயர். தான-அரசு.

இத்தருவெண்பாவால் ஞானினை இன்பத்தின் பெ
ருமை கூறியவாறுகாண்க. (௩௩)

சாலோக மாதி தருஞ் சைவ சித்தாந்தி
பாலேகம் பார்க்கப் பணியுமவன் - மேலே
உருசித் திருவுளத்துக் குற்றபணி செய்வார்
பெருமைககே துண்டோ பிற.

(இ-ள்.) சாலோகம் ஆதிதரும் சைவசித்தாந்தி பால்
ஏகம்பார்க்கப் பணியும் அவன் மேலே எ-று. (தன்னை
வந்து அடைந்தோரது பத்தி பணிவிடைக்கேற்ப அவர்
க்கு) சாலோக சாமீப சாரூபமாகிய பதமுத்திகளையுங்
கொடுக்கும் சித்தாந்தஞானிபால் ஏகமாயிருந்த மெய்

பொருளை அறிவும்பொருட்டு (உருதமனமொழிமெய
களான | வணங்கும அதிபசுருவனமேல.

உருகித் திருவுளததுசகு உறறபண் செய்வார பெரு
மைசுருப பிற ஏது உண்டோ எ-து. (பேரன்பு வைத
து) உள்ளருசி உவனது திருவளதகிரகு ஏறற பணிவி
டைகளைச் செய்வாரது பெருமைசகு (மேலாய பெரு
மை) பிறிது யாதுண்டு எ-து.

வருதடைந்தோர பசுபுரபக துவங்ளை அறிந்து, சரி
யாதிகளை வருவித்து, சாலோகாதி பத முதற்களைக் கொ
டுப்பதும், அதன்மீர் பசுபுரவரு வந்தோருக்குத் தா
போததவசக க்கிடுத்து நிரதசயலின்பதவைக கொடுப
பதும், மறநதச சமயங்குளில் இன்னமயால், “சாலோ
கமாத் தருளு வசவசித்தார்தி பா ல்கமபாாக + ப பணி
யுமவன்” என்றா. இவ்வனம் இருந்த சத்தாந்தையப
பணியுமவன்ப பணி வாராகும் அம் முகதுயின்பம் உ
ண்டாமாகலி, “உறறபணி செய்வார பெருமைச
கே துண்டோபிற” என்றா

இத்திருவெண்பாவால் சித்தாந்த ஞானமடோலேவே
தஞானம் இனறென்பதும், இந்த ஞானம் பெயர்ருகா
வழிபடுவோ பெருமையே பெருமையென்றும், அந்
விததவாறுகாண்க. (௩௪)

கால முடன்றேசந் திககுக் க நம்மடல்
கோலரு சமயங் குறிப்பறிதல் - சீலந்
திலையோடு போனவயிர் தான்போலத தன்னை
திலையாந் சிவனே யிவன்.

டைந்தவன் மெய்யாகநத்யாசலின் சிவனேயியை”
என்றார். தான் - அவச. (௩௫)

இங்ஙனம் அவர்க்கு விதிவிருத்தினை இலையென
று நீர் கூறியது என்ன? எனின், மேல்கூறுகின்றார்.

சாவே பெருநோன்பாய்ச சந்தற்ற சத்தியர்க்கு,
தேவாரங் காலந் தியானமறம் - பாவம் [த்
விதிவிருத்தம் பேசுகைக்கு வேதா கமங்கள்
அதிசயிக் கு மேலுரைப்பா ரார்.

(இ-ள்.) சாவே பெருநோன்பு ஆய்ச சந்தி அற ச
தத்யாசுக்குத் தேவாரம் காலம் தபாணம் அறம் பாவம்
விதிவிருத்தம் பேசுகைக்கு எ-து. (தர்போதம்) இறப்ப
தே பெருந்தவமாயக்கொணம் (அச்சேக கெடுகத்ச ன்
வததோம்) இரண்டறக்கலந்த சதத்ய ஞானிசுத் து
தேவாரமுதலிய தோரகிரங்களை ஒருலும், காலாகாலங்
கள் (அந்நிது சிவாலபங்கலிற் சென்றுபணிதலும்) ஒ
ரோர பாவணையக்கருகி) தியானிததலும், (சிவபூசை
யாதி) புண்ணியங்களைச் செய்தலும், (இவை அன்றி)
பாவங்களைச் செய்தலும் ஆகிய இவ்விதி விருத்தங்களு
ள் என்று சொல்வதற்கு,

வேதா கமங்கள் அதிசயிக்குமேல் ஆர் உரைப்பார்
எ-து. வேதங்களும் ஆகமங்களும் அதிசயிக்கும் எனின்
ன் அவற்றிற்குமேல் மற்றியாவர் சொல்வார் எ-து.

போதும் சிறிது எழியினும் அப்பணக்கெடுத்துப் கொத்
தோதும் கலந்திருப்பதே அவர்க்குத் தலை நோன்புநா
ம் ஆகலின், “சரீரவ பெருநோன்பாயித் சந்தர்த்தசந்த
யா” என்றார். அங்ஙனம் கொப்புகித் தோன்பாய்க்கொ
ண்டோங்கு அச்சமெல்லம் மற்ற தோன்பாய்நின்றும்
இனமையான் அவர்க்கு விதிவிறுதகம் இலவாயின
“வேலாசமங்களைக்கூடிக் கம” என்றதனால் அவற்றான
விதிவிறுதகம் அறிவேமாகந் வேறு செயல்வதற்கு இட
மின்னமையான, “மேலுலகப் பாரா” என்றார். விதியா
வது வேதாசமங்களை விசுத்தாக்களைச் செய்க என்று
பொருள். விருத்தமாவது மதுபானாசன விதிக என
று கூறுவது.

இவ்விரண்டு தந்திரவெண்டாவாயும் ஞானிகட்கு விதி
விருத்தங்கள் இல என்று அறிவித்தவாறு சாணக. ()

மோனிகளைப் பார்த்திமையா மோகமும் வெ
ண்டிங்கள், மேனி யழகெழுதா மேற்பத்கி - ஆ
ன, பதுமா தனன்கண்ணும் பாணுவம்போற் று
றாய், எதிராகுஞ் பொப்பனத்தி லும்.

(இ-ள்.) மோனினை இமையாப் பார்த்து மோகமும்
வெ திங்கள் அழகு எழுதா மேனி எ-து. (அந்த
திங்கள் தம்மைப்போல சுகாதீதமுத்தியைப் பெறு
பாருட்டிப் புறத்துவின்ற போதத்தை உள்ளடக்கி
தனைக்கெடுப்பதே வீரதமாய்க்கொன் மெளனிக

சுன இலங்கை நாட் செஞ்சிம் பாரதனு (அ) ராமேஸ்வர வ
தாசு மோகமுர, (உ.ப.ப. ராஜதிராஸ்) வெண்பா காவல
தேவரூப விநாயகாநிவேத ஆதிசெழுந்தர்க் நா (அ.ப.ப.
க) திருமேய - ௧,

நேமலி பதவி துரித பதவியை, நான் கண்டு, உடனடியாக
பேரால் தானியம் - உடனடியாக நான் கண்டு, உடனடியாக
(பிரமணம் தானியம்) உடனடியாக நான் கண்டு, உடனடியாக
பேரால் விளங்கும் தானியம் என்ன என்று உடனடியாக
தீர்த்தோன் துரித பதவியை, நான் கண்டு, உடனடியாக
மே, உடனடியாக நான் கண்டு, உடனடியாக
தினம், உடனடியாக நான் கண்டு, உடனடியாக
எனினும், உடனடியாக நான் கண்டு, உடனடியாக
எனினும், உடனடியாக நான் கண்டு, உடனடியாக

7 கோழி சமுத்திரையை அடைந்த ஞானமூர்த்தி பூரணப் புகழைக் கண்டால் பாசநாயகம் எல்லாம் உடம்பு நெயர் வளவு வந்தாலென்று, அவாமேழை சந்தேகமும் பிறருடைய குமாதலினால், “மோனிகண்ட பார்த்திருமபாமோகமுட” என்றார். யான பெற்றபெற்ற பெறுக இவ்வையங்கமென்பதும் அது. பதமாநனை இளமயாநாட்டத்தையும், அதற்கெதிர்தோனறுமபாறுவையும், உலமைகூறின் மையான், அவாமேல்வைத்த மோகத்தையும், அவாறு திருமேனிமையும் தமதுளம் மறவாதென்பதாயிற்று. எனதெனும் பெயர் எஞ்சினின்றது. சொப்பனத்திலும் என்றவும்மையால் சாக்கிரத்தும் என்று வருவிக்கப் பட்டது.

இத்திருவெண்பாவால் எமக்கும் இங்ானம் இருக்கு
ம் என்று ஞானிகளருமை அறிவித்தவாறுகாண்க. ௩௭.

உருகு பரமசுக வுலாச நோக்கும்
திருமுகமும் புன்முறுவற் றேசம் - திருநீறும்
தற்பாவ மாண்ட சரீரத்தி லொர்சாத்தும்
அற்றே வெறுமனழ காம்.

(தி-எ.) உருகு பரமசுக உலாச நோக்கும் திருமு
கமும் புன்முறுவல் தேசம் திருநீறும் எ-து. உள்ளமு
ருகப் பண்ணாநின்ற பரமசுக உலாசநீராகிங் கூடி
ய திருநோகமும், (அப வினபகளிப்பால் தெய்வத
காமநா மலாரத்தர்போல் விளங்காநின்ற) திருமுகமு
ம், (அவ்வினபம்பொயர் மெனமேலெழலால் தோன
றும், மந்தநாசப் பிரகாசமும், (திருமேனிமுழுதம் பு
னவசாகிய) திருவெண்ணீரழகும்,

தற்பாவ மாண்ட சரீரத்தில் ஓர் சாத்தும் அற்றே
வெறுமன அழகு ஆம் எ-து. (பஞ்சபூதகுணங்களாகி
ய) தற்பாவம் இறந்துநின்ற திருமேனியில் (கூடியும் கூ
டாதிருந்த ஞானிகளது திருமேனியில்) தோற்றம், அ
வை அந்நனந்தோற்றவன (அன்றி, அவற்றான அவர்க்
கு யாது சிறப்பும் இன்று) அவைவளாதோற்றம் அழ
குகளாம் எ-று.

ஆரந்தம் தோன்றும்போது உள்ளம்நெக்குருகத்தோ
ன்றும் ஆகலின், 'உருகுபரமசுகம்' என்றும், 'சடசித்துக்

கள்ளியுள்ள பொருள் எல்லாம் ஆர்ச்சு கருவொருபுமாயக சேர நாம் ஆர்ச்சின, அவர்நாசகரு பாரம உய்யுல்லாசுமோசு" என மறு கூறினார். விடையன் மனத்துந் தேவையும பாலையக கன்னலையும முதலையும மாத் தூண்டி மெனவிடையு முருகார்த்துற வொண்ணமயனை என ஆறு அறி. பூரண, பால மபப என்ற துபொலி சோதாயும எனபகாச சாந்தம எனது அருமை சோதாறுகூறினார். உல்லாசநோககு முகவியை உருகருகருகாத சோதாறு ஐ இ. உபபாத சோதாறுலின் 'ஆறாதேவையுமன முகாம' எனருக. வெறுமன எனபது சோதியாக் கொல.

இத்தருவெண்பால் குருவ ப் பூரண, கூறி வரது பாணம். (௩௮)

வாடன்மணம் பொல வநுந்தா வயிராசகியத்
தோடு மெலிந்த உடம்புடனே - கூடார்
நிருவிடயா நந்தகரு நீங்காத நோக்கும்
திருமுகமு மென்னை விடா தே.

(இ-ள்.) வாடல மணம்பொல வநுந்தா வயிராசகியத் தோடு மெலிந்த உடம்புடனே கூடார் உ-து. வாடல பூவின்மணம் சிறிது சோனறுதலுபால் சேறி உதோனறும் பிராரதத வாசனையோடும போதததால) வநுநதுச்செய்யாத பாசவயிராக்நயத் தோடும் தளரா நீனத திருமேனியுடனே கூடியிருந்துக கூடாராகிய ஞானிகளது,

[illegible]

“பாடனமணமடம்பாவு” என்ற உவமபாஸில் சுற்றிச்
சீராகச் சுவாசங்கள் போகிறது எனச் சுவருக்குப் பட்ட
—ஸ். வயசாய்ச் செட்டைப் போட்டு உவமபாடிது வயி
ரரசைப் பட்டபாஸில் அண்டி, சீவராகத் துடலபாயத் தேசாற
பலன், “வெருட்டி வயிற் பாடுபாய” என்றார். விடியார்
மட்பாஸு எது? — உரு — உரு தேசாறறல்லை, “நருயி
—யுருட்டி” என்கிறார்.

ஆ. ச. நெடுவரை பாலாட்சி அவர்கள் அருமை சுறியவாறு
கூறல். (நடன)

ஆகவே, இரகசியரூபி எப்படி பெயர்ந்தது? எனின்,
 ரெமரூபி என்பது.

மத்துவத்தின் போர்வை சரிந்த திகம்பரிபோர்
அத்துவிது யேகாந்தி யாநந்தி - சுததன்
துரியனவ தூதன் ஹறஹிசிவ யோகி
நிருவாணி யென்விரத்த னென்.

(இ-ள்.) தத்துவத்தின் போர்வை சரிந்ததிகம் பரி
போ எ-து. முப்பத்தாறு தத்துவங்களாகிய போர்வை
சரிந்த அகனூல திகம்பரியாயிருந்த ஞானியினது பெய
ர (சொல்லுமிடத்து).

அதனுவிதி ஏகாதி ஆநதி சுததன துரியன் அவ
 தன துறவி சிவயோகி நிருவாணி என விரததன என
 எ-து. (சிவததோகி அததுவிதமா யிருததலின்) அதது
 விதி யெனறும், (அநானம அததுவிதமா யிருப்பினும்
 தான அசரிவமாகாமையான) ஏகாநதியெனறும், (பூர
 ணூநதமெல்லாம் தானுயர்ந்து உருபவிசதலின்) ஆ
 ராதி யெனறும், (மலசதுகாயங்களை நீங்கநிறறலால்)
 சத்தெனறும், (மேலாயபொருளை உடைசோ ஸு
 லின்) துரியனெனறும், (வாணசயிரமபலனைக் கூட
 துநிறறலான) அவதானெனறும், (தேசாதி பிரபஞ்ச
 ங்க எல்லாம் துறந்து நிறறலால், துறல்யெனறும்
 (மறறெனருங்கு கூட்டரவின்) சிவததோகிம கூட
 டரவாயிருததலின்) சிவயோகி யெனறும், (அததுவா
 ளுறையுங் கூடது நிறறலான) நிருவாணி யெனறும்,
 (அச்சிவத்தோகி அததுவிதமாக இருக்கின்றே னென
 னும் வாசனையும் இறந்துபோ யிருததலின்) விரததன
 னறும் நீசொல்லுதி எ-து.

உடம்பைப் போர்த்துநின்று நீங்கிய போகைபோ
 ல் உயிரைப் போர்த்து நின்று நீங்கினமையால், “சுத
 துவததினபோகைவசரித” என்றா. அஃகன்றிப் பூத
 கஞ்சகம் - பிரகிருத்கஞ்சகம் - கலாதிசஞ் சகம் - வ
 யிந்தவகஞ்சகம் - சத்திகஞ்சகம் - எனலும் இப்பஞ்ச
 கஞ் சகங்கையும் நீக்கி நின்றா எனினும் ஆம். அதது
 விதி என்றதாத இக்குணங்கெல்லாம் உடையன ஆக
 லின், இப்பெயராகெல்லாம் அவற்குரித்தாயின. (௪௦)

இங்ஙனம் அகத்தன ஆசையறறுத துறந்தோனாய்,
அகத்தன ஆசையிருக்கப் பிறந்தோனாயும், எங்ஙனம்
ஆரியலாம எனின், மெற்கூறுபு ஈறா.

அடங்குந் துறந்தாராகு மாசையறறு பாவியு
தொடும பகடுவப் தெரியுநோ - மடநதேடி
ப், பிசசையாய முலையிறபென பேசசாய வரி
னடைக்கை, பிசசையாயக சைக்கெயிராநீ
டும.

(இ-ள்.) ஆசை அறப்பாவிதது அடங்குந் துறந்தாராக
பொ ஓடுமபா கவம தெரியா மடநதேடி. (அகத்த ஆ
சையிறுபுசுப்புகரு அக அறப்பாவித் தடங் தத துற
ராதாராயும், 'இப்பாப அகத்து ஆசை அறறு அடங்குந்
துறந்தாராயும்' அவ்வோடு பிசமும் பகடுவா பகடுவா
என னுநீல ஒடுந தெரியாதோ? (அஃது என்குனம்எ
னா)

மடநதேடிப் பிசசை ஆபப பெண முலையில் பேசசு ஆ
யவரின நடக்கைக்கரு இச்சை ஆயககைக்கரு எதாரீட்
டும் எ-து. (அவார பிசசையிடும்) மடநதேடிச் சன்று
பிச்சை ஏறபதாய, (புதிய) மருமகப்பெண முலைக்கண்
இருந்து (மெல்லென்பபேசும்) பேச்சுப்போல (தமக்
கென ஒரொடுக்கம்பறறி அதுனு இருந்து மாரிசத்
தோடு மெல்லென) பேசுவதாய், (இவர் பெரியனாக்
கருதிப்பிறா அன்ன வத்திர முதலிய நடக்கைக்கொடுவ
ரின்) அநநடைக்கைக்கு இச்சையாய் அவர் கொடுக்குங்

கைசுக்குத் தமது எகைய எதிரீட்டி வரகசுவர (இவா
கரு எல்லா பண்ணொறுகு செவ்வீத அன்றி ஓமடந
சேடிச யசலவதம் ஒரொடுசம பறநியிருந் மாரிச
மாபபவே வதம் சம இந்நகும இடதப பிறா அன
னாகக் கொடுவரின அவதந இசசிகத் வாகுலு
தம் இல்ல ஆகவின, அவத பக் கவமும இவரது ப
கருவமும சாம செரியும நீ அநிகு) எ-று.

“ஆசை பபபாவி கட்டசுத் துறநராகதம்” என
நனமயான, அநனம பபபாவி இடல் ராயத துறந
சாரா எனபது வறநிகுதபபப அடநகசுத் துறந
பனைவி முதலய பதறுசசுக் எல்லாம ஒருநடுக் கமிக
கல், அடநகசுத் துறநராகதம் என்னும ரானசாம வே
நதுவம, பபபபபப வேறநுன பபபக கொளக
“அதரிபாதே” எனபது தெரிபாதெனறு ஓகாரநகொ
ககநினறது, ம-நதேடிப பிசசையாயக கைக்கெதூ நீ
டடுமெனறு அவரது நடைகூறினனமயால், அதற கொ
தாமநறபாய இவரதுநடை வருவிகப்பபபப. ஒரு
வருகசுச செவ்வமவரின அதனை நடைககை எனபது
போல், பிறாவதது அனனாதிக்கைக்கொடுப்பதனை நடை
ககை என்றா.

ஆயின, அகப்பறறு அறறா துறபபதே அன்றி, அக
ப்பறறுஷடயார துறநகலாகாதோ? என்ன, மேறகது
கினரூர்.

கரையடுக்க வந்தார் விரையல்குதும் அபபல்,
பொருளடுக்காற முன்னும்பொயாப் போதம் -
விநதினவன், வெறநிக குக் கதிததோன் போ
லவேணடும விட்டது பின், பறழமகிம சுககென
நிடபாய்.

[illegible]

விருதனவன் வெற்றிக்ஞாபுக் கீரோன போலவே
எங்கும் விட்டதபின்பற்றும் அதில் சிக்ஷெனிற்பாய
(தன் பணகவளைச்சயநு கொண்டாலானறி விட்டெனெ
ன்னும் விருதிஞ்ஞானபோலும், (ஒருவரோய் வாதுகூறி),
வெற்றிக்ஞாத தூவதுகாவினெனபோலும், நீயும்பிடித்த
தறவை முற்றஞ்சாதிகக) வேண்டும். (அதனை விடாது
சாதிககவேண்டின விடயங்களை யடாதே, அடுத்தாலை
முன்னா நீ) விட்டபற்றுக்களெல்லாம் இப்போதும் வ
ந்தபற்றும், (இவை உண்பைப்பற்றாது அகலும்புடி அந்
தறவின்கண்) உறுதிப்படநிறநி ஏ-று.

கரை அடாது கடலின்நடு நின்றகப்பலை அலை அலையா
சதுபோல, விடயங்களை அடாது துறவினகண் நின்றோ
ரை விடயபோதம் அலையாதெனபது இவ்வுவமைக்குநி
ப்பாற்காண்க. விருதினோனுக்கு எவ்விதத்தானும் தன
பகைவனைச் சயங்கொளவதே விருது, கூடாதாயினும்
அவனோடும் பொருது இறத்தலே விருதுபோல, துறவி
னோனுக்குத் தன பகை என்னு மாயைப் படைகளாகி
ப முப்பத்தாறையுங்கடந்து வீட்டைதலே துறவு, அங்
வனங் கடக்கக்கூடாதாயினும் அதனைக் கடத்தற கே
துவாய சுகதவாசனையோடு நின்று இறத்தலே துறவு.
ஆகலின், “விருதினவன்” போல், என்றும், வெற்றிக்
குறுபதடித்தாவுதாவத் தொடங்கினோன் அறுபத்தோ
ராமடி தாவினான் எனின் அதவெற்றி, அததவறின
வெற்றியும் இழந்து அத்தரவினும்வீழ்வன. அதுபோல,
விடயங்களைத் துறக்கத் தொடங்கினோன் அவ்விடயங்
களையும் துறந்து தறபோதத்தையும் துறப்பதே துறவு,
அங்ஙனஞ் செய்யாது அவ் விடயங்களைச்சாரின் அதன
வறினான்வரும் பெருமையும் இழந்து பிறப்பினும் வீழ்
வன். ஆகலின், “வெற்றிக்குதிருத்ததோன்போல்” என
புகுறினார்.

தத்துவத்தின் போர்வை என்னும் திருவெண்பாவா
இம்முன்று திருவெண்பாவாலும் ஞானிகளது பெய்

ரும் தாரும் துறந்தைச் சாதியாது மீட்டும் சாரலாகா
தன்பதும் அறிவித்தவாறுகாண்க. (சஉ)

அவநதைத்தன்மை முற்றிற்று
ஆதிகாரம் அ-இ-குருவெண்பா - ௨௩௦.

உ

குருசுற்றமபலம்.

சு - ம் அதிகாரம்

வாதனைமாண்டார்தன்மை

குருமபதநோயி கூடியிருந்து ஞானம்பெற்று அக்
குருமபவாதனைமாண்டா தினுராதனமை கூறினமையா
ல, இவ்வாதனைமாண்டா தனமைஎன
று பெயராயிற்று. அறவிகளாயிருந்து ஞானம்பெற்றோ
ரும் அனதி, குருமபிசளாயிருந்து ஞானம்பெற்றோரும்
உளராகலின, அவ்வதிகாரத்தினபின இவ்வதிகாரமவை
க்கப்பட்டது.

ஞானம் இல்லாவிடிலும் வைராகியத்தால் வீட்டு
நெறி அடையலாகாதோ? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

ஞான மிலாத வைராகி நன்றல்ல, கானவர்,
குரு நோயினர்க்கும் கள்ளர்க்கும்-ஆனதுவென்,
என்னிலைக்கே நின்றாலெ னெவ்விடயத் தேய்ந்
தாலென், தன்னிழம்பே யின்பார் தனம்.

கூகூ வாதினைமாண்டார்தன்மை.

(இ-ள்.) ஞானம் இவா வைராகிய நன்று அல்ல
கானவாகும் வேயினாகும் களளாகும் துனா எ
ன எ-ஈ. அசுத்தப்பரிபூரண ஞானம் இல்லாதாரா (பற
ததுசெய்யும்) வயிராகிய நன்றல்லவா தும். (இ-ஈ
எனவா மனின மலேகானில சஞ்சரிக்கும் (வடாக
ககும், விடாநோயினாகும் பொருளாதும்) களவா
ககும் வயிராகியம்) பண்டாவது என்ன? (அகலி
இவா வைராகியதகோடு அவாறு வைராகியம்
ககும்

எனநிலைக்கே தினாநல என எயிட்பதது ஏயநல
என கன இழப்பே இன்பு தும் தலம எ-ஈ. அசுத்த
பரிபூரணஞானம் உடையாரா அசரிமை முதலிடன உ
லகலியாராகளில்) பாது நிலையி ரபிநாம என்
(வனிகாதிவிடயங்களில்) பாது விடயங்களோடுமக
யிருநகாலும் எனனை, (அநிலையம் அவலிடயங்களும்
இவாகியமும் அன்று இன்பமும் அன்று) தற்போ
இழப்பே இடமும் இப்போத இழப்பில் தோனம
இன்பமே இன்பமும் தும் எ-ஈ.

தழைத்ததல, மூலபலகளைப்பதித்தல, இராபபகல
கானிற சஞ்சரித்தல, பனி மழை வெயயில காற்றுக்களை
பொறுத்தல முதலியன கானவா வைராகியம், ஸனி
தாதிவிடயபோகங்களைத் தறந்தருத்தல விடாநோயின
வைராகியம், பகைவாக்கு அசசம்இன்றித் தமஉடலை
இதழ்ந்து இருவிதசேறல முதலியன களவா வைராகிய

யம், இவ்வுரை வைராகியவர்களால் போக இழப்பும் இ
 னபமும் இன்றியின்போல், அவ்வுரை வைராகியவர்களால்
 இழப்போதலும் இனபமும் இன்றியின்போல், அவ்வுரை
 வைராகியதை அவ்வுரை வைராகியவர்களால் உலகம்
 கூறினா அகதையுடைய ஞானம் உடையவர்களு
 டாகுதலில் நிமிஷமும் உடையவர்களுடைய புகழ்
 மும் அவற்றை அகப்பரிசுரணம் எனக்கூறல் பாரதத
 தித்தலின், அவற்றேழும் தக்காற்றமருடதமடுகின்ற
 காதகரது சிறந்தால் போக இழப்பும் இழப்போல் இழப்
 பால் பேரினபமும் உண்டாம் ஆகவே, “என்கிறவர்க்கு
 நின்றவெனவெனவெனவெனவெனவெனவெனவெனவெனவெனவென
 யினபாதலம்” என்றார். அஃது அன்றியும் இனபந
 திதகு ஏதவாய் உலகவியாபாரங்களைச் செய்வாரோ
 ல், இவ்வுரை நிலையில் நின்றான்றினும் அதனுள் தாக
 கற்றநின்ற சொருபினபகற்றகு ஏதவாய் கற்போக
 இழப்பைச் செய்வாரெனபதும், அவ்விடய இனபங்களை
 ததாம் அற்று அதுபவித்தலால் அவற்றை அதுபவிக்கு
 நதோற்றம் தாம் அற்றவிடத்து உண்டாம் பேரினபம்
 மேலிடுமே அன்றி, அவ்வினபம் ஓர் பொருளாய் அவர்க
 குத தோற்றத்தென்பது காரணம். “தனநிழப்பேயின
 பாழதலம்” என்றமையான, அந்நிலையும் அவ்விடயமும்
 இடமும் இனபமும் அன்றென்பது வருவிகப்பபட்டது.
 “வைராகியமென்பது” வைராகி என்று கடைகுறை
 ந்துவின்றது.

நா. 762] வரதனைமாவார். பாதமாவார்.

ஞானம் உடையவாக இருந்தால், அந்த
பாதமாவார். வரதனைமாவார்.

எல்லாம் சமயம் உடையவாக இருந்தால், அந்த
பாதமாவார். வரதனைமாவார். பாதமாவார்.
பாதமாவார். வரதனைமாவார். பாதமாவார்.
பாதமாவார். வரதனைமாவார். பாதமாவார்.
பாதமாவார். வரதனைமாவார். பாதமாவார்.

இ-ஊர் வரதனைமாவார். பாதமாவார். பாதமாவார்.
பாதமாவார். வரதனைமாவார். பாதமாவார். பாதமாவார்.
பாதமாவார். வரதனைமாவார். பாதமாவார். பாதமாவார்.
பாதமாவார். வரதனைமாவார். பாதமாவார். பாதமாவார்.
பாதமாவார். வரதனைமாவார். பாதமாவார். பாதமாவார்.
பாதமாவார். வரதனைமாவார். பாதமாவார். பாதமாவார்.

புலவர்களைத் தோற்கிவிட்டு, கைகொடுத்தால், அந்த
பாதமாவார். வரதனைமாவார். பாதமாவார். பாதமாவார்.
பாதமாவார். வரதனைமாவார். பாதமாவார். பாதமாவார்.
பாதமாவார். வரதனைமாவார். பாதமாவார். பாதமாவார்.
பாதமாவார். வரதனைமாவார். பாதமாவார். பாதமாவார்.
பாதமாவார். வரதனைமாவார். பாதமாவார். பாதமாவார்.
பாதமாவார். வரதனைமாவார். பாதமாவார். பாதமாவார்.

சமய நூல்களெல்லாம் இல்லாததையே மேம்பா
ட்டாகக் கூறுதலின், “எல்லாச் சமயங்களும் துறிகருமி
“வந்ததை” என்றார். அறனைப்பட்டதே பிலவாற்

கைக யோதும் பிறன்பழிப்பதில்லையென்று, என்பதும்
ஆது, “நீத்தாலொன லீகதாவென” என்றது. அவ்வில்வா
ழ்க்கையையத் துறந்தபின்னறும் உடலொறுத்தல், ஐயன்
வெறுத்தல், உடை துறத்தல், ஐயொயிர்க்குத் துறத்தல்
முதலியன துறத்திறு வெனக் கூறாங்க. “புல்லறியை
த்தீரத்தெளிந்து சியதத்தாயிம் பற்றமறாராவத் பிறப்ப
துக்கலாம்” என்றமைபால், இங்ஙனம் கூறவிந்து பற்ற
வதிலுடையார் இல்லறத் துறத்தற்களில் பின்னறும்
“பிறப்பதுப் பார்” என்பதும், இல்லறவினலார் யானு துற
ந்தாராய்தும் பிறப்பொு என்பதுங் காண்க. சுறேபா
சம் கருவப்பிடாகம் இரண்கம் புல்லறியு நூலினை, பொ
துப்பட “புல்லறியு” எனறார். நீரத்தெளிதல் அயதவற
பள்ளபடி கழிந்து கெமத்தல். (௨)

மனையிழக்கி லோமனது மாறாது மாய்த்த [கை
தனையிழக்கி லோசிவனைச் சார்ந்தம் - கனுபவிக்
போகா ததுபோகிற் பூரணமாம் பூரணந்தான்
ஆகா திருபபதெவர்க் காம்.

(௨-ள்.) மன இழக்கிலோ மனது மாறாது மாய்த்த
கண இழக்கில்லா சிவனைச் சார்ந்து அங்கு அனுபவிக்
கை போகாது அதுபோகில் பூரணம் ஆம் எ-து. (நீர்
இங்ஙனம் கூறிய ஆற்றான்) இவ்வாழ்க்கையைத் துற
ப்பது துறவன்றோ (எனின், அவ்வில்வாழ்க்கையைத்
துறக்கின் அதன்கண் நின்று அனுபவித்த விடயவாத

னை) மனததின்நண் மாறாது எழும். ஆகலின், அது அறவு அனருயின், மனததை மாபபபது தறவோ எனினை. (மனதிலுத) மாயதத தறவோதம எழும் ஆகலின், அது அறவு அனருயின்) கறவோகம் இழபபதோ (அறவு எனினை, அதுதறவோதம இழகநில) சிவததை அடைநது ஆண்டிச கதததை அறபவிகதைகோகாது. (ஆகலின், அது அறவு அனருயின், சுத்ப்ப்பறிழபபது தறவோ எனினை) அசகபப்பறவோகில சிவபூரணநதானும். (அப்ப்பபபது இந மனம சிவபூரணநதான ஆனைன என்னும் வாதனைகோளமும் ஆகலின், அது அறவு அனருயின் இலிததுறவு தான யாது எனினை)

பூரணமதான ஆகாந இருபபது எவாகரு ஆம் எ-து. அச்சிவபூரணநதான ஆனைன என்னும் வாதனையுமறது அறிபபது (அறவு இவவனம சிவபூரணந தான ஆகாந இருபபதாய அறவு) யாவாச குண்டாம எ-து.

மாயதத எனபததரும் தனையிழகநில் எனபததரும் இடையில தறவோதம எழும் எனபது வருவிககபபட்டது.

இமமுன்று திருவெண்பாவானும் மெய்கததறவாவது இதவென்று அறிவிததவாறு காணக. (௩)

இலவாழ்க்கையோடு கூடியிருநதும், இத்ததற வெய்தினோதாத துறவிகளென்று சொல்லபபடுமோ? எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

மாயாபோ கத்தாசாய் வாழ்ந்தாலு மாமணி போல், தோயாதவரோ துறந்தோர்கள் - தோய்வாரோல், சேரும் விகைபோலத் தீர்ந்தவிடத் தேதிரும்பும், வேரொன் றதுவே வினை.

(இ-ள்.) மாயா போகத்த அரசு ஆய் வாழ்ந்தாலும் மாமணிபோல் தோயாதவரோ துறந்தோர்கள் எ-து. மாயாபோகத்துக்கெல்லாம் அரசராசி (அப்போகங்களை அநுபவித்து) வாழ்ந்தாரா ஆயினும், மகத்தாங்கிய மாணிக்கமணி (ஒன்றோடும் தோயாதவினதது போல், (அவற்றோடும்) தோயாது நின்றவரோ துறந்தோரென்று சொல்லப்படுவார்.

தோய்வாரோல் சேரும் விகைபோலத் தீர்ந்த இடத்தே திரும்பும் யோர் ஒன்று அதுவே வினை எ-து. (படிகமணிபோல யாதொன்றோடாயினும் தோய்வாரெனின், நிலத்தச்சேரும் வித்துப்போல (உடல்) இறந்த காலையில் வினது நீங்கிய பற்றின்னை மீட்டும்) திரும்பும் ஓர் மூலமும் அப்பற்றுடைமையே, வினையென்பதும் அப்பற்றுடைமையேயாம் எ-து.

மாமணி தன்னை அங்கத வன்னங்களைக் கவராது, தன்னது பிரகாசத்தை அவற்றினமேல் விசிறின்றுபோல, யாதுவிடயங்கள் வந்தபிபினும் அதில் தோயாது, தன்னது ஞானப்பிரகாசத்தை அவற்றின்மேல் விசிறிற்றலான், “மாமணிபோற்றோயாதவர்” என்றும், உடம்பிற்குப்புறம்பாய பற்றுக்களை ஒழித்து, அவ்வுடம்பாய் நி

னறோனாத் துறந்தோர்கள் என்று சொல்வதுபோல, உயர்க்குப் புறம்பாய சருவிகள மூப்பத்காறையும் ஒழித்து அறிவாய நின்றுரை, “அறந்க்காசை” என்றா. நிலத்தாசேரும் விததப்க்பால உடலு ிறந்க்காலை நினைபறறினக ள மீட்டிம உயிர்வந்து அடைந்து உறபத்திபாவின ‘சேரும்விதபால’ என்றும், உடலு நீங்குகாலை உயிர்க்கு எந்நவாச ணயி நுந் த அந்நவாசனையோகம் பிறப்பினாண மீள்கலான ‘திவ்விதத தே திருமபும்மோ’ என்றும், பறறுளள விடத்து வினை யும் உளவாகவின “அவ்வேவினை” என்றும் கூறினார். அவாவெனபயெல்லா வுயி சி, மெருருளறும் சவா அப பிறப்பினும் வந்து, எனபதம ஆத். “அவ்வே” எனபதனைப பறறுடைம எனக்கொள்க.

இத்திருவெண்பாவால் எந்நிலையில் நின்றாலும், அதனுட் பறறுதி உடையோரக்கே வீடுதனறு அறிவித்தவாறு காண்க. (ஈ)

விடயங்களை அநுபலிப்பினும் அவற்றைக் கூடாக்கொன்றீர் இவென்னை? எனின், மேறகூறுகின்றார்.

ஒருகுடைக்கீழ் வாழுகைத் தோர்க்குறம்புருண்டோ, அருணிழற்கீழ் வாழ்வா ரயிவு - கருவிகளில், போனாடுவென் சேற்றுத்துள் போலோ பருந்துநிலை, போனாற்போற ரோயாமம்ப் போம்.

(இ-ள்.) ஒரு குடைசீழி வாழ் உலகத்தோர்க் குறையுண்டா உண்டோ அந்நா ள்ழிவ ழீழ வாழ்வாரா அறிவு கருவிகளில் போலுல என சேறறுக தூளபோலோ எ-து. (பூமிபெலலாம) ஒரு குடைசீழி ஆளவேன உலகத்த வாழ்வோர்க்குக் குறையுறால் துன்பம் உண்டாமோ? அஃதேபால், என்கும் பரிபூரணமாயநின்ற) க்ருவமிழிமடிக் குடைசீழ்செல்ல நகோநிட வாழ்வாரா அறிவுவிடயநாளிற் சென்றாலும் எனனை, (அவ்வறிவிற்கு) அவ்விடயங்களானவரும் மயங்கம் யாழ்ம இன்று மாயைசீழிவாழ்வாரா அறிவுபோல அவ்நறிவு சேறறுக்குள தூளபோல அழுத்தமோ?

பருந்திநில போலுலபோல தோபாமல் போமெ-து. பாங்குன சீழல ஒன்றில் தோயநயம் தோயாது போலுலபோல (அவ்நறிவு அவ்விடயங்களில்) தோயந்தம் தோயாது நீங்கும் (என்று அறித்) எ-து.

ஒரு குடைசீழி வாழ்வாரா மற்றுபாதோ ணருக்குச் செல்லினும், அவ்வகையனது ஆண்டால் குறம்பு செய்வாநும், இவ்வகையனது துன்பமும், அவர்க்கு இன்றையதுபோல, தருவடிசீழி வாழ்வாரா அறிவுவிடயங்களிற் சென்றாலும், அதற்குருவடிப பூரணமாய நிறறலின, இவ்விடயங்கள் மயக்குவதம், தான மயங்குவதம், இவ்வறிவிற்கு இன்றும். ஆகலின, அவ்நனம் உலகமகநிறார், பருந்தின சீழல தோயந்தவாதே நில்லாது விளாவில் நீங்குதல்போல், அவ்வறிவு விடயங்களில் தோ

யந்தவாறே மயங்காது விவாவிலந்நித் திருவடிகழீழ்
நிறறலான, இங்ஙனம் உவமகூறினா. பருந்தனை அ
வாகடும், அதன நிழலை அவரது அறிவிறகும், உவமை
யாகக் கூறியவாறு காண்க.

இத்திருவெண்பாவால் விடயங்கள் அவர்அறிவை ம
யக்காது எனபதும், அவ்விடயங்களில் அவரறிவு தோ
யாதெனபதும், அறிவிததவாறுகாண்க. (நு,

நெய்யுண்ட நாயென்ன நீரி னிழலென்ன
மையுண்ட கண்போன் மனைவாழ்வார் - துயய
அருளால் விலையேறு மாணிக்க மெல்லாப்
பொருள்போல வலலாப பொருள்.

(இ-ள.) நெய்உண்ட நாயென்னநீரில் நிழல்என்ன
மைஉண்ட கண்போலமைவாழ்வார் எ-து. நெய்யை
உண்டு மீடும் கக்காநின்ற நாயபோலும் (தடாக தீ
ரத்தில் நிறகும் மரம் மேலமுகமாய்நிறகவும் அததடா
க) நீரில் கீழமுகமாய்தோன்றும் அம் மரநிழல் போ
லும், (பிறர்க்கு அழகாய்த் தனக்குக கரிப்பாயிருக்கும்,
மையுண்ட கண்போலும் (அந்தஞானிகள்) இல வாழ்க
கையோடுங் கூடியுங் கூடாதிருந்து வாழ்வார் (இங்ங
னம் வாழ்வாராயின, ஞானிக்கும் அஞ்ஞானிக்கும் பே
தம் என்னை எனின்)

இருளால் விலையேறும் துய்ய மாணிக்கம்எல்லாப்பொ.
ருள்போல அல்லாப்பொருள் எ-து. (இருளைத்தறந்து

பிரகாசித்தலான்) இருளான் விலையேறும் நிருமலமாயுள்ள மாணிக+மணி (அவ்விருளான் மஹையும்) மற்றெல்லாப்பொருள்களைப்போலும் அல்லாதபொருள் (அதுபோல் இவ்வாழ்க்கை இருளால் தாமதம் திருப்பாணைப்போலும் அன்றி, அவ் வில்வாழ்க்கை இருளைத் தமது ஞானப்பிரகாசத்தால் நீக்கிநின்று விளங்குவர் என்று அறிதி) எ-று.

நெய்யை உண்டபின் வயிற்றில் எட்டுணையேனும் தங்காது நீட்டும் கககலான், அந்நெய்யினது சாரம் அதன் உடலிற் சாராததுபோல, விடயங்களைத் தாம் அற்று அறுபவித்துச் சிவத்திற்கு ஆக்கலான், அவ்விடய வாசனை இவனைச் சாராது ஆசலின், “நெய்யுண்ட நாயென்ன” என்றும், கனாயின்கண் மாம் மெல்முகமாய் நிற்கவும் அதனது நிழல் நீரின் கண் கீழ்முகமாய்த் தோற்றதுபோல, சகலத்தையும் கடந்த சிவத்தைத் தாம் பிரியாதிருக்கவும் மனைக்கண் இருத்தல்போல் தோற்றலின், “நீரினிழலென்ன” என்றும், பிறர்க்கழகாய்த் தனக்குக் கரிப்பதாயிருக்கும் மையுண்ட கண்போல், பிறர்க்கு மனைக்கண் வாழ்கின்றதுபோல் தோற்ற, தமக்குப் பிராரத்த வாசனை எனைக்கு ஒழியும் என்று வெறுப்பாய்த் தோற்றலின், “மையுண்டகண்போலும்” என்றும் கூறினார். மாணிக்கம் பகலைப்பற்ற இரவில் மிகவும் பிரகாசிப்பதுபோல், மெய்ஞ்ஞானிகட்குத் துறவைப்பற்றி இவ்வாழ்க்கையில் ஞானமிகவும் பிரகாசிக்கும்.

ஆகலின், “இருளால் விலேயேறு மாணிக்க மெல்லாப் பொருளபோல வலையப்பொருள்” எனறுங் கூறினா.

ஞானியும் அஞ்ஞானியும் குடும்பத்தோ டிருப்பதன ல், அவர்க்குப் பிறப்பு இனரூபது எனனை? இவர்க்குப் பிறம்பு உண்டாயது எனனை? எனின், மேற கூறுகின்றார்.

கொடைதட்ட லொன்றே துயிற்கும் வீழி க்கும், படிசை திருணமணிக்கேன் பற்றும் அடிபார்த்துக், கடப்போங் கள்ளனைப்போற் கூடக் குடும்பக்கூத், தாடிக்கேன் மேற்பிறப்பு ண் டாம்.

(இ-ள்.) துயிற்கும் விழிக்கும் தொடைதட்டல ளு றே படிசைத்து இருள் மணிக்க ஏன பற்றும் ஏ-ஆ. ஆய் லும் பருவம் உடையோன் துயிறற சத் தொடைதட்ட லும், விழிக்கும் பருவம் உடையோன் விழித் தாடத் தொடைதட்டலும் ஓனறேயாம். (அதுபோல ஞானி ம னைவிமுதலிய குடும்பத்தார வந்து சருவுந்தோறும் அக முகமாய்த தறபோத ஒழிவிலரின்று ஆறந்த நித்திரை பண்ணுவான். அஞ்ஞானி தன் மனைவி முதலிய குடும் பத்தாரவந்து சருவுந் தோறும் சகமுகமாய் நின்று ம யக்கத்தில் அழுந்தவான். ஆயின், ஞானிக்கும் அஞ்ஞா னிக்கும் பேதம் இங்ஙனம் ஆயினும், அந்த ஞானிக்குக் குடும்பத்தில் இருக்கின்றேன என்னும் வாசனையாயினு ம் தோன்றாதோ? எனின்,) படிசைத்தில் (பற்றும் பஞ்ச

வன்னமாசிய) இருள மானிகக மணிக்ரு வணபறதம்
(அதுமபால, அககுமிமபந தானுயரின வ அரு நோரிச
கு ஏழம வாசீன குமிமபகித பரின நி பதம நூ
ணிகக ஏன ஏழம இர மன வ குமிமபவாசீனபும ஏருகி
ருசிலான,

அடிபார்த்துக் கூடப்போம களையேப்போல கூடா
கு குமிமப கதகாடிசது மேல பிறப்பு ஏன உண்டாம
எ-று (பொருள்) கைகாடிசது நித்திரா ரா) அவன்
பார்த்துக் கிடைய, பாலபாருள களையேக்காண டா
ன அவரோடு கலம், அவன் அவையடிபார்த்து) கூட
பெசல உட கைகளவ ண்டிடல, குமிமபராராகருச
பக காம வர கல அவனாப்போல சிறு ம அவாக
குமிமபராரால் கூரிட ம வாடமூல உடையேப்போ
தராதடி அவர பிங் கூடி எனதும மனத்தான அவரோ
நிம கூடா குமிமபக கதகாடியாயிய அந்தனானிகது
மடிபிறப்பு ஏன உண்டாம எ-று.

பொருள் தட்டலால் தயிலவழி விழிப்பதும் அவா
கூப்பலபாயின் போல, குமிமபததால் அகமுகப்படுவது
ம சக்முகப்படுவதும் இவாக சியலபாயின் எனபதங்
கொளக. பாரப்பான தோட்டிவேடமபோட்டு நடிப்பி
னும், தனை வேறுகண்டு சினறறபோல, இவன் குமிம்
பிபோல இருப்பினும், தனை வேறுகண்டு, சினறறன
கலின், “குமிமபககததாடி” என்றா. (எ)

கூ.எ.அ வா தனேமாண்டராதன்மை.

நீ இங்ஙனம் கூறிய ஆற்றான ஞானிககு இல்லறமு
ம் தறவறமும் சரியோ? எனின், மேற்கூறுகின்றோ.

தொடும்போ சுழலகாற்றுத் தூளம்போற் றொட்
விடும்போது மங்ஙனே விட்டு-நடந்தாலும் [நி
ஆகாய நீங்காம லாடியது போலடங்கும
ஏகாந்திக் கெங் கிருந்தா லென்.

(இ-ள்.) தொடும்போது சுழலகாற்றுத் தூளம்போ
ல்தொட்டு விடும்போதும் உறவினவிடும் நடந்தாலு
ம் ஏ-து. (விடயங்களை) பற்றுமபோதும் சுழலகாறு
த் தூளத்தைப்பற்றுவதுபோதபற்றி (அவ்விடயங்களை)
விடுக்குமபோதும் அச்சுழலகாற்றுத் தூளத்தை விட
பதுபோல் விடுதது (அங்ஙனம் ஞானியின தறிவு விட
யங்களைப் பற்றிவிடுதது) சென்றாலும்,

ஆகாயம் நீங்காமல் ஆடிஅடங்கும் அதுபோல ஏகா
ந்திக்கு எங்ஙிருந்தால் என ஏ-து. (தூளத்தைப் பற்
றும்போதும்) ஆகாயத்தைவிட்டு நீங்காமற்பற்றி (சுழ
ன்றும்போதும் அவ்வாகாயத்தை விட்டுநீங்காது) ஆ
டி அததூளத்தைவிடுத்து அவ்வாகாயத்தள)அடங்கும்
அச் சுழலகாற்றுப்போல, (விடயங்களைப் பற்றும் போ
தந திருவருளை விட்டுநீங்காதுபற்றி, அதுபவிக்கும்போ
தும் அவ்வருளை நீங்காது அதுபவித்து, அவ் விடயங்க
ளைவிடுத்து அவ்வருளில் அடங்கும், ஏகாந்தியாகிய ஞா

னிக்கு (இருவகை அறங்களில்) எவ்வறத்திருந்தால் எனனை (அவர்க்கோர் பறமற்றினம்.) எ-து.

“ஆகாயநீங்காமலாடி” எனறதனால், தாளத்தைப் பறமும்பொறும் ஆகாயம் நீங்காமற்பற்றி என்பது வருவிக்கப்பட்டது. “அத்போலடங்கும்” எனறமையால், ஆடிஎன்றதனபின்னா அடங்க,மென்பது வருவிக்கப்பட்டது. இங்ஙனம் செய்தாலும் அவரிருகும் இடம் திருவருள் ஆகவின, “ஏகாந்த” எனறா. (அ)

இங்ஙனம் குறிப்பத்திருந்தும் அதனகட் சார்பு ஒழிந்துகின்றா யாவர்? எனின், மெற்கூறுகின்றா.

சுந்தரனார் சேரர்கோன் சோழர் குறுமன்னர் மைந்தருட றம் முடலை வாட்டினார்கள் - அந்தமி பததரொடு ஞான வயிராக கியர்பலாக்கும் [லாப் ஒத்ததுசார் போத வொழிவு.

(இ-ன.) சுந்தரனார் போதஒழிவு எ-து. சுந்தரமூர்த்திராயனார், சேரமான் பெருமாள் நாயனார், செங்கட் சோழநாயனார், புகழ்ச்சோழநாயனார், ஆகிய சோழராசாக்கள், மெய்ப்பொருள்நாயனார், கழற்சிங்கநாயனார் முதலிய குறுமன்னர், மைந்தருடலை வாட்டிய சிறுத்தொண்டநாயனார், சம்முடலை வாட்டிய கண்ணப்பநாயனார், அரிவாட்டாநாயனார் முதலியோர், நாசம்ல்லாத திருநீலகண்டநாயனார், அதிபத்தரேயுமி மற்றம்உண்

௩௮௦ வாதனைமாண்டராதன்மை.

டாகிய ஞானிசள, னைராசுநி ராயுள லும் மெய்யடி யார பலருகடம் குடிமபககுர டி டிநுநதம் ஆகன க டசார்போதம் ஒழிநது நிறுநலினைமு டொர்திருநகது. (ஆகலின, சார்பாபம் ௧) லார வயவதததிருபபினு ம ஒழிநது நிறபா. ஒழிபாதார வயவதததிருபபினும் ஒழிபாரளனது அறிவு) ௧-௮

நெடியுள ... காலன ... ருடு ணபாழுகல திரேசா னகு கிருலவணபாவா ... பதற ந ரு னிட ... லில வாழகனையில ஞானவொளி ல ராசுலிச, டெயு ல ரக குபபோன்று ஆடு ஞானம் பயன்படடி ஆகதமாள என பதம், அவா ஆகசகமததல பறநிலார ... திறபபு ணடாகாது எனபதம், அவா வயவதததிருபபினும் ... லைதயரார எனபதம், லுவவாறு சகமபதக் லிருநதம் ஞானிகளா யி நகடாரா டுவரிவலாநபதம் அறிவிக்க வாமுகாணசு.

1௮

வாதனைமாண்டராதன்மை முறழிற்று

ஆதிக்காரம் க-இ-திருவெணபா - உருக.

உ

ἔν τῇ τ' ὁμοίᾳ ἔστι.

சுல - ம அ ி ன ற ம

நினைபியல்

சுருதிபுத்தகம் உண்மையானதே என்பதை, பின்னர் அந்
புத்தகம் என்னும் பெயரால் உரையாசிரியர் எழுதினார். இவ்
வாறு எழுதினார் என்பதை அறிய இயலாது.

அரியா! வாழிகேட டநீ 6 ந நடர +

அறிவியல் நல உயர்வு திட்டம் - மத்திய பகுதி

(d) ஸ்டீல் டிஸ்க் கிரேட்ஸ், இது நல்ல கட்டுப்பாடு

அட்டமெழுத உதவியுண்டிருப்பதால்.

ஆ- . யழி அரிபா (கடந்த அறிந்து நடக்க அறிவார் அறிவு எனது அறிபா எ-ம். தாமதஞ்சிய ஊரு ச செல்லும) யழி அறியா அயவழியந்தந்தானா) (கடந்த நடக்கவும (தமமால் அறிந்து நடப்பதா) (கடந்த அயவழி அறிவார், (அறிவித்த அறிபா) (கடந்த அறிந்து) அறிவெனது அறிபா. (அறிபா, சாமமுன்னா அறிபா ச கருவிகள் முப்பத்தா னறயும் இப்போது அருள் அறிபா, அவறறை அறிந்து கடந்து செல்லயும், சமமால் அவறறை அறிந்து கடந்த சென்றதாயக கருதுவா. அன்றி, அவவாள் அறிவிக அறிந்த அறிவு சாம அக்கருவிகளை அறிந்த அறிவெனது அறியா)

அடர்மழைக் கேவாரவர் மறை யாக் குடை இருக்கத் தாமே குதித்தும் கடந்தும் போவவா எ-து. அடர்மழைக்கண் ஒருநாக்குச் செலலத்தொடங்கினோ மழை தம்மேல் தாக்காதபடி தமர்கு) மறைப்பாகக் குடை கைக்கண் இருக்கவும் (அககுடையைத் தம்மேற கொண்டுசெல்லாது மழைத்தவலைசுட்டு இடையே) தாமே குதித்துக் கடந்தும் (அவ்வடர்மழைக்கண் நனைந்து) செலவினறுரைப்போல, கருவிகளைக்கடந்து வீடடையக்கருதினோர் அக்கருவிகள் தம்முள் தாக்காதபடி அருள்தம்மைவிட்டு நீககாதிருகவும், இவவருளை முன்னிட்டுக்கொண்டு செல்லாது, அக்கருவிகளைத் தற்போதத்தால அறிந்தும் கடந்தும் செலவதாகக் கருதி அவற்றாள் றுழைவார் இவென்னை) எ-று.

முன்னர் அறியாதிருந்த கருவிகளை இப்போது அறியவந்தது திருவருளால் அறியவந்ததென்று அறியாத, தம்மால் அறிந்ததாகக் கருதினமையால், இங்ஙனம் உவமை கூறினார். கருவிகளை நீக்கத் தொடங்குவோர் திருவருளை முன்னிட்டுக்கொண்டு நீககாது, தற்போதத்தை முன்னிட்டு நீககதொடங்கின, அக்கருவிகள் நீங்காது பண்டைப்படிமூடும். ஆகலின், இங்ஙனம் உவமைகூறினார்.

இத்திருவெண்பாவால் கருவிகளை அறிந்து நீங்கினின்று அறிவு அருளறிவிக்க அறிந்த அறிவென்று அறியவேண்டும் என்பதும், கருவிகளை நீக்கிச் செல்லும்போது த

ற்போதத்தைப் பின்னிட்டு அருட்போதத்தை முன்னிட்டு நீகடிச் செல்லவேண்டும் என்பதும், அறிவித்தவாறு காண்க. (க)

கருவிகளை இங்ஙனம் நீக்கித் திருவருள்க்கூடும் நிடைகூடாகா யினும், கேவல சகலவள்ள தாக்காத அருளே எவைக்கும் காரகமென்று அறிந்து நிறைந்த உபாயம் யாது! எனின், மேற்கூறுகின்றார்.

செத்துப் பிறவாமற் தேடித் திரிகையிலே
செத்துப் பிறந்து திரிவீரோ - சுத்த
இருட்கே வலசகலம் போக வெதி ரிட்ட
அருட்போத ராய்த்திரியா மல.

(இ-ஊ.) எதரிட்ட இருள கேவலசகலம் போகச்சுத்த அருள்போதா ஆயத் திரியாமல் எ-து. (உமது அறிவித்த) எதரிட்ட மயச்சுவடிவாகிய கேவலாவதத்தையும் (விகற்பவடிவாகிய) சகலாவதத்தையும் போக, இவைகள் தாக்காத சுத்தாவதத்தில் நின்று, அருளே எவைக்கும் தாரகமென்று அறிந்துநாடி அவவருட் போதராய்ச் சஞ்சரியாமல்,

செத்துப் பிறவாமல் தேடித் திரிகையிலே செத்துப் பிறந்ததிரிவீரோ எ-து. (இனிமேல்) இறந்து பிறவாமல் (இப்போது பிறப்பிறப்பைக் கடந்து நின்றவீரே) தேடி (பாவனை முதலிய செய்துள்ளே) சுழலுமிடத்து தந்

1 ஷங்கிய கருத்து உன்பால்எழ்ன் ஐக்கியங்கூடாது ஆக
வினா நாமிருவரும்வந்து) நமமுட்கலப்பதாகிய நாட்ட
சுத நீ ஒழிதிஎன்று (திருஞானசம்பந்த மூர்த்திநாய
னார் எனக்கு) அருளிச்செய்தார். (இவ்வாறே நீயும் அ
ரிசி எனின் அவரது திருவடிக்கண் ஐக்கியம் உனக்கும்
சுடைக்கும்) எ-று.

எதிரிட்டுத் தடித்தபோதம் எதிரிடாது அசைவறநி
சுறு தேய்ந்தபோது ஆன்மாவிறகும் சிவத்திறகும் ஐக
சியம்தாமே கூடும் ஆகலின், “நமமுட்கலப்பு நாட்ட
பொழி எனறருளினான், எனறார். தமதாசாரியர் தமச்
சுருளிச்செய்த முறைமை ஈதென்று மாணுக்கனுக்கு
அறிவித்தவாறுகாண்க.

இத்திருவெண்பாவால் சகலகேவலங்களை அருட்
பாதததால் அன்றி ஆனமபோதத்தால் நீக்கப்படா
வதென்று அறிவித்தவாறுகாண்க. (௩)

இங்ஙனம் கருதிநின்று திருவருளைக் கூடுதல் அரிதா
வினும் இன்னும் ஒருபாயம் மேற் கூறுகின்றார்.

சாக்கிரத்திற் போதச் சலனையெல்லாஞ் சொ
ப்பனம்போல், ஆக்கு மருட்போத ராகுவோர் --
நீக்கும், பரயோகர் சுத்தர் பரமசுகா நந்தர், துரி
யகதி யின்புகடந் தோர்.

(இ-ள்.) சாக்கிரத்தின்போதச் சலனைஎல்லாம் சொ
ப்பனம்போல் ஆக்கும் அருட்போதர்ஆகுநீவார் எ-று.

சாக்ஷராவதஸ்தாஸிலே தோன்றும் பொருட்சேடையையும் (மறதம் உண்டாயிடுமேகாது, பிரபஞ்சங்களை) எல்லா மும் (இவையாவையென்ன எவ்விடப்பிரபாரத்த, அப்போ தச்சேடையையிடமுண்டிசை சாரிது) இத்தகைய தோன்றிய விடப்போசமென்றும், தக்க மடிக் குச்சுகளெல்லாவற்றையும் மாயையில் தோன்ற, அழிகின்றனனும் (இவற்றிற்கெல்லாம் சாரகமாய உட்பிரபாரப்பிரபாரணமாயிரப்பது அருளென்றும் கண்டு, தன்னா அப்பரிபூரணமாய் அருளோ மென்றும், அதனை நாடிவீண்ம, இவ்விடப்போசகருசயம் இப்பிரபஞ்சங்களை யும்) சொப்பனம்போலப் பொய்யடக்கமே அவர் இவ்வறையுள்ளபடி நீங்கி) அப்பாருட்போசகர் ஆரவா (அஃதென்றி அவரோ)

நீசகூம பண்டோகா ததா பரமசுகாநந்தா துரிபக
தி இனடக - ரீதார எ-து. (அவநுளையும்) கடந்தசெ
லலும் பரயோகரும (ததாநந்தாமற்ற) பரிசுத்தரும
அபபரமசுகமாஜய ஆநந்தகதை உடையரும நினமல
துரியத்தில தோனயும பரமசுகாநந்தாதிதருமஆவா.)

இவ்வாறும் விடயபோகத்தையும் தேகாதி பிரபஞ்சங்
களையும் பொய்யென்றும், தமக்கண்ணிபமென்றும் கண்
டுகின்றவற்றிற் சூனாளுமுற்றமபும பரிபூரணமாகிய திருவ
ருளையே நாடிநிற்போர் இப்பொய்களை நீக்கி அமமெய
மாகிய திருவருளே வடிவாவா ஆகலின், “சொப்பனம்
பாலாககு மருட்போதராருவோர், என்றும். அங்ஙன

ம அருளவடிவாய்காலத்து அவ்வருளையுங்கட்டிது பர
பொருதமுதலியன அவாகுகெனிடல் உண்டாம் ஐதலின்,
அவ்வருளே பனாடியாக முதலியன் உடையனானதுங்
சுட்டினா. அவனொன்றாந் சூட்டிப்பெயா எடுநினைந்து.

இத்தருவெண்பாவால் சுருங்கினை உடையபடி கண்ட
நிலை இவ்வருள நிலையான வநுமென தும், அங்ஙனம்
வர பனாடியாகமுதலிய பேறுளவாய்மனதும், அநி
ய் சுவர து கரணக. (சு)

புறநானூறு பபோகத கதயும், தேகாது பிரபஞ்ச
வகையாய் நீங்கி, அருளபெறுவந்த அமைபாந்த
அதற்குமேல் நீர பரயோகமுதலிடன கதரியது என
னை! எனின், மேற்கூறுகின்றா.

தத்துவம்போய்க் கேவலம்போய்த் தானபோ
யருள்கழன்று, சுத்தபனா யாயத்தன் சுத்தந்தரம்
போய்ச் - சத்தி, ஒழிவிலே போதம்போ யொன்
ருகா வொன்றின், அழிவிலே யின்பவதி தம்.

(இ-ள்.) தத்துவம்போய்க் கேவலம்போய்த் தான்
போய் அருள்கழன்று சுத்தபனா ஆய்த் தன்சுத்தந்தரம்
போய்ச் சத்திஒழிவிலே போதம்போய் எ-து. (நிலைப்
பாயநின்ற) தத்துவம் முப்பதநாறையுநீங்கி (அவறநி
னமேல் மறப்பாய்நின்ற) கேவலாவதகதயும் நீங்கி
(அத்தத்துவங்களையும் கேவலாவத்தையையும் இவை எ

என்றிருந்து நீங்கிவினத அறிவு தான் என்கன? அறிவு
அவைகளை அறிந்து நீங்கவும் தன்னை அறியவும் உ-
தது இருவருள் அறிவிக் அறிபவந்தெனறு அறிந்து
சான்றிந்தேனென்பது உரை, (அனாசுரிவிக் அபவரு
ளைத் தரிசித்து) அபவருளையும் சான்று இருமலமாய்
உள்ளபனாயே தானாக அப்பனாயை அறிந்த இ-தது
இது அது என்றுதான் காண்பானும், காட்டியுமாய் அறி
ந்துவந்த) தற் தந்தா அறிவுநீங்கி அப்பராசகதி நீக்க
த்திலே தற்போதம் ஒழிந்து (ஆநந்தாநுபவம் பெற்று
அதனபின்னர்.)

ஒன்று ஆகா ஒன்றின் அழிவிலே இன்பஅதிதம் எ-து.
(இந்நவம கூறியவற்றான) ஒன்றும் தானாகத் வன்ற
யிருந்த சிவத்தில் தான் இரண்டறக்கலந்த போதவாச
னையும் இரந்த இ-சகில சுகாதீதம் இச்சுகாதீதம் உண்
மைநிலே என்று அறிதி) எ-து.

பனாயோசுத்தில் ஆன்மாவின் தற் தந்தா அறிவு
கெடும் ஆகலின், “சுதந்தாம்போய்” என்றும், அப்பரா
சததி நீக்கத்தில் போதம்இறந்து ஆநந்தாநுபவம் உண்
டாம்ஆகலின், “சத்தியொழிவிலே போதம்போய்” என்
றும், ஆன்மா சிவத்தோடு இரண்டறக் கலந்தஇடத்துப்
போதவாசனை ஒழிதலானும் இவ்விடஞ் சுகாதீதம் ஆக
லானும் “ஒன்றாகாவொன்றி னழிவிலே யின்பவதிதம்”
என்றுக்கறிஞர். இன்பாதிதம் என்றமையால் இன்ப
ப்பேறு வருவிக்கப்பட்டது. தத்துவமுதலியன போக்

கப்போவன ஆகலின், போயென்பது நீங்கி என்று கூறப்பட்டது.

இத்திருவெண்பாவால் உண்மைநிலை ஈதென்று அறிவித்தவாறுகாண்க. (௫)

இவ்வாநநதப்பேறு பெறும் ஆறு எங்ஙனம்? எனின், மேற்கூறுகின்றா.

போதப் புரவி பு நடனதிலேந்து
வீதிப் பவனி வியிசாகும் - போதப்
புரவியரு னேறினாற் போக்குவர வற்ற
பரமசுக மாணகாணப் பர.

(இ-ள்.) போதம் புருடனபுரவி அதில் ஐந்தவீசி விரிசுபவனிஆகும் எ-து. போதமாகிய அரையன புருடனாகிய புரவிமேல் ஏறிக்கொண்டு பஞ்சேநதரியவீதிகளில் விடயமாகளாகிய காட்சிகளைக்கண்டுகொண்டு சமலவிறிசுபோலப் பவனிசெலவதாகும்.

போதம் புரவி அருள் ஏறினால போக்கு வரவு அற்ற பரமசுகம் ஆம் உப்பாகாண எ-து. போதமாகிய புரவிமேல் அருளாகிய அரையன ஏறினால (அப்போது) போக்குவரவு அமறுநின்ற மௌனநதம் உண்டாம் இதனை மாணக்கனே நீ அறிதி எ-து.

போதம் புருடனோடுங்கூடிப் பஞ்சேநதரியவழிச் சென்று விடயங்களைப்பற்றும், அங்ஙனம் பற்றாது அவ

ற்றைக்கி அப்போதத்தை உள்ளே அடக்கித் திருவரு
ளைநாடவே இவ்வருள் அப்போதத்தைக் கீழ்ப்படுத்திக்
தான மோடாய்ப் பிரசாசிகளும். அப்போது ஆநந
தோதயம் உண்டாம் ஆகலின், அங்ஙனம் உவமைகூறி
னார். போதவிடயாநந்தம் பெறுதற்கு ஏதுவாயநின்றது
புருடன். ஆகலின், இப்புருடனைப்புரவியாக்கினார். சொ
ருபாநந்தம் பெறுதற்கு ஏதுவாய அருளைப் போதமுன
னிட்டுக்கொண்டு சேறலின், இப்போதத்தைப் புரவியா
க்கினார். இந்த நாட்டம்வைததால் அந்தநாட்ட மறந்
துசுழலும், அந்த நாட்டம்வைததால் இந்த நாட்டமற
ந்து அசைவறநிறுப்பதங் காண்க. ஒருவன் அட்டாவ
தானம் செயதல் முந்லியனம் இப்புருடனது வேகமெ
னக்கொள்க. இதற்கு உகாரணம். சிவப்பிரகாசம்.—
“ஐயகையா ஐயபயனக ஐயகாவருங் கால மதுபுருட
தத்துவமென் றறைந்திடுவ ரறிந்தோர்” எனறும், மற்
றும் வருவனவற்றாற காண்க. (சு)

அறிவும் ஆநந்தமும் பெறுதற்கு உபாயங்கூறினீர்,
இனித் தறவினது இலக்கணம் யாத? எனின், மேற்கூ
றுநின்றார்.

அறிந்தமுந்தி யாராய்ந் தகம்புறமாயத் தேடி
மறந்தவனாய்த் தானாய் மயங்கிப் - பிறிந்து
சுகதுக்க மாய்ப்பதரிச் சுட்டுத் தொழில்வோய்ப்
பகைகெட் டதுதுறவப் பா.

(இ-ள்.) அகம் புறம் ஆய் ஆராய்ந்து தேடி அறிந்து அழுந்தி மறந்தவன் ஆய்த் தான ஆய் 'மயங்கிப் பிறிந்து சுகதுக்கம் ஆய்ப் பதறி எ-து. (தற்போதத்தால் விடயங்கள் எவ்விதத்தால் உண்டாம் என்று) உள்ளும் புறம் புமாய் விசாரித்துத் தேடியும், (அவ்விடயங்கள் கிடைத்தகாலை அவற்றை ஞானேந்திரியங்களான்) அறிந்து (கனமேந்திரியங்களால் பற்றி அந்தக்கரணங்களால் அவற்றை) அழுந்தியும், (அவ்விடயங்களைக்கேவலத்தில்) மறந்தவனாயும், (சகலத்தில் அவ்விடயங்களே) தானாய் மயங்கியும், (விடயங்கள் தன்னைப் பிறியாத நின்றவிடத்து அவற்றில்) சுகரூபியாய்ச் (சென்றுபற்றிப்) பதறியும் (அவை தன்னைப்பிறிந்து நீங்கியவிடத்துத்) துக்கியாய்நின்று பதறியும்,

சுட்டுத் தொழில்போய்ப் பகை கெட்டது தறவு அப்பா எ-து. இங்ஙனம் மயங்கிநின்ற சுட்டுப்போதமும் கெட்டு அவ்விடயங்களாகிய உயிர்ப்பகையும் கெட்டதவே தறவு (என்று அறிதி) மாணுககனே எ-று.

“அறிந்தமுந்தியென்றதனால்” பற்றி என்பது இடையே வருவிக்கப்பட்டது. தறவுகறினமையால் விடயம் வருவிக்கப்பட்டது. அகத்துத் தேடியென்றது, அவ்விடயங்கிடைத்தற்கு உபாயம் நாடுதல். சுகங்குறினமையால் விடயம் பிறியாதநின்றவிடத்தென்பது வருவிக்கப்பட்டது. விடயம் பிறியாதபோது அதன்மேல்

வினாந்துசேறலானும். பிரிந்தபாது என்ற பகைந்த
லானும், இருமைகளும்பாதுவாய “பதறி” என்றா. ‘ம
யங்கிச் சமுலவச னுல’ போதகருகத் தொழில் என்றா.
இம்மைமற்றுமைகளிடம் உயிர்க்குந் துன்பந்தருவது
ஆகலின், அவவிடயங்களை “பகை” என்றார். (எ)

அறிவும் தறவும் இவை என்றறிவித்தீர், இனிச் சிவ
யோகமாவது யாது? எனின், மேற்கூறுகின்றா.

நடந்ததெல்லா நீயே நடப்பழிய நின்ற
இடஞ்சிவநீ யென்றிருக்க வெண்ணில்-அடங்கி
மயக்கி மலமழுத்து மாயையிது வாரா [ன்
அயர்ப்பருளா லாஞ்சிவயோ கம்.

(இ-ள்.) நடாதது எல்லாம் நீயே நடப்பு அழிய நி
ன்ற இடம் நீ சிவம என்று இருக்க எண்ணில் அடங்கி
ன மலம் மயக்கி அழுத்தம் ஏ-து. (கருவிகளை இது
இது என்று அறிந்து) சென்றதெல்லாம் உனதற்போத
மேயாம். (ஆகலின், இது சிவயோகம்அன்று. அக்கருவி
களை அறிந்து) சென்றது ஒழியநின்ற இடத்தை நீ சிவ
யோகம் என்று இருக்கக்கருதினை எனின், (அக்கருவி
ள்) அடங்கின (உன்னை) ஆணவமலமயக்கித் தன வய
ப்படுத்தும். (ஆகலின், அக்கருவிகள் ஒழியநின்ற இடம்
சிவயோகம் அன்று. ஆயின், சிவயோகம் யாதினால் உ
ண்டாம் எனின்)

மரைய அயர்ப்பு இதவாரா அருளால் சிவயோகம் ஆம் எ-து. (உன்னால் அறிப்பப்தம் & ருவிசள ஸலாம) மரைய, (அககருவிசள ஒழிய நினறவிடத்து) மறப்பாய நின்றது ஆணவமலம். ஆகலின, (அமமரைய்யும்) இவ்வாணவமும் வந்தடாத (சுத்தத்தின்கணதோனமும்) திருவருளால் சிவயோகம உண்டாம் (என்றறிதி) எ-து.

இச்சகல கேவலங்கள் அறறபோது தறபோதம்அருதோ? இவற்றின்மேலும் போதமஉளதென்று நீர்கூறியது என்னை? எனின, மேறகூறுகின்றார்.

அருளும் பராயு மருக்கன்மதி போன்ற இரவுபக லற்ற விடத்தே - பரமநிலை சத்திக் கழற்றியிலே சச்சிதா நந்தமய சுத்தநிலை நீயற்ற து.

(இ-ள்.) அருக்கன்மதிபோன்ற அருளும்பராயும் பகலிரவு அறறவிடத்தே பரமநிலை எ-து. அருக்கனு மதியும்போன்ற அருளும் பராயும் ஆகிய பகலும் இரவும் அற்றவிடத்தே பரமநந்தாநுபவநிலைஆம்.

சத்திக்கழற்றியிலே சச்சிதாநந்தமய சுத்தநிலைநீ அறறது எ-து. 'அப்பரமாநந்தாநுபவமாகிய அநுபவ) சத்திக் கத்தில சச்சிதாநந்த வடிவாயிருந்த சிவமாகிய சுத்தநிலை (இச்சுத்தநிலையே) உணதறபோதம் (சிறிதூறதோன்றது) அற்றநிலை (என்றறிதி) எ-து.

அருள ஆனமாவிறகுப் புலப்படாத தோற்றலானும், அப்படியே நம் தடிப்பாக்கலும், அபவருளை அருக்க னென்றும், அபவருளைக்கடந்தது பரமபலானும், இப் பரை ஆனமாவிறகுத் தோற்றமல தீதாற்றலானும், இப் பரையை மகியென்றும், பகலிரவுகண்ணைத் தோற் றுதல்போல அந்நரும் பரையும் ஆனமாவிறகு அநுபவ மாயாத தோற்றலான “பகலி வென்ற” கூறினா. பிர காசம் உட்டணமசோயப என்னும் இம்முன்று குணத் தையும் உடைய சூரியனைப்போல அருளபரை ஆந்த மென்றும் இம்முன்று நிலக்கணத்தையும் உடையது சிவ மஜகல்லை, “சச்சி தாந்தம் பகலிநிலை” என்றா. ஆந் தம் அளம ஆனமாவரல் அநுபவகூறப்பபிடு. அவ் வாரந்தா தத்தல் அநுபவகூறப்படாத. ஆகலின, “தத்தலேநீத மறத” என்றா, (க)

இனிப் பஞ்சமலகலும் அநுபவறி எவ்வனம்? எனி ன, மேறகூறுகின்றா.

தாமருந்தல் போலத் தமைச்சிவனுக் கூணுக் கித, தாமருளா லுணடுபரை தாமாத - தாம ழிய, அஞ்செழுத்தா லாசகித தடியாக கடிமை செயின, பஞ்சமலக கொத்தறுமப பா.

(இ-ள.) தாம அருந்தல் போலத் தமைச் சிவனுக்கு ணுண ஆககித தாம அருளால் உணடு பரை தாம ஆகித தாம அழிய எ-து. (தமக்கு ணுணயிருந்த அனனாதிகளை)

தாமருநதல்போல, (சுறபோதஞ் ிவியாதுநின்று) தம்
மைச்சிவனுக்கு ஈணாய் உண்ணகவாடுதது, (பஞ்சவி
டயங்கள் வரதடிப்பினும் அவறறைத் தறபோதத்தால
சென்றுபறநி அவறறில்அமுதாமல அருளை முன்னிட்
டுக்கொண்டு அவ்வருள்தரவாங்கி உண்கின்றோம் என
னும் ஞாபகமறவாமல்) அவ்வருளால் வாங்கி உண்டு,
(இங்ஙனம் அவ்வருளால் அறிகின்றோம் எனனும் போ
தமுஞ்சுருங்கி) பரையேதாமாகி (தறசுதந்தர அறிவு
கெட்டுப் பின்னர் ஆநநாறுபவத்தில) தாமழியவே.

பஞ்சமலக் கொத்துஅறும் அஞ்செழுத்தால் அர்ச்சி
த்த அடியார்க்கு அடிமைசெயின் அபபா எ-று. ஆன
வம் மாயை காமியம் துரோதை மாமாயை என்னும் ப
ஞ்சமலக்கூட்டங்களும் அறும் (அங்ஙன நிட்டைகூடி
இப்பஞ்சமலகளை நீக்கக்கூடாதாயின) சிவம்முனா
கவிதிப்படி உச்சரிப்பதாய பஞ்சாக்கரத்தால் சிவனது
திருவடியை அருச்சினைபண்ணி, (அத்திருவடியை அடை
ந்த) மெய்யடியார்க்கு அடிமைபூண்டு பணிவிடை செ
ய்யின், (முறகூறிய அறுபவங்கள் எல்லாம் கைகூடும்
பஞ்சமலங்களும் அறும் என்று) மாணுக்கனே (நீ அறி
தி) எ-று.

தமதுடல் அருந்தும் ஊண் அவ்வுடலுக் குண்ணிக்
கொடுத்தி நிற்கவே அதனை, அவ்வுடல சிறுகச் சிறுக
உண்டு தான்பருத்தல்போல, தற்சேட்டை அற்றுத் தம்

ணடாம், இப்பனாயோகத்தால ஐவவுடம்பும் தாம் அன்றென்று நீங்கவரும். இவவுடம்பு நீங்கவே மாயை நீங்கும். ஆநந்தாநுபவத்தில் தமர்பாசங்ஷம். இத்தற போதங்கெடீவ இப்போத்திறுகுத தான் அல்லாத உடம்பைத் தானென்றும், தனதல்லாதபாகத்தைத் தனதென்றும் மாறுபாடாய்க் கருதப் பண்ணினிற ஆணவங்கெடும். ஆ-லின், 'தாமழி பப்பஞ்சமலகெகாத தறும்' என்றார். இங்ஙனங்கூறியவாறுநிடடைகளால் பஞ்சமலங்களையும் நீக்கக்கூடாதவா நகாரமாகிய திரோ தையையும் மகாரமாகிய மலத்தையும் பின்னிட்டு, சிகாரமாகிய சிவத்தையும் வகாரமாகிய அருளையும் முன்னிட்டு, யகாரமாகிய தான் நகார மகாரமாகிய பாசத்திற்கும், சிகார வகாரமாகிய பசுக்கும் நடுகின்ற, வகாரமாகிய அருளைக்கூடி சிகாரமாகிய சிவாநுபவத்தில் வகாரமாகிய அந்நுநு கழலாது, யகாரமாகிய தற்போ தங்கழல். இங்ஙனம் அவவருளே நாவாகச்செய்யாமற் செபித்தது, சிகாரமாகிய சிவத்தில் உதீதப்படுவது பஞ்சாக்கர தரிசனம். இங்ஙனம் பஞ்சாக்கரதரிசனமும் பண்ணி, மெய்யடியார்க்குப் பணிவிடைசெய்யின், முற கூறிய நிடடைகளும் கைகூடிப் பஞ்சமலங்களு மறு ம். ஆகலின், "அஞ்செழுத்தாலாச்சித் தடியார்க்கடிக்கெ செயின், பஞ்சமலக் கொத்தறும்" என்றார். இங்ஙனம் பஞ்சாக்கரதரிசனம் பண்ணுதல் சிவனுக் கருச்சனை யாகலின், "அஞ்செழுத்தாலாச்சித்து" என்றார். (௧௦)

செயல் அறியச் செய்து உதவினை அழியேன பெ
றுவது எம்மாண் செய்ய இம்மட மாணக்களை (நீதிக்கா,
மேல் அறியச் செய்து உதவினை

நூலியுதிப் பிழைகல கேவல உறைய சாடடி.
அ ஈனாதிப்பு மங்க நுபோ லாகி - இரவுபுகல
நாககாத சுகந்த தலத்துநிம் ஸைபகி
ஆகா தெமககுப பரம.

(இ-ஈ) சா 1 உதிப்பின் ச+ல கேவலத்தைக் காட்டி அகல உத 1, அகச அக ப்பால் திசுதன் ம. சருவ்வ முப்ப சாமரி கூடிநின்ற சாக் சிதநூல (உனதறிவின் உதப 2 வதத்பபபு சகலமெனமும், மயககம் உவா சூப்பபு கேவலமெனமும் உனகசறிவிதத) சகல கேவல களை நீங்கப்பண்ணி உனகை உளர்பபடி அறிவிக்க, இராமம் உனகை அறிவிதசபின்னாததோனமும்) கிருவருள் குரிசனததிலும் (இவவருளைச் சகலமெனமும் இது சுழ்நாறுகோனமும் பரையோகத்தைக் கேவலமெனமும் கூறிப் சகல கேவலங்களைப்போல (உனககநுபவமாய) தரிசிப்பிதது (பின்னா.)

பகலிரவு தாககாத சுத்ததலத்து உணைநாம வைக்
க எமக்குப்பரம ஆககாதநீ எ-ம். (அச்சகல கேவலங்
களும் இச்சகல கேவலங்களும் ஆகிய) பகலிரவுகளும்
தாககாதுநின்ற'சுகாதீதமாயி) சுததநிலையுடத்து உன
ணை நாம் கொடுசென்றுவைக்க எமக்குப்பரம். (நாணுகு.

நிய இருவகைச் சகலகேவலங்கள், ஏம் உன சற்றிபாச
புலத முனயிட்டு) உணடாககாது (எஸ்ஸமமுனயி - நிக
கொண்டு செலவது உனகாபு பரம. இந்நுனடு சென
றியேல உனகாது ஆசா கதநிலை வருமெனது) நீ (அநித)
எ-று.

ஆனமபா உஎஸ்ரீட்டினும் எதரீடறறவிடததமதோ
னமம +9ல கேவலங்களைப்போல, இவ்வீங்கித் தன
லை ஆநிதத் து-ததல தோனமம தீர்வருளையும் பரை
யையம் தைர்டாயும் எதரீடறறும் தரிசித்தலின, “அநக
ஆப்போலாகக்” எனறா. எமக்குப்பரம. எனறமமயால
உனகாபு பரம எனறது வருவிக்கப்பட்டது. ஸாஸு
சாரியா மாணுக்கனுக்கு உபதேசிகுநகால தமஸமச
சிவமாகக் கூறவேணும். ஆகலின, எமகாபு “பரம”
எனறா.

கருப்ப நிலத்தைக் கறண்டுதிரி வார்க்குச்
சருக்களையே வாயிற் சனித்தாங் - கிருத்திவிடும்
எந்தலைமை யென்பிரா லினர்வாக் கென்னவே
தந்தலைமை மாண்ட தலம்.

(இ-ள்.) கருப்பநிலத்தைக் கறண்டு திரிவார்க்குச் ச
ருக்களையே வாயில சனித்தாங்கு இருகதிவிடும் எ-து,
(சுவையையவிரும்பிக் கருமபறுததொழிதத) அககருப்ப
நிலத்தை (தமதுபற்றுகாடு) கறணுகொண்டு திரிவோ
ர்க்கு (தெய்வகதையாய்) சருக்களா தானேவருது அவா

முன்னிலை ததனன ம தழ் ன லநச ன. பன்னா ளதனயும
விடமி இந்நூலு நெறிசெசன நூலக ன ன பகசிகுடக
சும என சும ஆம

பொருள் புலி என ன ம தி நெண்பா முசல இவ்வ
முதி னெ ணபா னான ம தநாச அறிவுரி லயும துறவு
நிலைய ன, விவெ ராசநிலைய ம, சுததநிலைய ம, பஞ்சமலம
அறுசபா பஞ்சாசகரநிலைய ம, முசந ரீ யும, திரநூல
மெதநிசெசன னாசநிச வீட்டினபக சினை க கமென னும
முடிபுதி லு ம அறி விசகவா ட காணக. (கஉ)

கண்மணியி னுகாய நீழல கலங்காறபோல,
உணன்மயைநீ யுண்டென் மெனையுணாததித -
துண்டெனனவே, பாரத்தி நநத சித்திரமபோற
பாரத்தானை நாமபாவித. தோதநரஞ்செய யா
பபிறவாச சொல.

இசதி நெண்பாவின அருததம் இந்நூலினை நனகு
ணரும் நெறியின து நல்லறிவுகளாககுத தானே விளங்
கும எனக கொள்க.

சுமரபுரி யாறமுசன் றுனையென் னுள்ளத்
சுமரவிருந திருநாற கருததம்—திமிரமறக
காட்டினுண் பொலலாக கடையேனைச சோவீட்டில்
நாட்டினுண் பேரருளி னுல், (கஉ)

எகிலுறற பாலினை பன காடகி லெகதி

நெ நா'ம பாகிநி மென பகனக—தூப

பெட 'க வலசகல கிடுநக சரபநதன

உநா'கோலநி கொண்—சிற பு. (சுரு)

உவிலுர ிசச மருண நடன மிடசசுந

உசுதி லெண் ஸிவந சசேசாசம—புரமநி

எனன லெண் ஸிவந சிவந சிவந சிவந சிவந

சுனபசகச சிவந சவான கொல (சுரு)

உவிலுர ிசச மருண நடன மிடசசுந

உசுதி லெண் ஸிவந சசேசாசம—புரமநி

எனன லெண் ஸிவந சிவந சிவந சிவந

சுனபசகச சிவந சவான கொல (சுரு)

பொதுளிலு ிசேசகதி ஸுபான் மூன்று

புழ்ச்சதி பதியாழிவி லிருபத செட்டு

சதியோசக சுருமரு சரிதைக் சுழாறி

சுருதமுப்பான பதினறு பதின லாகும்

சுதிவிரத்தி விளக்கந சுறவவத்தைத தனமை

தொகைபதின மூன்று ருபத் ஸதந்தா நெறாகும்

மதிதருவா தனைமாண்டார் தன்மை நிலையிப்பு ிவ.

மழங்கு மொன்பான் பதினமூன்றாய் வகுக்கும் பா

பொறபுறுநற போரூர்ப் பொலிநத சிதம்பரத்தே
 விறபொலியும வேலா வியனருளால்—தறபோ
 தொழிவிலுறு மாநநதத் துள்ளொமிநசச் செய்த
 ஒழிவிலொடுக கததுரைமுற மம். (சுஅ)

நிலையியல்பு முற்றிற்று.

ஆட அதிகாரம் சுரு-இ, கிருவெண்பா - உருஉ.

ஒழிவிலொடுக்கவுரை முற்றிற்று.

முற்றும்.

திருச்சிற்றமபலம்.

மகாமகோபாத்யாய, டாக்டர்
உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்
 அடையாறு, சென்னை-20.

